

ВИРДЖИНИЈА ХЕНЛИ

ГРАФИНЯ РОБИЊА

Читателите ще бъдат заинтригувани от приключенията
и хипнотизирани от блестящото зрелище!

Публишерс Уикли

Вирджиния Хенли

Графиня робиня

Глава 1

Лейди Даяна бавно се разсънваше. Въпреки ранния утринен час леглото наново я съблазняваше да се отдаде на любимото си забавление. Напоследък поведението ѝ се бе променило изцяло. Беше престанала да съдържа недоволството си, не желаше да бъде контролирана.

Когато усети напрегнатата мъжественост, от устните ѝ се изтръгна страстна въздишка. През тялото ѝ премина чувствена тръпка. Той нямаше да приеме отказа ѝ, защото на него не можеше да се отказва. Беше тъмна сила, властна и опасна точно каквото трябваше да бъде един мъж. Цялата се разтапяше, като усещаше самоувереното му настъпление.

Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, усети болка. Женската ѝ същност се изпълни с приятно усещане. Ръката му се плъзна под нощницата и обхвана нежните ѝ младежки гърди. Дишането ѝ се учести. Въпреки че се чувстваше грешница, Даяна пропъди беглото чувство на вина, завъртя се и се изви като струна от приятната възбуда, с която той я изпълваше...

Свещта внезапно угасна и тя възропта. По дяволите, беше стигнала до средата на най-интересната глава. Отдръпна ръка от гърдите, които още я боляха и затръшна книгата за интимния живот на крал Чарлз II, която четеше.

Даяна запали отново свещта, довърши главата и въздъхна с копнеж. Предпочиташе да бе живяла във всеки друг исторически период, а не по времето на крал Джордж. Сега всички мъже бяха суетни контета, които се перчеха с напудрени перуки, ветрила и начервени устни. Защо не се бе родила през Средните векове, когато мъжествени рицари превземали с шум замъците и похищавали жените в тях, или по времето на кралица Елизабет I, когато смелите ѝ моряци отвличали жените заедно със съкровищата. По време на Реставрацията пък шикозните кавалери подражавали на лукавото отношение на крал Чарлз към жените, така че животът на едно седемнадесетгодишно момиче бил възхитителен, вълнуващ и наистина си струвало да се живее.

Сега контетата подражаваха на принц Джордж, известен като Принц¹. Същност името му казваше всичко – той беше мекушав, глупав и тъп човек.

Когато се наведе да угаси свещта. Даяна мерна образа си във всящото огледало. Беше красива като английска роза която се готви да разцъфти. Златисторусата ѝ коса се спускаше на къдри под кръста, виолетовите ѝ очи блестяха от очакване, тялото ѝ беше гъвкаво – имаше дълги крака и напирасци гърди. В огледалото видя обаче само широката нощница, с която спеше. Намуси се, не защото нощницата беше грозна, а защото беше твърде порядъчна дреха.

Господи, как беше започнала да мрази всичко порядъчно! Почтеността бе силата, която ръководеше леля ѝ Прудънс и мерилото, което тя използваше за всяко нещо, свързано с Даяна.

Преди две години, когато почина, сър Томас Девънпорт остави на дъщеря си Даяна цялото си богатство, великолепна библиотека и къща на Гросвънър Скуеър. Разбира се, всичко беше под попечителство, докато тя навърши осемнадесет години. Нейни попечители бяха по-младият брат на баща ѝ Ричард Девънпорт и неговата съпруга Прудънс. Те незабавно се пренесоха на Гросвънър Скуеър, за да се грижат за нея. На петнадесет години Даяна беше послушно дете, което не вдигаше глава от книгите. Но когато навърши седемнадесет, започна да проявява нарастващо своеволие, което определено тревожеше пуританската същност на настойницата ѝ.

Даяна въздъхна, духна свещта и се сви под завивките. Надяваше се, че сънят ще я дари със сънища за сладострастните дни на крал Джордж.

Прудънс се приготвяше да си ляга. Приблужи се към съпруга си. Нощното ѝ боне, цялото в къдри, беше здраво завързано под гънките на двойната брадичка и закриваше челото до веждите.

„Добре, че е така“, мислеше си Ричард, като потисна тръпките при мисълта да види изведнъж цялото това изобилие на плът.

– Далече съм от мисълта да критикувам нашата Даяна, Ричард, но тя отново пренебрегна поканата на лейди Сефтън само за да продължи да чете в леглото онези дяволски книги. Толкова много четене няма да се отрази добре на едно младо момиче. Господ знае какво има в някой от онези томове! Четенето може да я наведе на противни... желаня.

Ричард реши, че неохотата на Прудънс към интимните взаимоотношения и фактът, че поставяше греховете на плътта начело на забранените за споменаване неща, бяха за предпочитане. Като се вгледа в изобилието от бял памучен плат, който обгръщаше тялото на жена му, той си

---

1. Презрително от prince (англ.) принц. – Б.пр.

помисли мрачно: „Чудно е защо не си е сложила и бели ръкавици, в случай че ѝ се наложи да се справя с «онова отвратително нещо»!...“ После мисълта му се върна на въпроса, който обсъждаха:

– Библиотечната сбирка на брат ми струва цяло състояние. Съгласен съм, че книгите оказват лошо влияние. Опитвам се да намеря купувач на цялата библиотека.

Сър Томас Девънпорт беше главен съдия, известен учен и посветен в рицарството от краля. Ричард знаеше, че Даяна беше чела класиците, баща ѝ я беше учил на френски, италиански и латински.

– Скъпи Ричард, това е чудесно! Книгите няма да ѝ помогнат да си хване подходящ съпруг. Ако плъзнат слухове, че е жена с интелектуални интереси, ще си остане мома завинаги. Трябва отново да ѝ напомня да крие интелигентността си на всяка цена. Не зная какво е имал предвид брат ти, когато е образовал едно момиче повече, отколкото му трябва... Това просто не е порядъчно!

Ричард сви устни, когато си спомни за брат си. Как Томас бе успял да се издигне толкова високо, а той, Ричард, бе останал един вечно борещ се с живота адвокат? И защо бе оставил всичко на Даяна, а не на собствения си брат? Не му беше завещал абсолютно нищо! Беше обмислял стотици начини, за да лиши Даяна от част от парите ѝ, но момичето беше толкова умно, че трябваше да използва много заплетен план, за да не предизвика съмнението ѝ.

Прудънс се запъти към леглото, за да го оправи. Ричард свали връзката си. Тя го погледна уплашено.

– Ще си лягаш ли?

– Не, не скъпа. Ще си сменя яката. Тази вечер ще трябва да развличам един от клиентите си.

Прудънс въздъхна облекчено. Ричард знаеше, че съпругата му от лично съзнава кои ще бъде клиентът и какво ще бъде забавлението. Знаеше обаче, че тя ще му е дълбоко благодарна за това, че ще потърси облекчение другаде... Тя наистина трябваше да му бъде благодарна, че е такъв грижовен съпруг.

Два часа по-късно Ричард слезе по стълбите на „Къщата със сводовете“, които водеха към игралната зала, известна като „Масите на Фараона“. Беше получил пълно наслаждение от услугите на малката проститутка, която с удоволствие наричаше Импрудънс², а тя му казваше Дик.

В същото време по стълбите слизаше и един млад богаташ. Ричард поведе разговор:

– В една от стаите тази вечер имаше голяма веселба. За малко да попречи на моето забавление...

Младият господин се усмихна:

– Беше впечатляващо, нали?

– Като че ли я разпъваха на кръст.

Благородникът поклати глава.

– Удряха я с камшик.

Ричард го погледна с недоверие. По принцип той не правеше големи залози, не беше пристрастен към игралните маси, но напоследък посещаваше по-често скъпите игрални домове, където залозите бяха поголеми, а играта беше сериозна. Търсеше млад благородник, зътнал до гуша в дългове. Някой, който имаше финансови затруднения и търсеше начин да излезе от тях.

Когато двамата мъже приближиха една от масите, Ричард подаде ръка:

– Ричард Девънпорт, адвокат, служител на закона.

– Питър Хардуик, една стъпка пред закона – пошегува се младият човек.

Ричард се замисли. Беше сигурен, че името Хардуик принадлежеше на благороднически род. Прудънс сигурно знаеше. Тя беше абсолютна снобка и подвижен справочник на английските благороднически фамилии.

Като наблюдаваше залаганията, Ричард си помисли че напразно си губи времето. Беше сигурен, че човек, изпаднал в затруднение, не би рискувал толкова много пари, нито би печелил и губил с еднакво безразличие. Стана му ясно, че младият разбойник можеше да бърка дълбоко в нечие богатство, ако не е негово. И въпреки това считаше че е намерил този, когото търсеше.

Хардуик беше точно човекът, който би се понравил на Даяна. Въпреки че дрехите му бяха скъпи, той не беше роб на модата, линията на брадичката му показваше, че не е конте. Погледът му бе открит – непринудената му усмивка можеше да обезкуражи и най-подозрителния човек. Беше добре сложен красив младеж, който би подхождал идеално за целта, ако се окажеше, че е благородник и без пукната пара.

Ричард му подаде картичката си и нехайно подхвърли:

– Специалист съм по финансови въпроси. Грижа се и за

---

2. imprudence (англ.) – неблагоприятие, в сравнение с името на съпругата му prudence (англ.) – благоприятие. – Б.пр.

имуществото на племенницата ми, лейди Даяна Девънпорт. Заповядайте по всяко време на Гросвънър Скуеър.

Скоро след това Хардуик си тръгна с двама приятели. Ричард веднага позна Ричард Бари, граф Баримор, известен като „Вратата на ада“. Семейство Бари беше прословуто... Всички братя бяха млади самци с повече пари, отколкото мозък... Реши да пусне примамката и ако Хардуик захапеше, щеше да го вкара в капана и после – в правия път. Това можеше обаче да стане, ако Прудънс го одобрише като порядъчна партия.

Даяна бе останала почти без дъх. Знаеше, че ако я пристегнат още малко, ще изгуби съзнание.

– Отпуснете, моля, не мога да дишам – помоли тя. Никой не ѝ обърна внимание.

„Ако трябва да изтърпя това, за да си намеря съпруг, по-добре да си остана стара мома“, реши тя. Гърдите и бяха сплескани, страхуваше се, че може да си счупи някое ребро. Гневът ѝ я спаси:

– Спрете! – изкрещя тя, изтръгвайки се от мъчителката си.

Шивачката отпусна връзките на корсета и се обърна за помощ към Прудънс.

– Даяна, моля те. Абсолютно задължително е корсетът да е стегнат под роклята. Всички жени страдат от това.

– Но аз предпочитам първия, който пробвах. Беше ми по мярка и не правеше гърдите ми на палачинки.

Прудънс се изчерви.

– Дамите не споменават тази дума. Не е прилично.

– Палачинки? – Даяна не можа да устои на изкушението. Очите ѝ искряха дяволито, виждайки как леля ѝ се мъчеше да се успокои.

– Първият беше абсолютно неподходящ. Трябва ти *такъв!*

– Защо? – запита Даяна упорито.

– Разбирам, че искаш да ме принудиш да бъда неделикатна. Така да бъде! Това не е най-лошото. Някои от съвременните танци са толкова скандални, че мъжът може да постави ръка в пазвата на жената... Ако не е стегнат корсетът, ще помисли, че нямаш нищо под роклята.

„Каква прекрасна идея“, помисли Даяна.

– Това аргумент „за“ или „против“ е? – Реши да прекрати спора.

– Ще вземем няколко – заяви Прудънс.

„Ще ми стигнат за цял живот“, помисли изумена Даяна.

– Можеш да вземеш няколко и от по-тънките – съгласи се Прудънс.

Даяна се окуражи.

– За да ги нося под нощницата ли?

– Не се мотай, дете. Госпожа Лайтфут ще дойде всеки момент, за да започнете урока по музика.

Даяна вече можеше да танцува. Тялото ѝ чувствено се поллюляваше всеки път, когато чуеше музика. Беше наблюдавала циганите веднъж, когато беше на почивка с баща си. Бързите екзотични ритми се бяха запечатали във впечатляващото се младо съзнание. Но все още не беше научила сложните стъпки на балните танци, които бяха абсолютно задължителни за млада дама от обществото. Надяваше се, че госпожа Лайтфут чувства музиката със сърце – страстта – с душата си. Жената, която преподаваше музика, не можеше да бъде пуританка...

Надеждите на Даяна бяха моментално разрушени, когато видя госпожа Лайтфут. Очевидно беше надарена от кръста нагоре, но и нейната плът беше безкомпромисно притисната от многобройните банели. Металносивата перука бе толкова строга, колкото и изражението ѝ. Носеше дълга пръчка с кехлибарена дръжка. Всеки път, когато искаше да наблегне на казаното, потропваше с нея по пода. Очевидно учителката по танци беше издържала проверката на настойницата и, защото Прудънс ѝ се усмихна насърчително:

– Тя ще е Вашата грижа, госпожо Лайтфут. Нямам никакви колебания да предам лейди Даяна в опитните Ви ръце. Няколко урока по поведение и етикет, заедно с танцовите стъпки, няма да са излишни. Страхувам се, че милата ми племенница е доста затънала в четене. Има нужда да бъде научена какво е разрешено и какво не, за да бъде успешно първото ѝ появяване в обществото.

Педантичната учителка тропна с пръчката по пода и едновременно с това огледа Даяна от главата до петите.

Очите ѝ я изучаваха проникателно изпод спуснатите клепащи и не пропусаха нищо.

– Ще ви оставя да се опознаете. – Прудънс излезе и затвори вратата на музикалния салон.

– Какво е настроението Ви, млада лейди? – попита високопарно госпожа Лайтфут.

– Цинично – отговори искрено Даяна. Госпожа Лайтфут решително тропна с пръчката.

– Ще започнем с езика на ветрилото.

Даяна се учуди. Каква връзка имаше това с танците? Когато се осмели да запита учителката си, госпожа Лайтфут зае бойна поза.

Отговорът бе изстрелян отривисто, като стрела с метален накрайник:

– Ветрилото е по-важно дори и от краката. Всъщност всичко друго е по-важно от краката – косата, очите, устата, фигурата, маниерите, разговорът, апетитът, облеклото.

– Мисля, че модата за млади жени е отвратителна – осмели се да отбележи Даяна.

– Така ли мислите? – бръчките по лицето на госпожа Лайтфут като че ли замръзнаха по местата си.

Даяна почти прехапа езика си, но беше започнала и трябваше да довърши:

– Полите са толкова огромни, че заемат почти цялата седалка в каретата, ако въобще успееш да се промъкнеш през вратата. Натруфените перуки стават все по-високи. Учудващо е, че птиците не свиват гнездата си в тях. Но „любимото“ ми облекло е корсетът. Банелите са толкова твърди, че всеки път, когато се наведеш, те пробождат в корема...

Веждите на госпожата литнаха толкова нагоре, че почти се скриха под перуката ѝ.

– Корем е дума, която една дама никога не използва. Разбирам, че сте получили необичайно и либерално образование. – Тялото на войнствената учителка се опъна, тя удари два пъти по пода и добави: – Независимо от всичко направя от Вас успешна дебютантка.

– От това се страхувам – промърмори под носа си Даяна. Започваше да се забавлява и реши да шокира докрай госпожа Лайтфут. – През Средновековието жените са спели чисто голи. Църквата осъждала нощниците като скандални, неприлични дрехи, които биха изкушили мъжете да извършват неприлични и похотливи движения... Но очевидно това няма нищо общо с порядъчното облекло, което обличам за през нощта, за съжаление.

Госпожа Лайтфут бръкна в чантичката си, извади малко шишенце, отвори го и вдиша солидна доза амоняк. После, за да сложи край на този „приятен“ разговор, рязко разтвори ветрилото и го подаде на ученичката си.

Преди да приключи урока, Даяна вече знаеше, че най-добрите ветрила са с дръжка от слонова кост, покрити с прозрачна материя, дантела или рисувана коприна. Научи значението на кокетния поглед иззад ветрилото, над него или отстрани. Правеше всичко това само за да не се изсмее в лицето на учителката си.

След около час госпожа Лайтфут бе доволна от онова, което Даяна бе научила за изкуството на флирта.

Във въображението на момичето преминаваха комичните фигури на млади красавци.

– И сега, когато вече научих изкуството на флирта, с кого да флиртувам?

Учителката я наблюдаваше отгоре.

– Разрешавам ти сама да си отговориш на въпроса!

– Бих искала да флиртувам с опасността.

Настана тишина. После по-възрастната жена отбеляза:

– Имате неспокойна душа. Затова ще Ви разкрия една малка тайна, която обществото пази от младите жени. След като се омъжи за уважаван съпруг и вече има наследник, младата матрона може да се отдаде на живот в обществото, освободен от ограниченията на неомъженото момиче.

– Това е първото основание в полза на брака, за което чувам – възкликна Даяна, като се постара да запомни този факт.

Прудънс влезе в музикалния салон, любопитна да узнае какви са танците, усвоени от Даяна.

– Бързате, госпожо Девънпорт. Лейди Даяна все още е само грубо оформен диамант. За да се превърне в шлифован, трябва да бъде полиран... Преподавам танци в моето студио в Мейфеър, което е по-подходящо място за усвояване на менуета, контрадаса и шотландския танц. Ето картичката ми. – Тя удари пръчката в пода. – Бъдете там в понеделник в два часа следобед.

Глава 2

След като госпожа Лайтфут си тръгна, Даяна запротестира:

– Лельо Прудънс, освен да си служи с ветрилото, нищо друго не научих. Абсолютна загуба на време и пари. Тази жена е педантка с лице на дракон... комедиантка... – думите на Даяна се лееха, докато не забеляза болката, изписана по лицето на Прудънс.

– Какво ли не бях готова да дам за учителка по танци, когато бях на твоята възраст. Но физическото състояние не ми позволяваше този лукс. През целия си живот съм била мъченик на болката. – Ръката ѝ се плъзна по бедрата, болни от артрит. – Дълбоко ме боли, когато се противиш, Даяна. Ще ми доставиш удоволствие, ако приемеш да учиш танци при госпожа Лайтфут.

Даяна се засрами.

– Разбира се, ще спазя уговорката, лельо Прудънс. Не помислих колко егоистично е от моя страна да се оплаквам.

– Мила моя, това е нещо, което ще дойде със зрелостта – да страдаш мълчаливо, както страдам аз.

Подозрението на Даяна, че Прудънс е ипохондричка, засили чувството ѝ за вина. „Ами ако наистина страда?“

– Днес следобед сме поканени на чай у Емили Касълроу. Смяташ ли, че ще можем да отидем?

– Всъщност не, мила моя. Страхувам се, че ще бъда принудена да прекарам целия следобед в леглото.

– Ще изпратя съобщение с нашите извинения, че не можем да отидем.

Прудънс се възмути.

– Нищо такова няма да правиш. Лейди Касълроу е патрон на „Алмак“. Младите дами, събрани днес на чай, ще получат поканите си. Бриджит ще те придружи.

Даяна инстинктивно разбираше, че заради липсата на Прудънс не се чувства добре сред каймака на обществото. Даяна беше поканена само защото Емили Касълроу бе скъпа приятелка на баща ѝ. Емили беше омъжена за маркиз Лондонбери, а баща ѝ беше граф на Бъкингамшир. Въпреки че бе на върха на социалната стълбица, Даяна не мислеше, че личността ѝ е особено респектираща. Всъщност Емили беше мила ексцентричка, която можеше да одобри някоя необикновена рокля.

– Можеш да облечеш роклята в шоколадовокафяво. Тя е най-подходяща за чая при лейди Касълроу.

„Шоколадово друг път“, помисли си Даяна. „По цвят повече прилича на а...то на котката“.

– Не е нужно да ти напомням, че не трябва да минаваш по улица „Сейнт Джеймс“, където са всички мъжки клубове.

– Разбира се, че няма да мина от там – отговори Даяна, като реши да мине точно по „Сейнт Джеймс“.

Даяна избра най-екстравагантната шапка, с която разполагаше, за да компенсира строгата кафява рокля и полуботушите към нея. Шапката бе накичена с пера от клета легхорна³, която се беше срещнала с нещастieto.

Бриджит, прислужницата, която я придружаваше, запита:

– Не вървим ли в погрешна посока, лейди Даяна?

– Точно това правим, Биди. Ще заобиколим, за да минем по улица „Сейнт Джеймс“.

Лицето на Бриджит Маккартни беше обсипано с лунички, имаше чипо носле. Прудънс отдавна щеше да е уволнила прислужницата ирландка, ако Даяна не се бе застъпила за нея. Очите на Биди палаво заискряха.

– О, след като Вие сте дивеч на прицел, аз ще Ви следвам.

Даяна присви устни.

– Ако забележката ти има нещо общо с моята шапка, мога да те уверя, че няма да започна да кудкудякам.

Когато Биди прихна да се смее, Даяна си помисли колко хубаво е да има някой, който да споделя чувството ѝ за хумор.

От Брукс, клуба на номер 60, излизаха двама господи, които огледаха девойките с поглед на познавачи. Някоя случайна проститутка можеше да получи добра сума, за да мине по улица „Сейнт Джеймс“, но появата на лейди и прислужницата ѝ беше скандална. Единият проточи думите си оценяващо:

– Минава първо качество.

– И изкусително допълнение към него – подхвърли другият.

Свела очи, Даяна прекоси улицата, но не за да избегне мъжете, а за да погледне по отблизо към „Будълс енд Уайте“ отсреща.

Господата безделничеха пред клуба, като от време на време вдигаха

---

3. Легхорна (Leghorn) – италианска породиста кокошка. – Б.пр.

моноклите си и си разменяха остроумни забележки. Един от тях с панталон на бели и черни райета, пристъпи напред:

– Ако търсите един *cheq ami*⁴, разрешете ми да си предложа услугите.

Даяна го изгледа хладнокръвно от главата до петите. После се обърна към Биди:

– Изглежда съвсем случайно сме попаднали в зоологическата градина.

Приятелите на „зебрата“ избухнаха в смях. Даяна беше в прекрасно настроение. Беше сложила перата на шапката си, за да привлече внимание и сега разбра, че контего пред „Уайтс“ носеше раираните панталони по абсолютно същата причина.

Питър Хардуик изтича нагоре по стълбите на номер 21 на Гросвънър Скуеър. Подаде визитката си на иконома, който го покани в библиотеката.

Ричард Девънпорт го очакваше и без да губи време, му предложи обичайното вино и вафли.

Прудънс, скрита зад дантелените завеси във всекидневната, наблюдаваше младия човек и остана приятно изненадана. Когато Ричард ѝ беше споменал името Хардуик, тя го беше информирала веднага за произхода му, титлата, на която беше наследник и за местонахождението на родовото имение. Прудънс се усмихна със задоволство. Младото конте имаше хубава фигура. Дори Даяна нямаше да може да му устои.

Прудънс се грижеше Даяна да отсъства всеки следобед, очаквайки Питър. Сега, когато беше вече дошъл, зад затворената врата на библиотеката Ричард щеше да склучи с него тайната сделка. Едва тогава жертвата щеше да бъде представена на Прудънс. Тя го очакваше с големи надежди...

В понеделник следобед Даяна пусна Биди да се забавлява, докато тя щеше да бъде на урок по танци.

– Няма смисъл да страдаме и двете. Чакай ме в пет часа на ъгъла на улиците „Гросвънър“ и „Брук“.

На път за „Шепърдс маркет“, където беше студиото госпожа Лайтфут, тя съзря фигурата ѝ да се приближава от другия край на улицата.

– Добър ден, лейди Девънпорт, много ценя точността.

---

4. Скъп приятел (фр.) – Б.пр.

– Добър ден, госпожа Лайтфут – отговори Даяна, и си помисли колко добре направи, че дойде по-рано.

Госпожата я поведе към просторна зала, чиито стени бяха покрити с огледала. Свали шапката си, намести сивата си перука и каза:

– Чувствайте се като у дома. Връщам се веднага.

Даяна се огледа със задоволство. Образът ѝ се отразяваше отвсякъде. Стаята бе нарочно направена така, за да даде възможност на всяка дама да се наблюдава, докато танцува. Колко възхитително!

Даяна свали шапката си, а после импулсивно – и напудрената перука. Развя златистите си къдрици. Знаеше, че има красива коса и мразеше да я скрива под перуката. Изведнъж ѝ се прииска да танцува. Светлината нахлуваше през прозорците и се отразяваше в огледалата. Това правеше помещението уютно и предразполагащо – Даяна се почувства обляна от великолепието.

Свали обувките си, захвърли ги до шапката и се понесе из стаята. Полата ѝ се повдигна и разкри краката. Косите ѝ се развяваха в див безпорядък около раменете.

Госпожа Лайтфут която се канеше да влезе в студиото, рязко спря на вратата. Наблюдава Даяна в продължение на цяла минута, после приведе стегната си в корсет фигура, за да седне на пианото, и засвири.

Даяна не толкова чуваше, колкото чувстваше музиката в стаята. Стъпките ѝ следваха темпото на музиката, което ставаше все по-бързо. Движенията ѝ в кръг излъчваха чувственост, усещаше ритъма в кръвта си и изпитваше истинско удоволствие. После започна да чувства ударите на сърцето в гърлото си, а ходилата ѝ изтръпнаха. Накрая падна на колене и разкошната ѝ коса се разпиля по пода. Отвори очи и се изсмя в лицето на дракона.

Драконът проговори бавно:

– Вие имате свободолюбив дух, който твърде дълго е държан в клетка. Тялото Ви излъчва такава плавност и лекота на движенията, каквато не съм наблюдавала от години.

Останала без дъх, Даяна отвърна:

– Ако не бях облечена в този стегнат корсет, щях наистина да танцувам.

Госпожа Лайтфут помълча още минута, после предложи:

– Защо и двете не свалим корсетите си? Моят също ме притеснява! Можете да използвате гардеробната.

Изненадана, Даяна не отхвърли предложението на госпожата. Удивлението ѝ бе още по-голямо, когато влезе в гардеробната. Там видя

десетки костюми в различни цветове и от всички материи, колкото човек можеше да си представи. Някои с пера, други с мъниста. Даяна протегна ръка, за да погали неустоимите творения, като си мислеше, че това са костюми за танци или театрални представления. Може би госпожа Лайтфут не бе онази стара марионетка, за каквата я бе взела.

Даяна свали корсета и облече роклята си. Винаги бе мечтала да си ушие костюм. Може би госпожа Лайтфут щеше да ѝ помогне.

Но изненадите не бяха свършили. Драконът вече не приличаше на дракон. Беше свалил перуката си, за да разкрие черна къдрава коса. Без корсет, гърдите бяха огромни. Всъщност тя вече не изглеждаше възрастна. Даяна реши, че не е и съвсем млада. Жената пред нея нямаше възраст.

– Госпожо Лайтфут...

– Моля, наричайте ме Алегра.

Даяна премигна няколко пъти. Дори гласът и беше придобил предизвикателна гърлена нотка.

– Алегра е красиво име. Сигурно произлиза от музикалния термин?

– Да, така е. Всички мои близки ме наричат Алегра.

– Костюмите ме очароваха.

– Пробвайте някои от тях.

– О, много благодаря. Ако можех, бих пробвала всичките. Но искам да си ушия мой собствен. Ще ми помогнете ли?

– Ще се радвам, ако мога да Ви помогна. Какво привлича фантазията Ви?

– Диана. Богинята на лова.

– Разбира се. А каква дреха бихте искали?

– Представям си бяла туника с едно рамо – отговори Даяна предизвикателно, въпреки че богинята щеше да разголи едната си гърда.

– И къса – съгласи се Алегра, – за да разкрие красивите Ви дълги крака.

– Със златен лък и стрела – добави Даяна с ентузиазъм.

– И златни сандали със златисти ремъци, вързани на прасците. Великолепните златни коси ще се спускат на гърба Ви.

– И златни амулети върху горната част на ръцете – Продължаваше Даяна, обсебена от картината, която творяха във въображението си заедно...

Привела глава, Алегра наблюдаваше красивото момиче, оживено от ентузиазма си. Заговори му, изоставяйки вежливите обноски:

– Новият Пантеон на улица „Оксфорд“ ще бъде открит с бал с

маски. Би ли желала да отидеш?

– Бих искала, но не може и дума да става. Прудънс ще го приеме като твърде предизвикателно за неомъжено момиче.

– Хм! – промърмори Алегра.

– Въпреки това, бих искала да имам костюм.

– Нека сега да те науча стъпките на различни танци, а утре следобед ще се посветим на богинята...

На следващия ден Даяна прекара приятни часове с Алегра. Съжали, че не може да отиде и в сряда. Но средите оттук нататък щяха да бъдат посветени на свещения олтар на добрия тон, известен като „Алмак“.

Прудънс си избра рокля в модерен цвят – ябълковозелена тафта, която подчертаваше пълнотата ѝ. Тя така възторжено одобри външния вид на племенницата си, че Даяна се усъмни в своята привлекателност. Това беше първата ѝ бална рокля, а корсетът и трите фусти я притесняваха ужасно. Прудънс уж я остави сама да вземе окончателното решение за цвета на роклята. „Страхотен жест, разреши ми да избирам между превзето розово и бебешко синьо“, помисли си Даяна. Роклята беше с висока яка, с няколко реда набори, покриващи цялата платка. Каква ирония, корсетът бе сплескал гърдите ѝ дотолкова, че имаше нужда от набори, за да се подчертае бюстът ѝ под роклята...

Когато взе кашмирения шал и последва Прудънс към каретата Даяна си позволи известно вълнение около своя дебют в обществото. Но то скоро изчезна, понеже Прудънс се възползва от времето за пътуване, за да изброи наново строгите правила и норми.

– При никакви обстоятелства не бива да привличаш вниманието на неподходящи мъже. На всяка цена трябва да се пазиш както от такива, които биха те преследвали заради богатството ти, така и от измамници.

Всеки, който чуе това, ще си че единственото желание на Прудънс е да защити Даяна. Но в мислите си тя таеше съвсем друго. „Толкова е хубавичка, че ще привлече някой благородник от най-висшите слоеве и тогава ние с Ричард няма да можем и да помиришем парите ѝ. Ще трябва да я наблюдавам като ястреб и да обезкуражавам всеки кандидат, който е богат и с титла.“

Кочияшът знаеше много добре, че е недопустимо да минава през улица „Сейнт Джеймс“, когато дамите са в каретата, и пое по обиколния път.

Пред „Алмак“ имаше такова задръстване, че трябваше да чакат на

опашка. Прудънс беше много поласкана, когато лейди Мелбърн я поздрави. Водеше дъщеря си Емили и сина си Уилям за първото им представяне в обществото. Младежът заговори Даяна:

- Мога ли да запазя първия Ви танц, лейди Девънпорт?
- Разбира се, сър.

Беше смешно, че не можеше да се обърне към него на малко име. Познаваше момчето, откакто се бе родило. Щом влязоха във фоайето, записа името му в картичката си за танци. Зарадва се, когато чу Прудънс да казва:

– Хайде, младежи, вървете да се забавлявате. Кракът не ми разрешава удоволствието да танцувам.

Даяна се присъедини към група свои приятели, които също правеха своя дебют тази вечер. Хери Девъншир, по-малката сестра на Джорджана, Пенелоп Крю и Фани Деймър бяха доведени тук от своите майки, изпълнени с надежда, че ще успеят да им осигурят женитба с богат и титулуван съпруг. Те бяха добре обучени да прилагат изобретателност и хитрост, за да оплетат в мрежите си силния пол. Девоичките знаеха, че все пак трябва да положат някакви усилия, въпреки че бащите им бяха готови да платят огромни суми, за да уредят техните женитби.

Кartiчката за танци на Даяна бързо се запълваше. Младия граф Купър, богат като Крез и собственик на готически замък в Хертфорд, открито ухажваше Даяна, но разумът ѝ подсказваше, че родителите му ще предпочетат женитба с дъщеря на дук. „И слава богу!“, Даяна благодари реше на съдбата.

Към тях се присъедини Каро Понсби. Според Даяна тази млада жена винаги беше на ръба на истерията. Смехът ѝ беше твърде висок, около нея се носеше напрежение, което не беше естествено.

– Кой е този елегантен мъж в униформа на пехотинец? – запита Каро.

– Сигурна съм, че е някои породист кон с родословно дърво. Има стотици пехотинци, но само няколко от тях са получили покани. – Даяна дори не си направи труд да се обърне, произнасяйки пренебрежителната си оценка, така че пропусна да види забележителните тъмни очи, които обхождаха залата. Пропусна и факта, че когато попаднаха на нея, едва видимо се разшириха.

Питър Хардуик се опитваше да познае коя от младите дами в групичката беше Даяна Девънпорт. Опитът го бе научил, че колкото по-голямо е богатството, толкова по-безлична е наследницата. Така че

разкошното създание с чувствено тяло едва ли беше обектът на неговата задача. Погледът му блуждаеше, докато се спря на едно лице, което приличаше на топка тесто – със съответстваща на него фигура. Беше готов да се обзаложи, че тя беше неговата цел. Куражът го напускаше. Сега разбираше защо брат му, графът, винаги се шегуваше и казваше, че Питър е този, които трябва да си вземе булка и да има наследник. Скъпият можеше да си позволи да бъде циничен с жените и брака, но Питър Хардуик не можеше!

Той решително се запъти към „пудинга“, поклони се и запита:

– Лейди Даяна?

Зад него женски глас отговори:

– Да, моля?

Питър се обърна и се втренчи във виолетовите очи. Задържа дъха си – да не би видението да изчезне. Питър Хардуик владееше до съвършенство маската на равнодушието...

– Може ли да танцувам с Вас този танц? – Въпросът прозвуча абсолютно безразлично.

– Страхувам се, че не може, сър. Вече имам партньор – отговори лейди Даяна.

– Тогава следващия – упорстваше Питър.

– Страхувам се, че нямам свободен танц! – Очите на Даяна искряха от сдържан смях, но все пак в тях имаше и малко съжаление.

– Не Ви вярвам. Мога ли да погледна? – настояваше Питър.

Даяна не се засегна. Усмихна се на привлекателния младеж и му подаде картичката си.

Той веднага вписа името си пред двама от партньорите й.

Даяна присви устни, когато прочете името Хардуик⁵, написано с дързък почерк.

– Твърд орех – отвърна тя с каламбур и му отказа.

– Хардуик, скъпа. Питър Хардуик – продължи той, като присви очи с разбиране.

– Твърда глава – укори го Даяна за отговора.

– Имам и други твърди неща – промълви той ядосано. Но тя не схвана намека. Тогава Питър осъзна, че лейди Даяна Девънпорт е девствена... Притъмня му от тази мисъл. Ето това се казва изненада!

Даяна забеляза, че Уилям Лам се приближава към нея.

– Ето го и моя партньор.

---

5. Hard (англ.) – твърд и wick (англ.) – проклет. – Б.пр.

Питър се озъби:

– Не можеш да предпочетеш този дебелак пред мен.

Даяна го изгледа предизвикателно:

– Всъщност, предпочитам го.

Хвана Уилям под ръка и се отдалечи. Питър Хардуик остана като втрещен. „С очите на слепец“, чу Даяна собствения си глас.

Глава 3

Докато пиеха шоколад на следващата сутрин, Прудънс не спираше да разпитва Даяна за всеки миг от вечерта.

– Искам да видя картичката ти за танците.

– Ъ-ъ... Не съм я запазила – замънка Даяна.

– Не си запазила този спомен от дебюта си в „Алмак“? – Прудънс беше скандализирана.

– Беше почти запълнена. Танцувах с Уилям Лам, лорд Ашли, лорд Гранвил... О, да, и с Питър...

– Питър Хардуик? – оживено запита Прудънс.

Прудънс се разтревожи. Не е трябвало с Питър Хардуик. Това не влизаше в условията, които му поставиха с Ричард. Трябваше да каже нещо презрително, за да обезсърчи Даяна.

– Доста недодялан млад човек.

Даяна реши, че забележката и изисква съответен отговор.

– Питър Хардуик ли каза? Познаваш ли го? – попита тя съвсем невинно.

– Ами... Ричард се занимава с негови дела за собственост.

– О, така ли? – запита Даяна.

– Танцува ли с него?

– Не.

– Не те ли покани? – продължи да разпитва Прудънс.

– Покани ме – призна Даяна.

– Тогава защо не танцува с него? Той е почтен млад мъж.

– Наистина ли? – Даяна си спомни поведението му и сви устни.

– Всъщност не бях много уверена в умението си да танцувам... Това нямаше значение за Уилям и другите, но Питър Хардуик е нещо различно.

Прудънс въздъхна с облекчение. Даяна определено беше впечатлена от Хардуик.

– Трябва да продължиш да се упражняваш при госпожа Лайтфут.

– Съгласна съм, Прудънс. Днес следобед имам урок. Можеш ли да пуснеш Бриджит с мен?

Даяна беше застинала от възхищение пред огледалата по стените. Бялата туника беше лека като пух. Полата, ушита от газени шалчета се

спускаше на вълни над бедрата ѝ. Едното ѝ рамо бе смело разголено, подчертавайки до съвършенство златните амулети. Малкият златист калъф за стрели беше прикрепен на гърба със златни дантелени презрамки, които се преплитаха през гърдите ѝ и подчертаваха обемната им закръгленост. Връзките на сандалите също бяха преплетени около прасците и стройните ѝ крака изглеждаха невероятно дълги. На главата си носеше диадема със скъпоценни камъни, която придържаше разкошните ѝ коси. Те се спускаха на вълни по гърба ѝ и стигаха под кръста. Тя не само изглеждаше, но и се чувстваше като богиня.

– Балът с маски е в петък – изкушаваше я Алегра.

– О, не, не мога... – отказа Даяна.

Алегра ѝ подаде маска във формата на крила, изработена от перата на дългоопашати гълъби. Когато я сложи, Даяна разбра, че никой не може да я познае така. Семето, посято от Алегра, изведнъж избуя.

– Ще дойдеш ли с мен? Сигурно ще трябва да избягам от Прудънс в петък вечерта.

– Остави това на мен – махна Алегра, като че ли ръката ѝ беше магическа пръчка.

Когато Даяна се върна на Гросвънър Скуеър, върху масата в хола имаше дузина визитки. Хвърли им бърз поглед, търсейки една определена... Страните ѝ леко порозовяха, щом я откри, а когато Прудънс ѝ подаде букетче от розови пъпки, червенината я обля.

– Питър Хардуик! Колко очарователно! – подхвърли тя небрежно, прикривайки задоволството си.

– Доста претенциозно – отбеляза Прудънс лукаво, надявайки се Даяна да го защити. Беше разочарована, когато девойката се съгласи с нея:

– Така е. – Зарови лице в цветята, за да вдъхне от божествения аромат.

На следващата сутрин госпожа Лайтфут посети Прудънс. Беше се напъхала отново в корсета с банелите, които я държеше неестествено изправена – така тя приличаше малко на нейната пръчка с кехлибарена дръжка. Може би точно по тази причина обаче госпожа Лайтфут имаше вид на дукеса. Даяна беше изключително сериозна, докато я слушаше със страхопочитание.

– Лейди Мелбърн и лейди Бесбъроу ме помолиха да дам допълнителни уроци на дъщерите им с надеждата, че ще засенчат другите ми ученички, които са дебютантки. Моите принципи обаче не ми

позволяват такава постъпка. Аз държа на честното отношение към всички мои млади дами. Затова искам вашето разрешение лейди Даяна да дойде в студиото ми в петък вечерта.

– Вашето етично отношение не подлежи на коментар, госпожо Лайтфут – усмихна се мазно Прудънс.

Даяна се закашля, за да не се задави от смях.

– Ще те придружа, Даяна. Не можеш да излизаш по тъмно без мен.

– Ще взема каретата – предложи бързо Даяна – и Бриджит ще ме придружи. Не бих си и помислила, че мога да те накарам да ме чакаш с часове.

Прудънс погледна въпросително към госпожа Лайтфут. Нейните принципи бяха достатъчно строги – тя трябваше да каже кое е прилично и кое не.

– Другите млади дами ще пристигнат, с карети. Слугинята е достатъчно закрила – проговори драконът.

Когато Прудънс се предаде, госпожа Лайтфут си тръгна. Бързо наведе глава към ученичката си:

– До утре вечер.

– До утре вечер – отговори Даяна, а вътре в нея възбудата кипеше като пенливо шампанско.

Когато пристигна на в студиото на „Шепърдс маркет“, Даяна остави Биди с Джеймс, кочияша. Тя знаеше, че двамата се харесват, въпреки че го криеха от наблюдателния поглед на Прудънс.

Алегра грееше в тоалет с ярък лилаво-розов цвят, известен в тогавашната мода като амарит. Даяна беше щастлива да види, че госпожа Лайтфут е захвърлила металносивата перука и корсета.

– Влез скъпа! – покани я Алегра. – Тъкмо приключвам с грима на старото си лице...

Когато излезе от гардеробната, облечена в своя костюм, Даяна прехласнато се загледа как Алегра очертава очите си с молив.

– Мога ли да си сложа малко червило?

– Разбира се. Сложи си и руж на бузите. Знаем, че маската ще скрива цялото лице с изключение на устните, но малко грим дава на жената увереност в нейния чар.

Даяна остана възхитена от резултата и накрая сложи перленовиолетови сенки върху клепачите си.

– Ето! Истинска богиня от главата до петите – заяви Алегра, намятайки дългата пелерина върху раменете на своето творение. – Можем да

отидем с твоята карета, ако слугите ти са достатъчно дискретни.

– Имаме взаимна договорка – увери я Даяна.

Алегра взе голямо ветрило от шраусови пера в тъмновиолетов цвят. На мода бяха малките ветрила, но Даяна трябваше да признае, че ветрилото на Алегра беше впечатляващо.

Движението по улица „Оксфорд“ беше блокирано чак до улица „Бонд“. Каретите пристигаха от всички главни артерии и се опитваха да стигнат по-близко до Пантеона.

– Ще вървим пеша оттук – реши Даяна. – Можете да вземете каретата, Биди. В десет и половина ще ме чакате на „Шепърдс маркет“.

Преди да излезе, Даяна си сложи маската и двете с Алегра се сляха с множеството.

Всеки в Лондон, който се считаше за високопоставена особа, се беше отправил към Пантеона. Успяха да си пробият път сред тълпата и настигнаха група господа, които придружаваха затворена карета и носеха запалени факли. Алегра докосна ръката на един от тях, който беше облечен във вечерно облекло. Той ѝ се усмихна:

– Здравей, Алегра. Дошла си да наблюдаваш фойерверките?

– А вие какво правите, сър Чарлз? – проточи думите си Алегра.

– Дочухме, че няма да пускат актриси, така че лично придружаваме госпожа Бъдли. Почетна стража с други думи.

– Готови сте на всичко само за да участвате в лудориите!

Даяна я погледна смутено и Алегра ѝ обясни:

– София Бъдли, която пее в „Ранела“, е любовница на виконт Мелбърн. Приятелите му са се погрижили тя да бъде посрещната триумфално.

Даяна се изненада. Бащата на нейните приятели Емили и Уилям си имаше любовница?

– Лейди Мелбърн е същата пуританка като Прудънс – прошепна Даяна.

Алегра ѝ намигна:

– Ето ти отговора, моето момиче. Струва си жената да бъде гъвкава и податлива. Не неморална, но поне сговорчива.

Мислите на Даяна се прехвърлиха от Прудънс на Ричард. Възможно ли беше и той да ѝ изневерява? След като почти цяла минута разсъждава по въпроса, се засмя. Щеше да е голям глупак, ако не го правеше...

Продължиха по улица „Оксфорд“ и Даяна забеляза, че всички господа се познаваха с Алегра. Разпозна както лорд Бют, така и лорд Марч, които беше считала за уважавани стълбове на обществото. Очевидно

съществувахе двоен стандарт на поведение.

Алегра сръга в ребрата Уилям Хенгър, близък познат на Принца на Уелс:

– София ли влиза в обществото или обществото в нея?

В отговор на остроумната забележка мъжете, които ги заобикаляха, избухнаха в смях, а Даяна се замисли, че сигурно само животът на дебутантите е потискащо сериозен и задушаваш.

На входа на Пантеона стояха портиери в ливреи, наредени по стъпалата, готови да предотвратят влизането на нежелани посетители. Когато господата, придружаващи София, едновременно извадиха сабите си, портиерите се разбягаха. После под одобрителните погледи на всички присъстващи актрисата влезе тържествено под арката, образувала се от сабите на нейната стража.

Вътре имаше толкова много хора, колкото и отвън. Портиерът пое дългата наметка на Даяна и тя се почувства наистина чудесно. Изпитваше чувство на изящество. Привличаше повече втречени погледи, отколкото контеса Корк, която се беше облякла като индийска султанка – с почернено лице и с диадема от диаманти.

Кимбърленд неприятният вуйчо на Принца на Уелс, беше облечен като Хенри Осми, а сър Ричард Филипс беше в бяло и черно – наполовина мелничар наполовина – коминочистач. Докато се оглеждаше наоколо и бе оглеждана, Даяна разбра, че всеки искаше да му бъде оказано внимание тя не правеше изключение. Цялата зала бе смесица от цветове и проблясващи светлини. Даяна беше щастлива и реши, че никога не се беше забавлявала така добре.

Граф Бат дошъл по работа в града, беше останал без любовница. Не хранеше никакви илюзии по отношение на себе си и сам признаваше, че е преситен и циничен. Образът на по-малкия му брат Питър премина през съзнанието му. Благодареше на Бога, че може да разчита на него да продължи доброто име на Хардуик. Графът нямаше никакво намерение да се остави обществото да го хване в капана на брака. Беше готов да задоволява само собствените си желания и имаше репутацията на негодник. Привличаше обаче жените първо с титлата си, а като се прибавеше и богатството му, слабият пол изплезваше език след него като куче в жегата. Дори и да не подозираше за това, мрачната му и опасна външност сама говореше за неговите сексуални похождения.

Графът имаше пронизващи черни очи и коса, която не пудреше и не скриваше с перука. Леко орловият аристократичен нос му придаваше

вид на граблива птица. Търсейки развлечение, той оглеждаше препълнената зала за достойна плячка. Тъмният му поглед не се застояваше на нито една жена, която го поглеждаше подканящо – той беше мъж, който сам избира целта си.

Бат не участваше в ескорта на София Бъдли. Беше пристигнал сам от градската си къща на улица „Джърмин“. Определено изпитваше презрение към мъжете от неговия ранг, които ставаха роби на пороци като хазарт, пиене или развратни жени. Гордееше се с това, че винаги можеше да се контролира. Но сега едва не се самопроверга, когато съзря великолепното създание, което със сигурност беше маскирано като Диана, богинята на лова. Вниманието му бе привлечено и задържано от непознатата жена, която беше в компанията на всеизвестната Алегра. Той мълчаливо наблюдаваше как младата красавица наклони глава назад, заливайки се в одобрителен смях. Излъчваше непосредственост, която го привличаше, независимо от очевидната и младост.

Без да усети изучаващия поглед, прикован към нея, Даяна се смееше на остроумния и забавен коментар на Алегра. Говореха за един от по-особените гости на бала. Когато тълпата се поотдръпна от контеса Корк, облечена в костюм на султанка, Даяна невинно каза:

– Може да е ексцентрична, но със сигурност изглежда безопасна.

– Всъщност е не-по-но-си-ма – разчлени думите си Алегра. – Всяка нейна дума е придружена с изпускане на газове. Ректалният ѝ репертоар е забележителен. Сама можете да чуете...

Когато Даяна се наклони в посока на султанката и нададе ухо, я чу да казва на Кимбърленд:

– Време е да приемат закона за регентството. Кралят е като последния шапкар.

Даяна бързо загуби интерес към дамата. Алегра размаха ветрилото си бавно, но много ефектно. Като не преставаше да се смее, Даяна запита:

– Какъв съвет ще даде госпожа Лайтфут на учениците си по въпроса на газовете?

Алегра изписа на лицето си строгия израз на госпожа Лайтфут.

– И изпусналият се, и жертвата се правят, че не забелязват тези типични звуци...

Даяна трябваше да повдигне маската си, за да изтрие сълзите от смях.

Точно тогава граф Бат зърна виолетовите ѝ очи, от което дъхът му

спря. Дебнеше жертвата си с увереността на пантера. Когато се приближи достатъчно близко, протегна силните си ръце и обхвана Даяна през кръста, после я повдигна върху една платформа и застана до нея:

– Богинята заслужава да бъде на пиедестал – произнесе той с лекота.

Даяна не можа да си поеме дъх, когато непознатият я докосна с ръцете си. Беше много висок, защото тя се извисяваше съвсем малко над него. Взря се в черните очи, които безцеремонно преценяваха оскъдно покритите ѝ прелести.

– Запознай ни, Алегра! – заповяда той.

– Не може, безочлив дяволе. Тя не е хапка за ненаситния ти апетит.

– Обещавам да ѝ се наслаждавам. Както на хубаво вино – ще пийвам по глътка, ще го задържам в устата си, после ще отпивам отново и отново, цяла нощ ще утолявам жаждата си...

Алегра остана безмълвна. Едва ли можеше да разкрие пред графа самоличността на лейди Даяна Девънпорт.

Даяна обаче не загуби дар слово. Гневът ѝ избухна, отвързвайки езика ѝ.

– Ти, похотлива свиньо! Утолявай жаждата си другаде! – Замахна с крака си и го удари по пищяла. Уви, сандалът не пазеше пръстите ѝ и тя усети твърдата кост и мускулите.

– О-о-х! – изстена тя.

Графът ловко улови крака ѝ, забавлявайки се, че тя понесе болката, предназначена за него. Като го държеше здраво, той проследи с поглед очертанията на дългото бедро.

Разярена, тя извади една от стрелите в златистия колчан и я заби в ръката му. Когато той не реагира, Даяна повтори още по-силно. Този път той отслаби хватката си, но преди да я пусне, ръката му бавно се плъзна нагоре по бедрото.

Лицето на Даяна стана кървавочервено. Изведнъж изпита страх от силния мъж, който си играеше с тялото ѝ сякаш тя беше застанала на показ за негово лично удоволствие. Потърси отчаяно Алегра, но не я видя. Платформата бе пренаселена от дами в различни костюми – една балерина беше притисната до овчарка, която на свой ред усещаше лакътя на един ангел.

Даяна се озърна в морето от мъжки лица, които се смееха, оглеждаха се с похотливи погледи и се провикваха към някакъв темен познат, маскиран като Купидон. Изведнъж разбра, че мястото ѝ по всяка вероятност не бе тук – облечена в този предизвикателен костюм. Отначало

всичко изглеждаше само едно дръзко приключение. Сега обаче започна да се съмнява, че е постъпила разумно, като дойде в Пантеона под прикритието на маската. Вероятно това място беше твърде светско за една неомъжена млада дама.

Граф Бат не можеше да откъсне очи от момичето със златистата коса. Очевидно бе жена със съмнително поведение, но беше твърде млада и вероятно бе в играта съвсем от скоро. Обикновено го привличаха по-възрастни жени с опит, но това очарователно създание излъчваше естествена красота, чиято свежест и жизненост тази вечер го бяха съблазнили. Реши, че ще я има. Няколко пъти помахна на Купидон, както всички мъже около него.

Ангелът, който беше до Даяна, се пресегна и изскубна маската ѝ.

– Ще пасне идеално на костюма ми. Имате ли нещо против?

– Разбира се, че имам – отвърна Даяна стъписана, че някой може да я познае. – Върви да свириш с глупавата си арфа на друго облаче! – изкрещя тя и грабна маската, за да прикрие лицето си. После погледна към пронизителните черни очи, когато почувства, че някой я повдига от платформата.

– Какво правите, по дяволите? – извика Даяна, като усети пода под краката си.

Мъжът се засмя иронично.

– Току-що те купих, Диана.

– За какво говорите, дявол да Ви вземе? – едва успя да проговори, като го чу да произнася името ѝ. После осъзна, че я нарича с името на богинята.

– На търга. Купидон е включил в търга всички млади нимфи на платформата и аз току-що спечелих наддаването за теб.

– Но това е невъзможно – запротестира Даяна ужасена.

– Целта е благородна, бонбонче. Целта е благородна, уверявам те.

Съвършено спокоен, граф Бат се пресегна и взе две чаши шампанско от сребърния поднос, когато прислужник в ливрея мина наблизо:

– Нека двамата утолим жаждата си тази нощ.

Дълбокият му глас беше опасно прелъстителен. Той я впечатли по странен начин, което я шокира. Намекът, който направи, в съчетание с резониращия му глас, накара тялото ѝ да реагира чрез най-интимните ѝ места. Почти паникьосана, Даяна плисна съдържанието на чашата върху лицето му и избяга.

Глава 4

Като стигна до вратата видя Алегра. Държеше пелерината и я чакаше, за да се измъкнат. Даяна бързо я наметна.

– Не трябваше да идвам.

– Не се прави на толкова скромна пред мен, миличка. Отложи го за студената светлина на деня.

Пробивайки си път към Гросвънър Скуеър, Даяна започна да се смее:

– Съжалявам. Всъщност се забавлявах така, както никога досега, докато онзи отвратителен човек не ми натрапи вниманието си.

– Онзи отвратителен човек е граф Бат.

– Господи, но аз му лиснах шампанското в лицето!

– Надявам се това да е охладило страстите му.

Когато завиха надолу по улица „Норт Одли“ по посока на Гросвънър, една черна карета спря до тях. Вратата се отвори и силна ръка повдигна Даяна от земята и я настани върху кадифената възглавница вътре.

Тя изпищя.

– Не се паникьосвайте. Вече се познаваме и осмелявам се да твърдя, че още преди да е изтекла нощта, ще бъдем още по-близки...

Даяна разпозна гласа, което още повече я уплаши.

– Как се осмелявате да говорите с мен като с лека жена? Какво, по дяволите, искате?

– Това, за което съм платил, скъпа. – Той помълча, а после разчленявайки думите си, добави: – Може би и едно извинение за шампанското?

– Аз да се извинявам? – попита Даяна разярено. – Вие трябва да ми се извините, защото държахте крака ми.

– Съжалявам, че съм го направил. Бих предпочел да погаля гърдите Ви.

Дъхът ѝ спря. Тя се страхуваше не само от него – започваше да се страхува и от себе си, от реакциите си към този опасен човек. Чувстваше, че той силно я привлича, но на всяка цена трябва да го отблъсне. Изведнъж осъзна, че каретата се движи.

– Къде ме водите?

– В градската ми къща. Не е далече.

– Сър, не можете да направите това! Грешите, като мислите, че съм

паднала жена. Същност аз съм лейди, но съм маскирана – призна си Даяна.

Той се засмя. Звукът беше дълбок и застрашителен.

– Не мисля, че сте лейди.

– Защо смятате така?

Той драсна клечка кибрит и запали лампите. Лицето му остана в полусянка, но нейното беше обляно от светлина.

– Действително сте достатъчно красива, за да бъдете лейди, пък и езикът Ви е грамотен. Играта обаче свърши. Вие бяхте придружавана от Алегра. Тя има едно от най-добрите училища за езда в Лондон и снабдява с кобили половината от аристократите.

За момент Даяна не можа да разбере значението на думите му, но когато ги осъзна, се изчерви до корените на косата си. Това значеше, че Алегра е Мадам!...

Той видя как червенината я обля. Искаше му се да изучи тази красота, която бе зърнал само за миг под маската. Но каретата се движеше вече по улица „Джърмин“ и реши да ѝ позволи да задържи маската, докато влязат в къщата.

Когато ѝ подаде ръка, тя изрече ядосано:

– Не мога да вляза в дома Ви.

– Аха, нещата започват да се изясняват. Вие сте разбрали кой съм и сте решили да получите най-високата цена.

– Не! Да, т.е. зная кой сте!

На устните му се появи цинична усмивка.

– Тогава елате да преговаряме.

Обзе я изгаряща вълна от ярост. Никога досега не беше срещала толкова арогантен човек. Трябваше да получи урок и тя щеше да му го даде. Бързо започна да обмисля плана си.

Като същинска богиня Даяна му подаде ръката си и му разреши да ѝ помогне да слезе от каретата. Той отключи вратата и отпрати иконома, който се стопа в тъмнината, щом видя, че графът не е сам. Похитителят с жест ѝ показа стълбите и Даяна се изкачи до първия етаж, като че ли се изкачваше на Олимп, давайки възможност на мъжа след нея добре да огледа красивите ѝ крака.

Докато графът палеше лампите във великолепно обзаведената всекидневна, Даяна бавно се разхождаше и преценяваше мебелировката с критично око. Огледа материята, с която бяха облицовани стените, кожените кресла, картините на Ван Дайк и заяви:

– Доста мъжка обстановка.

– Надявам се, че е така – отговори той с тон, от който личеше че се забавлява. Отиде до масичката с питиетата и наля две чаши.

– Какъв смел мъж сте! – отбеляза Даяна, като се вглеждаше във виното.

– Хващам се на бас, че няма да излеете и втората чаша върху мен. – Той вече не можеше да сдържа задоволството, нито трепета от очакваното забавление.

– Може да загубите облога – предупреди го тя безгрижно. Отпи, като го погледна през ръба на чашата и добави: – Ето значи как става това. – Сведе мигли: – Можете да започнете преговорите.

Той повдигна черната си вежда.

– Сигурна ли сте, че това Ви е за първи път?

– Какво имате предвид? Първо предложение, която получавам или първи път, когато решавам да имам любовник? – Даяна се отвращаваше от собствената си наглост, но дяволът вътре в нея я караше да продължава.

Той видя през маската как очите ѝ блестят и разбра, че тя се забавлява истински. Усети силната си възбуда, като помисли за това, което щеше да му предложи в леглото. Почти чувстваше дългите ѝ бедра на гърба си.

– Ще плащам сметките за дрехите ти и за прислужницата – предложи графът.

Даяна остави чашата си.

– Губите както моето, така и Вашето време.

Графът вдигна чашата – подаде ѝ я отново.

– Ще наема апартамент и карета – добави той предизвикателно.

Даяна облиза устните си... Хардуик почувства как penisът му пулсира.

– Вашето предложение... – тя замълча драматично и после довърши мисълта си – е обидно.

Обзе го още по-силно желание:

– Добре играеш играта, малка богиньо. Готов съм да ти купя къща, ако задоволиш желанията ми.

Даяна прекара върха на пръста си по ръба на чашата.

– Carte blanche ли чух да казвате, милорд? – Беше напълно завладяна от възхитителното чувство за власт.

– Проклятие, искаш да сключиш трудна сделка! – Вгледа се в нея няколко дълги минути с мрачно изражение на лицето, докато умът се

бореше с тялото. Тялото победи.

– Нека бъде *carte blanche* – съгласи се той с триумфиращ поглед.

Даяна изля виното си във вазата с лилиите:

– Страхувам се, че не *carte blanche* е това, което искам.

– Какво, по дяволите, искаш?

– Отговорът ми е „не“.

– Защо? – попита той.

Даяна го изгледа от главата до петите:

– Защото сте твърде арогантен, твърде сигурен и твърде, твърде стар за мен, граф Бат.

Марк Хардуик, графът на Бат, онемя.

– Не си правете труда да ме изпращате. Зная пътя до улицата...

Без дори да разбере, Хардуик счупи чашата, която държеше.

Лейди Даяна намери каретата си да я чака на ъгъла на Гросвънър Скуеър. Почука на вратата, но минаха няколко минути, докато разрошеният Джеймс излезе.

Вече вътре Даяна захвърли наметалото си. Все още беше без дъх от драматичната среща очи в очи със зрелия мъж. Когато разбра, че я желае, тя бе предусетила порочното удоволствие...

– Бързо ми помогни да си сваля костюма – помоли тя Биди. – Не знам как ще облека корсета си, тук е толкова тясно.

Биди ѝ отговори компетентно:

– Малко е трудно, но става. Повярвайте ми, миледи.

Рано на следващата сутрин Даяна се изкъпа и изми косата си, за да е сигурна, че всяка следа от грима е изтрита.

Прудънс, с чаша шоколад в ръката, я наблюдаваше изумена.

– Измила си косата си! Колко досадно! Побързай да я изсушиш защото от твое име съм приела покана за разходка в Хайд Парк днес следобед.

– С кого? – запита Даяна, ядосана заради контрола, който Прудънс непрекъснато упражняваше над нея.

– С Питър Хардуик, разбира се. Толкова точно спазва графика на визитите си. Трябва да отбележа, че маниерите му са безупречни, както и трябва да бъде.

Даяна промени поведението си, когато чу името му, и реши, че ще изсуши косите си на огъня в библиотеката. Докато се разхождаше нетърпеливо пред пращящите пламъци, очите ѝ преминаваха по кориците

на подвързаните с кожа книги, търсейки нещо, което щеше да я заведе далече от тук – в друго време и на друго място. Избра легендата за крал Артур и се сви пред огъня в голямото кресло, за да чете.

Както винаги, въображението на Даяна полетя. Върна се векове назад – през разсейващите се мъгли се показа земния рай, наречен Авалон. Даяна загуби представа за времето, но изведнъж усети, че не е сама. С неудоволствие вдигна очи от книгата и погледна през облегалката на високото кресло, но страшно объркана, веднага скри главата си, както костенурката се скрива в черупката си.

В стаята цареше тишина с изключение на прашящият огън. Даяна надигна глава, за да види дали въображението ѝ не ѝ правеше лоша шега. Срещна чифт черни, пронизващи очи, които леко се разшириха от изненада.

– Диана е разкрита! – подхвърли с ирония той.

– Как ме намерихте? – изсъска тя.

– Бъди уверена, че не съм те търсил. Съдбата изпитва първерзното удоволствие да те изправя на пътя ми.

– Какво търсите тук? – поиска обяснение тя, затвори книгата и се приближи към него с агресивна походка.

– Не смятам, че е твоя работа, но съм тук, за да обсъдя купуването на една библиотека.

Думите му я спряха на място.

– Не тази, нали?

– Точно тази. – Дълбокият му глас режеше думите, изливайки очевидното му раздражение.

– Това е невъзможно. Тази библиотека не се продава. Погрешно сте информиран, лорд Бат.

Ядоса се, че девойката знае името му, а той не знае нейното.

– За кого се мислиш, дявол да те вземе?

– Аз съм лейди Даяна Девънпорт, собственичката на тази библиотека.

– Здравей, Даяна – чу тя гласа на Ричард, който влизаше в стаята с подредени лавици книги. – Нямах представа, меси тук, скъпа. Съжалявам, че те обезпокоих.

– Ричард, аз съм повече от обезпокоена. Този... господин е с грешното впечатление, че продавам библиотеката си.

– Разбрах, че библиотеката е Ваша и се продава, Девънпорт. Не е ли така? – запита рязко лорд Бат.

– Тогава сте разбрали погрешно, милорд – прекъсна го Даяна. –

Колекцията на починалия ми баща е безценна, поне за мен. И не се продава. – Тя погледна Бат с изгарящ поглед, забранявайки му да съобщи на чичо ѝ за снощната им среща – като отмъщение.

Графът ни най-малко нямаше такова намерение. Продължи да разговаря с нея като с равна:

– Напълно сте права за стойността на тази библиотека. Отлично разбирам нежеланието Ви да се разделите с нея. Смятах, че Девънпорт има законното право да се разпорежда с нея – Гласът му вече беше спокоен, с изключение на леката нотка на съжаление.

– Аз наистина имам законното право да я продам – увери го Ричард. – Изпълнител съм на завещанието на моя покоен брат, а също съм настойник и финансов съветник на племенницата ми, докато навърши пълнолетие.

– Как можеш само да си помислиш да продаваш книгите на татко? – разпалено запита Даяна. – Аз съм израснала сред тях. Те са част от живота ми. Да ме разделиш с тях, е все едно да отрежеш ръката ми.

– Стига театър, Даяна. Признак на лошо възпитание е да обсъждаш семейни въпроси пред чужд човек. – Ричард започна да се защитава. Даяна никога не му беше възразявала.

– Опазил ме Господ да се покажа невъзпитана пред графа. – Все още чувстваше невъзпитаната му ръка да пълзи по бедрото ѝ.

– Напусни стаята – Ричард се ядоса.

Със зачервени страни Даяна вдигна високо глава, събра полата си, за да не би да се изцапа, ако случайно се допреше до двамата мъже, и излезе от стаята с достойнството на кралица. „Или на богиня“, помисли си Бат.

Когато Даяна влезе по обяд в столовата, очакваше, че както Ричард така и Прудънс ще я укоряват за шокиращата демонстрация на лоши маниери. Беше се подготвила за свадата. Ричард обаче подозрително отсъстваше, а Прудънс бе стиснала здраво устни, като че ли от болка.

Даяна веднага се изпълни със състрадание.

– Кракът ли те боли, лельо Прудънс?

– Между другите неща, и той – обвини я Прудънс.

„Дано този граф Бат отиде в ада“, помисли си Даяна. При всяка среща между тях прехвърчаха искри, разпалвайки чувства, които заплашваха да ги унищожат. Ако снощи той не се бе отнесъл към нея по този начин, нищо повече нямаше да се случи. Тя пак нямаше да разреши на Ричард да продаде библиотеката, но щеше да го направи по цивилизован

начин.

Прудънс отказваше да разговаря. Лицето ѝ беше напрегнато от болка, която тя беше решила да понесе в мълчание. Обядът на Даяна бе почти провален. Тя се извини и се качи в стаята си, за да може да се подготви за следобедната езда в парка. Не беше сигурна, че иска да отиде, но компанията на Питър Хардуик щеше да е добре дошло разнообразие.

Когато слезе по стълбите, облечена в бледозелена следобедна рокля и с чадър за слънце в подходящ цвят, Прудънс я запита:

– Къде отиваш, Даяна?

– На разходка с Питър Хардуик. Нали ти си приела поканата вместо мен.

– Какво те кара да мислиш, че той ще спази договорката след твое-
то отвратително отношение към граф Хардуик?

– Питър не е граф – поправи я Даяна, чудейки се как Прудънс беше
разбрала, че се е отнесла непочтително към него.

– Аз имах предвид Марк Хардуик, граф Бат.

Даяна онемя.

– Граф Бат е брат на Питър?

– Моля те, Даяна, не се прави на невежа по отношение на семейст-
во Хардуик. Твърде интелигентна си, за да се правиш на глупава.

– Честно ти казвам, че не съм свързвала двамата господи. Нямах
никаква представа, че Питър Хардуик е роднина с графа.

– Това е единствената причина, поради която считам младия Хар-
дуик за подходяща партия. Именно той е съобщил на брат си за
библиотеката.

Точно в този момент Питър Хардуик дръпна камбанката на входна-
та врата.

– Господи, какво да правя? – промълви тихо Даяна.

– Считай, че си една от най-щастливите млади дами в Лондон, след
като Питър не е обърнал внимание на факта, че ти липсва възпитание и
все още държи на поканата си.

Половин час по-късно Даяна беше седнала до Питър Хардуик и се
наслаждаваше на свежия въздух и красивия лондонски ден.

Двата коня, впрегнати в двуколката, бяха великолепни породисти
животни. Даяна поддържаше задължителния неангажиращ разговор, до-
като Питър водеше конете по краткия път към Хайд парк. Тя се чудеше
какви ли мисли се въртяха в главата му и какво ли брат му беше

разказал за нея.

Питър Хардуик си мислеше какво щастливо копеле се беше родил. Даяна Девънпорт беше не само изключителна красавица, но имаше годишен доход от двадесет хиляди лири. Лешоядите, както той наричаше Прудънс и Ричард, му бяха предложили само половината от тях, но с ловки преговори успя да вдигне дяла си на шестдесет процента. И още преди да го измамят, щеше да има поне петнадесет хиляди годишно. Веднъж да сложи пръстена на ръката на Даяна, нищо не можеше да му попречи да източи капитала ѝ. Погледът му пробягна по профила ѝ. Голяма награда беше това момиче.

Усещайки че я наблюдава, Даяна не можеше да издържа повече на напрежението. Пое дълбоко въздух и се обърна към него.

– Мисля, че трябва да Ви призная нещо.

Устните му се разтегнаха в добронамерена усмивка, с която трябваше да покаже колко снизходителен би могъл да бъде към една жена.

– Снощи бях в Пантеона на бала с маски – заяви на един дъх Даяна. Когато компаньонът ѝ не даде вид, че се е ядосал продължи: – Тъй като, не бях придружавана от подходящата личност, Вашият брат ме взе за лека жена и аз плиснах съдържанието на чашата с шампанско в лицето му.

Питър отметна глава назад и високо се разсмя, представяйки си картината, която тя му рисуваше. Насърчена, Даяна премина към втората част.

– Трябва да бъда съвсем откровена, Питър. Страхувам се, че брат Ви ме мрази. Когато тази сутрин се появи в библиотеката ми, опитвайки се да я купи, аз се ядосах и си го изкарах на него.

– Представям си, че сте много красива, когато сте ядосана.

Погледна го с недоумение.

– Не сте ли вбесен?

– Има случаи, в които намирам, че брат ми е отвратителен. Имаме много малко общи неща. Неговата страст е археологията. Склонността му към старините формира вкуса му към по-възрастни жени. Учуден съм, че си привлякла вниманието му.

„Но той със сигурност привлече моето“, призна Даяна пред себе си. Защо по-младият брат не възбуждаше същите чувства у нея?

Въпреки нежеланието си, Даяна се засмя. Разговорът можеше да се определи най-малко като твърде необикновен.

– Отказах го от намерението му да купи бащината ми библиотека. Сигурна съм, че ме счита за още по-лоша.

– За мен е облекчение да го чуя. Конкуренцията за неговото внимание ще бъде страшна, защото той, графът, е владетелят на царството.

– Не се интересувам от титли!

Питър повдигна вежди.

– От какво се интересувате?

Проявяваше страстен интерес към книгите. Дори би искала да се опита да напише нещо, разбира се от женска гледна точка. Но Даяна бе достатъчно умна, за да не споменава пред един мъж такава еретична мисъл. Разтвори чадърчето си, като се опитваше да реши дали да се върне към почтените теми, както според добрия тон се полагаше на млада дама, или да даде честен отговор. Реши, че ще отговори. Определено не си падаше по този мъж и не даваше и пукната пара за това дали той щеше приеме нейния отговор за нормален.

– Най-много почитам свободата – свободата на избора. Намирам, че сега разполагам с много малко свобода по отношение на облеклото, разговорите и действията – може би защото съм млада и съм жена. Разбирам обаче, че и когато остареея, ще си остана жена...

– Слава на Господа! – подразни я той, като си позволи да отправи дързък поглед към красивите ѝ гърди. – Значи предпочитате да сте мъж?

– О, определено не! Искам да бъда жена, но да разполагам със свободата си. Само за момент си помислете. В наше време младата жена се предава от бащата или на настойника, или на съпруга и някой непрекъснато я напътства. Ако в двуколката имаше още едно място, Прудънс щеше да е с нас. Правилата обаче са толкова строги, че мога да пътувам с Вас само по определения маршрут, където най-малко хиляда погледа ни следят, а стотина езика са готови да клюкарстват, ако аз не се съобразя с изискванията.

– Вихте ли искали да отидем някъде, където няма да сте така изложени на показ? – запита с надежда Питър.

– Не, не искам. Трябва определено да кажа, че не разбрахте мисълта ми, нарочно разбира се – забеляза развеселена Даяна.

– Съжалявам, но аз наистина Ви слушах.

– Жените е на келтите са били свободни. Те избирали своя съпруг и имали право да запазват своето богатство и собственост. Някои от тях са били дори водачки на племена. Жените през Средновековието са се грижели за цели замъци и прислугата, когато съпрузите им са отивали на война или на кръстоносни походи. Днес се отнасят към жените така, като че ли те са лишени от всякакви желания и мнение и са безмозъчни същества. А мъжете се насърчават към успехи, удоволствия,

пътешествия, спорт.

– Обещавам, че когато сте с мен, ще бъдете свободна да правите каквото пожелаете.

Даяна въздъхна. Питър беше истински представител на мъжкото съсловие. Мислеше си, че той може да ѝ позволи да е свободна.

– Ще ми разрешите ли да Ви придружа на бала у семейство Ричмън утре вечер?

– Благодаря за поканата, но мисля, че няма да ходя – отговори хладно Даяна.

Последното нещо, което желаше, беше да се обвързва с някого. Безопасността ѝ беше в неангажираността. Надяваше се, че ще разполага с няколко сезона, през които да бъде свободна от контрола или изискванията на съпруга.

– Предполагам, че в сряда отново ще бъда в „Алмак“, ако Прудънс има думата по въпроса, а това за съжаление е точно така – отговори печално Даяна.

Питър изруга под носа си, но запази учтивата маска на лицето си. Боже мили жертвите, които трябваше да понесе, за да изплати дълговете си и джобът му да се напълни, бяха наистина мъчителни. Щом трябва, нека да е „Алмак“. Не можеше да си позволи да изпусне този апетитен залък. Въпреки че лейди Даяна Девънпорт не даваше вид да е хлътнала по него, той се надяваше, че безразличието е просто поза. Независимо от всичко, по един или друг начин, той се надяваше да я заведе пред олтара. Съществуваше един изпитан и истински начин да накараш жена да те моли за брак, а посяването на семе точно в тази жена щеше наистина да е голямо удоволствие...

Плановете, които Питър си правеше за тази вечер, разиграха кръвта му. Въпреки че мразеше да моли брат си за пари, нямаше друг избор. Надявайки се да хване бика за рогата, Питър влезе в библиотеката и изчака Марк да вдигне глава от купа с делова кореспонденция. Но това не стана...

Без да вдигне поглед от бюрото си, Марк Хардуик каза.

– В чекмеджето на масата.

Питър са засмя.

– Какво те кара да мислиш, че имам нужда от пари.

Марк го погледна.

– А не ти ли трябват?

– Да, но това едва ли щеше да е първото нещо, за което щях да те

заговоря.

– О, разбирам. Първо щеше да ме уговаряш за библиотеката на Девънпорт, след това щеше да ме питаш къде смятам да вечеряам, после дали съм си лягал снощи. Като че ли ти пука за всичко това! Накрая щеше да стигнеш до темата за парите. – Хардуик захвърли перото и се протегна. – Виждаш ли колко много неприятности ти спестих?

В чекмеджето имаше само една хилядарка. Това бе начинът, по който брат му се опитваше да го отклони от хазарта. Въпреки че изпитваше към него само отвращение, Питър благодари с усмивка и бързо изчезна, за да се срещне с приятелите си и прекара още една разтоварваща нощ.

– Уик, ти отново закъсняваш! – оплака се Хелгейт. – Планирали сме такава страхотна вечер, не си ли нетърпелив да се впуснем в нея?

Питър се присъедини към приятелите си в една кръчма в Уепинг.

– Мисля, че съм готов.

– За всеки случай вече поръчах – добави Джеръми Монтагю, когато сервитьорката донесе плато с петдесетина сурови миди.

Граф Баримор светкавично мушна ръката си под полата на момичето и когато тя шеговито се опита да го плесне лекичко, я опипа жестоко. Приятелите му се засмяха. Ненаправно тримата бяха известни като Кръвожадните. Групичката гуляйджии се считаше за дяволски напориста. Тримата самци страдаха от кръвожадната си сласт и мотото на вечерта беше „Бруталност!“

Скоро потеглиха към бордеите на Лондон. По улиците скитаха проститутки и тримата приятели с гордост избраха най-долнопробните. Беше въпрос на изфукване да се впуснеш в перверзна носталгия по красавиците на нощта, но търсейки удоволствие в мрачната забрава на мръсно легло с мръсна проститутка...

В противоположния край на Лондон, на модерната улица „Парк Лейн“, граф Бат изкачваше стълбите, следван от прислужницата, която го покани в луксозна всекидневна.

В спалнята с врата към всекидневната контеса Белгрейв се усмихваше на образа си в голямото огледало. Прекара обсипаните си с бижута ръце по буйната червеникава коса и посегна към голям флакон с парфюм. От движението черният лъскав халат се плъзна надолу по рамото ѝ. Никои не би повярвал, че е над тридесет. Това беше втората ѝ покана, която граф Бат беше приел, но тя вече знаеше, че ще го желае още дълго

време.

Остави парфюма и лукава усмивка се появи на устните ѝ. Плъзна ръка между краката – под разтворения халат, пхна пръст в хлъзгавата влага и после разтърка зад ушите. Бръкна отново и прекара пръст през гърдите и нагоре по бялата си шия. Накрая – и върху меката част на китките си, за всеки случай.

Разтвори междинната врата и се престори на изненадана.

– Марк, скъпи, изглежда си подранил, още не съм готова.

И двамата знаеха, че играят, защото лорд Хардуик беше закъснял.

– За мен си достатъчно готова.

– Бихме могли да вечеряме тук, вместо да излизаме – предложи тя с дрезгав глас.

– Мислех си, че никога няма да го предложиш – промърмори той, като разтвори вратата на спалнята с крак и я взе на ръце. Постави я на леглото, възхищавайки се на ефекта от бялата ѝ кожа и огненочервената коса върху черния копринен чаршаф. Започна бавно да се съблича, леко учуден колко алчно го наблюдаваха очите ѝ. Тя се подпря на възглавниците и разтвори бедрата си подканващо, за да избегне по-голямата част от увертюрата. Той прие жеста с благодарност, сливайки се с нея. По-късно щеше да имат достатъчно време, за да изживеят всички нюанси на страстта.

През следващите два часа цялото внимание на граф Бат беше ангажирано с Вивиан. Основно негово правило бе да не оставя жената, с която е, незадоволена. Слава Богу, че жените бяха различни в леглото и той винаги се съсредоточаване върху новата любовница, за да разбере нейните нужди и желания и по несъмнен начин да ѝ покаже какво му е приятно и какво би му доставило удоволствие.

Нямаше намерение да остава цялата нощ – това беше неговото правило номер две. Нейната реакция щеше да предопредели колко скоро той щеше да се върне, ако въобще решише да се връща... Както и стана. Вивиан бе твърде преситена, за да протестира, когато той стана от леглото и взе ризата си.

– Животно! Не мога дори пръста си да повдигна докато ти си готов за нова плячка из бордеите на Лондон.

– Имаш ли някакви възражения?

Беше твърде хитра и имаше много неща, с които трябваше да се съобразява, за да протестира. А и честно казано нямаше никакви

оплаквания за страстните часове, които бяха прекарали заедно.

Той се наведе, за да целуне разпиляната червена коса. По тялото ѝ премина сладостна тръпка, натежалите клепачи се притвориха и тя измърка.

Хардуик се усмихна тайно. Беше му приятно, че я оставя задоволена.

Глава 5

Даяна потисна прозявката си. С леля си бяха на следобеден чай в Девъншир Хаус. Помещението бе претъпкано с народ. Беше много горещо. Корсетът болезнено я притискаше и тя се чудеше дали е възможно човек да умре от отегчение. Даяна ненавиждаше празните приказки, а хората около нея ги превръщаха в цел на живота си... Наблюдаваше как другите млади дами се усмихваха престорено на младите мъже, накончени с копринени бричове, докато майките им се хвалеха с потеклото си.

Лейди де Уорън уверяваше Прудънс:

– Знаете ли, че родословието ни започва от нормандското нашествие!

Даяна погледна към младия де Уорън, който показваше фокуси с монокъла и с кутийката за емфие, и със съжаление се запита как кръвта може да избледнее до такова анемично състояние само за седемстотин години. С учтива усмивка, закована на лицето, тя разрешаваше на въображението ѝ да я отнесе далече от тук. Боже мой, колко вълнуващо трябва да е било за една саксонска лейди да срещне нормандски завоевател!...

Яздеше по ливадата, когато за пръв път го мерна. Беше огромен, възседнал тежък кон. Потрепери, щом го забеляза да се насочва към пляквата си. Полетя към прикритието на гората. Преследвачът ѝ изглеждаше много страшен, никога преди това не беше виждала мъж като него. Той намаляваше разстоянието между тях толкова бързо, така че тя можеше да види предпазителя за носа на шлема му, ризницата на мощното му тяло. Точно когато стигна до гората, той се изравни с нея, повдигна я от коня и я постави на седлото пред него. В кратката борба воалът и се смъкна и копринената руса коса се разплия по покритите му с белези ръце.

– Ти си моя! – Гласът му беше толкова заповеднически, че единственото нещо, което пожела, беше да му се подчини. Погледът на жестоките очи бе така напрегнат от желанието му, че дъхът ѝ спря. После устните му вече притежаваха нейните в дълга и мощна целувка. Ръцете ѝ се опитаха да отблъснат масивната гръд, но той бе толкова едър, толкова силен и жаден, че крайниците ѝ отмахляха. Пулсът ѝ запренупуска, гърдите ѝ изтръпнаха, чу заповедта му:

– *Отдай ми се!*

И с нежна въздишка, Даяна се предаде в плен...

– Отдай ми се – чу тя гласа отново. Премигна бързо, когато бледа ръка се опита да вземе чашата и чинийката, които тя здраво стискаше в ръце.

– О, прости ми, Уилям.

Уилям Лам взе чашата и чинийката и въздъхна:

– Смя ли да се надявам, че и през деня мечтаеш за мен, Даяна?

– Можеш да се надяваш на каквото желаеш, Уилям – отговори лукаво тя. Щом трябваше да понася тези безкрайни партита, тогава по-добре беше да се позабавлява.

Когато се върнаха от Девъншир Хаус къщи, Прудънс бе изненадана от поканата да посети Ричард в кантората.

– Съвсем неочаквано възникна нещо във връзка с Питър Хардуик и ще бъде необходим твоя деликатен подход към Даяна.

– Не е лесно да се оправяш с нея, Ричард. Преди малко се подиграваше с мен в каретата.

– Колкото по-скоро се отървем от нея, толкова по-добре, скъпа. Хардуик е отговорът на нашите молитви, но се страхувам, че обстоятелствата се промениха. Брат му, графът, е заповядал да се върне у дома заради страстта му към комара. Той очевидно е тиранин, но тиранин, който дърпа вървите на кесията. Питър не може да си разреши да го дразни повече, тъй като е затънал до гуша в дългове.

– Нямахте да има дългове, ако можеше да контролира залаганията си – изкоментира Прудънс.

– Ако можеше, скъпа моя, нямаше да се съюзи с нас – отговори сухо Ричард.

– Разбирам те.

– Трябва да убедиш Даяна да отидете в Бат – Когато Прудънс реши да възрази, Ричард я спря с жест. – Бат има също преимуществата, както ме увери младият Хардуик.

– Мислиш ли, че може да ни подхлъзне, така да се каже?

– Откъде научи тези изрази, скъпа? Не. Не смятам. Той няма търпение. Трябва нещо да му хлопа, за да изпусне възможността да сложи ръка върху богатството на Даяна, да не говорим за леглото ѝ.

– Ричард, няма нужда да бъдеш вулгарен – докачливо отбеляза Прудънс. – Какви са преимуществата?

– Те са очевидни за млада лейди с темперамента на Даяна. В Бат

имаш чувството, че си избягал от натиска на обществото. Забавленията и различните прояви нямат край и по този начин създават атмосфера, насърчаваща любовта. И после – специалното преимущество Даяна да бъде поканена в Хардуик Хол. Няма начин имението да не обсеби въображението ѝ и тя да не пожелае да живее там. Това е къща в стил Елизабет I от петнадесети век, разположена на река Ейвън. Знаеш колко очарована е Даяна от епохата на Елизабет I.

– Проучих всичко за семейство Хардуик, както ми бе поръчал. Графът е богат като Крез. Притежава каменни кариери, флотилия, която осъществява транспорта на златния камък нагоре по реката до Бристол. Съдия е в Съмърсет и е закоравял ерген. Няма от какво да се тревожим, излагайки Даяна на неговия „чар“.

– Ако Марк Хардуик не се ожени въобще, тогава тя би могла да бъде майка на бъдещия граф на Бат. Мисля, че трябва да предадеш тази ценна информация на Даяна.

– Приемам, че разходите за престоя в Бат ще бъдат за сметка на Даяна.

– Разбира се, скъпа, и то напълно законни разходи.

– Тогава наеми елегантна къща в най-хубавата част на Бат и остави убеждаването на Даяна на мен.

Когато Даяна слезе в кремава вечерна рокля, украсена с розови пъпки, каретата ги чакаше, за да ги заведе в „Алмак“.

Прудънс изчака, докато останат сами в тъмнината, за да започне разговор за важната за нея тема:

– Даяна, имам прекрасна идея! Мисля, че трябва да прекараме една хубава ваканция в Бат. Ще наемем модерна малка къща за един месец и ще се наслаждаваме на почивката си. Бат беше в устата на всички днес, по време на чая. Мисля, че никое друго място в Англия не може да си позволи такъв блестящ кръг от летовници, както в Бат.

Даяна не можеше да повярва на ушите си. „Каква прищявка измъчва мозъчето ти, Прудънс?“ На глас каза:

– Но ти знаеш, че плановете ни не предвиждат такава почивка. Поканена съм в операта и съм сигурна, че не би искала да пропусна бала в Девъншир, особено като се има предвид, че Прини ще бъде центърът на вниманието. Не, не, ще отидем друг път.

Прудънс замълча за момент, но видя че пристигат. Трябваше да отложи убеждаването на непреклонната девойка.

Въпреки че не си признаваше, Даяна се огледа, за да потърси Питър Хардуик. Той пристигна по-късно и се отправи веднага към нея. Взе картичката ѝ за танци и рече:

– Можете да я хвърлите.

– Откога почнахте да взимате решенията вместо мен? – попита остро Даяна.

– От тази вечер – отговори той тихо, за да го чуе само тя. Впери очи в нея и задържа погледа си в нейния – кафявите му очи я гледаха хищно.
– Даяна, искам да дойдете в Бат.

Добре ли беше чула? Само в продължение на няколко часа вече два пъти ѝ предлагаша да отиде в Бат. Какво невероятно съвпадение! Даяна обаче не вярваше в съвпаденията.

Отвори ветрилото си:

– Вие се шегувате – отговори тя без никакво затруднение.

Питър поклати глава.

– За първи път съм сериозен. Трябва да се върна в Съмърсет, но не искам да ви оставям точно сега, след като току-що Ви открих.

– Невъзможно! – промърмори тя.

Той я завъртя по дансинга и когато танцът ги събра отново, допълни:

– Не казвайте „не“, моля, помислете си. – Фигурите на танца отново ги разделиха, но той не я изпускаше от очи.

Даяна се почувства особено поласкана от неотлъчното внимание, което ѝ оказваше Питър Хардуик. Жена до мозъка на костите си, тя изпитваше удоволствие от играта на преследване, но бе решила флиртът да не отива по-далече.

Когато започна следващият танц, той я отмъкна от Уилям Лам.

– Ще организирам времето Ви в Бат великолепно. На задължителните социални сбирки няма толкова много хора и не са така строги, както тук в Лондон.

Чувстваше как топлият му дъх си играеше с ухото ѝ.

– Няма да имате никакви проблеми, ако нарушите правилата.

– Твърде много е червената кръв във вените ми, за да го направя...

– Мислех си, че сте със синя.

– Значи си мислите за мен?

– Никога.

– Лъжец!

Даяна го избягваше, докато не обявиха последния танц. Той започна с лека забележка, но напрежението между тях нарасна, когато ръцете

му станаха настоятелни, а погледът – втрещен. Даяна разбра, че положението става сериозно и реши, че трябва да го спре. С твърд, но приятелски тон му каза:

– Много съм поласкана от поканата, Питър, но няма да дойда в Бат.

Музиката затихваше, а Хардуик продължаваше да я притиска към себе си. Гледаше я жадно, което едновременно я привличаше, но и отблъскваше. Гласът му беше тих, решителен, почти заплашителен:

– Ще дойдеш!

Когато танцът свърши, Даяна се върна при настойницата си – тя не бе свалила очи от тях. Видя, че по лицето на леля ѝ премина сянка на истинско задоволство, когато и каза:

– Питър Хардуик ме покани в Бат.

– Какво невероятно съвпадение!

– По-скоро подозирам заговор – отвърна Даяна.

– Кълна се, че си най-жестокото момиче на земята. Как можеш да си помислиш такова нещо за мен. Ти прие, нали?

– Разбира се, че му отказах. Ако толкова се интересува от мен, в най-скоро време ще препусне отново към Лондон.

– Играта на трудно достъпна може и да не е най-умното нещо. Този сезонна пазара на брака има красиви момичета с по-високопоставени титли.

– Но нито едно с по-голямо наследство – допълни тихо Даяна.

– Нека ти кажа нещо, госпожичке, цинизмът у един точкова млад човек е отвращаващ! Кълна се, държиш се толкова дръзко, че отблъскваш Питър Хардуик просто защото аз го одобрявам...

„В това има някаква истина“, помисли Даяна.

– Нека ти кажа, че вместо да изпишеш вежди, ще извадиш очи! Обществена тайна е мълвата, че графът не е склонен да се жени. Питър е негов наследник и тази, която се омъжи за него, не само ще бъде майка на бъдещия граф Бат, но и ще наследи къщата, каменните кариери и всичко останало!

Беше неуважително и възмутително да спори с Прудънс, но Даяна отказваше да бъде безгръбначно същество, което просто придружава леля си при опитите ѝ безмилостно да се изкачи до върховете на обществената йерархия. Когато стигнаха Гросвънър Скуеър, бяха престанали да си говорят.

През цялата нощ сънят бягаше от Даяна – събитията от вечерта преминаваха през съзнанието ѝ. Нямахше нищо против да отиде в Бат.

Градът със сигурност изобилстваше с антични забележителности. Само архитектурата от епохата на паладиума, беше достатъчна, за да направи обстановката очарователна. Нямахте сериозни възражения и по отношение компанията на Питър Хардуик. Не ѝ харесваше обаче фактът, че Прудънс я контролира – това я караше да ври и кипи. Заспа, решена да бъде господарка или по-скоро любовница на своята собствена съдба.

На сутринта се събуди от необичайно честите влизания и излизания от стаята ѝ. Когато Биди ѝ донесе сутрешния шоколад, не можа да се съдържи и изрече новината, която желаше да сподели с някого:

– Лекарят е тук, госпожата е паднала.

– О, не! – Даяна отметна завивките и веднага се облече. Слезе долу – Прудънс бе легнала на дивана и докторът се суетеше около нея.

– Какво е станало? – попита Даяна с истинска загриженост, като видя измъчения израз от болката върху лицето на леля си.

– Бях толкова разсеяна заради кавгата ни, че се хлъзнах по стълбите... – Погледна Даяна с укор.

– Толкова съжалявам... – едва промълви девойката.

– Вие сте истинска щастливка, след като не сте счутили кост – обяви докторът. – Защото ако това се бе случило, имаше вероятност никога повече да не можете да ходите.

Прудънс затвори очи. Не можеше да си представи такава възможност.

– Дори и без счупване, артритът на болния Ви крак е изпитание, което трудно се понася. Препоръчвам лечение с минерални бани. Всекидневните процедури ще направят чудеса, мадам Девънпорт. Заклевам се, това е единственият отговор на Вашето страдание.

– Каква ирония! – патетично заяви Прудънс. – Помолих лейди Даяна да отидем в Бат за един месец, но тя категорично отказа.

Докторът повдигна вежди. Със сериозен вид поглади бакембардите си:

– Минералната вода има почти вълшебни свойства. Прилагана външно, тя е антисептично и антиревматично средство, а приемана вътрешно има антиспазматично действие. Сигурен съм, че лейди Даяна ще преразгледа необмисления си отказ. – После лекарят се обърна към нея: – Бих искал да остана за малко насаме с пациентката ми...

– Някой видял ли я е как пада? – Даяна запита Биди с подозрение когато напускаха стаята.

Прислужницата поклати глава.

– Отидох да извикам лекаря, но тя беше станала и ми позвъни да дойда.

Даяна въздъхна. Знаеше, че е манипулирана като марионетка, а конците дърпаше Прудънс, но не можеше да направи абсолютно нищо. Бяха успели да я изиграят. Бяха ѝ преписали роля на себична, безсърдечна кучка. „Така да бъде“, реши Даяна.

След като лекарят си тръгна, тя се върна във всекидневната, за да види как е Прудънс. Леля ѝ почти не можеше да скрие тържествуващото си настроение, примесено, разбира се, с болка...

– Прудънс, размислих, Бат тези дни е модерната Мека за пазаруване. Ако се съгласим да отидем, предполагам, че бих могла да с набавя нов гардероб, нещо по-близо до моя вкус.

След около час вече обсъждаха плановете за пътуването. Биди беше поставена на бойна нога и започна да опакова дрехите на Прудънс. Даяна взе съвсем малко багаж. Щеше да се отдаде на лудо пазаруване, което щеше да вбеси Бат! Отиде до библиотеката да си избере книга за пътуването. Докато прокараваше пръстите си по позлатените корици, спря за малко, за да помисли какво влияние щеше да има това пътуване върху бъдещето ѝ. Образът на Питър Хардуик изплува в съзнанието ѝ, щом си спомни последните думи, които си размениха: „Наистина съм много поласкана от поканата, Питър, но няма да дойда в Бат.“ А той бе заявил: „Ще дойдете“.

Даяна потрепери, като си спомни израза, които бе видяла в очите му.

– Биди, седни до лейди Даяна, защото тук ще седна аз. Постави възглавницата до болния ми крак. Внимателно, момиче, внимателно. Сега можем да тръгнем.

Даяна, която се страхуваше от стоте мили път, затворена в каретата заедно с Прудънс, се бе запасила с томче на Овидий от библиотеката на баща си. Разлисти то, докато намери „Изкуството на любовта“. Не намери точно това, което искаше да научи, но разбра, че римлянките били създадени, за да бъдат играчка на мъжете и всички били считани за нецеломъдрени и сладострастни. Любовната тактика на Овидий е чиста еротика, истинско изкуство – колкото е възможно по-пълно и с удоволствие да се наслаждаваш на женското тяло.

Ядосана, че Овидий изобщо бе пропуснал да спомене умствените способности или личността на жената, Даяна рязко затвори книгата и го изруга наум, но шумът събуди Прудънс. През цялото време, докато спряха в Ридинг за нощувка Даяна трябваше да слуша разсъжденията на

Прудънс по любимата ѝ тема: Порядъчност!

На следващия ден пътуването като че ли нямаше край. Даяна разреши на мислите си да отлетят към крайната цел. Нямаше търпение да види Бат, античните му забележителности бяха легендарни. Беше построен от римляните, които го бяха нарекли Аква Сулис⁶. Самото наименование извикваше картини, които възпламеняваха въображението ѝ.

Когато каретата се спусна по последния хълм и пресече моста, украсен с грациозни арки, залезът беше превърнал Бат в златен град. Даяна въздъхна, очарована от тази красота. Зарече се да се отдаде на пълно забавление. Беше изпълнена с жажда за живот и реши, че това ще е най-великолепното преживяване, което някога ще ѝ се случи.

Когато Джеймс плати налога, за да влязат в града и попита за Куинс Скуеър, му казаха, че Бат е град за пешеходци. След като закара дамите до къщата им, ще трябва да остави каретата до странноприемница та „Белия лебед“.

Въпреки че Даяна би предпочела къща с изглед към река Ейвън, отколкото към гората и хълмовете, където пасяха овце и коне, трябваше да признае, че Куинс Скуеър беше красиво място. Модерният площад бе творение на Уудс и бе проектиран като двор на дворец. От външната страна къщата имаше висока фасада от камък с фронтони и корнизи на прозорците. Вътре елегантният дом разполагаше с две всекидневни във формата на буквата Г, разположени около стълбището. Будоарите и спалните се намираха на втория етаж, докато кухнята и стаите за прислугата бяха разположени в сутерена.

На Даяна ѝ стана забавно, като видя как Ричард щедро беше харчил от нейните пари. Къщата се даваше под наем заедно с готвач, камериерка за горния етаж и иконом. Още щом кракът ѝ претъпи прага, Прудънс започна да издава нареждания. Веднага уведоми прислугата, че е тук за лечение и състоянието ѝ е деликатно. Поръча вечеря, която би убила всяка жена, която не е със силно и здраво тяло.

После обяви, че е изтощена и Даяна и Биди ѝ помогнаха да се качи горе, където продължи да издава заповеди от леглото си до полунощ. Задаваше толкова много въпроси, че накрая икономът донесе карта на целия град, улица след улица. Тя нищо не разбираше и задържа Даяна до леглото си повече от два часа, докато ѝ показваше крайбрежния булевард, помпената станция, баните, осмоъгълния параклис.

---

6. Aquae Sulis (лат.) – така римляните наричали селището, вместо правилното, Aquae Solis което означава „воден град“ или „град на водите“. – Б.ред.

Понеже Прудънс не се появи за закуска, Даяна се възползва и излезе, за да разгледа Бат сама. Интересуваше се от магазините, библиотеки-те, местоположението на топлите извори до реката. Възбудата гъделич-каше всеки нерв при мисълта, че ще може сама да избере дрехите си.

Вървеше бавно по улица „Милсън“ и се заглеждаше във витрините на магазините. Внимателно четеше указанията над вратите и се опитва-ше да реши кой от тях беше подходящ за общественото ѝ положение. Най-големият магазин беше „Ла бел мод“. Когато Даяна влезе вътре, собственичката мадам Мадлен топло я поздрави.

– Има ли нещо специално, което ви интересува, мадмоазел?

– О, да. Всъщност всичко ме интересува – Даяна изпадна във въз-торг от изложените рокли. Тук имаше и обувки, ветрила, всякакви аксе-соари, необходими за дамския гардероб. Огледа се, отбелязвайки фина-та френска мебелировка, и тогава я видя... Наистина това бе най-краси-вата рокля, която някога беше виждала и разбра, че трябва да я купи или да умре. Беше от кадифе в нефритенозелено, с деколте във формата на сърце и набор на кръста. Имаше класическа линия, която щеше да е мо-дерна в което и да е време.

Даяна си представи, че се намира в двора на Елизабет, облечена в тази рокля, разбира се, с великолепната висока яка. Беше в ярък, жив цвят, който провокираше фантазията ѝ.

– Зелената рокля! Мога ли да я пробвам, моля?

Мадам Мадлен я заведе в съблекалнята и ѝ помогна да си свали безличната всекидневна рокля в розово. Даяна се почувства задължена да даде обяснение на модерно облечената французойка:

– Не харесвам пастелните платове. Предпочитам рокли в цветовете на скъпоценни камъни, които да подчертават русата ми коса.

– Съгласна съм, цветът на нефрита ще е най-подходящ. – Модист-ката с удивление наблюдаваше старомодния корсет. Може би ще имате нужда и от нов корсет, мадмоазел.

– О, не, мразя корсетите, но леля ми настоява да нося това отврати-телно нещо.

– Не, не. Не ме разбрахте правилно. Имам предвид най-модерния вариант – полукорсет. Красива къса дреха, която стяга кръста и само повдига гърдите.

– Наистина ли? Да, добре, изглежда нещо по-добро от това, което нося. Ще пробвам един.

– Добре! А какъв цвят – предпочитате някой закачлив или просто

хубав.

Даяна премигна:

– Винаги предпочитам закачливите цветове.

Мадам Мадлен се върна с яркочервен дантелен молел и се захвана да развързва връзките на твърдата, приличаща на клетка дреха, в която беше заклещена Даяна.

Тя пое дълбоко въздух, когато гърдния ѝ кош зае нормалните си размери и гърдите ѝ се освободиха от неестествения натиск. Облече новата дреха и се втренчи в отражението си в огледалото. Това не можеше да е тя. Червеният полукорсет правеше кръста ѝ съвсем тънък, но гърдите ѝ запазваха формата си. Бяха така повдигнати, че горната им част се подаваше извън дантелата по особено дързък и провокиращ начин.

Звънецът на вратата весело звънна.

– Извинете, мадмоазел, ще се върна веднага.

Даяна, напълно омагьосана от новия си външен вид, почти не я чу. Въртеше се насам-натам и заемаше различни пози пред огледалото. Дори краката ѝ, обути в копринени чорапи, изглеждаха по-дълги. Този корсет не обхващаше бедрата ѝ, а стигаше точно до естествената извивка на ханша, разкривайки бялото долно бельо.

Огледа се и се почувства порочна като изначалния грях, но това ѝ харесваше. Колко жалко, че никой нямаше да види тази пленителна долна дреха. Почувства се повече жена, от когато ѝ да било и закопня целият свят да види колко поразяваща бе станала новата лейди Даяна Девънпорт. „Чудя се дали имат и в черно?“, запита се Даяна. Едва тогава чу разговора отвън.

– Марк, скъпи, бих искала да пробвам тази.

– На всяка цена – отговори мъжът.

Познатият мъжки глас извади Даяна от забравата, би го познала, където ѝ да го чуеше! Дълбокият му тембър предизвика тръпки по гърба ѝ. Ядоса се, че и влияе по този начин...

– О, мадмоазел, една друга лейди желае да пробва тази рокля.

– Ах, Марк. Само си помислете колко много ще отива зеленото на цвета на косата ми – придумваше го афектирано звучен женски глас.

Даяна пламна от гняв. Граф Бат вече си бе намерил любовница и сега ѝ купуваше рокли. Е, едно нещо поне бе сигурно – нямаше да купи за тази жена роклята, която тя си хареса.

– Уговорете другата лейди да се откаже. Няма да съжалявате – настоя любезно Хардуик, като че ли бе свикнал да командва целия свят.

Даяна се колебаеше заради голотата си. Но когато разбра, че

дяволът в нея отново побеснява, по устните и се появи лукава усмивка. Отвори с трясък вратата на съблекалнята и дръпна зелената рокля от алчните ръце на червенкосата.

– Ах как смеете! – изскърца гласът на Вивиан.

– Тази рокля е моя – властно отговори Даяна.

Очите на Марк Хардуик се свиха, ноздрите му се разтвориха в знак на чисто мъжка преценка на великолепната красота облечена в провокиращия червен корсет.

– Моля Ви да вземете друга! – изсъска Вивиан.

– Можете да ме молите, докато Ви побелее косата.

– Знаете ли коя е тази? – запелтечи Вивиан, обръщайки се към благородника, който я придружаваше.

– Аз знам – провлачи отговорът си Даяна. – С граф Бат сме стари познати. Между другото, знаете ли коя съм?

– Не, не зная – изкрещя Вивиан.

– Аз – отвърна Даяна с красива усмивка – съм собственичката на тази рокля...

Мадам Мадлен бе достатъчно умна, че да си замълчи, когато две кучки се бият за един и същ кокал...

Изражението на Хардуик остана сериозно, въпреки че не пропусна да отбележи хумористичната абсурдност на случката.

Вивиан се обърна към него за помощ:

– Марк, направете нещо!

– Ще Ви купя две рокли вместо тази! – успокои я той.

Лейди Даяна се обърна към червенкосата:

– Внимавайте, Негово Височество обича да получава отплата за парите си...

На графа вече не му беше весело, но от светлината на аметистовите ѝ очи знаеше, че Даяна се забавляваше страхотно.

Контеса Белгрейв се завъртя на високите си токчета и изхвъркна от магазина.

Хардуик си взе шапката и бастуна и я последва.

– Съжалявам, че провалих още една Ваша вечер, милорд – добави сладко Даяна.

Глава 6

– В града има толкова много хора. Заклевам се, Лондон сигурно е като изоставен – заяви Прудънс на закуска.

Даяна разгледа визитките. Питър Хардуик беше идвал. В съзнание-то ѝ обаче не се появи неговото лице, а това на брат му, графа, който беше готов да я удуши вчера в магазина. Даде му възможност да я огледа добре, но и той се бе възползвал. Даяна беше доволна. Разбра, че бе успяла да засенчи по-възрастната жена.

– Питър беше много разочарован, че те нямаше къщи. Трябва да ти кажа, че съм притеснена от поведението ти, Даяна. Уважаваща себе си дама не излиза сама на улицата, дори в град като Бат, където хората обикновено ходят пеша.

Даяна побърза да смени темата. Разбираше, че ако не си съставеше план, с който да я надхитри, Прудънс се готвеше да обсеби цялото ѝ време.

– Прудънс, мислех си колко добре ще бъде да ти намеря от онези колички, които тук наричат столовете на Бат. Бих могла да те возя навсякъде и така няма да се налага да вървиш пеша.

– Столовете на Бат са за стари хора. Дори мъртва няма да седна в такова нещо. Съвсем спокойно мога да се движа. Всъщност кракът ми е много по-добре.

– Сигурно има нещо във въздуха, нещо особено здравословно – допълни Даяна със сериозно изражение на лицето. – Ще ходим ли тази сутрин на баните? – попита тя делово.

Прудънс се поколеба малко, после сви рамене и отговори по същия делови начин:

– Разбира се. Указанията на лекаря не бива да бъдат пренебрегвани.

Движейки се по улица „Уестгейт“, двете представляваха доста странна двойка. Прудънс се носеше в синкава рокля от камгарн⁷, която не бе съвсем синя, а в особен нюанс на лилавото. За разлика от нея облеклото на Даяна бе в блестящо жълто. Прудънс бе настояла и двете да си сложат напудрените перуки и шапките с щраусови пера. Тъй като Даяна знаеше, че ще се съблекат в банята, не бе посмяла да си сложи разкошния червен корсет, а беше облякла един от старите.

С нетърпение очакваше да посети четириъгълната баня, където на

---

7. Камгарн – плат ОТ доброкачествена дълговлакнеста вълнена прежда. Б.ред.

стените бяха наредени скулптурни глави, а статуи на Аполон наблюдаваха къпещите се от своите ниши в стената. Прудънс обаче бе решила, че ще отидат в банята на кралицата и не отстъпваше.

Учудващо пъргаво преодоля стръмните стълби, които водеха към басейна с минерална вода.

– Ау! Каква е тази отвратителна миризма? – запита тя когато минаха през облак от пара.

– Усещаш сярата – обясни и Даяна.

– Защо, по дяволите, не направят нещо, за да пречистят водата от тази отвратителна съставка? – настояваше Прудънс.

– Именно сярата и другите минерали, които се съдържат във водата, са лековити – Даяна продължаваше да обяснява като на някое дете.

Разпоредителната ги заведе през покрития коридор до една стая с камина и каза, че там могат да оставят дрехите си. Когато им донесе дълги ризи с висока талия под бюста и ръкави до лактите, устата на Прудънс увисна. Мисълта, че трябва да си свали шапката и перуката на обществено място, бе за нея анатема. Жената обаче я увери, че всички дами тук правят така. Даяна се чувстваше толкова смешна с напудрената перука и шраусовите мера, че се молеше да не би случайно по пътя да попаднат на Питър Хардуик или още по-лошо, на брат му, графа.

Даяна можеше да се обзаложи, че лечебните процедури щяха да са рекордно кратки. Всъщност Прудънс щеше да настоява, че се е случило чудо. Даяна нямаше търпение да изчака момента, когато леля ѝ щеше да влезе в басейна и да опита вкуса на желязо, което се съдържаше във водата. След днешния опит беше сигурна, че Прудънс щеше да разпределя времето си между алеите за разходка и местата за срещи с обществото. Занапред всичко, което Даяна трябваше да направи, за да остане сама, беше да каже, че отива в банята.

Когато се върнаха на Куинс Скуеър, Питър Хардуик вече ги чакаше.

– Добре дошли в Бат, дами. Вчера ми липсвахте – допълни той закачливо, като поднесе ръката на Даяна към устните си и я задържа доста дълго по особено собственически начин. – Дошъл съм да поканя Вас и леля ви довечера в балната зала.

– Мило момче, много бихме се радвали да дойдем. – Прудънс ментално прие поканата – Даяна с нетърпение очаква и поканата Ви за Хардуик Хол. Тя много харесва периода на Елизабет, нали така, скъпа?

– Той е един от любимите ми – промърмори Даяна като се изчерви

цялата. Разбираше, че Прудънс се опитваше да постави Питър натясно.

– Зная, че е много неподходящо да Ви оставя сега сами но съм сигурна, че мога да разчитам на Вас, мило момче.

Действията на Прудънс бяха толкова прозрачни че Даяна отново се изчерви. В момента, когато леля ѝ излезе от стаята, тя се извини:

– Съжалявам, Питър, но нямам никакво намерение да се втурвам към Хардуик Хол.

Изглеждаше учуден.

– Даяна, моето най-съкровено желание е да посетите наследствения ми дом. Искам да дойдете утре рано сутринта. Желая да прекарам колкото е възможно повече време с Вас.

– А брат Ви? Не се ли забавлява той с някого там?

Сърцето ѝ започваше лудо да бие, винаги когато помислеше за графа. Въпреки че се опитваше, не успяваше да контролира чувствата, които той пораждаше у нея.

– Поне аз не знам такова нещо – увери я Питър.

– Но вчера го видях с една очарователна червенокоса дама.

– Това сигурно е била вдовицата Виксен. Боже мой, но тя не е отседнала у дома. Тя е негова, тоест негова...

– Знам точно каква му е.

– Значи не сте толкова невинна, колкото изглеждате – отбеляза Питър, а гласът му беше станал дрезгав. Сграбчи отново ръката ѝ и я стисна. – В къщата се канят само перспективни младоженки.

Даяна не пропусна да отбележи смисъла на думите му. Въпреки че бе страхотно поласкана, не можеше да се отърве от чувството, че челюстите на някакъв заговор вече започваха да се затварят около нея.

– Страхувам се, че утре е невъзможно – отговори тя, като се опита да спечели време.

– Няма да си тръгна от тук, докато не получа обещание – настояваше Питър.

Зелените ѝ аметистови очи се разшириха, когато го видя да се навежда целенасочено към нея. Успя само бързо да поеме въздух, преди да усети устните му върху своите. Не изпита никакво романтично вълнение, но бе изненадана от нежността на целувката му.

Когато отдели устните си от нейните, той прошепна:

– Кога ще дойдете?

– В скоро време – обеща тя.

– Колко скоро? – продължи той кротко.

– Само след ден!

Питър поклати глава:

– Не е толкова скоро, колкото искам. – Хвана я за раменете и я привлече към себе си. Устните му отново докоснаха нейните. – Утре! – не се отказваше той.

На Даяна ѝ бе трудно да измисли разумно извинение, на което той би повярвал.

– Прудънс ме държи като вързана. Тя дойде тук по препоръка на лекаря си заради минералните бани и аз трябва да я придружавам. – Даяна се чудеше защо в края на краищата трябва да се извинява. Би предпочела да посети къщата, отколкото да навлича онази отвратителна роба и да стои във вонящата вода.

– Прудънс също е нетърпелива да дойде. Да позвъня ли, за да я покана? – Той застрашително тръгна към камбанката.

Очите на Даяна преливаха от доволство – той я беше надхитрил:

– Вие сте дявол, Питър Хардуик. Отстъпвам благородно, ще дойдем утре.

– И ще останете и през нощта – настоя той. – За да можете истински да оцените Хардуик Хол, трябва да видите заобикалящите го зидове на лунна светлина, да се разходите в ловния парк през ранна утрин и разбира се, да спите в стаята, където е спала някога кралицата дева.

Даяна се усмихна:

– Вие спечелихте, Питър. Ще взема чанта с багаж и ще дойдем, при условие че ми спестите забавата тази вечер.

Питър се засмя.

– Това са наистина ужасни неща. За мен ще е удоволствие да Ви я спестя. – Тържествуващата усмивка бе стигнала чак до очите на Питър. – Ще Ви взема в единадесет, за да стигнем навреме за обяд.

Когато си тръгна, Даяна чу как Прудънс продължава да издава заповеди в кухнята и я изчака да се появи.

– Ще се зарадваш, щом чуеш че Питър отправи покана за посещение в Хардуик Хол.

– Поканата включва ли и мен?

– Разбира се.

– Ах, милото момче! Маниерите му са безупречни. Кога отиваме?

– Утре. Поканени сме и да пренощуваме, за да усетим изцяло гостоприемството на Хардуик Хол. Питър не беше много въодушевен за бала довечера, така че ще имаме достатъчно време да се приготвим за утре.

– Човек не получава всеки ден покана за посещение в дома на граф.

Ще имам нужда както от Бриджит, така и от другата прислужница, за да приготвят дрехите, които ще са ми необходими за случая.

В момента, в който Прудънс излезе от стаята, Даяна се измъкна от къщата. Отиде до реката, за да погледа лебедите. Река Ейвън беше както широка, така и дълбока по пътя си към Канал Бристол и Келтско море. Представяше си лодките на келтите и викингите, военните кораби с големи весла на римляните. Видя два шлепа, натоварени със златисти камъни от Бат, и се досети, че трябва да са от кариерите на Хардуик. Когато огледа околните великолепни сгради от епохата на крал Джордж, видя, че повечето от тях бяха построени от същия камък. „Семейството трябва да е много богато и то отдавна“, помисли си тя. Когато отидеше в библиотеката, щеше да прегледа историята на графовете Бат и тогава ще разбере как се бяха сдобили с тази къща от периода на Елизабет.

През останалата част на деня именно Марк Хардуик непрекъснато нахлуваше в мислите ѝ. Беше тъмен субект, властен и опасен. Точно типа мъж, за когото мечтаеше. Той ярко контрастираше с останалите от неговия ранг. За Даяна Марк беше антитеза на контетата, имитиращи крал Джордж. Всъщност той пасваше много по-добре на друг век, отколкото на този. Щеше да е прекрасен войн или изследовател от времето на Елизабет. Щом заспа, сънищата ѝ отново бяха изпълнени със странния и арогантен граф, а не с галантния млад Питър Хардуик.

Когато елегантната карета на Питър напусна центъра на Бат и пое пътя покрай река Ейвън, по посока на северните склонове на града, Прудънс зададе глупав въпрос.

– Графът вкъщи ли е?

– Ъ-ъ... не. Опасявам се, че брат ми в момента не е там. Той е съдия на Съмърсет и бе извикан в Бристол.

– Колко жалко – добави тя. – Надявах се, че тази визита ще даде възможност на Даяна да се извини на Негова Светлост. Жалкото недоразумение около библиотеката беше толкова неприятно...

Даяна се изкашля, но не каза нищо. Между тях имаше нещо много повече, отколкото случая с библиотеката! Когато се срещнеха, между тях прехвърчаха искри. Даяна не искаше да е така, но знаеше, че изпитва фатално привличане към по-големия брат. Изпълни я огромно облекчение, че двамата с графа нямаше да прекарат нощта под един покрив.

От момента, в който влязоха през обраслата с бръшлян порта и пое-ха по дългата алея, Даяна се влюби в Хардуик Хол. Питър забеляза преклонението, излъчващо се от очите ѝ и разбра, че работата е

свършена наполовина. Когато каретата спря пред главния вход, икономът и двама прислужници се втурнаха към тях.

– Имам страхотна идея. – Питър се обърна към Прудънс: – Ще Ви оставя в сигурните ръце на господин Бърк, докато покажа околността на лейди Даяна.

– Не се притеснявайте за мен, Питър. Чувствам се като у дома. Ти-чайте, деца.

Даяна не можеше да повярва на ушите си. Когато Питър я изведе от каретата и тръгнаха към парка, тя каза:

– Карате нещастната жена да Ви целува краката!

Той се спря и я погледна.

– Знам точно как се гали една жена – приглушено отговори Питър.

Даяна почувства как по бузите ѝ се разлива топлина. По гърба ѝ премина тръпка. Въпреки че Питър имаше навика да казва неща, които бяха ужасно неподходящи, те не можеха да я развълнуват. Само я караха да застава нащрек. Предупреждаваше се, че не бива да му се доверява твърде много, но тъй като красотата на градината, пълна с ароматни растения, привличаше цялото ѝ внимание, сърцето ѝ се изпълни с щастие.

Разгледаха гълъбарника, овощната градина със старите кошери, вodosкоците. Наблюдаваха гордите фазани напето да се разхождат из кадифените поляни. Когато стигнаха до лабиринта, направен по подобие на Двора в Хемптън, Даяна не издържа на изкушението да се втурне сама в него. Питър седна на една от гравираните пейки.

– Хайде, вървете да го разгледате – насърчи я той. – Ако до пет минути не намерите пътя обратно, ще дойда да ви спася.

След пет минути Даяна се загуби, което, разбира се окончателно я очарова. Плетът беше твърде висок и гъст, за да може Да погледне през него или над него. След много завои и връщания обратно намери центъра. Там седеше Питър и я чакаше.

– Лъжец – каза тя, като се смееше. – Обещахте че ще ме чакате отвън.

– И да пропусна шанса да бъда сам с Вас тук, където никой не може да види нашите любовни закачки?

Даяна знаеше, че ако се втурне да бяга, това само ще го предизвика още повече да я последва, за да я хване. Питър целенасочено се приближаваше към нея. Прегърна я.

– Ще искам някакъв откуп, за да Ви пусна. Това е традиция.

– Какъв откуп? – запита Даяна, като остана абсолютно неподвижна

в ръцете му.

– Трябва да свалите някаква част от облеклото си – отговори той предизвикателно.

Без да ѝ мигне окото, тя свали ръкавицата си и му я подаде. Питър не можа да скрие разочарованието си.

– Не играете честно – оплака се той.

– Аз въобще не играя!

„Тя е като ледена кралица“, помисли си той. „С всяка друга щях да съм се оправил досега“. Питър знаеше, че щеше да е много по-лесно, ако тя се поддаваше на прелъстяване. Но това нямаше да го спре. Трябваше да изчака до вечерта, за да довърши започнатото. В угълчетата на устните му се появи усмивка. „Ще бъде като агне на заколение“. Промърмори:

– Ще се съглася на ръкавицата, ако получа целувка!

Когато тя повдигна устните си към неговите, той успя да запази самообладание. Щеше да получи обещание от тази жена по един или друг начин и имаше само тази нощ, за да го направи. Питър знаеше, че не може да си разреши да предизвика съмнението ѝ още в началото на играта. Само леко докосна с устни челото ѝ. Като награда за добро поведение, тя се надигна на пръсти и докосна с устни неговите. Когато излязоха от лабиринта, Питър знаеше, че е една стъпка по-близко до победата.

Вечерята обещаваха да бъде строго официална, сервирана в облицованата с ламперия трапезария с голяма масивна маса от бук и гравирани столове.

След като се изкъпа, Даяна си сложи яркочервения корсет, после облече новата рокля от зелено кадифе. Знаеше, че никога не е изглеждала толкова хубава, изкусително женствена, както тази вечер. Не можеше да забрави начина, по който граф Бат я бе гледал, и потисна желанието си да го види отново тази вечер.

Обядът се състоеше от шест блюда и Даяна с нетърпение очакваше да разгледа Хардуик Хол, както ѝ бе обещал Питър. Към края им поднесоха кристални чаши със столчета, пълни почти до горе.

Питър се изправи.

– Днешните нрави изискват дамите да напуснат масата, докато господата си изпият питиетата, но тази вечер ще се ръководим по протокола на Елизабет. Това питие е затоплено заедно с много билки, както е било сервирано на кралицата преди двеста години. Предлагам да вдигнем тост за лейди Даяна Девънпорт. Хардуик Хол плаче за домакия,

красива като Вас, която да украси празните зали.

Виното бе силно и топлината му се разля по вените на Даяна като неустоим огън. След като изпразниха чашите, оставиха Прудънс на трапезата и тръгнаха да разглеждат къщата.

Показа й малкия женски параклис, залата, където от розите и билките на Хардуик се извличаше парфюм. Питър бе накарал слугите да запалят стотици свещи в балната зала, а от галерията над тях се носеше музика, която не можеше да бъде нищо друго освен клавесин.

Той протегна ръце и прегърна Даяна. Затанцуваха. Тя затвори очи и си представи времето на кралица Елизабет. Носеше рокля с огромна, плисирана яка – подобна на дрехите оттогава. Чувстваше се така, като че ли някога бе правила абсолютно същото, но с друг партньор, който напряга мускулестите си ръце, за да я вдигне високо във весел танц. Усмихна се щастливо на тъмните очи, а после лицето на мъжа придоби образа на Питър.

Когато краката й опряха в лакирания под, той я привлече към себе си.

– Хайде да разгледаме отвън.

Тя го хвана за ръка и двама заговорници се изнизиха от балната зала.

Облягайки се на назъбените камъни, облени в лунна светлина, Даяна се отдаде на магията на нощта. Малкият замък бе толкова топъл и приветлив, като че ли два века я беше чакал. Сега, най-накрая, си беше дошла вкъщи. Самата атмосфера беше заредена с романтика. Даяна знаеше, че е влюбена, но не вярваше, че е възможно да обича мъжа толкова, колкото обичаше къщата.

– Не сте ми показали спалнята на кралицата – прошепна тя замечтано.

Даяна промълви думите, които той беше очаквал да чуе. В тъмното Питър се усмихна на умната си постъпка.

– Запазих най-хубавото най-накрая. Елате, тук има таен вход – прошепна той.

– Не! – Извика тя, напълно омаяна.

Единият от комините се отвори, за да разкрие стъпала, водещи надолу.

– Няма ли да ни трябва светлина?

– Просто се хванете за мен, сладка моя. Ще се промъкнем пипнешком. – Тя се вкопчи в ръката му и постави другата върху широкия му гръб. Почувства мускулите през дрехата и в тъмното се изчерви.

Толкова много сила държеше под контрол той. Какво щеше да се случи, ако я освободеше? Потръпна при тази мисъл. Тъмнината и затвореното пространство, съчетани с вълнението от приключението, я правеха бездиханна. Беше готова да изкрещи, когато неочаквано вратата изскърца и светлината нахлу в коридора.

Питър я покани вътре и затвори тайната врата. Това бе най-впечатляващата стая, която Даяна бе виждала някога. Беше огромна, с масивна каменна камина, която покриваше почти цяла стена. Над полицата имаше два портрета. Единият бе на Елизабет в рокля от черно кадифе, украсена с кристали и перли. Другият бе на първия граф Бат. Черните му очи искряха върху тъмното гордо лице.

Пред огъня бяха поставени „неговото“ и „нейното“ кресло, а между тях имаше масичка с малки квадратчета от слонова кост и кехлибар. Комплект фигури за шах от зелен нефрит с изключителна обработка бяха поставени върху нея подканващо.

На отсрещния край на стаята, бяха наредени полиците за книги – от пода до тавана. Подвързаните в кожа томове бяха надписани със златни букви. Огромното бюро със сребърна мастилница, сребърна поставка за попивателна и поставка за перодръжка бе покрито с писма, документи и карти, като че ли някой е бил току-що прекъснат от задълбочената си работа. Над цялата стая доминираше леглото, поставено под балдахин с четири колони. Всичко беше в готическите цветове зелено и бяло, избродирани с малки златни коронки и лъвове. Цялата стая миришеше на сандалово дърво.

– Просто е съвършено! – въздъхна Даяна. За един вълшебен миг в своята зелена кадифена рокля тя се превърна в Елизабет. Затвори очи, като си пожела тази стая да е нейна. Когато ги отвори, Питър наливаше вино с цвят на кръв. Даяна вече бе пила достатъчно, но някак си ѝ се струваше правилно да вземе виното и да се държи малко безразсъдно. Изпразни чашата и почувства кървавочервената роза в деколтето си.

Питър взе чашата от пръстите ѝ, после бързо я привлече към себе си. Треперещите му устни покриха нейните, насилвайки ги да се разтворят. Страстно задълбочи целувката си и ръцете му се насочиха към копчетата на гърба на роклята.

Внезапно вратата се отвори и Марк Хардуик прекрачи прага на стаята си. Даяна едва си пое дъх и се освободи от прегръдката на Питър. Ръцете ѝ се стрелнаха към гърба на разкопчаната рокля.

– Марк! Какво по дяволите, търсиш вкъщи тази вечер? – попита Питър.

– Свърших си работата в Бристол – отговори важно брат му. – Ти какво правиш тук, дявол те взел?

– Всъщност правя предложение. Лейди Даяна и аз се сгодихме и ще се женим.

Даяна искаше на възрази, но не можа. Единственото нещо, което желаше, бе да избяга от циничния поглед на арогантния граф. Беше очебийно, че това е негова стая.

– Тогава се предполага, че трябва да ви поздравя – рече тихо графът – Добре дошли в семейството!

Даяна знаеше, че е напълно компрометирана. Ако откажеше годежа, признаваше, че е обикновена курва. Сведе поглед.

– Моля и двамата да ме извините!

На Марк Хардуик му се искаше да я предпази. Даяна Девънпорт бе толкова млада и толкова красива... Чудеше се дали има представа, че се жертва за една брутална млада свиня, какъвто бе Питър.

– Да или не? – настояваше Прудънс, когато каретата ги отнасяше от Хардуик Хол обратно към Куинс Скуеър.

– И да, и не – отговори Даяна с мисли, насочени навсякъде другаде, но е и към разговора, който водеха.

– Е, ясно е като бял ден! И защо сме се втурнали в ранни зори като нощни крадци? – настояваше Прудънс, смесвайки метафорите. – Изглежда, че бягах от нещо.

– Предполагам, че е така – призна Даяна. Знаеше, че трябва да даде някакво обяснение на Прудънс за неочакваното отпътуване от Хардуик Хол. – Късно снощи граф Бат се завърна неочаквано и Питър му каза, че сме сгодени и ще се женим.

Прудънс се сви в ъгъла.

– Слава на небесата! Мислех, че никога няма да го направи.

Даяна настръхна.

– Въпросът е, че нито Питър ме е питал, нито аз съм приела.

– Подробности! Несъществени подробности. Повярвай ми. Щом графът е уведомен, вие наистина сте сгодени.

– Може би – отговори Даяна нерешително. Беше избрала пътя на страхливите, като помоли Бърк да изпрати каретата, за да ги върне в града и му даде писмо за Питър.

Снощи му бе ядосана, чувстваше се унижена, защото той я компрометира и то пред арогантния си брат. Като че ли нарочно бе заложил този капан. Ако беше останала тази сутрин, щеше да има страхотна сцена.

Вероятни участници щяха да бъдат и Прудънс, и графът, а това бе последното нещо, което Даяна желаше. Всичко бе само между нея и Питър. Възнамеряваше да му го върне насаме. Но преди да направи това, имаше нужда да подреди чувствата си. В момента емоциите ѝ бяха твърде бурни, за да вземе правилното решение, което можеше да окаже влияние върху целия ѝ живот. Проблемът беше, че в момента, в които Питър прочетеше писмото ѝ, щеше да пристигне. В сегашното си състояние тя можеше да загуби напълно контрол върху себе си и да каже нещо, които при други обстоятелства никога не би изрекла. Имаше нужда да бъде сама. Имаше нужда от време, за да размисли и да вземе решение, без да се влияе от някого.

Когато слязоха на Куинс Скуеър, Даяна с изненада разбра, че в бързането бе забравила багажа си. Рано сутринта бе облякла един от старите корсети и много обикновена бежова рокля, преди да отиде при изрядния в облеклото си Бърк. Боже Господи, никога през живота си не се бе чувствала толкова непривлекателна...

Даде шедър бакшиш на кочияша. Беше му благодарна, че тръгнаха толкова бързо. Устата му остана полуотворена от изненада. Даяна прехапа устни. Разбра, че бе направила гаф, но цинично отбеляза, че той не отказа парите. Взе багажа на Прудънс и влезе вътре. Леля ѝ вече беше в кухнята и даваше нареждания за обяд, които щеше да я възстанови.

– Междувременно можете да ми направите смес от мадейра и яйца, преди да легна да поспя.

Мислите на Даяна се търкаляха като живак. Ако Прудънс щеше да спи, нямаше да има нужда от нея до обяд. Възможността да скита цяла сутрин сама бе изкушение, на което Даяна не можеше да устои. Веднъж да излезе навън, можеше да остане и цял ден. Какво, по дяволите, можеше да направи Прудънс, ако постъпеше така?

Даяна искаше да смени бежовата рокля с ужасния кринолин, но ако последваше Прудънс на втория етаж, щеше да загуби ценно време. След миг вече беше навън и тръгна към хълма Сайън и пътя Лансдаун.

Когато стигна височината и погледна през дърветата надолу към прекрасния град, Даяна усети сладостното чувство за свобода. Мекият въздух бе изпълнен с отразения звук на водата. Чу древните поточета, които се спускаха по хълма, бученето на река Ейвън, която се препъваше в моста Пълтени.

Видя острите върхове на средновековното абатство, където крал Едгар бе коронясан през десети век, както и великолепната окръжност на цирка, построен от архитекта Джон Ууд в стила на римския

Колизеум.

Изпълни дробовете си с прекрасния свеж въздух и разбра, че е взела решение. Беше толкова просто и истинско. Двамата с Питър бяха сгодени, но продължителността на годежа не бе обсъждана. Ако той се съгласеше на по-дълъг годежен период, да речем една година, тогава щеше да остави нещата така, както бяха. Ако не приемеше, веднага щеше да се откаже. След няколко месеца щеше да навърши пълнолетие и да разполага с парите и наследството си.

Желаше да има една година свобода, преди да предаде контрола на съпруга си. Ако Питър я обичаше, щеше да се съгласи да я изчака.

Намерила вече решението, грижите я напуснаха. Сърцето ѝ отново бе безгрижно. Беше красива сутрин. Намираще се в прекрасен и древен град. И най-хубавото бе, че имаше цял ден пред себе си, за да открива чара му.

Започна да се спуска надолу, като първо тръгна наляво, после надясно, след което се намери сред една уличка с великолепно антични магазини. Предметите, изложени на витрините, бяха толкова примамливи, че не можа да устои да не влезе и да се поразходи вътре.

Някои от нещата бяха толкова необичайни, че не можеше да ги назове. Имаше антични бронзови ръкохватки, древни пейки за градина от камък, стари часовници, клавесини, мандолини. Спря се, за да се удиви на красив средновековен килим. Цветовете бяха малко избледнели, но все още от него се излъчваше тайнствена красота. Даяна бе развълнувана до дъното на душата си.

Продължи нататък. Спря, когато стигна до предмети, изработени от римски майстори. „Със сигурност не може да са древни“, помисли тя, а сърцето ѝ заби ускорено. Имаше бронзов шлем с украса, щит, саби в ножници и железни ками. „Биха могли да бъдат от първи век“, помисли тя. Прокарвайки пръсти по шлема, си въобрази, че пръстите ѝ изгарят. Дъхът ѝ спря при мисълта, че тези неща се бяха запазили в продължение на седемнадесет века.

– Шлемът е принадлежал на римски центурион – промълви тя със страхопочитание.

Огледа магазина, но никъде не видя собственика. Изведнъж свали шапката си и реши да пробва шлема. За момент бе забравила, че е с перука. С приглушен ропот напъха напудрените къдри под страничните предпазители.

Бронзовият шлем бе необикновено тежък и когато се опита да го извади, установи, че главата ѝ се е заклешила в него. В ушите ѝ

прозвуча удар на барабани. Стана ѝ лошо и погледът ѝ се замъгли. После почувства, че ѝ става студено. Усещаше хладния въздух да преминава покрай нея. Имаше странното усещане, че се движи в пространството със страхотна скорост, въпреки че стоеше на едно място.

Шумът в главата ѝ се увеличаваше, имаше чувството, че тъпанчетата ѝ ще се пукнат. Опита се да прикрие ушите си с ръце, но почувства само огромния бронзов шлем, от който главата ѝ болеше непоносимо. После усети, че пада – не просто на пода, а отвъд него.

Глава 7

Даяна чу някакви мъже да викат. Кой знае как се бе озовала отвън. Слънцето грееше в лицето ѝ, заслепяваше я. Опита да се изправи на крака, но още докато беше на колене, видя два огромни коня които теглеха някаква каруца, да се насочват към нея. Инстинктивно се просна на земята, за да избегне копитата им. Когато конете я съзряха на пътя, се вдигнаха на задните си крака, изпръхтяха и каруцата се стовари с трясък на няколко сантиметра от главата ѝ. Чу, че някои пищят. После разбра, че чува собствения си вик...

Мъжки глас ѝ крещеше с всички сили и я проклинаше. Смътно осъзна, че наоколо са се събрали и други коне и мъже, но вниманието ѝ бе насочено към този, който крещеше. Докато се вираше втренчено в него, си помисли, че прилича на граф Бат. Имаше същата черна коса и тъмни очи, същия орлов нос, но от слепоочието до бузата му имаше червен белег, който му придаваше сатанински вид. Раменете му бяха невероятно широки, гърдният му кош бе мускулест и съвършено гол. Носеше някакво облекло, което оставяше и краката му открити. Бяха толкова твърди и мощни, че приличаха на дъбове.

Погледна към колелото, което се бе изтърколило почти до нея, и видя, че е част от колесница. Изгарящ гняв я обхвана, когато осъзна, че почти бе премазана от група смешни мъже, облечени като римляни, които се състезаваха с глупавите си колесници.

– Проклети глупаци! Големи мъже, а си играят на детски игри. Трябва да бъдете бичувани!

Тъмният мъж посочи с пръст към нея.

– Хванете я! – заповяда той.

Огромните мъжаги моментално изпълниха командата му. Зъбите на Даяна затракаха, когато я изправиха на крака и я задържаха, докато водачът им се приближи. Извисяваше се над нея, обхванат от силен гняв.

– Женско кълбо от дрипи! Още малко и щеше да нараниш конете ми. Коя си ти? – попита той със заповеднически тон.

Тя се втренчи в него изумена. Въпреки че говореше на някаква смесица от италиански и латински, разбираше всяка негова дума.

– О, Юпитер, ти си откраднала шлема – обвини я той, като протегна масивната си ръка и го свали от главата ѝ. Видя, че косата ѝ е бяла и я помисли за възрастна жена. Мръсната обемна рокля, с която бе

облечена, покриваше цялото ѝ тяло от врата до петите. Беше най-странното женско същество, което бе виждал. – Ти не ми отговаряш, така че аз ще отговоря вместо теб. Ти си шпионин, шпионин друид, като се съди по странните дрехи, с които си облечена.

Даяна не разбираше казаното. Тя се взираше в черните му очи и наблюдаваше как той овладява гнева си.

– Махнете я от коловоза и я дръжте далече оттук. Осигурете безопасността ѝ, ще я разпитам по късно.

Мъжете я помъкнаха.

– Пуснете ме! Как смееете да се отнасяте към мен така? Тази свиня Марк Хардуик ли се казва? – Осъзна, че разбират нейния език, защото се засмяха, а после отговориха:

– Не, свинята е Маркус Магнус, Примус Пилус.

Мъжете се отнесоха грубо, без да се интересуват, че ѝ причиняват болка. Страхът започна да измества гнева в сърцето ѝ. Заведоха я до една дървена каруца. Един от мъжете се пресегна към железната халка и я сложи около врата ѝ, като че ли обуздаваше куче, което създава проблеми.

– Не можете да постъпите така с мен! – извика тя, но мъжете се отдалечиха. Мислите им бяха на друго място. Моментално я забравиха. Беше затворник на тези странни, жестоки и нецивилизовани хора. Седна в прахта и заплака.

Веднъж започнала, не можеше да спре. Плака, докато ѝ прилоша. Накрая разбра, че няма никакъв смисъл. Никои не ѝ обръщаше внимание. След няколко изхлипвания, от които тялото ѝ се разтрисаше, след като неколккратно избърса лицето си с мръсни ръце, след като издуха носа си ръкава на дрехата, риданието ѝ замря. Започна да оглежда околността. Видя трасе, специално подготвено за състезания с колесници. Всички мъже, които се виждаха наоколо, независимо от това дали участваха състезанието или не, бяха облечени като римски войници. Независимо от цвета на кожата им, височината или теглото, всички бяха с атлетични тела. „Те са точно такива, каквито трябва да бъдат всички мъже, но толкова рядко се срещат здравеняци като тях“, помисли си Даяна.

Състезателите бяха видимо безразсъдни. Бяха готови по-скоро да умрат, отколкото да загубят. Не обръщаха никакво внимание на безопасността си.

Колелата на колесниците се допираха почти едно в друго във върховните усилия за победа. Всеки се бореше сам за себе си и победата беше всичко. И въпреки това Даяна видя, че се забавляваха от шума, който

се вдигаше, от смеха, крясъците, хвалбите или псувните.

Един мъж изпъкваше сред останалите. Той не можеше да бъде победен. Този мъж беше Маркус Магнус. Двойката му бели коне бяха толкова великолепни, колкото и той самият. Даяна протегна ръка към гърба си, където желязната халка бе заключена. Беше ѝ горещо. Чувстваше се мръсна, беше жадна, но не можеше да направи нищо, докато не я освободяха. Тогава щеше да се обърне към местните власти и всички тези хора щяха да бъдат наказани.

Огледа се отново, опита да се ориентира и да познае мястото. Колко странно изглеждаше всичко. Намираше се на върха на хълма, но пред нея не се откриваше познатата гледка към Бат от времето на крал Джордж – градът изглеждаше съвършено различен. Около двадесет и пет акра бяха покрити с постройки, които изглеждаха като огромна казарма. Останалата част представляваха къщи и храмове. По-големите сгради имаха колони в класическия римски стил и все пак градът като че ли беше Бат.

Виждаше се парата, която се издигаше над баните, но едната сграда като че ли беше съборена. Не, тя грешеше – беше току-що построена! Как беше възможно! Даяна се опита да си спомни какво правеше, преди да се озове на това място. Беше ѝ трудно да си припомни нещо определено... Разхождаше се по хълма Ленсдаун. Спомни си античния магазин. Влезе ли вътре? Беше почти сигурна, че е влязла. Но следващото нещо, което си спомняше, бяха конете, носещи се към нея.

Погледът ѝ се насочи на юг. Склоновете бяха покрити с растителност, която приличаше на добре поддържани лозя. Те се простираха докъдето ѝ виждаха очите! Ако Даяна не беше сигурна, че е невъзможно, щеше да се закълне, че се е пренесла назад във времето, когато римляните са владели Британия!

Щом състезанията свършиха, Даяна видя, че слънцето бе започнало да залязва зад веригата от хълмове. Маркус Магнус се приближи към нея, придружен от по-млад мъж, който беше изключително красив.

– Твоите хора стават все по-добри – чу го тя да хвали младия мъж. – Както ти казах, добре е да се поддържа строга дисциплина, но ако не се съчетава с възможност за разговарване на напрежението, значи си търсиш белята.

– Обичам да се занимавам с тези, които правят белите, братко. По тази причина на деветнадесет бях вече центурион, а на двадесет и една ръководех кохорта.

Един от мъжете, който бе сложил веригата на Даяна, поздрави Магнус:

– Да ликвидирам ли затворничката, генерале?

Маркус Магнус го погледна за момент неразбиращо, после си спомни за кого говореше войника.

– Не. Ако я убиеш, няма да науча нищо.

– Имаш затворничка?

Магнус кимна към жената с желязната халка на врата:

– Едно много странно същество. Хванах я, че шпионира. – Обърна се към войника: – Заведете я в къщата ми, за да я разпитам.

– Дай ми жената. В най-скоро време ще изтръгна от нея цялата истина – предложи Петриус.

– Ако приложи твоите методи, писъците ѝ ще разтревожат местното население, а в момента и без това имам проблеми с него.

– Не разбирам защо, по дяволите, се тревожиш толкова много за тях. Нецивилизованите британци са само с половин стъпка пред варварите. Страхът е оръжието, което трябва да използваш по-често.

– Недей да учиш по-висшестоящите от теб как да си гледат работата – отвърна Маркус, като се озъби.

Войникът даде знак на Даяна да се качи в каруцата, към която беше закачена веригата. Тя едва успя да се покатери, когато той тръгна по на-надолнището. Като се имаше предвид, колко примитивна изглеждаше каруцата, тя се изненада от мекото возене. Забеляза, че пътя, по който се движеха, беше направен много добре. „Римски път“, каза си тя мълчаливо.

Повтаряше си непрекъснато, че сънува и по-точно – сънува кошмар. Едновременно с това разбираше, че няма да може да се събуди, защото всичко беше съвсем реално. Не знаеше защо, не знаеше как, но се страхуваше, че вече не живее в осемнадесети век.

И което беше по-лошо, много по-лошо, беше затворник на главнокомандващия. Той и войникът му бяха обсъждали нейното ликвидиране съвсем безсърдечно. Обзета бе от страх. Имаше болезненото чувство, че сама бе виновна за нещастията си. Разбира се, това трябваше да се случи!

Колко пъти бе изразявала разочарование от времето, в което живееше? Винаги бе мечтала и гледала назад към това, което ѝ се бе струвало великолепно историческо минало.

Презираше мъжете от нейното време, смяташе ги за слаби контета, като ги сравняваше с воините от времето на Елизабет или с рицарите от

Средновековието. Ами ако съдбата бе решила да ѝ даде възможност да разбере какво представляваха истинските мъже? Господ да ѝ помага! Тези римляни щяха да я накарат да мисли за нормандските нашественици като за изискани джентълмени.

Каруцата влезе през портата в къща, заобиколена от висок жив плет. Спря пред врата, която беше от задната страна. Един по-възрастен мъж, среден на ръст, облечен в проста тога и със затъкнат в колана камшик, поведе разговор с войника. Погледна към Даяна с високомерието на принц.

– Освободи я! – Не се и опита да скрие отвращението си към това, което видя. – Хайде! – заповяда ѝ той. Даяна разтърка врата си, където железото бе наранило кожата ѝ, но не се помръдна от каруцата.

Той заповеднически посочи с пръст към нея:

– Хей, ти, ела тук! – Ръката му се плъзна към камшика и наметът бе ясен.

Даяна слезе от каруцата и бавно се приближи към него.

– Аз съм Кел и отговарям за робите в това домакинство. Трябва да се подчиняваш на заповедите ми. – Очите му бяха светлосиви, безцветни като бурно море. – Последвай ме! – разпореди се той.

Повед я по дълъг коридор, покрит с плочки. Минаха през една арка и влязоха в стая, където имаше множество дървени пейки. Плочките на пода бяха наредени в красива мозайка.

Кел плесна силно с ръце и две жени моментално се отзоваха на повикването. Бяха облечени в прости, дълги памучни туники. Дългите им кестеняви коси бяха прибрани отзад и вързани на тила. Даяна забеляза, че и двете бяха грозновати, дори грубовати, но невероятно чисти.

Кел проведе с тях кратък разговор по същия надут начин, по който се бе отнесъл с Даяна. Те незабавно се поклониха и се запътиха да изпълнят заповедта му. Кел посочи една от пейките. Тя с облекчение се свлече върху нея. Коленете ѝ се подгъваха. Нервите ѝ бяха опънати докрай. Искаше ѝ се да крещи, но знаеше, че няма смисъл да хаби енергията си срещу Кел, който отговаряше за робите. Всяка капка сила щеше да ѝ е необходима, за да се разправи с Маркус Магнус, когато се появеше. А той щеше да дойде. Беше абсолютно уверена в това, въпреки че точно в този момент не вярваше на нищо...

Почти веднага жените отново влязоха в стаята и донесоха храна и нещо за пиене. Даяна се изненада, че ястията са за нея. Вдигна калаената чаша от подноса и жадно отпи. Беше гроздов сок, приятно подсладен с мед. Гърлото ѝ бе така пресъхнало, че изпи чашата до дъно. Жената

отново я напълни от каменната стомна.

Другата жена постави подноса с храната на пейката до нея. В една чиния имаше сърцевина от артишок, зрели маслини и меко бяло сирене. Другата чиния бе пълна догоре с фино нарязано студено месо и хрупкав бял хляб, който беше още топъл.

Даяна бе толкова неспокойна, че храната не можеше да ѝ се услади. Страхуваше се обаче да не бъде наказана с глад и затова слагаше хапки в устата си и се опитваше да дъвче. След малко вече беше сита и не можеше да поеме нищо повече, въпреки че храната бе добре приготвена и много вкусна. Бутна подноса настрани и отново посегна към течността.

Даяна се сви на пейката, когато видя Маркус Магнус да върви под арката. Млада жена изникна от нищото. Носеше няколко кърпи. Въпреки че беше висока и добре сложена, когато се приближи до Маркус, изглеждаше като джудже. Щом Кел се отправи към него, жената отстъпи с почитание.

– Кога ще се заемете с пленницата, генерале? Преди или след банята Ви?

Даяна видя раздразнението, което премина по лицето на генерала. Той още веднъж я бе забравил. Без да губи повече време, той се обърна към нея с тон, които не търпеше възражение:

– Коя си ти? – Думите и маниерът му не допускаха никакво колебание.

– Аз съм лейди Даяна Девънпорт.

Той се изсмя развеселен:

– Ха! Даяна, Ти за богиня ли се смяташ?

– Не. Даяна е името ми. Не съм богиня, но съм лейди. Вирна брадичката си. – Вие кой сте?

Той се стресна от високомерния ѝ тон.

– Аз съм човекът, който решава дали ще живееш или ще умреш. Ти си моя затворничка, моя собственост. Искам да отговаряш на въпросите ми и то сега!

Даяна скочи, въпреки намерението си да не застава изправена пред него. Едва преглътна:

– Вие сте животно и грубиян! – произнесе тя тихо.

– Две от добрите ми качества. От каква националност си?

– Англичанка, британка съм.

– О, Юпитер! Друга лъжа! Племената на британците са примитивни ловци, толкова диви и нецивилизовани, че все още боядисват телата си с боя, за да плашат враговете си.

За момент Даяна остана безмълвна. Не можеше да отрече, че древните британци са били такива, каквито той ги описа.

– От къде си? – заповеднически запита той.

– От Лондон. Живея в Лондон.

– Имаш предвид Лондиниум, така ли? Дори езикът ти е странен. И това е друга долна лъжа. Лондиниум беше опожарен преди няколко месеца. Какво правиш в Аква Сулис?

– Аква Сулис, разбира се! Та това е римското наименование на Бат – промърмори Даяна на себе си.

– И шпионираше тук! Ти си мръсна друидска шпионка. Аква Сулис ли е следващият град, който ще бъде опожарен от дивите британци, които вие, друидите, държите под контрол?

Мислите на Даяна се лутаха. Беше чела много исторически книги и знаеше, че около 60–61 година от новата ера британската кралица Бодис бе предвождала въстание на местните племена срещу римляните и бе подпалила Лондон.

– Не съм друид – отговори тя откровено.

– Тогава какво си освен една мръсна купчина дрипи.

Нецивилизованото животно знаеше как да смаже гордостта ѝ. Нямахте отговор, който да го успокои.

– В тези актьорски дрипи не мога да кажа дали е мъж или жена, нито пък на колко години е. Съблечете я! – заповяда той на робините.

Жените, които бяха донесли храната, се опитаха да я съблекат. Когато тя започна да се съпротивлява, жената с кърпите ги остави настрана и се притече на помощ. Даяна избяга в другия край на стаята.

Кел извади камшика от колана си и се приближи към нея с явното намерение да я бичува.

Очите на Даяна заискряха, устните ѝ се отдръпнаха от зъбите – като на дива котка, която съскаше от ярост.

– Страхливи римляни! Камшикът ли е единственият начин, по който се отнасят към британците?

Думите ѝ развеселиха Маркус. Той се усмихна с вълча усмивка.

– Кел не е римлянин, той е британец. От опит знам, че няма по-добър надзирател на робите от друг роб.

Даяна застина. Те я наобиколиха и започнаха да я събличат. Оставиха ѝ само корсета и мръсната перука. Унижението покри страните ѝ с червенина.

Маркус погледна към Кел и сви рамене:

– Трябва да е някоя от грешните измишльотини, които носят

свещениците на друидите. Махнете го!

След много боричкане, бутане, опъване на шнурове, драскане и пустосване от страна на Даяна корсетът се свлече на земята. В боричкането падна и перуката ѝ.

Магнус стана свидетел на трансформация, която бе едновременно стряскаща и приятна. Когато изкуствената бяла коса падна от главата ѝ, копринена река от бледо злато се разпиля по гърба ѝ, който бе като великолепна извивка от слонова кост. Освободена от деформиращата дреха, която я приковаваше, тя бе наистина жена – с деликатни извивки и заоблености. Красивите ѝ закръглени гърди изскочиха напред, а върховете им изглеждаха като розови пъпки. Кръстът ѝ бе толкова тънък, че можеше да го обхване с едната си ръка. Задните ѝ части леко се издаваха навън, преди да се спуснат към дълги копринени бедра и елегантни крака.

По светлата ѝ кожа нямаше никакво петънце, тялото ѝ бе красиво като на богиня. Тя се сви на дървената пейка с изключително неуместна скромност. Тялото му бързо откликна на красотата пред него. Застанала до другите жени, контрастът бе толкова очевиден, че той не можеше да повярва на очите си. Беше като фино италианско стъкло, поставено между дебели каменни кани.

– О, богове! – промърмори римлянинът прегракнало. – Изкъпете я и я отведете в покоите ми. – После излезе от къщата, за да се изкъпе в басейна в края на градината. Даяна гледаше Кел с презрение.

– Ти наистина си късметлийка. Господарят хареса това, което беше скрито под дрипите. Тялото ти спаси живота ти, поне засега. – Кел беше много изненадан, че Маркус прояви такъв забележителен интерес към една жена. Генералът обикновено не си губеше времето с другия пол. Беше истински войн с малко време за губене по жени. Посещаваше проститутките или използваше някоя от робините по няколко пъти в седмицата, но никога не показваше предпочитание към някоя от тях, въпреки че всяка в къщата искаше да привлече вниманието му.

– Моля, подайте ми нещо да се покрива.

– Римляните не се срамуват от голото тяло. Всъщност те го показват всеки път, когато им се отдаде възможност – отбеляза някак сухова-то Кел.

– Аз не съм римлянка – отговори Даяна, като използва перуката, за да прикрие гърдите си.

Кел се обърна към една от жените:

– Извикай робинята от банята, не – по-добре две. Тази жена е

капризна.

Почти веднага след като жената излезе, в стаята влязоха две момичета. Бяха млади и мускулести, с ниско подстригани коси. Носеха къси бели туники и сандали.

– Изкъпете новата робиня и после я доведете при мен. Аз ще ѝ избера дреха.

Даяна гордо вдигна глава.

– Аз не съм робиня! – отсече решително тя. Кел въздъхна. Приближи се до дървената пейка и заговори тихо, като демонстрираше безкрайно търпение.

– Заслужаваш един хубав бой с камшик. Инстинктът ми говори, че ако хубаво те набия сега, в началото, няма да имам неприятности покъсно. Господарят обаче ще изпита повече удоволствие от тялото ти, ако не е наранено.

Даяна едва си пое дъх.

– Ти трябва да си луд!

Кел продължи, като че ли не я беше чул:

– Животът ще бъде безкрайно прост и за двама ни, ако се споразумеем. От начина, по който говориш и от поведението ти разбирам, че си много интелигентна жена. Положението ми в това домакинство е сигурно, защото думата ми е закон. Моята дума е закон, защото аз вдворявам дисциплина за всички, които са под моя ранг. Всичко в тази къща върви по мед и масло и затова тук всички сме щастливи. Точно това иска генералът, а това, което генералът иска, го искам и аз. Това означава, че каквото искам аз, го искаш и ти. Ясно ли се изразявам?

Даяна му отвърна със същия тон:

– Съвършено ясно. Не намирам никаква грешка в логиката ти, но презирам безочийето и липсата на всякакъв морал.

Очите му просветнаха застрашително.

– Продължавай! – Тонът му ясно ѝ подсказваше че ако продължи, рискува да си изпроси някой удар с камшик.

– Аз съм гола. Отказвам да разговарям повече с теб.

Кел знаеше точно какво означаваша думите ѝ. Той бе роб, който гонеше своя собствен народ по поръчка на римляните. Идеалите ѝ бяха твърде възвишени и благородни, защото никога не бе изпитала робството. Беше му интересно да види колко дълго щеше да стои зад тях, след като опита вкуса на робството... Нямаше да чака дълго.

– Надявах се, че бихме могли да се споразумеем, а стигнахме до задънена улица. Така да бъде! – Той даде знак на робините от банята да я

отведат.

Не тръгнаха в същата посока, в която пое генералът и тя реши, че има и друга баня. Влязоха през врата, покрита със завеса от тежко конопено платно. Даяна почувства голямо облекчение, че тук нямаше мъжко око, което да я наблюдава.

Стаята, не много голяма, беше облицована с идеално бели плочки, а четвъртитите вани в тюркоазено. От по-големия басейн се издигаха облаци пара. Топлата вода приканваше Даяна.

– Ще се изкъпя сама – каза тя заповеднически, като тръгна надолу по стълбичките към водата.

Робините се спогледаха, но не възразиха. Едната от тях изсипа нещо във водата от красиво оформен флакон. Облаци от ароматна пара достигнаха до ноздрите на Даяна.

– Какво е това? – попита тя.

– Тамян за аромат – бе отговорът. Топлата вода създаваше божествено усещане. Даяна затвори очи и се облегна върху тюркоазените плочки. Дишаше дълбоко. Струваше ѝ се, че всичките и неприятности и страхове, които заплашваха да я обхванат, започват да изчезват заедно с напрежението. Неочаквано усети, че във водата има и други хора.

Отвори очи и се уплаши като видя, че двете робини са застанали от двете ѝ страни и държат някакви оръжия, които изглеждаха опасни.

Когато извика, момичетата се опитаха да я успокоят.

– Това е само стъргалка – обясни едната, като я държеше върху дланта си.

– Стъргалка ли?

Момичето разбра, че тя е озадачена и обясни.

– Това е приспособление, с което се почиства кожата. Няма да боли. Хайде!

Даяна беше твърде уморена, за да протестира. Излезе от водата и легна върху мраморната повърхност, която ѝ посочиха. Струваше ѝ се, че е ужасно да изстържат кожата ти, но Даяна разбра, че тук в тази къща и в Аква Сулис ще срещне голям брой странни обичаи. Колкото по-скоро се приспособеше към новите и неизвестни неща, толкова по-лесно щеше да ѝ бъде.

Приспособяването към друго време и друга култура щеше да доведе до рязка промяна в живота ѝ. Това щеше да е възбуждащо както физически, така и умствено и емоционално. Каза си, че е по-интелигентна и по-високообразована от всеки друг в тази къща. Фактът, че идваше от модерния свят, я правеше по-цивилизована от всички тези примитивни

хора, които живееха в първи век.

Трябваше да се постарее да се включи в потока на живота тук. Трябваше да приеме малките разлики, които всъщност бяха несъществени. Ще запази енергията и силата си, за да протестира срещу по-сериозни неща, които никога не би могла да приеме. Като робството! Със сигурност то е ужасяващо за всички цивилизовани хора!

Даяна бе приятно изненадана от усещането, причинено от стъргалката, движеща се плавно по тялото ѝ. Робините я масажираха с бадемово масло, после смъкнаха излишното с непознатия уред. След това я върнаха във водата и измиха косата ѝ с мек сапун.

Накрая я накараха да излезе от басейна и да се потопи в по-малкия. Потапянето в студената вода я накара да се задъха, а робините се разсмяха на настръхналата кожа по ръцете и краката ѝ. Завиха я в голяма кърпа и изсушиха косата ѝ, докато стана на тежки влажни къдри.

След това двете свалиха мокрите си туники и облякоха други такива, но сухи. Заведоха я в съседна стая. Подът беше покрит с богата мозайка, стените бяха боядисани в кремаво.

В специални поставки по стените бяха сложени факли, които осветяваха стаята. Поканиха я да седне в тапициран стол във формата на трон. Имаше красиви извити крака И като че ли бе създаден от дизайнера Адам от времето на крал Джордж. След това Даяна си помисли, че сигурно Адам е заимствал от римляните.

Огледалото пред нея представляваше полирано чисто сребро, което в съвременните времена, щеше да е безценно. Едното момиче се захвана с косата ѝ. Използваше гребени, четки и нагорещени щипки. Другото отвори гравирана кутия и извади бурканчета с кремове, лосиони, парфюми и гримове.

Даяна беше жена и изпита удоволствие от разкрасяване то си. Очарована, наблюдаваше как лицето ѝ се обрамчваше от малки къдрички от светло-сребрилата коса по слепоочията ѝ... Останалата коса падаше по раменете ѝ като облак от злато. Другата робиня нанасяше руж по страните ѝ, слагаше червило на устните, дори по миглите ѝ блестеше сребро.

Даяна се вираше в отражението си с удоволствие. Робините бяха извършили чудо, бяха я направили красива!

Глава 8

Кел влезе в стаята с робата, която беше подбрал. Очите им се срещнаха. Дрехата, която бе избрал, излъчваше вибрираща жизненост, беше в цвят, за който Даяна бе копняла. Той я подаде на едно от момичетата и застана със скръстени на гърдите ръце, изчакайки да я облекат.

Даяна се бореше с неудоволствието да бъде наблюдавана от мъж, докато се облича. Знаеше, че никакви протести няма да я отгърват от присъствието му. Трябваше да мисли за него просто като за роб, а не като за мъж. Мисълта я накара да се почувства виновна. Вече ставаше покварена.

Робата от сурова коприна бе пурпурночервена. Даяна никога не бе посямля дори да се надява да има дреха в този великолепен нюанс. Той подсилваше красотата ѝ, като превръщаше косата ѝ в лунна светлина, кожата и беше перлена. По ирония на съдбата не носеше никакво долно облекло. Колко пъти бе пожелавала тялото и да бъде свободно от ограничаващите я долни дрехи?!

Една от робините се наведе към краката ѝ и я обу в сандали с висок корков ток. Когато Даяна се изправи, за да види дали ще може да върви с тях, забеляза че полата на копринената дреха бе праметната на едната страна, за да открива бедрото ѝ, когато се движи. На високите токчета кракът ѝ изглеждаше необикновено дълъг.

Кел я наблюдаваше с притворени очи.

– Египетски мускус! – нареди той. Този специален парфюм бе толкова скъп, че момичето донесе флакона от алабастър и му го подаде, вместо тя самата да я парфюмира.

Когато той посегна да пръска от ароматната течност между гърдите ѝ, очите ѝ, очите им се вкопчиха. Докосването му беше безкрайно ефирно и безлично. Даяна разбра, че предприемат първите стъпки по пътя на разбирателството.

Беше запомнила думите генерала, който притежаваше тази великолепна къща. Сега те се промъкнаха в съзнанието ѝ: „Изкъпете я и я доведете в покоите ми“. Е, първата заповед беше изпълнена. Бяха я изкъпали и разкрасили. Вече нямаше да може да я нарече мръсна купчина дрипи и благодареше на Бога за това. Жената имаше повече доверие в себе си и по-голяма власт, когато знаеше, че изглежда неотразимо.

Сега щяха да я заведат при римлянина, където и да беше той. Вече

беше готова за него! Изведнъж значението на думата „стая“ се избистри. Означаваше леглото му! Господи, колко неука бе. Ето защо беше всичко това. Бяха я превърнали в предмет за удоволствие и наслаждение за него.

Зениците на очите ѝ потъмняха, когато сърдито обърна поглед към Кел.

– Жестоко се лъжете, ако смятате, че доброволно ще отида в спалнята на генерала! Може да заповядва колкото си иска на робите в тази къща, но аз не съм негова робиня и няма да се подчиня на волята му! – Тя наблюдаваше как ръката на Кел се насочва към камшика и нарочно вирна брадичката си. – Няма да отида, без да се боря за себе си. Ще наруша спокойствието на този дом. Ще се бунтувам и ще вдигна такава врява, че ще събудя и мъртвите! – Стоеше решително с ръце на бедрата си, дразнейки Кел с горещия си нрав. – Ще съборя тази къща камък след камък, преди да му се подчиня...

Кел имаше избор на оръжията, с който да я накара да се подчини:

– Какво ще стане между Маркус Магнус и теб е твоя лична работа. Приемам възвишените ти принципи и съм сигурен, че няма да повлечеш и другите по нанадолнището заради тази случка. Ако робините не те заведат в стаята му, ще бъдат бичувани за неподчинение. Като човек, който отговаря за робите в това домакинство, аз ще заповядам тези млади момичета да бъдат бити. А скъпоценната ти кожа ще остане ненаранена. Имаш остър език. Предлагам да изчакаш Примус Пилус в спалнята му и там сама да му обясниш как ще сринеш къщата камък по камък.

Даяна едва преглътна. Това, което предлагаше Кел, изискваше голяма смелост. И все пак нямаше друга алтернатива. Разбираше отлично, че Кел бе използвал ума си за ля я убеди да изпълни нарежданията му и въпреки това не можеше да не изпита чувство на възхищение от умната му тактика.

Даяна наклони глава:

– Води ме!

Качиха се на втория етаж на къщата и той я въведе в голяма стая.

– След като вечеря, господарят отиде с брат си в амфитеатъра. Може да минат часове, преди да се прибере. Предлагам да останеш тук, докато желаяш.

Съветът му засегна нейния морал, тя преглътна възражението си и той излезе.

Маркус Магнус искаше да прекара вечерта с по-малкия си брат. Не

бяха се виждали цели пет години. Сега легионът му бе дошъл тук, в Британия, и щеше да премине активна подготовка в Аква Сулис, преди да нахлуе в дивите местности на Западна Британия, която все още не беше завладяна.

Маркус чакаше в преддверието, готов да посрещне Петриус, когато той влезе в къщата. Вместо да го прегърне, постави ръка на рамото му:

– О, Юпитер, изглеждаш силен. Доста си наедрял, откакто беше на седемнадесет години, когато те оставих в Рим.

Петриус бе тръгнал по стъпките на брат си. Маркус бе подписал договор за двадесет и шест годишна служба, когато беше само на четиринадесет години, превръщайки се в професионален войник. Петриус трябваше да стане на седемнадесет, тъй като нямаше конструкция и мускулите на Маркус. Това обаче, което липсваше на физика му, той допълваше с жестокост, издигайки се до центурион на кохорта, ръководейки над петстотин войника. Командваше мъжете чрез страх и беше винаги готов да смени красивото си лице с Маркус. Лицето на брат му бе както по-тъмно на цвят, така и по-грубо. Извивката на носа му и широките скули го правеха да изглежда по-твърд, по-суров и непобедим. Белегът на слепоочието до бузата добавяше черта на диво насилие, което Петриус желаше.

Като разглеждаше къщата на брат си, пожелаваше не само лицето му. Беше голяма почти колкото имението на баща им извън Рим. Преддверието имаше стъклен покрив, през който се виждаха звездите. Имаше и мраморен фонтан, където златни и сребърни рибки се стрелкаха между зеленината на водните растения.

Минаха между мраморните колони, за да влязат в трапезарията, където Маркус можеше да се храни сам или да забавлява гостите си. Цялата стая бе украсена в злато и сребро.

Стените бяха обградени от мраморни колони, а мраморните маси бяха разположени между наклонящи се тапицирани легла, затрупани с възглавници и подлакътници в златисто и бяло.

– Много впечатляващо. Колко стаи имаш? – попита Петриус, решен да прикрие чрез гласа си завистта, която изпитваше.

– Доста може би – сви рамене Маркус.

– И колко роби?

– Тридесет в къщата – отговори Маркус, като пропусна градинарите и останалите, които се грижеха за живия плет, превръщайки дома в красива обител. Не искаше да се хвали пред Петриус.

– Имаш ли други?

И тъй като Петриус нямаше да го остави на мира. Маркус му каза цялата истина:

– Стотици. Взех ги в битка, когато дойдох в Британия, Бих се тук четири години, преди да стана Примус Пилус. Титлата дава право на много затворници.

– Аз не взимам затворници. Тръпката на битката окървявява сабята ми, когато посичам враговете на Рим.

– Когато ръководиш умело, враговете се превръщат в съюзници. Моите роби са добри работници. Строят пътища, акведукти и баните тук. Някои от тях са инженери. Придобиват умения, които могат да използват, когато възвърнат свободата си.

– Свободата си? Ти си глупак, Маркус. Когато няма да са ти необходими, можеш да ги изпратиш в галериите или в Рим да се бият на арената. По-скоро би трябвало да ги унищожиш, отколкото да им позволиш да те прободат в гърба в някоя тъмна нощ.

Маркус смени темата на разговора. Петриус се наслаждаваше на страстта към кръвта, както много от римляните и така се издигаше в ранг. Може би щеше да има нужда от това там, където отиваше. Маркус беше ходил там... Дивите келтски племена бяха ловци на глави. Планините на запад и Остров Мона приличаха на ада.

– Променил ли се е Рим през тези пет години?

– Сигурно се шегувах? От времето, когато ти замина, за да лекуваш раните си, бяха построени толкова много сгради, че няма да познаеш града. Откакто Нерон е император, забавленията станаха зрелищни. Целият свят ни завижда. Борбите стават не само в цирка, но и във всяка друга част на града. Дълбоко се възхищавам на Нерон.

– Той изнасили майка си и после я отрови – безцеремонно заяви Маркус.

Петриус се изсмя:

– Съдба, която всички жени заслужават!

Мислите на Маркус литнаха към красивата робиня, с която току-що бе придобил. Вече нямаше търпение да я притежава. С усилие се върна към разговора:

– Бих се радвал да видя състезанията с колесници в цирк Максимус. Дори бих искал да си опитам късмета.

– Не ходя често там. Предпочитам гладиаторите и най-вече екзекуциите.

Тъй като Маркус не виждаше никакво забавление в екзекуциите, помисли, че Петриус се опитва да го предизвика, но бе изненадан от

комплимента, който получи:

– Ако се състезаваш там, ще спечелиш. Така, както спечели днес.

– Не съм много сигурен, Петриус. Британците са най-добрите в света. Именно от тях усвоих това изкуство.

– Нерон внася всичко, което може да вземе. Защо са по-добри от римляните?

– Защото все още използват колесници по време на битките. Ние се отказахме от тях отдавна. Това е грешка по мое мнение. Пехотинците ни са много бавни, за да се биат с тях. Появяват се и изчезват като светкавици. Почакай да влезеш в битка с тях и няма да повярваш какво могат да правят.

Докато разговаряха, те се бяха настанили върху леглата, а безупречно обучени роби им сервираха разнообразие от вкусно приготвени ястия. Между всяко от тях се поднасяха купи с ароматизирана вода и кърпи. Петриус почти се задушаваше от завист. Чинията, в която се хранеше, бе от масивно злато.

– Независимо от това, загубите ни са колосални. Но не се притеснявай. Ще те науча на всички трикове. Нали затова са те изпратили в Аква Сулис.

– Приемливите загуби са част от цената, която плащаме, за да завладеем света.

– Така е – отговори мрачно Маркус.

– Как понасяш всичко тук толкова години далече от Рим? – запита любопитно Петриус.

Мислите на Маркус се понесоха назад във времето, когато бе дванадесетгодишен. Император Клавдий току-що бе нахлул в Британия и това бе запалило амбицията му да стане римски генерал и да завладее нови земи. Заради ръста и силата си беше постъпил в армията на четиринадесет години.

– Харесвам Британия, особено Аква Сулис. При Клавдий тук се стичаха хора от целия свят. Ставаха смесени бракове и британците се цивилизоваха. Говорят латински, както ти и аз. Обличат се като римляни. Търговци от далечни кътчета отварят тук магазини, така че може да се намери всяка стока, всеки лукс. Тук е съсредоточена най-високата култура, амфитеатрите, храмовете. Близко е до морето и не е толкова населено, както в Рим. Далеч сме от покварата на политиката, а най-хубавото от всичко са минералните извори, които бълбукат от земята с постоянна температура.

Храната бе прибрана, поднесоха им вино.

– Е, може би аз не се възхищавам на местата, които ти харесваш, но няма никаква грешка при стридите и виното! – отвърна високомерно Петриус.

– Хайде да излезем! Как би искал да прекараш вечерта?

– Какво ще кажеш да отидем на театър? Но не и отегчителната поезия на Софокъл, благодаря. Всяка цинична пиеса ще свърши работа. После посещение в някое луксозно място би било стимулиращо. Тук имате ли такива заведения?

– Тук са известни като публични ломове. Има проститутки от Азия и Арабия.

– Мислиш ли, че има нубийки? Бих ли могъл да си купя услугите на някой мъж или жена?

– Идеята да ти сервирам стриди тази вечер беше добра – отбеляза сухо Маркус. Искаше да прекара вечерта с брат си, но сега, когато бяха излезли навън, той сто пъти предпочиташе да бе останал вкъщи. Мислите му се връщаха към красивото същество, което беше поръчал в леглото си. Влечението му към грубата и пошла проституция намаляваше с всяка изминала минута.

Петриус избра театъра на мимиката. Гледаха страхотен фарс, в който любовникът е изненадан от завръщането на ревнивия съпруг и е принуден да се скрие под леглото. После показваха страданията му, когато съпругът изпълняваше многобройни сексуални актове с жена си върху същото легло, под което лежеше любовникът. Езикът беше изключително пошъл. Позите, които актьорите и актрисите заемаха, бяха неописуемо вулгарни. И всичко това бе придружено от висока музика и от танци. Театърът бе пълен с мъже, повечето от тях римски войници, но имаше и търговци и множество младежи от Аква Сулис.

Маркус беше отегчен до смърт, но беше благодарен, че Петриус се смееше от сърце. Беше единствено недоволен, че по време на антрактите не вѳодушевяваха публиката с борба на мечки или бикове.

Пиесата като че ли нямаше край, най-вулгарните части предизвикваха най-много аплодисменти. Най-после свърши и когато напуснаха театъра, Маркус търсеше извинение, за да не отиде в публичния дом тази вечер.

– Трябва да видиш специалните заведения, които изникнаха около Цирк Максимус. Проститутките приканват клиентите си от сутрин до вечер.

– Това е така, защото садистичните удоволствия от игрите пораждат сексуална възбуда до най-висока степен – обясни Маркус, като се

опитваше да скрие отвращението, което изпитваше.

– Всеки собственик на пекарна или ресторантче в Рим сега си има робини за сексуални цели, които да забавляват клиентите му. За две пени можеш да имаш всяка жена.

– Тук, в Аква Сулис, живеем назад във времето – отговори Маркус, като благодареше на Бога, че е така. Мислеше си, че Рим колкото повече деградираше, толкова повече губеше славата си.

Поеха по една от съмнителните улички на Аква Сулис. Магнус заведе брат си в публичен дом, където задоволяваха извратени желания. Плати пет златни монети на съдържателя и пожела лека нощ на Петриус. Усмиввайки се, каза:

– Сигурно остарявам. Състезанията днес изчерпаха цялата ми излишна енергия, а утрото настъпва бързо.

– Забавлявай си, братко, можеш да се напиш, когато умреш! – настояваше Петриус. – Или може би някоя от твоите робини те тегли към къщи? Помисли си. Цялата вечер беше разсеян. Ще се върна да видя какво толкова те привлича там.

Маркус се засмя.

– Заповядай, когато пожелаеш, Петриус. Къщата ми е твоя, докато си в Аква Сулис.

– Приемам щедростта ти. Но предпочитам да спя в казармата с хората си. Трябва да ги наблюдавам, обаче бих могъл да ползвам твоя перистил⁸ и частната ти баня.

Когато си тръгна, Маркус почувства облекчение. Утрешният ден щеше да бъде труден. Предстояха уроци по бой със сабя. После направи гримаса. Маркус не се заблуждаваше и за миг. Това, което го влечеше към къщи, бе очарователната жена, нарекла се лейди Даяна.

Въпреки че се страхуваше от пристигането на звяра, чиито заповеди я правеха негова заложница, Даяна бе омаяна, когато огледа спалнята на генерала. Беше толкова голяма, че сигурно заемаше цяло едно крило на къщата. Капаците бяха разтворени, за да разкрият прозорци със стъкла, което я изненада. Смяташе, че първите замъци и наблюдателни кули, построени векове след като римляните бяха напуснали Британия, изпълваха прикрития, за да се пазят от стрелите.

На най-дългата стена бе разположено мраморно огнище. Над него

---

8. Перистил (лат. peristylum) – арх. Покрит галерия, затворена от едната страна с колони, а от другата със стена на здание. – Б.ред.

цялата стена бе изрисувана във фрески. Даяна се приближи, за да ги изучи по-подробно и видя, че фигурите представляваха римски богове и богини, повечето от които бяха голи! Беше очарована. Никога преди не беше виждала художествено изображение на голи тела.

Най-големият бог на върха, хванал златна светкавица, сигурно бе Юпитер. Жената отдясно под него, която беше бременна, бе Юнона, богинята на жените и раждането. Имаше и много други, които Даяна не можа да познае. Наляво под Юпитер бе изобразено пиршество, на което всички бяха невероятно пияни, като се съдеше по начина, по който крайниците на телата бяха преплетени едни в други! Даяна се изчерви и реши, че художникът е изобразил Бакхус, а пиршеството представлява вакханалия. Мъжките тела бяха прекрасни – с широки гърбове и гърди и с невероятни мускули, крайниците им бяха като стволоче на дървета. Жените бяха с доста излишни килограми, с големи гърди, корема и бедра.

Само едната имаше стройно тяло. Стоеше на пътека между дървета, а ръката ѝ галеше елен. Имаше златиста коса, дълги голи крака, едната ѝ гърда беше разголена. Цялата картина бе обезпокояваща. Сведе очи към мраморното огнище. Черният мрамор бе изпъстрен със златни нишки. Вътре в огнището имаше огромен бронзов мангал под формата на тиган. Даяна беше озадачена за какво ли се използва.

После погледът и попадна върху леглото, което доминираше в стаята. Беше масивно и поставено върху висока платформа със стъпала. Беше обвито с балдахин, подпорите представляваха високи до тавана римски колони, чиито горен край бе украсен с извити рога от овен. Самото легло бе покрито с кожи от животни с дълги блестящи косми. Върху кожата бяха поставени множество възглавници, избродирани в черно, златно и пурпурно. Това също беше обезпокояващо. Тя нарочно се обърна с гръб към него.

В нишата на задната стена се намираше бюро от кехлибар и масивен стол от същия материал. Върху бюрото имаше пергаменти и документи, които бяха направени от някакъв тежък текстил. Но това, което изпълни Даяна с почит, бяха плочите – едната дървена, а другата восъчна – и калемите. С благоговение прокара пръсти по тях. Беше чела за тези вещи, но не беше и сънувала, че ще ги види и докосне.

Зад бюрото, върху стената, бяха наредени карти. Три от тях бяха на Бат, или Аква Сулис, както го наричаха. Тя ги разгледа и видя, че една от картите показваше как е изглеждал градът, другата – как изглежда сега, а третата изобразяваше планираните подобрения. Пръстът ѝ

проследи Римския път, известен като Фос Уей. Друга, по-голяма, изобразяваше Северна Англия и част от Шотландия, докато най-малко други четири карти рисуваха Уелс. В момента, в който Даяна видя ръкописите, вниманието ѝ се насочи към тях. Очевидно Маркус четеше гръцките философи. Тук имаше текстове на Омир и Софокъл, преведени на латински от някой си Сутониус. Избра една кожена кутия, в която имаше ръкопис на „Сатириите“ от Хораций. Разтвори го и прочете наслуки:

И когато похотта Ви се разпали, сигурен съм,
няма да избирате с кого да правите любов –
с младеж или с девойка...
Защото аз не бих избирал!
Харесвам евтина и лесна любов!

Даяна остави ръкописа да се навие сам. Каква отвратителна философия! Намери разказ на Юлий Цезар, когато Рим е била по-скоро република, отколкото империя. Седна в големия стол и започна да чете. Толкова се задълбочи, че изгуби представа за времето.

Изведнъж чу дълбок мъжки глас. Боже мои, той идваше!

Глава 9

Мощното тяло на Маркус запълни вратата, когато той се спря на прага. Черните му очи пробягнаха от златисторусата коса до сандалите с корковите точета и отново към сребристите клепахи. После той влезе в спалнята си и заключи вратата. Тръгна към нея и стигна до средата на стаята, където светлината от факлите отразяваше нейна красота.

Неговото лице изглеждаше застрашително сурово. Блестящите му черни очи не пропуснаха и най-малкия детайл. Забеляза как пурпурната коприна превръщаше цвета на косата ѝ в лунни лъчи, как моделира кръгове на високо поставените гърди, разкривайки диамантената твърдост на зърната.

Наблюдаваше я как скочи от стола и устните ѝ едва се разтвориха от лека въздишка, а деликатните ѝ ръце потрепериха, когато изпусна летописа, който държеше. „Всъщност дали може да чете?“

Когато Даяна се изправи, той наблюдаваше как прилепващата материя гали извивките на тялото ѝ. Откриваше мястото, където пъпът ѝ леко хлътваше и където високата ѝ срамна кост повдигаше пурпурната коприна, за да покаже нежния венерин хълм.

Катраненочерните му очи проследиха цепнатата пола покрай тънкия ѝ крак, деликатния глезен и малкото стъпало. После смени посоката на погледа. Тръгна от пръстите на краката ѝ, за да стигне до слепоочие-то ѝ.

Беше като рядък дар от боговете. Дали беше направил нещо изключително благородно и смело напоследък, за да получи такава награда? Възбудата му беше особено приятна. Чувстваше пулсирането на penisа си.

– Разходи се! – каза той нежно.

Даяна се стресна както от молбата, така и от нежността в гласа му. Вдигна високо брадичката си, очите и излъчваха виолетов огън:

– Докъде да се разходя? – гласът ѝ бе изпълнен със сладък сарказъм. – До твоео легло?

– Това аз ще реша. – Отговорът беше директен, но даден с нисък и пресипнал глас. Коремът и гърдите ѝ реагираха с потрепване. Тъмните му очи го забелязаха.

– Но не такава е моето решение, но дяволите! – предизвика го тя безразсъдно.

– Нямах друг избор. Ти си моя робиня! – рече тихо Маркус. Погледът му говореше, че ще я погълне цялата. Дълбоко в себе си Даяна чувстваше с тялото си, че това е неизбежно. Знаеше, че в очите му изглежда красива. Знаеше, че я желае повече от която й да е друга жена в този момент и мисълта за неговото сладострастие я изгаряше отвътре като лава.

Причина за това беше единствено неговата мъжественост. Той беше мъж повече от всеки друг. Такъв си го беше представяла във фантазиите си и нейната женска същност плачеше за него. Той я беше помогнал да тръгне и невероятно, но това беше нещото, което тя също копнееше да направи. Тръгна да се разхожда пред него, като виеше тялото си – предизвикателно, чувствено, поставяйки единия си крак на висок ток пред другия, люлеейки бедрата си и усещайки, че пурпурната коприна прилепва към задника й и го подчертава, провокирайки чувството й за собственост.

Също като Ева тя искаше да възпламени кръвта му. Страстта пълзеше по тялото й и течеше през вените й като опустошителен огън, насочвайки се към топлия женски център между краката й.

– Твоя робиня? Какво стана с предположението, че съм шпионин или друидски свещеник? Не се ли страхуваш вече?

Той рязко се изсмя.

– Аз съм римлянин. Римляните не се боят от жени. Каквато и да си била, от днес вече не си същата. От този ден нататък си моя робиня, моя собственост. Има една единствена причина, за да живееш и това е да доставяш удоволствие на Маркус Магнус.

Тя се разхождаше пред него, показвайки му своя сексапил а блясъкът на черните му очи говореше, че е много доволен. В нея се надигаше новооткрита женска сила.

– Е римлянино, ако ти прави удоволствие да смяташ, че съм твоя робиня то нека е така за теб, но ще те обезкуража, като подчертая, че няма да ти се подчиня. За да се предам на твоите желания, ще трябва да използваш камшика си...

Словесната игра служеше само да разпали апетита му, повече за да го накара по-скоро да огладнее, отколкото да я погълне наистина.

– Аз съм римлянин и не е нужно да бия с камшик робите, които съм пожелал. – Той се качи по стълбичките до леглото, после седна и свали сандалите си. Мускулите на мощните му прасци отскочиха като късове желязо. Голите му бедра изглеждаха още по-твърди.

Даяна прекара език по устните си, които внезапно бяха изсъхнали. Спря да крачи. Застана пред него с ръце на хълбоците и започна да го

имитира:

– Аз съм римлянин! Такава арогантност. Ти си по-малко цивилизован, отколкото един дивак.

Той разкопча широкия си кожен колан и остави настрана късата и широка гладиаторска сабя и кинжала.

– На това ли се надяваш? – попита той тихо. Така зададен въпросът му бе по-застрашителен, отколкото ако беше изкрещял и ако бе обещал, че ще бъде по-див от всеки друг мъж.

– О, Господи, не! – прошепна тя, показвайки му своята уязвимост, което още по-дълбоко го възпламени. Пенисът му пулсираше яростно.

Освободи украсения нагръдник и бронзовия колан на бронята си и ги свали. Сега носеше само къса бяла памучна туника. Разтвори широко крака си, после постави лактите си върху тях и се наведе напред:

– Ела при мен! – заповяда той меко. Маркус Магнус стоеше върху високото легло, покрито с кожи – сякаш то бе трон, а той – императорът на света.

– Не, не мога! – Даяна леко трепереше. Отказът ѝ вече не беше така предизвикателен, но беше твърд.

– Каж ми причината, поради която не можеш да дойдеш – попита той, а очите му галеха всяка нейна потрепваща извивка.

– Девствена съм! – едва произнесе тя думата.

Гледаше я недоверчиво.

– Значи казваш, че си непорочна девственица? – съмнявайки се, запита той.

– Не, не съм непорочна девственица. Само девствена!

Той се плесна по бедрото и се засмя.

– Невъзможно! – Смехът му секна. Тя изглеждаше напълно сериозна. – Не си познавала друг мъж преди мен? – Мисълта, че това може наистина да е така, изостри желанието му още повече.

– Не, не съм била с друг мъж.

– Но това е невероятно. Няма никакъв смисъл. Ти си жена. Единствената цел на жената е да доставя удоволствие на мъжа. Защо не си опитала пътя на Венера?

– Защото не съм омъжена – обясни тя.

– И какво от това? – не можеше да разбере той.

– Там, откъдето идвам, девойката трябва да е девствена докато стане булка. – Бузите на Даяна се изчервиха заради интимността на темата.

– Защо? – запита Маркус. – Няма никакъв смисъл да се запази химена. Няма логика, нито полза.

„Ако това е истина, защо възможността тя да е девица те докарва до ръба на лудостта? Защо твоята мъжественост е готова да избухне?“

– Не зная – прошепна Даяна. – Зная само, че според културата на моето време никой мъж няма да вземе за жена девойка, която не е девствена. Ако неомъжено момиче е физически обезчестено, то е презряно и не струва нищо. Това е единственото най-важно нещо в съществуването на една млада жена.

Той се ядоса, когато тя заговори за нейната култура и за нейния предишен живот.

– Нали ти казах, че от днес нататък твоето минало се изтрива. От този ден, тази нощ ти си моя. Единствената цел на твоя живот е да ми доставяш удоволствие. Ела! – Гласът му бе заповеднически, лицето му – гордо като на римски орел.

Яростта ѝ мигновено пламна.

– Нали ти казах, че доброволно няма да стана твоя робиня!

Той се изправи и посочи към нея.

– Ти си моя робиня, както скоро ще разбереш.

– Възможно е да съм твоя робиня, римлянино – тя решително вдигна главата си, – но не съм робиня за твоето легло. Няма да стане, без да ме бичуваш. Достатъчно кръвожаден ли си, че да се наслаждаваш на тялото ми, след като си ме бил до кръв?

Той слезе от стълбите и тръгна към нея. Въпреки че не разбра защо, Даяна не мръдна от мястото си. Маркус Магнус се приближи толкова близко, че почти се докосваха.

– Наистина ще прокървиш, но не от моя камшик – черните му очи пронизваха нейните, подчинявайки я.

„Вдигни ме и ме отнеси в леглото си!“ – провикваше се лукав глас в нея.

Той усещаше египетския мускус и още нещо, далеч по-силно. Устните му се сляха с нейните в целувка, която беше брутално мощна, предназначена да и докаже, че той е господарят, а тя робинята.

Устните ѝ бяха приятно меки и откликнаха на неговите, но изведнъж тя ухапа долната му устна с острите си зъби. Трябваше рязко да я дръпне за златистата коса, за да я принуди да го пусне.

Тя се отдръпна задъхана, а в аметистовите ѝ очи проблясваше победоносна светлина:

– Именно аз те разкръвавих, римлянино!

Той вдигна ръка, за да я хвърли с удар на пода. Но като че ли боговете спряха юмука му. Вътрешностите в стомаха му се свиха, Маркус

разбра, че ако я беше ударил, щеше да смаже нежните кости на лицето ѝ. Отиде до вратата, отвори я и изрева:

– Кел!

Само след минута Кел влезе в спалнята. Той сведе очи, за да не види генералът възторга, който изпитваше към новата робиня.

Инстинктивно разбра, че Даяна все още не бе му се отдала. Знаеше, че бе запалила нарастващо желание в Маркус, каквото той не бе изпитвал към никоя друга жена. Беше невероятно възбуден, което личеше от надигнатата туника. Кипеше от гняв и сласт – една фатална комбинация.

– Тази лейди смята, че е твърде фина, за да дойде в леглото ми. Не е убедена, че е моя робиня. Сигурен съм, казано между нас двамата, че можем да я накараме да повярва на истината, че е моя собственост. Зная, че двамата заедно ще я убедим да приеме съдбата си.

– Ще направя всичко, което зависи от мен, генерале! – отговори Кел. Ръката му се насочи към дръжката на камшика, но той с изненада видя Маркус Магнус да отменя наказанието, с което току-що я бе заплашил. „Желае я отчаяно и иска да не е наранена. Чудя се дали тя съзнава каква власт ѝ дава всичко това?“

Лицето на Маркус Магнус беше като бронзова маска.

– Смени красивата ѝ туника с грозна кафява тога и покрий красивата ѝ коса със забрадка. Измийте лицето ѝ от грима. Давайте ѝ само хляб и вода.

– Цял живот съм носила само грозни дрехи! – извика тя отчаяно. – Няма да ми мигне окото от това.

– Женската ти суета няма да приеме грозните парцали за дълго, след като сега изпита удоволствие да изглеждаш прекрасно.

„Дявол да те вземе, Маркус Магнус, знаеш точно как да атакуваш гордостта ми!“

– Нека утре в пет часа да започне да търка моите мозайки. Мисля, че има доста в къщата. Ще трябва да работи до среднощ, за да не остане и петънце. Тогава ще я доведеш още веднъж в стаята ми и ще видим дали тази лейди е променила намеренията си.

С маниера на богиня тя гордо вдигна глава:

– Ще ти отказвам до безкрайност!

Черните му очи проблеснаха при сблъсък с нейните:

– По един или друг начин ще те поставя на колене пред мен!

„Ако не ги разделя, искрите помежду им ще запалят къщата“, помисли си Кел.

Даяна го последва. Той ѝ избра малка, добре проветрена стая. Видя,

че стаята е боядисана в кайсиев цвят, подът бе облицован с теракота. В центъра бе поставен келтският бог на слънцето Съл. Таблата на леглото бе направена от вито желязо, боядисано в златист цвят. Представляваше слънце с многобройни лъчи. Покривката също беше в златист цвят и изглежда беше изтъкана от сатен и брокат.

В ъгъла имаше огнище и овален съд върху мангала в същата форма, която беше видяла в спалнята на генерала. Имаше тоалетка и огледало от добре полиран бронз. Най-общо казано не изглеждаше като стая на робиня.

Кел повика домашните прислужници, които се появиха незабавно, въпреки че приближаваше полунощ. С тих глас издаваше заповеди. Когато се върнаха, едната носеше ароматизирана вода и кърпи. Другата донесе обикновена кафява памучна туника и същата кърпа за глава. Една от робините свали красивите завивки, докато другата ги замени с грубо изтъкани чаршафи. Робинята остави каната с вода и зачака с кърпата.

– Измий си лицето – разпреди ѝ Кел.

След момент на колебание Даяна му се подчини.

Кел считаше, че кожата ѝ бе много нежна – беше достатъчно хубава и без помощта на гримове.

Робинята ѝ подаде туниката.

– Свали копринената рокля! – добави Кел тихо.

Даяна се наведе да събуе сандалите с корковите токчета и просто ги захвърли в другия край на стаята. Удариха се с трясък в стената След това сграбчи грозната кафява тога и я запрати след сандалите.

Сивите очи на Кел, скрити под спуснатите клепачи, не реагираха. Обърна се към една от жените:

– Свали копринената дреха! – Робинята се подчини моментално.

Даяна стоеше изправена, с горда стойка, докато я лишаваха от фината дреха. После, като изпълнена с гордост котка, отиде до леглото и се мушна между грубите чаршафи.

– Оставете ни! – заповяда Кел на домашните робини. Когато останаха сами, той проговори тихо:

– Не бъди глупава. Дай му това, което желае. Той се гордее със самоконтрола си, но не съм го виждал никога толкова да желае една жена. Дай му това, което иска, то е толкова малко. И той ще бъде повече от щедър към теб.

– Не мога – отговори тя.

– Искаш да кажеш, че няма да го направиш. Беше толкова прекрасна тази вечер, можеше да го прелъстиш само с едно мигване на очите. –

Когато тя не отговори, Кел изгаси светлината и се оттегли.

Даяна лежеше в тъмнината, спомняйки си спора с Примус Пилус и после съветите, които ѝ даде Кел. Клеопатра беше една от най-известните жени в света, защото беше покорила Цезар и беше прелъстила римския генерал Марк Антоний. Маркус Антониус – Маркус Магнус. Ако желаше, можеше да съперничи на Клеопатра.

Кел считаше, че да му се отдаде с нещо незначително. Дори големият римлянин не даваше пукната пара за девствеността ѝ. Когато затвореше очи, пред нея изникваше великолепно му тяло, твърдо от изпъкналите играещи мускули. Виждаше орловото му лице, толкова силно, толкова гордо, с белега от слепоочието до бузата, който правеше лицето със силен бронзов тен завладяващо. Видя черните очи, които блестяха от сласт, гарвановочерната коса, която се виеше на къдри над дебелата колона, която представляваше вратът му, мощните рамене и ръце, изпъкващи над и под златните амулети. Даяна често лъжеше другите, но пред себе си винаги беше искрена. Както лежеше, си призна, че копнее за него. Искаше великолепият римски генерал да я въведе в загадъчния обред на женствеността. Трябваше само да го хване за ръка... „И да призная, че съм негова робиня“, обади се вътрешен глас. „Само помисли“, поде друг. „Нито една друга жена от твоето време няма да има възможност като тази, Даяна. Ако внезапно се върнеш в своето време и не си споделила леглото му, ще съжаляваш през целия си живот!“ „Но как бих могла да се върна, без да съм девствена?“

Най-накрая сънят я победи и тя заспа. След около час започна да сънува. Сънуваше, че някой завързва ръцете ѝ за горната табла на леглото. Напразно се бореше с въжето. Извитият железен символ на слънцето ѝ се смееше от таблата. „Добри Боже, дори и в мечтите си съм робиня!“

Глава 10

Маркус Магнус лежеше гол върху кожата на голямото легло. Мавсвните му ръце бяха скръстени под главата, черните му очи се взираха в нищото. Тялото му беше все още възбудено от новата робиня. Той умееше да се владее и се опитваше да не мисли за нея, за да успокои ерекцията си.

Бедата беше, че лежеше тук повече от час, а пенисът му ставаше все по-твърд с всеки изминал момент. Дори тестисите му бяха напрегнати и го боляха.

Нетърпеливо се надигна от леглото и се изправи, ерекцията му беше пълна. Той изруга и посегна към ремъка на звънеца, за да извика някоя робиня, която щеше до облекчи страстта на тялото му. Отново изруга и отдръпна ръката си. Нямаше влечение към бързите сношения. Тази вечер желаше само една жена.

Взе малка факла, която все още гореше, и запали всички лампи в стаята. Погледът му се отправи към фреските, изобразяващи боговете. Очите му се разшириха, когато забеляза приликата на жената с рисунката от стената в спалнята му. Другите богини бяха като гротеска в сравнение с тази Даяна от Гроув. Нежната ѝ ръка лежеше върху врата на елен. Двете жени си приличаха потресаващо – като се почне от русите коси до дългите голи крака. Дори имената им бяха еднакви: Даяна. Почувства ръката ѝ върху своя врат. Възбудата го превърна в разгонен елен. Даяна от Гроув носеше туника, която разголваше едната гърда. Щеше да заповяда на Кел да ушийт такава за неговата Даяна. Желаше компанията ѝ всяка нощ, щом приключеше задълженията си за деня. Докато я опитомеше, щеше да я кара да сядат на пода до кушетката, на която се хранеше. Искаше да му бъде под ръка.

Когато приемеше тази роля, щеше да я накара да се обляга на своя собствена кушетка, за да го развлича с цивилизован разговор. Когато му станеше наложница, щеше да споделя неговата кушетка, за да могат заедно да се излагат, интимно да се докосват и да опитват от ястията.

Мраморно твърдият му фалос се вдигна рязко и се изпъна войнствено. Знаеше, че ако се докосне в този момент, семето му щеше да се излее само от мисълта за нея. Даяна – богинята на лова? Не. Даяна от Гроув? Съмнително. Отхвърли възможността тя да е богиня, но мисълта, че му е подарък от боговете, продължаваше да се мярка в мислите му.

Даяна девственицата?

Действително ли бе получил в дар девственица? Беше твърде съмнително. Маркус се надсмя над себе си. Не беше нищо друго освен пожелание. Но той трябва да благодари на боговете за този дар. Ще им принесе жертва! Взе парченце сол от сребърна кутийка и я разтроши върху малка бронзова чинийка. Напръска солта с тамян и мирта, след което прикади, като постави чинийката върху мангала.

Сипа си чаша кървавочервено вино и я вдигна срещу светлината. После потърка златната монета с лика на Цезар, която носеше непрекъснато на врата си:

– Юпитер Оптимус Максимус, най-добрият и най-великият, отправям благодарности за подарената ми робиня. – Маркус благодари и на гръцкия бог Ерос, но мълчаливо, за да не обиди римските богове.

Отпи от виното, после разля малко върху бронзовата чинийка.

– Моля за благодеение. Моля се тя да е девствена. – Тогава изпи чашата наведнъж. Кръвта му се запали, но не от виното, а от жената.

Въздухът се изпълни с аромати, но Маркус усещаше само египетския мускус. Даяна бе наситила възприятията му.

Той крачеше наоколо, лишавайки се от сън, за да си я представя отново и отново. Не си и помисляше за тежкия ден, който му предстоеше, за безкрайните часове тренировка с мъжете, преди бойните им умения да станат достатъчни, за да ги изпрати в пустошта на дивашката западна Британия. Мислеше само за Даяна.

Ако не внимаваше, тя щеше да го обсеби. Дали пък боговете си играеха с него или му се надсмиваха? Накрая разбра, че нямаше да намери покой, ако не научеше тайната. Маркус знаеше, че трябва да разбере дали тя е девствена. Имаше само един начин да провери...

Даяна внезапно отвори очи в съня си. Може би не бе сънувала. Наоколо бе пълна тъмнина, но усещаше, че в стаята има някой. Опита се да се размърда, но ръцете ѝ бяха здраво вързани. Значи не беше сън, беше вързана наистина.

Затвори очи, когато светлината на факлата я ослепи. Инстинктивно започна да рита ожесточено нападателя си. Когато отвори очи и видя кой е той, замръзна от страх. Беше всевластният римски генерал, изправен до леглото ѝ!

Ръцете, които стискаха глезените, бяха като железни скоби. Гигантската му сянка се отразяваше на стената и го правеше да изглежда още по-масивен. Беше чисто гол!

Даяна се опита да преглътне, но не можа. Опита се да диша, но се оказа невъзможно. Винаги се беше чудила как изглеждат мъжете голи. Сега видя. Видя и не можа да повярва. Как части като тези бяха скрити в сатенените бричове на регентите!

Пенисът му беше доста голям, много твърд, издигащ се като римска колона от гнездо синьо-черни косми. Гнездо, което пазеше две яйца на лебед! Очевидно бе дошъл да я изнасили и Даяна знаеше, че когато проникнеше в нея, тя щеше да го убие.

Успя да проговори. Беше нисък, бездиханен шепот:

– Моля те, не прави това.

Черните му очи галеха извивките и издатините на алабастровата красота, която лежеше пред него. Тя бе съвсем различна от всички други жени. Беше много по-фина. Като че ли беше многократно извайвана, за да се достигне това съвършенство... Леката извивка на корема придаваше на кожата ѝ кадифена чувственост. Кожата на гърдите бе почти прозрачна, разкриваща сините вени. Изглеждаше ефирна като ангел. Венериният ѝ хълм се издигаше като арка, коронована със стотици бледозлатисти къдрици. Когато най-накрая разтвореше устните на женския ѝ център, се надяваше, че цветът ще бъде същото розово, каквито бяха устните ѝ и ореолът, ограждащ зърната на гърдите ѝ. С вързани високо над главата ръце, гърдите ѝ изпъкваха като щедър плод, готов да бъде опитан.

Докато той стоеше онемял, попиващ красотата ѝ, удавен от желание, тя набра смелост да го помоли отново:

– Моля те, Маркус, не го прави.

– Разкъсан съм от нуждата да го направя – отговори той тихо.

– Ако ме изнасилиш, ще те убия! – прошепна тя.

– Не съм дошъл да те изнася – каза той пресипнало.

– Тогава защо си тук?

– Търся истината.

– Какво искаш да кажеш? – извика тя, като отчаяно се опитваше да го разбере.

– Да разбере дали наистина си девствена – едва произнесе той.

Изведнъж тя разбра. Като че ли направи откритие.

– Боже мой, не можеш! – И въпреки това знаеше, че ще го направи. Искаше доказателство за нейната девственост. Яростен гняв измести страха ѝ.

– Ах, ти римска свиньо! Мислех си, че девствеността не означава нищо за теб. Каза, че няма смисъл да се опази химена. Каза, че в това

нямало никаква логика, никаква полза!

– Искам да знам истината!

Даяна знаеше, че той е мъж, който държи на думата си. В този момент бе изпълнен с такава решителност, каквато друг мъж не можеше да има. Няваше молба, която можеше да отклони намерението му. И тогава тя направи ново откритие. Той вършеше всичко това, защото не й вярваше.

Лежеше пред него съвсем безпомощна и все пак държеше цялата власт в свои ръце. Притежаваше тази власт, защото все още притежаваше своята невинност. Започна да трепери, но това не го спря. Страхуваше се да не я нарани, но Маркус нямаше желание да я наранява. Мушна едната си ръка под глезените и вдигна краката й. Пръстите на другата му ръка се насочиха към женската й същност.

Даяна трепна, после едва преглътна и съсредоточи погледа си върху златната монета, която висеше на врата му.

Беше толкова гореща и суха! Искаше му се да има с какво да я намаже, за да не я нарани. Погледът му попадна върху набъбналата главичка на фалоса му, където видя огромна капка от проблясващ телесен сок. Прихвана я с пръсти, повдигна краката й още по високо и бавно и внимателно пхна пръста си.

Чу я да поема бързо въздух. Беше приятен женски звук. Беше много стегната, но той продължаваше да се съмнява, че е непокътната. И после, изведнъж, ето я! Барьерата! Маркус ликуваше.

Даяна също. После властно, както само една красива жена можеше да го стори, му каза:

– Никога няма да я даря на теб!

– Ще го направиш! Наистина ще го направиш! – Беше като клетва. Съзнателно намери мъничкия цвят вътре и с пръста си направи няколко кръгови движения около него.

Очите на Даяна се разтвориха широко от изненада, когато усети възхитителната възбуда, обхващаща тялото й, стегна се инстинктивно и обхвана пръста му с конвулсивно потрепване. После той се оттегли. Направи го много бавно, прокарвайки пръста си по розовата повърхност с чувствено погалване, от което всичко в нея започна да пулсира. Почувства се топла и влажна. В никакъв случай не трябваше да му показва, че действията му я бяха възбудили и че й бяха доставили такова сладостно усещане.

Той се изправи и отвърза китките й. Даяна не посмя да разтърка изтръпналите места. Вместо това закова погледа си в неговия.

– Бих искала малко да поспя, генерале. Утре ще трябва да чистя многобройните мозайки в къщата.

Фактът, че тя избираше работата, го вбеси. Единствено желязното самообладание го спря да я удари. Може би дамата не вярваше, че той действително щеше да и заповяда да върши такава тежка, изморителна работа. Когато настъпеше утрото, щеше да разбере, че действително е така.

Една от домашните робини я събуди, преди да съмне. Донесе ѝ съд със студена вода, за да се измие, после взе кафявата туника и забрадката и търпеливо зачака.

– Няма да облека това – обяви Даяна ядосано.

– Това е единствената дреха, с която разполагаш. Кел няма да отстъпи – отвърна тихо робинята.

След като помисли за миг, Даяна неохотно се изми и облече грозната туника. Малко момче, може би на единадесет или дванадесет години, ѝ донесе парче хляб и чаша вода. Беше готова да ги захвърли в ъгъла, но далечен вътрешен глас ѝ нашепна, че може би това е цялата храна, която ще получи през този ден.

Младецът беше слабичък, явно още не бе навлязъл в пубертета. Тъмните му очи бяха твърде големи за малкото лице:

– Трябва да побързаш!

– Ще правя точно обратното – съобщи му Даяна. Слабичките му раменца увиснаха.

– Ако не побързаш, Сим ще бъде наказан с камшика – отговори робинята вместо него. Даяна пламна от възмущение.

– Заведи ме при Кел – заповяда тя. Тримата тръгнаха към кухнята на първия етаж, после в задното помещение с огромно огнище, високи черни пещи и големи цистерни с изпускаща пара вола. Когато Кел я видя да идва, нареди на един от робите да сипе топла вода в една кофа.

– Закъсняваш. Можеш да започнеш с баните. Първо търкаш със сапун, после измиваш и подсушаваш с памучната кърпа.

– А ако откажа? – запита Даяна.

– Нека да те представя на Сим. Той ще бъде твоето момче за бой. – За момент тя помисли, че Кел разрешава на момчето да я бие с камшика, ако не се подчинява, но после разбра жестоката истина. Ако тя не изпълняваше точно каквото ѝ бъдеше наредено, момчето щеше да бъде бито вместо нея.

Погледна към Сим – видя тесничките му раменца, тъжните очи.

– Това е чудовищно! – отвърна тя с обвиняващ тон. – Той британец ли е?

– Мислиш ли, че ще ми разрешат да бичувам римлянин? – отговори той сухо.

Даяна взе дървения съд със сапуна и кофата с гореща вода и ги занесе в помещението, където се бе къпала предишната вечер.

Когато Кел се увери, че тя няма да може да го чуе, намигна на Сим и му каза:

– Доста добре се справи със задачата си. Върви в кухнята да си получиш наградата.

– Такъв мръсен номер! – обвини го женски глас.

– Гледай си работата – сряза я Кел.

– Това, което става в домакинството на генерала, е моя работа – отвърна Нола, сега свободна жена, която генералът беше довел със себе си от Галия като робиня. Двата бяха винаги на нож по въпросите за домакинството. Когато Кел дойде, Нола отговаряше за всичко в къщата. След като Маркус я беше освободил заради добрата служба, Кел беше заел мястото ѝ. Властваше над всички, освен над Нола. Сега по женски тя се радваше на възможността да бъде над един мъж.

– Ти си щастлива само когато се бъркаш в мъжките работи, а жените – независимо дали са робини или не – не трябва да се виждат, ни да се чуват!

Нола се изсмя в лицето му.

– Такава заплаха ли сме за теб, британец? Ако бях на твое място, щях да се отнасям с повече уважение към новата. Когато спечели благоволенieto на Маркус, би могла да направи живота ти ад.

– Ти вече го правиш, жено от Галия.

– Наистина ли? – провлечено изрече Нола. – Нямах представа, че моите хапливи думи пронизват дебелия ти кожа. Бъди така добър да изпратиш закуската в стаята ми...

Даяна си изкарваше яда, като търкаше плочките. После, когато яростта и понамаля и тя се прехвърли към подовете на други стаи, красотата на мозайките привлече въображението и. Тя се гордеше с работата си, която връщаше ярките цветове към живот, като ги търкаше със сапуна, докато светнеха. После ги подсушаваше, докато заблестяха.

След като беше измила шест помещения обаче, натъртените и колена започнаха да я болят, гърбът ѝ се схвана, а ръцете ѝ подпухнаха и щипеха. С кучешка решителност отиде до задната кухня, за да подмени

водата, после тръгна към атриума, който представляваше великолепно входно помещение на къщата. Влизаше тук за първи път. Когато приситгна, я бяха въвели в къщата през задния вход.

През нощта беше ваяло, но сега слънцето нахлуваше през стъклата и караше малките дъгички да танцуват около течашия фонтан. В огромни саксии, наредени по овала на помещението, растяха прекрасни цветя. Бледозелената стена бе изпълнена с фрески на птици – от водни до великолепно оцветени екзотични екземпляри. С въздишка на възторг от красотата тя изми пода, превръщайки помещението в блестящ скъпоценен камък.

Изведнъж две огромни псета се впуснаха през вратата. Бяха толкова големи и страшни, че Даяна изпищя. Страхът ѝ бързо се превърна в гняв, когато видя огромните им лапи, покрити с кал, да оставят следи върху прясно измития под.

– Ромул, Рем! – изгърмя дълбок глас. Кучетата се спуснаха към Маркус, като дишаха дълбоко в знак на възторг към господаря им. Даяна приседна на петите си и не можа да повярва на очите си. Целият ѝ тежък труд бе съсипан само за секунди!

Черните очи на генерала прелетяха над нея, без каквото ѝ да е интерес, като че ли нищо не я отличаваше от която ѝ да е друга робиня в домакинството. Снощи той я гледаше като ценност, за която си струва да умреш. По-късно, когато беше отишъл в спалнята ѝ, въпреки че бе извършил неприлично деяние, ръцете му я бяха държали, като че ли беше безценен порцелан. Сега погледна през нея, като че ли тя не съществуваше!

На Даяна ѝ се искаше да разплиска кофата с мръсна вода върху нежно боядисаните стени. Искеше и се да ритне кучетата му, да натопи римската му глава под водата на фонтана, докато чуе и последното му издихание. Това, което направи обаче, бе да приседне и да стисне юмруците си, докато очите ѝ бавно се пълнеха със сълзи. Когато той отново излезе с карта в ръка, дори не я удостои с поглед.

Кел беше прав. Беше ужасна глупачка. Снощи ѝ беше казал, че само с едно мигване е могла да прелъсти римлянина. Заради гордостта си, беше пропуснала шанса си и сега Маркус Магнус бе напълно безразличен към нея. Сега до края на живота си щеше да мие подове!

Изтри сълзите от очите си и се захвана да почисти калта, която грозните животни бяха нанесли в атриума. С всяка измита следа тя все повече изпитваше нужда да отмъсти на арогантния римлянин, който си мислеше, че владее света.

Знаеше, че би направила почти всичко, за да спечели власт над него, той да зависи от милостта ѝ. Искаше да го пороби, както той бе поробил нея. Реши, че ще плати каквато и да е цена, за да разменят ролите си, така че тя да бъде господаря, а той роба.

Трябваше ѝ само малко самообладание. Един британец обаче не можеше да го има под римско владичество. Даяна започваше да разбира Кел. Неговата позиция му осигуряваше власт и контрол дори и само над неговите сънародници. Не си струваше да живееш, без да имаш поне малко възможност за власт върху собствената си съдба.

Когато си мислеше за това, остана учудена от сходството между този исторически период и осемнадесети век. Мъжете управляваха света още от самото му начало. Мъжете контролираха правителството, армията, богатството, земята, собствеността, икономиката, изкуството, семейството, а също така и жените. Мислеше си за всички съпруги, всички дъщери и слугини, които безпрекословно се подчиняваха на пълната власт на мъжете през вековете.

Единствените жени, които имаха власт и манипулираха мъжете, бяха държанките, куртизанките и фаворитките. Жената можеше да постигне власт само чрез мъжа. Ако жената беше умна, избираше най-властният мъж и го караше да се влюби в нея. После можеше да притежава цялата негова власт...

Решимостта ѝ се засилваше. Беше красива, интелигентна и изтънчена в сравнение с жените, които беше видяла тук. Ако не можеше да прелъсти римлянина, напълно заслужаваше незавидната си съдба!

Богатото ѝ въображение започна да обмисля план. Подвижният ѝ ум добавяше подробностите. Докато търкаше пода внимателно, измисляше думите си и разработваше действията си, като че ли репетираше роля в пиеса. Първото нещо, което трябваше да направи, бе да спечели отново вниманието му по някакъв впечатляващ начин. Планът ѝ бе толкова дързък, че трябваше да успее. Ако изиграеше ролята си добре, щеше отново да спечели власт над римлянина. А веднъж впрегнеш ли го, нямаше да го изпуска. Щеше да установи пълен контрол над него!

Даяна реши, че това ще е последният под, който ще измие през живота си. Изправи се, взе кофата и се отправи към задната кухня. Преди да стигне до нея, видя Кел как дава указания на домашните роби. В момента, в които го зърна, залитна от тежестта на кофата. Свободната ѝ ръка посегна неволно към главата, като че ли ѝ се бе завило свят и тя успя да свали грозната кафява забрадка от красивата си коса. Знаеше, че бледозлатистите и коси бяха уникални в Аква Сулис. Откакто беше

пристигнала тук, не срещна друга жена с подобни руси къдрици.

Изправи рамената си, като че ли полагаше неимоверни усилия, пристъпи малко напред и падна на колене, когато видя, че Кел погледна към нея.

Ръката ѝ се отправи към основата на врата.

– Дръж главата си наведена, докато световъртежа премине – нареди Кел.

След няколко минути Даяна повдигна глава, въздъхна дълбоко и бавно отвори очи. Кел ѝ помогна да се изправи.

– Много ли ти дойде? – попита той тихо.

– Може би – без да бърза отговори тя меко.

– Може би! Това не е отговор. Или капитулираш, или не!

Даяна се усмихна скришом.

– Кел, виждаш света само черен и бял. Аз разбрах, че може да има различни нюанси на сивото. „Да“ и „не“ са хубави думи, но единични, обикновени, без капка емоция. „Може би“ обаче е дума мистериозна, изкушаваща и възбуждаща по стотици начини, намекваща, че възможностите са безкрайни. Нека да кажем, че съм готова да преговарям. – Даяна подаде кофата.

Кал заповяда на Сим да я изнесе. Кухнята беше изпълнена с миризмата на току-що изпечен хляб. Даяна приседна на един стол и добави:

– Хлябът мирише божествено. Мога ли да получа и малко мед?

Кел също седна. Робините от кухнята им донесоха бадемов сладкиш, топъл хляб и мед, каменна кана с мляко и плодове. Започнаха да се хранят мълчаливо. Притворените му очи внимателно наблюдаваха грациозните движения на ръцете ѝ, докато тя дъвчеше храната. Беше наистина очарователна жена. Разбираше защо Маркус Магнус желаше тя да придава грациозност на трапезата му и да споделя леглото му.

Даяна отново въздъхна, после отхапа зряла синя слива.

– Кел, мога ли да обсъдя нещо с теб? – Внимателно търсеше неговото разрешение за всичко, което предприемаше. Когато той кимна, продължи: – Спомена, че генералът копнее за мен. Каза, че ако му там това, което иска, той би бил повече от щедър към мен.

Кел я чакаше да продължи.

– Ако стана негова наложница и ако той е доволен от мен, това ще ми даде голяма власт, така ли е?

„Значи тя знае, че притежава голяма власт“, помисли Кел.

– Тогава в това домакинство ще има двама души, които ще са властващи. Мисля, че е глупаво да се конкурираме.

– Борбата за власт между двама ни означава единият да е печеливш, а другият губещ. Ако станем съюзници, не приятели, разбира се, и двамата можем да спечелим.

Знаеше, че Кел е достатъчно умен, за да прецени истината, съдържаща се в думите ѝ.

– Ако постъпя така, ще бъде според моите условия. Знаем, че ти Кел, нямаш нужда от мен. Но знаем, че аз ще имам нужда от теб. – Даяна нарочно засягаше неговата суетност, но независимо от всичко, говореше истината.

Кел размишляваше над казаното. Ако тази жена наистина спечелеше власт, той искаше да бъде на нейна страна. Нола толкова лесно можеше да стане нейно доверено лице и единственото по-лошо от една жена с власт, бяха две, и единственото по-лошо от една жена с власт, бяха две, и то с власт! Най-накрая Кел отговори. Сините му очи се взряха дълбоко в нейните:

– Вече обяхме мълчаливото си примирие. Нека да градим останалото върху него!

Даяна се усмихна:

– Добре. Имам една идея. Мисля, че аз трябва да поема инициативата, вместо да чакам края на деня, когато той ще се върне вкъщи и ще ме повика, за да попита дали съм готова да му се подчиня!

Докато слушаше налудничавия ѝ план, на Кел му се искаше да ѝ каже, че това е невъзможно. Но като виждаше въодушевеното ѝ лице, запалено от женска палавост, и като слушаше гласа ѝ, който се оживяваше от страст, смелостта завладя и него. Тя беше особено смела жена! Можеше да плени мъжа и да го държи като затворник в дланта на ръката си. Беше борбена и умна като него самия. Беше също като него британка. Как можеха да бъдат нещо друго освен съюзници?

Глава 11

– Първото нещо, от което ще имам нужда, е баня. После, ако бъдеш достатъчно щедър да разтвориш богатствата от женски дрехи, ще избегнем нещо, на което Примус Пилус няма да може да устои.

Даяна се потопи в чудесната топла вода за повече от час. Когато болката в гърба от търкането на плочките отшумя, робините от банята я завиха в голяма кърпа и се захванаха с косата ѝ.

Кел донесе гравирана кутия с украшения за коса и други бижута.

– Чии са? – полюбопитства тя.

– Всичко и всеки в тази къща принадлежи на Маркус Магнус. Ако питаш обаче дали има жена, на която принадлежат, отговорът е не. Повечето от тях са подаръци от търговците в Аква Сулис. Има много келтски занаятчии, които изработват добри украшения. Генералът притежава доста амулети. Някои са златни с кехлибар, някои – сребърни със смарагди. Той колекционира келтска бижутерия. Има око за красивото.

Очите им се срещнаха и двамата се засмяха на непреднамерената му шега. Тя избра златна шнола, която събираше високо косите ѝ – те падаха назад в богат водопад от къдри. Жената, която предишната вечер бе направила косата ѝ, отново оформи ситни къдрички около лицето.

Даяна подбра тъмновиолетова коприна от множеството дрехи, които Кел ѝ показа. Имаше безпогрешен инстинкт към драматичното. Наситеният цвят на бижутото контрастиреше с бледото ѝ лице, правеше го да изглежда нежно и ефирно. Леко оцвети устните и клепачите си в по-светъл лилав тон, примесен със сребристо, което ѝ придаде шармантния блясък на дъгата.

– В колекцията на генерала има нещо, което ще даде съвършен завършек на красотата ти – сети се Кел.

Даяна обу сандалите с високите токове и започна да се упражнява в ходене. Красивата рокля имаше права, класическа кройка, следваща извивките на женското тяло. Беше с малък шлейф, който тя искаше да се научи да отхвърля драматично настрани, когато спреше да се движи. Кел се върна и ѝ подаде келтска огърлица, украсена с аметисти. Беше великолепна, с изключение на това, че приличаше на робска верига. Даяна много я хареса, не само защото отиваше на виолетовата коприна, но и защото удължаваше и правеше врата ѝ елегантен. Не пропусна да отбележи обаче ироничния символизъм.

– Не трябва да ти я давам, без да имам разрешение – каза колебливо Кел.

– Аз поемам отговорността. Ако се разгневи, кажи му, че съм я откраднала... Имам нужда не само от бижутото, но и от кон, Кел.

– Невъзможно.

– Трябва да отида при него, пред всичките негови войници. Няма да чакам да се върне.

Кел събра веждите си в знак на неодобрение.

– Може да си красива и желана, но все пак си робиня. Каква сила смяташ, че притежаваш? – неочаквано му хрумна нещо: – Имаш ли някаква тайнствена сила? – запита той.

Чувствените ѝ устни се разтвориха в усмивка:

– Да, Кел, имам.

– Каква е? – продължи недоверчиво той.

– Това е тайна – усмихвайки се, отвърна тя.

– Маркус знае ли тайната?

– Да. Неудържимо го привлякох в спалнята си снощи.

Кел премигна. Нямаше и представа, че Маркус бе напуснал стаята си, за да посети робинята.

– Каква е тази примамка, на която не може да се устои?

Даяна се поколеба. Трябваше да привлече Кел на своя страна. Ще бъде напълно откровена с него!

– Примамката, на която не може да се устои, е девствеността ми – отговоря тя тихо.

Сивите очи на Кел се уголемиха от изненада.

– Такова просто нещо – промърмори той. – И все пак толкова рядко и безценно.

– Трябва ми кон, Кел.

Поклати глава.

– Нямаме коне за езда. Имам малка двуколка, която използвам, когато трябва да съобщя нещо на генерала – каза той, като се колебаеше.

Даяна размисли за миг и картината, която се появи във въображението ѝ, я разпали още повече.

– Това ще свърши работа, може би дори така е по-добре. Преди да тръгнем, можеш да поръчаш да приготвят любимата му храна за вечеря.

– Вече съм го направил. С една крачка съм пред теб.

– Боже мили! Надявам се да не е така – подразни го тя мило.

Един от робите докара двуколката с впрегнатото пони и помощта на Кел тя внимателно се качи.

– Никога не съм се возила в такова нещо, но доколкото разбирам, като се движим, трябва да се държа за това дървено перило.

– Аз не карам като луд – съобщи Кел.

– Да, но Маркус кара точно така – спомни си Даяна.

– Учудвам се че той въобще спря заради теб.

– Успях да го спра в крачка. И с малко късмет ще успее отново.

– Надявам се, разбираш, че ще трябва да отговаряш пред него за това, което правиш сега. Отговорността е изцяло твоя – предупреди я Кел.

Даяна затвори очи в очакване на този момент. Ами ако го ядоса и той я унижи или се случи нещо още по-лошо? Тя изправи гърба си и опъна рамене. Така да бъде! Ще заложи съдбата си на ветровете. Пред казаното и направеното Магнус щеше да бъде само един мъж, а тя беше жена. Преимуществото беше на нейна страна.

Излязоха бавно през портата на високата ограда и се отправиха надолу по полегатите хълмове към Аква Сулис. Следобедното слънце жареше голите рамене на Даяна. Войникът на пост пропусна Кел през входа на крепостта... Даяна погледна нагоре към зъберите на кулата. В основата си те бяха от камък Върху него, във формата на керемиди, бе поставен торф от близкия канал. Цялата височина беше осемнадесет фута. Всички войници, които се намираха горе, се загледаха в сексапилна британка.

Даяна бе изненадана от размера на крепостта. Зад стените, имаше истински град с многобройни улици и сгради. На ъгъла на две от главните улици имаше комплекс от сгради, наредени около голям двор, който включваше помещенията на командването, складово и канцеларии. Когато Кел спря да попита къде е генералът, постовите му казаха, че Примус Пилус е във външния кръг.

Минаха покрай конюшните, работилниците и накрая покрай дълги редици от бараки, където римските войници се хранеха и спяха. Изглеждаха доста просторни, отпред имаше пътеки, оформени с колони. Продължиха пътя си и откъдето минеха, мъжете спираха да работят, заглеждаха се и не вярваха на очите си. Тръгваха пеша след тях. Двуколката на Кел бе позната гледка, но откакто бе направена, жена не се беше качвала в нея. В центъра на задната стена се отвори врата, която водеше към огромен амфитеатър, където обучаваха бойците и се провеждаха парадите. На полето имаше поне хиляда войника. Всички бяха облечени в ризници с метални ленти и носеха щитове. Слънцето отразяваше в бронзовите шлемове и в нагръдниците на легионерите, които бяха наредени в правилни редици по цялото поле.

Стояха в пълна бойна готовност с копията и щитовете и всички погледи бяха насочени към стотината войника в центъра, които се упражняваха с оръжия. Борбата беше ожесточена. Войниците не си играеха, а се биеха истински.

Маркус Магнус искаше всеки присъстващ да се обучи професионално да борави с различните видове саби, преди да напусне Аква Сулис. За него сабята беше най-вече оръжие, с което се пробжда, а не се сече. Използваше се за близък бой и се държеше в кожена или бронзова ножница, прикрепена под дясната ръка. Отляво, пак в ножница, всеки имаше по една кама, закачена на същия колан, на който се носеше и сабята. Отстрани стояха медицински лица, които отнасяха ранените до болницата.

Зад Маркус се бяха изправили двама келти в типичното си облекло, състоящо се от кожено парче, обвито около бедрата; носеха секира и нож. Единият имаше дълга черна коса. Голите им крайници бяха изрисувани със смразяващи татуировки. И двамата едновременно се приближиха към него. Първият незабавно бе намущкан в корема Маркус сграбчи втория за дългата коса, дръпна яростно главата му назад и преряза оголеното гърло.

Генералът не бе имал време дори да отметне алената наметка на рамото си, за да попречи на удара му. Чуха се множество одобрителни викове, последвани от притеснен смях, когато двамата келти се изправиха живи и здрави на краката си, без да бъдат ни най-малко наранени. Всички помислиха, че той действително ги с съсъкъл. Келтите правеха това вече две години и все още не бяха успели да го изненадат. Само веднъж му бяха пуснали малко кръв. След този случай той можеше да ги убие всеки път, когато ги използваше за демонстрация на ефективно владееене на оръжието.

Двуколката, в която се возеше Даяна, се появи в полезрението на войниците. Всички погледи се насочиха към нея. Сред редиците се разнесе висок шум, който командирите им не успяха да усмирят, защото и те бяха впечатлени от спектакъла, разиграваш се пред тях. Генералът не повярва на очите си, докато двуколката на Кел се приближи към него заедно с красивата робиня. Когато спряха Маркус прибра сабята си и се приближи. Гледаше я изумен, черните му очи искряха от ярост. Преди да може да издаде някаква заповед, Даяна протегна нежните си ръце към него.

– Помогни ми да сляза, Маркус, или войниците ти ще помислят, че си недоद्याн – прошепна тя тихо и нежно почти в ухото му.

– Ще разбереш колко недодялан мога да бъда – обеща й той, но тя усети, че нарочно говори тихо.

– Усмихни ми се. Смятам, че би искал всеки един мъж тук да повярва, че си ми заповядал да дойда.

Красотата й го задуши. Той се усмихна с вълча усмивка и като я подхвана през кръста, я свали на земята. Сред редиците премина оживление, когато силните му ръце склучиха около тънката талия и той я повдигна. Беше изцяло привлечен от красивата жена, която бе толкова смела, че да го намери тук, пред хиляди мъже.

Тя се усмихна на мрачния мъж, който се извисяваше над нея.

– Те смятат, че съм твоя наложница – промълви тя прелъстително.

При тази мисъл само, той получи пълна ерекция. Победата вече светеше в черните му очи. – Това ли дойде да ми кажеш?

– Не разбира се, не, животно такова – подразни го тя.

Изгарящото желание го съсипваше. Искаше да я събори на земята, да се качи върху нея и да я обладае пред всичките тези римски войници, така че да го запомни за цял живот. Искаше да жигоса печата си върху нея, за да им покаже, че тази прекрасна жена е негова, само негова! С чувство на притежание той постави ръце на раменете й.

– Тогава, за Бога, какво правиш тук? – запита той разярено.

Тя протегна ръка и прокара нежния си пръст през белега му. Всеки един от мъжете, които наблюдаваха сцената, престана да диша.

– Тук съм, за да ме поканиш да вечерям с теб. – Раздвижи устните си почти невидимо. Той копнееше да ги покрие неговите. Страстта пулсаше в слепоочията му.

– Ти си моя робиня и аз ти заповядвам да вечеряш с мен.

Даяна предизвикателно поклати глава. Притисна раменете й, защото усети нужда да я покори.

– Ако ме поканиш, ще бъде голямо удоволствие за мен да приема. След като се навечеряме, ще ти направя предложение – прошепна тя.

– Няма да има грешка, ще легнеш пред мен – промърмори побеснял той.

– Може би. – Думите бяха изпълнени със загадъчност, обещание и силни усещания. Маркус почувства ефекта им с цялото си тяло, чак до върха на мраморно твърдия си фалос.

Тя се усмихна в себе си. Беше му го върнала. Тази сутрин той нарочно бе позволил на кучетата си да изцапат плочите, които бе изтъркала, за да я провокира. Но в провокацията сега победител беше тя...

– Тръгвай, преди да съм използвал моето оръжие срещу теб – тук,

пред всички тези грубовати войници. – Тъмните му очи искряха. – Заповядвам ти да вечеряш с мен днес.

– Ах ти, дяволе със златен език, как бих могла да устоя на такава галантна покана? – На пръсти се приближи до ухото му и прошепна. – Действа ми възбуждащо, като те гледам как командваш и поставяш под контрол всички тези грубовати войници. – Отстъпи назад и се отправи към двуколката.

Мощните му ръце подхванаха задничето ѝ и тя се намести до Кел. Мъжете изразиха одобрението си, като закрепяха и започнаха да свиркат.

– Достатъчно! – прогърмя гласът му, тъмното му лице беше по-гордо и по-яростно от това на орел. Върху цялото поле се възцари тишина.

По обратния път нито Кел, нито Даяна можеха да повярват, че е успяла да се измъкне. Бе шептяла думи, които да го прелъстят, думи, които да поласкаят мъжката му суетност, думи, които той бе искал да чуе. Но тя трябваше да си признае, че думите, които беше произнесла, бяха самата истина. Близостта с него, мощните му ръце върху раменете ѝ наистина ѝ действаха възбуждащо.

Изпитваше опияняващо чувство, като знаеше, че щом се приближеше към него, Маркус Магнус не можеше да устои на желанието си да я докосне. Тази вечер пак щеше да изпробва теорията си... Щеше да се приближи към него, за да си докаже, че той не може да не я докосне... Даяна погледна към Кел:

– Той дори не ти се скара.

– Той дори не ме видя, лейди.

Даяна остана доволна от Кел. Той и показваше възхищението си, като я наричаше лейди. Беше щастлива да го има за съюзник, защото беше спечелил пълното доверие на генерала. Тя трябваше да направи същото. Беше открила, че ѝ доставя удоволствие, когато виждаше в тъмните очи на Магнус да проблясват искри смях. Мъжете обичаха да се смеят. Трябваше да направи всичко възможно да го забавлява добре...

„Да ти имам топките, Юпитер“, помисли си Петриус, застанал пред потящите се легиони и наблюдаващ сцената, която брат му и нежната робиня бяха разиграли. „Нищо чудно, че на брат ми му е приятно в Аква Сулис! Къща с роби като тази златокоса жена, които да изпълняват желанията му, да се подчиняват на всяка негова команда, да изпълняват всяка мечта, как няма човек да е доволен?“ Снощи след вечеря брат му

беше скрил добре всички робини в къщата. Нищо чудно, че не пожела проститутката. Една робиня възбужда повече сласт у мъжа, отколкото проститутката, а точно тази беше изключително красива. „Дали Маркус знае или не, днес отново ще ме забавлява по време на вечерята. И този път ще делим истински, братко!“

Слънцето печеше и горещината стана почти потискаща, Генералът знаеше как мъжете се потят под ризниците и железните шлемове. Полето бе разпределено на квадрати, където се упражняваха различни нападателни и отбранителни умения. Една от групите тренираше с копия, като половината войници атакуваха, а другата половина служеха за мишени. Досега бяха хвърляли копия само по дървени мишени. Живите мишени се потяха доста обилно – повече от страх, отколкото от жегата.

Маркус Магнус се придвижи към следващия квадрат.

– Свалете доспехите си! – изкомандва той. Всеки бързаше да се освободи от тежките бронзови нагръдници, брони и железни шлемове до момента, в който генералът щеше да издаде друга заповед.

Заповяда половината от мъжете в третия квадрат да се съблекат голи и да упражнят уменията си да се борят.

– Дивите племена на запад се бият голи. По-добре е да свикнете с това. По-уязвими са от вашите оръжия, но се движат като светкавици. Ще разберете колко по-затруднени и по-бавни сте в сравнение с противника, който е напълно лишен от снаряжение.

На четвъртата група раздадоха оръжия, които никога досега не бяха използвали. Дълги саби, наречени шпаги, носени обикновено от кавалерията, лъкове и стрели. Маркус и двамата келти им дадоха урок по стрелба с лък, последван от демонстрация на правилно използване на шпагата.

Маркус знаеше, че когато легионерите напуснеха полето, сякаш да са уморени като кучета. Погледна към небето на запад и видя градоносни облаци да се събират в далечината. Ако бурята бъдеше достатъчно силна, за да направи реката страховита, може би утрешният ден щеше да е подходящ за урока по плуване. Ако не, можеха да се упражняват да се качват и слизат от бързо движещи се военни колесници.

Нетърпеливо чакаше да започне да се смрачава, въпреки че не си разрешаваше да го покаже. Очакването на вечерта с Даяна ускоряваше пулса му и сърцето му биеше лудо. Опитваше се внимателно да замаскира увеличаващата се възбуда и нарастващото нетърпение пред римските войници които обучаваше. Те заслужаваха пълното му внимание.

Гордостта нямаше да му позволи да ги научи на половинчати мерки, когато ставаше въпрос за тактиката на оцеляването. С желязна воля отпъди мислите за красивата си робиня до момента, в който щеше да ѝ засвидетелства пълното си и нераздвоено възхищение.

Когато се върнаха вкъщи, Даяна последва Кел в кухнята. Всички мъже и жени бяха заети в приготвяне на вечерята.

– Защо си тук?

– Исках да съм сигурна, че всичко ще е перфектно.

– Та нали всеки ден от живота си правя едно и също – реагира той разпалено. – Трябва да си починеш, докато все още имаш време.

Даяна се изчерви приятно. Наистина беше един дълъг ден, но тя се чувстваше жизнена, изпълнена със смесица от страх и възбуда. Знаеше, че не би могла да легне и да поспи.

– Тук е толкова горещо. Иди в градината. Там ще отдъхнеш на спокойствие. Само стой настрана от басейна на господаря. На робите не е позволено да влизат в него.

Градините бяха прекрасни с уханните цветя и красивите сенки от дърветата. Разхождайки се по криволичещите пътеки, тя стигна до ниски тисови дървета с каменни пейки, слънчеви часовници и малки, украсени езерца. Виждаха се букови дървета, извисяваха се различни видове кестенови гори, круши, дюли, кайсии. Катерички събираха жълъди. Златни рибки се стрелкаха в езерцата.

Като отмина завоя на пътеката, пред нея изникна омайната синева на голям басейн. В далечния му край водата изтичаше през устата на големи каменни делфини. Когато се приближи по-близо, видя, че по края на басейна растяха водни лилии. В единия край на басейна се намираше дървена баня, покрита с виеща се лилава глициния и декоративни лози. Щом Маркус Магнус бе създал този оазис, тя разбра, че той беше човек, който ценеше природната красота. Даяна приседна на една гравирана каменна пейка. Тишината наоколо я успокояваше. Към Даяна се приближи по-възрастна жена. Носеше ѝ студена напитка. Даяна благодарно, като се усмихна.

– Реших, че трябва да се погрижа за теб, дете.

Имаше нещо майчинско в спокойната закръглена фигура и сивеещата коса. Даяна се почувства виновна. Как можеше да приеме услугите на една робиня?

– Благодаря, но мога и сама да се погрижа за себе си.

– Казвам Нола. Ще улеснявам живота ти тук и ти ще улесняваш

моя, ако ме приемеш.

– Моля, седнете, Нола. Не мога да приема услугите на една робиня. Това противоречи на моите принципи.

Нола засия.

– Ти си християнка, знаех си! Ще ти бъда като майка. Всеки има нужда от майчинска грижа дори и големият господар. Всъщност той е едно голямо момче. Отговорностите му го правят студен и груб. Но понякога вечер заедно с доспехите си сваля от себе си и грижите. Виждала съм го да се гони с кучетата си и да играе в басейна като момче. Самотен е, въпреки че не го съзнава. Ще прогониш ли самотата му?

– Ще се опитам – отвърна Даяна, осъзнавайки, че беше разкрила една тайна. И той беше уязвим. Това би могло да бъде нейно мощно оръжие. – Как можеш да го обичаш, когато той те притежава?

Нола се засмя.

– Освободи ме преди много време. Останах тук по мое желание. Кой друг би могъл да поддържа приятелски отношения с него и да го защитава от машинациите на Кел?

„А-ха, очевидно Кел и Нола бяха съперници. Бих могла, може би, да използвам това в моя полза“.

– Това е лимонада, много е приятна! – възкликна изненадано Даяна, след като опита напитката.

– Римляните непрекъснато пият вино. Понякога вкусът му не е по-добър от този на оцета. Британците предпочитат лимонада. – Нола изучаваше лицето на Даяна, докато тя отпиваше. – Имаш буен характер, но явно дълго време си била под контрол. Като че ли си спала и си чакала момента, в който можеш да излезеш от какавидата, да разтвориш красивите си крила и да полетиш. Мисля, че този момент е дошъл.

– Как разбра това? – запита Даяна, осъзнавайки правотата на думите ѝ.

– Знам всичко, просто го усещам... Сега искаш да захвърлиш дрехите си и да се хвърлиш в басейна. Научи се да даваш воля на желанията си, дете. Ще ти донеса кърпа, за да изтриеш красивата си коса. Ще държи красивата си дреха и ще пазя басейна от робите, докато се освежиш.

– Звучи божествено, но Кел ми забрани на използвам басейна.

– Маркус ми разрешава да ползвам, когато пожелае и сега те каня да бъдеш моя гостенка. Водата е вълшебна. Ще свали от теб всичките ти грижи и страхове. Обещай ми, че ще го водиш тук често, за да играете.

Даяна беше готова да заложи живота си, но не можеше да си

представи един игрив Маркус Магнус. Но като се замисли за момент, се запита: „Та няма ръцете му не бяха игриви днес, когато ме подхвана за дупето, за да ме вдигне в двуколката? Може би ще успее да открия момчето в мъжа? Тогава бих могла наистина да го омая и упражня властта си над него!...“

Глава 12

Маркус Магнус не можеше да спомни друг ден, в който дванадесет-часовите упражнения да бяха продължили толкова дълго. Често си отиваше пеша вкъщи, изкачвайки хълмовете, простиращи се между укрепленията и вилата. Тази вечер обаче яздеше един от белите си расови коне. Тъмни облаци се трупаха един връз друг и далечен тътен проехтяваше от време на време, когато достигна конюшната.

Като всеки истински легионер той винаги се грижеше за коня си. Тази вечер обаче предаде Титус на роба.

– Внимавай! – предупреди той. – Титус хапе и приближаващата буря го прави неспокоен.

Докато яздеше, всеки удар от копитата на Титус бе напъвал: „Даяна, Даяна, Даяна“. Когато влезе в атриума, нетърпението му прекипя, защото не тя го посрещна.

Кел сведе глава за поздрав:

– Надявам се, че денят Ви бе ползотворен, генерале.

– Да, беше много плодотворен ден.

Лицето на Кел запази абсолютно сериозния си вид, когато Маркус каза:

– Тази вечер ще се изкъпя вкъщи. Бурята ще започне всеки момент.

Кел често не се съгласяваше с господаря си просто заради принципата си:

– Мисля, че ще започне бавно, а после ще се разрази по-силно. – На ум добави: „Ти ще си гръм, а тя светкавица.“

Аналогията обаче не остана скрита за Маркус Магнус.

– Няма да те затрудня много, ако поискам да ни обслужваш тази вечер, нали?

– Точно това смятах да направя.

Понякога банята му отнемаше час или два. Тази вечер обаче Кел смяташе да доведе жената в трапезарията най-късно след половин час.

През това време Даяна седеше пред огледалото в стаята си. Обърна се към Нола:

– Не смятам да сменям роклята си. На Маркус като че ли много му хареса.

– Не знаеш ли, че виолетовият цвят е вълшебен? – запита Нола. – Променя нюансите си с промяната на светлината. На тъмно е почти

черен, но на светлината на лампите придобива богат оттенък и е много жизнен. Ще ти даде сила както и аметистите. Трябва ти малко есенция от виолетки между гърдите и ниско на гърба.

– Никога преди не съм използвала парфюм.

– Няма да съжالياваш, повярвай ми.

– Снощи бях си сложила египетски мускус.

– Мускусът понякога заблуждава. Тази вечер есенцията от виолетки ще е по-подходяща.

При лекото почукване Нола отвори вратата. Кел застана на прага:

– Виждам, че не си губила времето си, просейки благоволение, жено от Галия. Идвам за да отведе лейди при господаря.

Веждите на Нола се извисиха.

– Тази сутрин я нарече робиня, а сега я наричаш лейди. Радвам се, че си се вслушал в съвета ми и проявяваш уважение към нея. Можеш да научиш много от по-висшите от теб.

– Един британец струва колкото десет жени от Галия. – Кел я отсрани от пътя си и се обърна към Даяна. – Готова ли си?

Даяна бе обхваната от сковаваща паника. Почувства се като затворник, когото отвеждат на екзекуция. Как можеше да направи такова нещо? Как щеше да се подчини на един диктатор? Как щеше да се унижи пред един господар? Мисълта за древната приказка за Шехеразада й дойде като спасение. Та нали тази жена бе успяла да омайва султана в продължение на хиляда и една нощ?

„Просто ще трябва да водя преговори. Ще трябва да изтъргувам своята невинност за властта. Една честна сделка, когато всичко бъде казано и направено.“ И все пак, някъде дълбоко в съзнанието й, където разумът не можеше да достигне, тя знаеше, че ще трябва да направи нещо много повече от обикновените преговори. Трябваше да го омайва, да го възторгва, да го зароби!

Даяна се усмихна тайно и подаде ръката си на Кел.

– Абсолютно готова съм.

Той постави малката й длан върху ръката си и я поведе надолу. Сивите му очи се усмихнаха скришом, когато видя Маркус застанал до овалния триклиниум⁹. Кел я поведе между колоните.

– Лейди Даяна – обяви той с такава тържественост, с каквата тя не бе представяна дори и в двореца в другия си, английски живот.

---

9. Триклиниум – в древния Рим – маса за хранене с три места да полулегнало положение на хранещите се. – Б.пр.

Маркус се приближи, за да я поздрави. Черните му очи я докосваха навсякъде. Даяна театрално отхвърли малкия шлейф, после леко се приближи към него и гордо вирна глава. Маркус стисна здраво малката ѝ ръка и после нежно я смърми:

– Подчиняваш се на заповедите ми по царски, така както една богиня прави благодеяние.

– Защото ти ги издаваш арогантно тези твои заповеди, както господарят заповядва на робинята си.

– Та аз съм твоят господар! – Той болезнено стисна ръката ѝ.

– За съжаление, аз не съм богиня. Просто съм смъртна – от кръв и плът. Надявам се, че не искаш да счупиш костите ми – подхвърли тя нежно.

Напомнянето ѝ, че е от плът и кръв, му въздейства бурно:

– Готова ли си да приемеш, че си моя робиня? – запита той пресипнало.

Тя прекара пръстите си по брадичката му, която току-що бе обръснал, и отговори интимно.

– Дойдох, за да те развличам. Ако играта господар-робиня ще те развлича, трябва да ме научиш как се играе.

Очите му проблеснаха.

– Това не е игра.

Даяна отправи поглед към устните му, после прекара езика си по своите.

– Маркус, между един мъж и една жена винаги има игра.

Ерекцията му надигна ленената туника.

Той не ѝ беше разрешил да го назовава на малко име и въпреки това от нейните уста то звучеше прекрасно. Никой досега не го бе наричал Маркус и той разбра колко зажаднял бе за такава интимност.

– Днес следобед ти каза, че ще ми се отдадеш тази вечер.

Даяна го погледна изкусително изпод дългите мигли:

– Нищо такова не съм казвала, както добре си спомняш.

– Ти намекна, че ще ми се отдадеш.

Тя се изсмя:

– Всяка нощ ли се заблуждаваш или тази е по-специална?

Той показа вълчата си усмивка и изръмжа:

– Отново правиш същото.

– Какво правя?

– Намеци, загадки, че тази нощ е специална, а такава нещо не може да има, докато не ми се отдадеш.

– Това е част от играта. Мисля, че мъжете и жените си играят именно чрез намеци и загадки. Това, което казах, бе, че след като вечеряме, ще легна пред теб.

– И аз отговорих, че ще легнеш пред мен.

Даяна протегна ръка към гърдите му и разтвори пръсти. Чувстваше медальона под туниката му. От тялото му се излъчваше топлина. Тя се приближи още малко към него.

– И какво ти отговорих аз? – запита с пресипнал глас.

– Ти каза „може би“ – отговори той, като мислено поглъщаше устните и с черните си очи.

– Възбуждаща дума, изпълнена с обещания, не е ли така? Ако ти бях казала „не“, щеше да се ядосаш и да ме подчиниш на волята си. Ако ти бях казала „да“, нямаше да има никакво очакване, никакви колебания. Аз казах „може би“ и така запазих тайнствеността, повиших напрежението и засилих желанието.

Нуждата да я притежава го изгаряше. Устните ѝ, толкова близко до неговите, нашепващи му толкова възбуждащи думи, че го караха да излее изгарящото си желание върху тях. Той ги обсеби, накланяйки я към себе си. Бавно изучаваше мекотата им, пухкавостта им, опитваше нейната сладост, привличайки върха на езика ѝ в устата си.

Нещо твърдо докосна корема ѝ и я накара да възкликне. Той потрепери, когато върхът на стрелата му докосна коприната върху тялото ѝ. Тя леко оттегли устните си:

– Гладен ли си, Маркус?

– Ненаситно гладен!

Гръм се разтресе над главите им. Кел влезе в стаята с огромен поднос. Даяна се възползва от внезапното му появяване, за да увеличи разстоянието между нея и римлянина. Сега щеше да изпита силата си. Искаше да провери колко щеше да му е необходимо, за да намали отново разстоянието между тях.

– Кел е приготвил любимите ти ястия. Такъв късмет имаш с него. Той е образец на изпълнителност.

– Благодаря, Кел! – изрече Маркус тихо.

– М-м, ароматът на храната е изкусителен.

Но Маркус усещаше само аромата на виолетки. Ръцете му я повдигнаха върху кушетката срещу неговата.

– Нека да ти покажа. Облегни се така, че лицето ти да е обърнато към мен. Сега постави тази малка възглавничка под лакътя си.

Тъглчетата на устата ѝ се извиха от удоволствие, секунда само след

като Кел напусна стаята ръцете му бяха върху нея. Даяна легна по корем, повдигайки се на лактите си.

Маркус проследи извивката на гърба ѝ с жадна ръка, докато спря на дупето.

– Колко умна е Нола! – прошепна тя.

– Нола ли? – едва промълви той.

– Каза ми да сложа малко парфюм в основата на гръбнака. Каза, че няма да е напразно.

Пръстите му направиха малко кръгче, докато намерят точното място. Ароматът накара ноздрите му да се разширят.

– Храната изстива – промърмори тя.

– Но не и страстта ми – отвърна той прямо.

„Колкото по-бързо се нахраним, толкова по-скоро ще продължим да преговаряме“, разсъждаваше тя.

Преди да отдръпне ръката си от задника ѝ, той я натисна толкова силно, че венериният ѝ хълм опря във възглавницата. Влагата от първата ѝ сексуална възбуда пропари между краката ѝ.

Навън проблесна силна светкавица, последвана от силен гръм, който разтърси покрива.

Маркус се придвижи до сервизната маса, поставена между двете легла. Разкъса печения бут от глиган, избра най-хубавия артишок, най-тънкия зелен фасул, най-фините аспержи заедно със съдчето с загрял зехтин и ги постави близо до ръката ѝ.

Кел бе поставил на масата най-крехката зелена салата. Огромното плато със сирене, маслини, грозде и ядки заемаше центъра на масата. Преди да се изтегне на отсрещната кушетка, Маркус постави до нея съд за миене и кърпи.

Лежаха с тела, извити един срещу друг. Под лактите им имаше малки златисти възглавнички. Навън бурята свистеше яростно, както и бурята вътре в тях.

Маркус се радваше на здрав мъжки апетит. Опитваше всичко, което бе поставено пред него. Но ако не му бяха казали, че са приготвили любимото му ядене, нямаше да разбере какво поглъща.

Тъмните му очи не се отделяха от Даяна. Наблюдаваше се грациозните движения на ръката ѝ – как деликатно облизваше върха на пръстчетата си, как отпива от виното си. Виждаше как виолетовата коприна прилепва към извивката на бедрото ѝ и очертава извивката на гърдите ѝ. Ако не се беше убедил сам, че е девствена, никога нямаше да повярва. Тя беше толкова изкусително женствена и толкова зряла в женските си

действия. Беше узряла за любовния акт!

Даяна потопа пръстите си в купичката с ароматизирана вода, после се изтри с кърпата.

– Нахрани ли се? – попита той нетърпеливо.

Тя взе една зряла слива и страстно я захапа.

Маркус се размърда, за да прикрие възбудата си.

– Аз ли? Току-що започвам – измърка нежно тя.

Маркус реши, че достатъчно го бе изтезавала.

– Аз съм готов – отсече той.

– Няма да искам доказателство за това. Вярвам на думата ти.

За момент бе така шокиран от еротичния й намек, че отметна назад главата си и се засмя. Вратът му бе изтъкан от мускули. Внезапният гръм му попречи да чуе как тя бързо си пое въздух.

– Значи все пак те забавлявам. Вече си мислех, че няма да те накарам да се засмееш.

Той стъпи на земята.

– Не! – извика тя, протягайки ръката си срещу него. – Нека масата остане между нас, докато се договорим.

Черните му очи излъчваха предизвикателство, но той отново полегна на лакътя си. Чакаше, подклаждайки огъня в кръвта си.

Когато тя облиза сока от дланта си, Маркус затвори очи й стисна зъби, за да овладее пулсирането на фалоса си. Тя заговори тихо:

– Искаш да призная, че съм твоя робиня. Искаш да ти се подчинявам безпрекословно. Искаш по мое желание да ти се отдам. Искаш да ти поднеса в дар моята девственост. – Стаята се изпълни с неземна тишина. Маркус чуваше ударите на сърцето си и чакаше нейния отговор. – Готова съм да приема, че съм твоя робиня. Ще ти се подчинявам безпрекословно. С желание ще изпъквам всичките ти заповеди, но... – Даяна замълча, за да подчертае важността на думите си, а Маркус не смееше да си поеме дъх. – Но само пред останалите. Когато сме сами, ще се отнасяш към мен като към лейди, а не като към робиня.

Той я гледаше така, като че ли бе загубила разума си.

– С други думи, само ще се преструваш, че си моя робиня? – Беше почти готов да пристъпи към насилие.

– За всичко и за всички ще съм твоя робиня, твоя собственост. Всеки легионер, всички в Аква Сулис и в къщата ти ще знаят, че съм твоя робиня, но когато сме съвсем сами, нашите взаимоотношения няма да бъдат на господар и робиня, а на мъж и жена, на... любовници.

Маркус не виждаше разликата. Задължение на жената бе да се

подчинява на мъжа, независимо дали ме бе робиня или държанка. Волята на мъжа винаги трябваше да е преобладаваща, иначе той нямаше да е мъж! Той забеляза, че тя бе пропуснала да заговори за отнемането на нейната девственост. Все още не беше ясно дали тя по свое желание щеше да слее тялото си с неговото или не, а нали това беше същността на сделката.

– Съгласна ли си по твое желание да отдадеш тялото си? – настоя той.

– Само когато започнеш да ме ухажваш и ме спечелиш, но не и по заповед! – отговори тя кротко.

– И кога ще ми разрешиш да започна да те ухажвам? – Неговият сарказъм бе убийствен.

Тя го погледна предизвикателно.

– И двамата знаем, че ти вече започна и на мен ми беше изключително приятно.

Страшен гръм разцепи небесата и потопаът започна. В атриума настъпи смут и тогава Кел застана на вратата:

– Брат Ви Петриус е тук, генерале. – Кел отстъпи и красивият млад центурион застана между колоните, мокър до кости. Даяна се спусна към кушетката на Маркус и застана на колене.

– Загубил ли си нещо, Петриус? – запита Маркус.

– Идвам, за да вечерям, братко. Бурята ме застигна, без да разбере.

Въпреки че не бе поканен и появяването му обърка планове на Маркус, той гостоприемно отговори:

– Ние се нахранихме, но храна има в изобилие. Изкъпи се и облечи сухи дрехи, докато приготвят вечеря и за теб.

Петриус се олюля, после влезе в стаята.

– Ще пропусна храната и ще се присъединя към питието ви. – С всяка своя стъпка оставяше мокри следи.

Маркус се намръщи. Разбра, че младият дявол вече бе пил достатъчно.

– Не се безпокой за водата, братко. Имаш достатъчно роби, за да почистят. – Той си наля вино, после допълни двете полупразни чаши. – Ще пиеш ли с мен или великият генерал на Аква Сулис стои твърде високо, за да сподели виното си с един центурион?

Тонът му беше нападателен. Маркус сложи ръка върху рамото на Даяна, за да я увери, че ще се справи с положението.

– Моето вино е и твое, Петриус. Храната ми и къщата ми са на твое разположение. Седни и се отпусни.

Петриус се изтегна на кушетката, изцапвайки всяко нещо, до което се докоснеше. Вдигна чашата си.

– За Рим, за непобедимия Рим! – Той я изпи до дъно и очакваше и те да направят същото. – Ти може да харесваш тази страна, но аз я считам за най-затънтеното място в империята. Дори боговете пикаят на това място. – Петриус съзря Кел на прага: – Робе, дай вино!

Очите на Маркус и Кел се срещнаха в тайно разбирателство, когато Кел донесе вино и напълни отново чашата му. Той пак пи до дъно, но този път очите му се насочиха към жената, която тихо седеше под ръката на брат му. – Твоето гостоприемство включва ли и робиня за леглото ми? Или ще споделим тази тук?

Даяна се сви, а Маркус погали копринената ѝ коса.

– Тази робиня е моя собственост, изключително моя собственост, Петриус, тази нощ и всяка друга. Ти си пиян и държанието ти ми е неприятно, носи ти само срам. Утре ще съжалиш за количеството изпито вино, когато ще трябва да обучаваш войниците си да плуват в пълно снаряжение.

Даяна отправи поглед към Маркус. Очите ѝ излъчваха възхищение. Каза тихичко:

– Мога ли да дойда, за да те гледам? – Ръката ѝ докосна коляното му благоговейно.

Тя беше единственото нещо, което желаше. Беше изиграла великолепно ролята си на робиня от момента, в който вече не бяха сами. Потърси погледа ѝ. Очите им се срещнаха ѝ застинаха.

– Можеш да дойдеш. Сделката е сключена – промърмори той.

Петриус една се държеше на краката си.

– Не съм пиян. – Той извади ножа си. – Ще се бия с теб за момичето.

Маркус въздъхна и стана.

– Върви в стаята ми – каза той на Даяна. – Хайде, стари приятелю. Мисля, че трябва малко да те поизпотим, докато изтрезнееш. Но мога да допусна войниците ти да те видят в това състояние. – Без проблем обезоръжи Петриус и братски го прегърна, за да го задържи на крака.

Кол се притече на помощ. Докато вървяха към банята, Петриус припадна.

– Богове, толкова много е пил. Каква е причината за това?

Кел даде своя мълчалив отговор: „Завист. Завист, която ще го съсипе.“

– Ще трябва да поработим върху него – рече Маркус с хладно

безразличие. Първо го натопи в студения басейн, за да го съживи. Когато Петриус дойде на себе си, започна да буйства като млад бик. През цялото време Маркус го държеше под контрол. Когато най-накрая го извади от студената вода, помогна на Кел да му даде прах, предизвикващ повръщане. После държа главата на брат си, докато изповръща червата си...

„Вече е спокоен“, помисли си Кел със задоволство. Маркус заведе Петриус в малка стая, която бе добре загрята с пара. Докато потта се леше от него, Маркус му даваше да пие огромни количества вода, за да не се обезводни. Маркус също трябваше да пие, за да не загуби от теглото си поради жегата.

След три часа Петриус бе напълно трезвен. Маркус заповяда на един от робите да му направи масаж, после го придружи до бараката на офицерите. Докато яздеха под ръмящия дъжд, Петриус бе много потиснат. Когато го остави до портата, той промърмори:

– Благодаря!

– За това са братята – отговори Маркус.

В спалнята на Маркус Даяна се бе разположила до огъня, запален заради влажната нощ. Всичките ѝ планове бяха провалени от натрапника Петриус. Тя се засмя. Беше пиян като пън. Признаваше си, че и тя самата не бе особено трезва. Маркус сигурно бе сърдит, защото трябваше да се оправя с пияния си брат. В края на вечерята им желанието му бе непреодолимо. Как ли се чувстваше сега!?

Даяна се прозя. Беше изминал дълъг и пълен със случки ден. Леко се усмихна. Нямаше съмнение, че Маркус ще приеме условията ѝ. Беше му казала, че когато са сами, тя няма да бъде негова робиня. Беше премълчала обаче факта, че бавно, но сигурно, той щеше да стане неин роб.

Огърлицата с аметистите ставаше тежка за нежния ѝ врат. Откопча я и постави на масичката до леглото. Седна на стълбичките към леглото му и свали сандалите си. Отново се прозя.

Беше странно как изведнъж бе престанала да се страхува от римлянина. Беше най-силният властен мъж, когото някога бе познавала, но тази сила щеше да я защитава и нямаше да ѝ причини зло. Положи ръката си върху кожата и сънливо се усмихна. Маркус си мислеше, че тя е негова. Всъщност той бе неин.

Кел изчака Маркус в атриума с купчина кърпи. Той му подаде мократа си мантия и свали туниката си. Преметна една от кърпите около

кръста си, а с другата подсуши енергично косата си.

Кел взе една от факлите и поведе Маркус из тъмната мълчалива къща към спалнята му. Вратата се отвори, за да видят Даяна легнала на стъпалата, златистите си къдрици върху леглото. Докато съзерцаваше с копнеж спящата красота, Маркус попита Кел:

- Колко пода изми днес?
- Седем – отговори Кел.
- Седем вероятно не е щастливо число! – промърмори Маркус.

Глава 13

Даяна излизаше бавно от унеса на дълбок сън. Когато отвори очи видя върховете на римските колони със завитите рогове. Веднага разбра, че се намира в голямото легло на Маркус Магнус.

Трепетна възбуда премина през цялото ѝ тяло и стигна чак до пръстите на краката ѝ. Събра кураж и обърна глава. Беше сама в леглото. Облекчение ли изпита или съжаление? И двете едновременно, учудвайки се, че това е възможно.

Маркус я е намерил заспала и я е поставил в леглото си. Беше ли я събудил? Беше ли я любил? Търсеше спомен в съзнанието си, но не си спомни нищо друго освен това, че беше седнала на стъпалата и бе поставила глава на леглото, спомни си миризмата на Маркус, която я изпълваше и нищо друго.

Изправи се и видя, че все още е облечена във виолетовата копринена рокля. Протегна се и ръцете ѝ се спуснаха надолу по тялото. Не се чувстваше различна от вчера. Със сигурност знаеше, че той не я бе докоснал, защото ако Маркус Магнус бе любил една жена, тялото ѝ със сигурност никога повече нямаше да е същото.

Седнала в леглото, съзерцаваше мястото, където бе лежал до нея, толкова близко и толкова далече. Нищо не се бе случило и поради това тя знаеше за него много повече, отколкото преди. Беше приел предложението ѝ, беше сключил сделката и не бе нарушил споразумението им. Независимо от факта, че този римски генерал командваше хиляди мъже и имаше силата и властта да наложи волята си по всяко време, на всяко място и по начин, които той избере, не я бе събудил, за да поиска от нея да му отдаде тялото си. Очевидно той бе човек на честта, човек, които, държеше на думата си. Неговото въздържание ѝ казваше и нещо повече. Казваше ѝ, че някъде дълбоко в себе си римлянинът беше мил и нежен. Даяна се закле да изучи нежността, която бе открила.

Беше развълнувана, защото знаеше, че взната на властта се бе наклонил в нейна полза. Трябваше много внимателно да играе ролята на робиня пред останалите, дори пред Кел, за да може, когато са сами с Маркус, да се наслаждава на пълната и завършена власт на една жена. Нола ѝ донесе закуската.

– Мога ли да закуся с теб?

– Да, разбира се.

Нола постави подноса, на които имаше хрупкави кифли, мед в плодове върху леглото, после изкачи стъпалата.

– Наистина си нещо специално за него.

Даяна сведе очи, като не знаеше как точно би се държала една робиня.

– Откъде знаеш? – запита тя свенливо.

– Държал те е при себе си цялата нощ. Никога досега не е правил това.

Стана й ясно, че в къща с един господар и тридесетина роби не може да има големи тайни.

– Цялата къща говори само за теб.

Даяна вдигна очи.

– Нола, разбирам, че една робиня няма право на личен живот, но Маркус особено държи на това. Сигурна съм, че той не би искал подробности от нашите интимни отношения да се обсъждат извън тази стая.

– Повече успех ще имаш, ако се опиташ да спреш прилива, отколкото да забраниш на робите да клюкарстват. Ще трябва да направиш така, че Маркус да не попада в устата им.

– Сигурно се шегуваш? – запита предпазливо Даяна.

– Малко – призна Нола, – въпреки че това се практикува в някои римски домакинства. Имам предвид, че Маркус е толкова запален по теб и би направил всичко, което поискаш.

Даяна облиза меда от пръстите си.

– В такъв случай трябва да го помоля за някакви дрехи, нямам какво да облека.

– Преди да тръгне тази сутрин, ми каза да се погрижа за гардероба ти. Никога не съм била по-изненадана през живота си, че именно той прояви такъв интерес към облеклото на една жена.

– Какъв интерес?

– Страстен интерес, изпълнен с подробности. Иска да си облечена в дрехи, които ще му доставят удоволствие, които ще подчертават деликатната ти красота.

Даяна имаше желание да крещи. Винаги някой бе избирал дрехите и вместо нея! Не беше ли избягала от Прудънс само за да открие, че изобщо няма право на избор. Щеше да изрази гласно протеста си, но се сети, че е негова робиня. Можеше да я облича, както той желае. Даяна се опита да протестира символично:

– Аз зная какви цветове ми отиват.

– Маркус повече се интересува от стила и материята. Желает само най-скъпите платове за теб. Ще имаш възможност да избереш неща, които ще се харесват и на теб.

– Тук ли ще ги донесат?

– Да, но ще можем да купим и отвън. Множество магазини са наредени по улиците на Аква Сулис. Търговията се е разпростряла и под колоните по улиците. Пазаруването е едно от удоволствията в живота на жените. Има магазини за парфюми, за бижута, за скъпоценни камъни, за цветя, салони за прически.

– Салони за прически?

– Там придават форма на косата ти – обясни Нола.

– Една от робините се погрижи за косата ми. Много е талантилива.

– Това е Сила. Можеш да я вземеш за своя лична робиня, за да се грижи за косата и грима ти. – Когато Нола видя, че Даяна се колебае, допълни: – Това ще я постави по-високо от останалите в домакинството. Ако я избереш да ти служи, за нея ще бъде удоволствие.

– В такъв случай ще се радвам да я имам – отвърна Даяна, приемайки по този начин първата си робиня.

– Изкъпи се, после можеш да пробваш някои от новите дрехи.

По пътя към банята Даяна потърси Кел. Преди да му каже, че би желала да наблюдава как Маркус обучава мъжете на реката, той ѝ каза:

– Генералът остави заръка да те заведе при него следобед.

– Ще се подчиня – отговоря тя любезно. Даяна беше доволна, че Маркус си е спомнил за молбата ѝ. И той трябва да го е искал, иначе щеше да е забравил. Ще бъде истински вълнуващо да я заведат при него по време, когато издава команди на легионите. Това доказваше колко я цени – желаше да я покаже на другите... Това говореше също, че Маркус има нужда да я види по някое време през деня и че нощта е твърде далече, за да може да изчака.

Трябваше да облече нещо, което щеше да я направи красива. Нещо, което ще усилва желанието му по нея.

След банята Нола я заведе в солариума¹⁰. Никога преди не бе стъпвала в тази стая. И тя беше красива, както всички останали помещения в къщата. Една цяла стена бе от стъкло. Импулсивно запита Нола:

– Как се прави стъклото?

– Излива се в плоски калъпи. Това е едно от многото римски

---

10. Солариум (лат. solarium от solarius – „слънчев“) – слънчева тераса на открит покрив. – Б.ред.

умения, на които са се научили и британците.

Декоративният под бе впечатляващ. Изобразяваше в естествени размери бенгалска тигрица, легнала сред висока трева. Беше направен от искрящ оранжев, черен и зелен мрамор. Кушетките бяха покрити с фино ленено платно със златна нишка, оцветено така, че да съответства на цветовете на пода.

Двама търговци, вече ги очакваха. Всеки от тях водеше по една робиня, тъй като клиентите им бяха жени. Стоката им бе в големи кошници, удобни за пренасяне. Единият търговец предлагаше платове, а другият – бижута.

Една по една отваряха кошниците и излагаха платовете. Разстилаха по кушетките различни по цвят, състав и материя, някои от тях чак от Египет и Китай. Докато Даяна се наслаждаваше на допира с коприните и меките вълнени материи, Нола подбираше платовете, които Маркус бе поръчал.

– Трябва ми дреха, която да облека днес, когато изляза. Може ли да бъде направена дотогава?

– Разбира се – отговори Нола. – Тогата е просто парче плат, прихванато по различни начини и закопчано с брошка. За мантията, дори и да е с качулка, е нужно малко повече време, отколкото за тогата, а различните видове туники се ушиват от опитните робини шивачки само за минути.

– Бих искала огненочервена наметка, каквато носи Маркус – реши Даяна. – От тази бяла коприна може да се ушие класическа тога. Дреха, която една богиня би носила – каза с копнеж тя, опипвайки я между пръстите си.

Едва успя да си поеме дъх, когато отвориша следващата кошница и мерна лъскава материя, чийто нюанс трудно можеше да се определи.

– Как се нарича това?

– Аквамарин.

– Мога ли да си уشيا дреха от него?

– Разбира се, че можеш. Търговецът записва всичко, което си избереш.

– Ах, Нола, погледни този плат. Десенът е копиран от шарките на тигър, но материята е тънка като мрежата на паяк.

– Десените с шарки от екзотични животни са последна мода. Търсят се много в Рим – похвали се гордо търговецът.

От бижутера купиха брошки, клипсове, украшения за коса, широка златна панделка, която подчертава кръста и гърдите. След това той

отвори една кутия, съдържаща пръстени, прикрепени с тънки верижки към подходящи гривни, гривни за глезени, комплект пръстени за пръстите на краката. Бяха толкова екзотични, че ѝ се искаше да притежава всичките.

– Генералът помоли да оставите стоките си тук, за да може да подбере онова, което му харесва. След около два часа ще са ни необходими една тога и мантия от фин вълнен плат – обърна се Нола към търговеца.

Тръгнаха да се разхождат из къщата.

– Какви са моите задължения като робиня в това домакинство? – обърна се Даяна към Нола.

– Единственото ти задължение е да се подчиняваш и да доставяш удоволствие на Магнус. Трябва да прекарваш деня си приятно, за да бъдеш в добро настроение вечерта, когато ще забавляваш генерала. Работата му е тежка, има големи отговорности и му е необходимо нещо различно от постоянното ежедневие. Аз самата отивам на отпускащ масаж преди обяд. Ще изпратя Сила в стаята ти, за да направи косата и лицето ти.

Когато се качи в колесницата на Кел, Даяна обви плътно около тялото си огненочервената мантия от фина вълна. Доволна беше, че има качулка, защото студеният вятър днес духаше откъм брега. По върховете на хълмовете личеше, че приближава есента. Вероятно снощната буря бе предизвестила края на лятото. За Даяна това означаваше края на невинността. Не изпитваше никакво съжаление. Чувстваше се по-жизнена от всякога. Животът бе изпълнен с предизвикателства и вълнения, чийто център бе движещата сила, известна като Маркус Магнус.

– В крепостта ли заповяда да отида? – запита тя Кел.

– Не, отиваме направо при реката.

Даяна потрепери.

– Времето застудя. Сигурно няма да влязат във водата днес?

– Лошото време никога не е пречка за генерала.

Погледна към Кел:

– Какво може да го спре?

– Нищо на този свят, лейди.

Само като си помисли за него, Даяна отново потрепери.

– Той очакваше бурята, за да се гмурне в реката. Ще бъде прекрасен, никога не изпитва страх.

Кел спря колесницата на поляната и погледна към река Ейвън. На около четиридесет фута под тях бреговете на реката бяха изпълнени с редиците на легионите. Всеки от войниците бе в пълно бойно облекло, с

цялото си оръжие и торба с провизии. На гърба на всеки от тях бе прикрепен щита и необходимите неща за лагеруване.

Даяна бързо различи мощната фигура на Маркус. Той беше готов да покаже на войниците как да прекосят реката. Наблюдаваше го как проверява оръжието си, как окачва щита на гърба си и хваща две копия в едната си ръка. Дишането ѝ се затрудни в момента, в който той нагази във водата, използвайки копията за опора. Когато водата стигна до нагърдника му, пак с копията се отблъсна от брега към бързото течение на реката. Заплува като използваше само едната си ръка. С другата държеше копията успоредно на тялото си, така че да улесняват движенията му, вместо да му пречат.

Даяна се ужасяваше, че тежките доспехи и шлемът могат да го завлекат под водата.

– Защо рискува живота си? – извика тя към Кел.

– Трябва да даде пример.

– Но той опитва невъзможното! – тя придърпа наметката си, като се опитваше да не трепери. Кел поклати глава:

– За Маркус Магнус няма невъзможни неща.

Даяна не смееше да откъсне очи от главата с шлема, която ту се показваше, ту се скриваше в бушуващото течение. Всичките ѝ мисли бяха насочени към него, докато той се бореше с водата. Изведнъж разбра, че мъжете викаха и така изразяваха желанието си той да победи стихията.

Беше изминал повече от половината разстояние, когато Даяна разбра, че той ще победи реката. Колко сила и решителност изискваше тази постъпка! Когато достигна брега, сърцето ѝ лудо биеше от радост за победата му. Буйни възгласи се разнесоха от гърлата на войниците и офицерите. После най-неочаквано Маркус отново навлезе във водата, за да се върне на изходния бряг.

Целият бе изтъкан от груба сила. Наблюдавайки го, коленете на Даяна омекнаха. Устата ѝ пресъхна, когато се сети за мощните му ръце, обхванали тялото ѝ. Снощи сигурно я е вдигнал, за да я положи в леглото. После великолепното му тяло е лежало до нея и я е наблюдавал как спи. Тази мисъл ѝ действаше възбуждащо. С цялото си сърце желаше снощи да я бе събудил. Маркус още веднъж успешно прекоси реката. Излезе от водата и подаде копията на един офицер. „Дали знае, че го наблюдавам?“ В момента, в който си зададе въпроса, Маркус вдигна глава и погледна към нея. Сърцето ѝ се изпълни с гордост. Отхвърли качулката на алената мантия и остави вятъра да играе със златистите ѝ къдрици, обръщайки ги в безпорядък. Той се засмя и вдигна ръка за

поздрав. Тя му махна и изпрати целувка.

Сега бе ред на десетте центуриона офицери и двете кохорти да повторят опита на Примус Пилус. Трябваше им двойно повече време с много неуспешни стартове, но с насърчения и с кучешка решимост половината от тях успяха да преминат. Шестима бяха изтеглени на брега. След като си починеха, щяха да опитат отново. Сега беше ред на войниците, но не всички знаеха да плуват. Маркус беше довел своя легион, за да помага на новациите.

Даяна наблюдаваше Петриус, който излезе от водата и се отправи към брат си. Изглеждаше толкова опасен, колкото и снощи.

– Да ми замръзнат ташаците в студената вода не отговаря на моите идеи за обучение на войниците. – Изплю речна вода върху краката на брат си.

Маркус го погледна право в очите:

– Ще станат малки като грахови зърна когато ще трябва да атакуваш ледените реки, които те чакат в дивите западни райони. Ако искаш хората ти да оцелеят, направи така, че днес добре да научат урока си.

Петриус проследи погледа на брат си към Даяна, която стоеше на височината над тях. Дългите ѝ коси се развяваха от вятъра. Почувства режеща болка в слабините.

– Колко искаш за нея? – попита той.

– Не се продава – отговори спокойно Маркус.

Най-накрая Петриус се засмя:

– Твърде лошо. Тази нощ няма да можеш да я чукаш достатъчно братко. Легионерите искат да им покажеш как обикновените войници трябва да пренасят оръжието си.

Маркус махна към колесницата с ръка и Кел каза:

– Иска да си тръгваме.

– Радвам се, че дойдох да го видя.

Кел знаеше, че тя играе някаква игра с римлянина. Игра, която скриваше истинските ѝ мисли и чувства към него. Той самият действаше така. Но Кел знаеше, че Даяна започва да го харесва. Приемаше неговото покровителство и жадуваше възхищението му, независимо дали го осъзнаваше или не.

Забавляваше се да наблюдава развитието на взаимоотношенията им буквално под носа му. Дали балансът на властта щеше да се промени? По някакъв неясен все още начин този процес беше започнал. Дали трябваше да го насърчава или да му се противопостави? Усмихна се незабележимо. Кел щеше да направи това, което щеше да е най-доброто за

самия него...

Когато се върнаха в къщата, Даяна с изненада установи колко приятно и топло бе вътре в този студен ден. Щом си свали наметката, се почувства достатъчно добре само в копринената си тога, без да има нещо под нея.

– Кел, как се отоплява къщата?

– Под подовите има вентилация. Топлото идва от тръби с гореща вода, които са поставени под плочките. Дори през зимата можеш да вървиш бос и ще ти бъде приятно топло. Римляните обичат да се чувстват добре.

Даяна се възхищаваше как тази древна цивилизация бе така напреднала. През зимата къщите от времето на крал Джордж бяха влажни и течението се усещаше. Топлина идваше единствено от малките камини във всяка стая.

Знаеше, че остава съвсем малко време, преди Маркус да се завърне къщи. Възбудата ѝ започваше да нараства, искаше да провери как напредва работата по новия ѝ гардероб. Трябваше да извика Сила да направи косата ѝ отново, тъй като вятърът я бе превърнал в рошав възел.

Търговците бяха напуснали солариума, но помощничките на търговеца на платове бяха останали, за да изработят новите дрехи. Нола беше изпратила две домашни робини да им помагат. Даяна остана доволна от разнообразните роби от различни материи и в различни цветове.

– Благодаря ти, Нола. Те са наистина прекрасни. Благодаря на всички за усилената ви работа и щедрост. – Тя взе няколко от готовите рокли и тръгна към стаята си, където Сила щеше да ѝ покаже как да ги сгъне, за да не се мачкат.

Реши, че тази вечер ще облече бялата. Докато седеше пред огледалото и наблюдаваше как робинята вплита нанизите от перли в косите ѝ, вълнението ѝ нарастваше при мисълта, че вечерта ще бъде насаме с римлянина. Никога не бе чувствала подобна тръпка към Питър Хардуик и това ѝ подсказваше колко много се привързваше към Маркус Магнус. Разбираше, че е увлечена по него. Когато си го представяше да плува в буйната вода и си спомняше за силните ръце, обхванали тялото ѝ, можеше да закрещи от възбуда. Усмихна се. Искеше да се обзаложи, че тази вечер генералът щеше да направи така, че да не бъдат изненадани от нечакани гости.

Когато Кел почука на вратата ѝ и влезе с още нови тоги, Даяна бе разочарована, като разбра, че Маркус се беше върнал.

– О-о, исках да бъда в атриума, за да го посрещна, когато се прибере!

– Трябваше незабавно да вземе топла баня. – Кел вдигна една от туниките, които беше донесъл. Генералът помоли да облечеш тази къса бяла туника за вечеря.

Даяна остана изненадана колко много туниката приличаше на костюма, който бе носила при откриването на Пантеона. Поличката бе набрана и стигаше до бедрата, захващаше се само на едното рамо.

– Ох, страхувам се, че не е направена, както трябва. Няма да мога да я облека. – Чувстваше се малко разочарована, защото туниката щеше да я направи да изглежда като богинята Диана.

– Нарочно е направена така – съобщи Кел.

– Но горнището ще покрие само едната гърда – посочи Даяна.

– Това е туниката, която генералът поиска специално да облечеш тази вечер.

Даяна бе поразена, че той бе поискал това. Как можеше да очаква, че ще се присъедини към него за вечеря с туника, която оставяше едната и гърда гола! Всички в къщата щяха да бъдат свидетели на голотата ѝ. Възбудата ѝ изчезна и бе заменена от малко кълбо гняв. Отнасяше се към нея като към проститутка! Нарочно ли го правеше, за да я обиди или страстта му бе толкова голяма, че желаше тя да стои гола пред него? Ако се изтегнеше на кушетката в тази туника, която едва покриваше бедрата ѝ и с една разголена гърда, можеше да си представи колко време щеше да му е необходимо, преди ръцете му да се обхванат тялото ѝ.

Даяна постави туниката върху леглото и каза твърдо:

– Ще облека елегантната бяла коприна. Ще бъдеш ли така любезен да изчакаш отвън, докато се преоблека, Кел?

За момент сивите очи на Кел се задържаха върху нейните:

– Съгласих се да ти давам съвети, лейди, и в този момент искам да направя това. Облечи дрехата, която генералът е избрал.

– Благодаря ти за съвета, Кел. Ще му обясня защо не мога да облека тази дреха.

Кел я остави да вземе решението си и излезе, за да я изчака и да я придружи до триклиниума. Когато се облече, Даяна внимателно се огледа в огледалото от полиран бронз. Бялата коприна падаше в грациозна права линия върху тъничката ѝ фигура. Изпъкналите ѝ гърди ясно очертаваха през тънката материя твърдите като диамант зърна. Перлите в сребристо-жълтите коси подчертаваха нежността ѝ. Избра златна гривна и подходяща гривна за глезена си. Реши да остане боса, за да покаже

красивия пръстен на крака си.

Даяна постави ръката си върху ръката на Кел и тръгна надолу по стълбите с високо вдигната глава. Беше убедена, че е изключително красива.

И този път Маркус бе дошъл преди нея. Домашните роби бързо донасяха подносите с храна. Даяна театрално застана между две колони и зачака реакцията на Маркус.

Той не се забави. Нямаше усмивка по тъмното му лице. Черните му очи я огледаха студено:

– Не си облякла туниката, която поисках.

Даяна пристъпи крачка напред.

– Маркус, отказвам да нося такава скандална дреха!

Робините замряха и се втренчиха в нея.

Маркус целенасочено тръгна към нея.

– Отказваш? Не мога да повярвам, че чувам точно това. – Тонът му беше груб.

Даяна едва преглътна и вдигна брадичката си. Спомни си обещанието безпрекословно да се подчинява на заповедите му пред другите. Ако нарушеше споразумението, той можеше да направи същото. Всъщност по външността му можеше да съди, че той ще се възползва от случая.

Когато проговори, Маркус Магнус пак бе всевластният римлянин:

– Ще се върнеш в стаята си и ще се преоблечеш. Когато дойдеш отново тук, ще изпълняваш единствената цел на твоя живот: да ми доставяш удоволствие.

Глава 14

Притвори очи. От ярост пръстите ѝ се вкопчиха в ръката на Кел. Ако загуби самообладание и възрази на римлянина пред робите му, ще пропилее и малкото власт, която бе придобила. Знаеше, че няма друг избор, освен да изпълни това, което и бе заповядано.

С мълчалива гордост се обърна и излезе от стаята. Беше благодарна, че Кел не ѝ напомни съвета си. Сила я чакаше с приготвената туника. Знаеше, че Даяна ще се върне. Генералът никога не позволяваше неподчинение.

Даяна реши, че трябва да преодолее свенливостта си. Скъмността не бе позволена в римското домакинство. Нямаше друг избор, освен да бъде послушна пред останалите роби, но когато останеше насаме с Маркус, щеше да му каже и покаже колко възмутена бе от принудата да показва голотата си пред всички.

Свали красивата бяла роба и позволи на Сила да ѝ облече туниката. Тя също беше бяла, но прозрачна. Докато Сила я закопчаваше на едното ѝ рамо с огромна брошка с рубин, тя се взираше в отражението на огледалото с удивление. Никога не си бе представяла, че ще облече такава дреха, която изцяло разголява едната ѝ гърда. Беше еротична дреха, нещо повече – дори скандална!

Почувства топлина по страните си и видя отражението им в огледалото. Е, добре, трябваше да приключи с изчервяването, защото само след миг Кел щеше да я види, после Маркус, после робите, които щяха да сервира и свободно да я наблюдават цялата вечер.

Сила ѝ подаде сандали с дълги златни панделки. Даяна махна пръстена от крака си, гривната от глезена и ръката си. После преплете панделките върху голите крака. Рая избра чифт златни амулети с рубини. Преди да напусне стаята, натопи кърпа в купата с розова вода и я постави върху страните си да угаси огъня.

Още веднъж Кел я придружи до триклиниума. Притворените очи изцяло скриваха мислите му. Този път Даяна бе вдигнала още по-високо главата си. Маркус Магнус се държеше така, като че ли тя едва сега пристигаше за вечеря. Лицето му вече не бе сърдито, гласът му бе изгубил ледения си тон.

– Добре дошла, моя лейди. За мен е удоволствие най-сетне да те видя вкъщи.

– Добре заварил – промърмори тя, без да споменава името му и без да вдига дългите си мигли.

Даяна избра най-далечния от него път, за да стигне до кушетката си. Седна, вдигна краката си и внимателно оправи полата на туниката, за да скрие бедрата си, защото под прозрачната материя нямаше долно бельо! Не постави малката златиста възглавничка под лакътя си, защото не искаше да се излята. Забеляза, че покривката бе сменена, за да се заличат следите, оставени от Петриус.

Тази вечер прислужваха двама роби. Поради огромната енергия, която Маркус бе изразходвал през напрегнатия ден, апетитът му бе ненаситен. Имаше огромно разнообразие от ястия. Пиха калда, приготвена от вино, билки и гореща вода. Беше същата рецепта като сервираната от Питър Хардуик и мислите на Даяна полетяха назад. Той щеше да бъде първият мъж, който щеше да я люби, ако не беше избягала навреме. Само от мисълта потрепери. Беше успяла да се отърве щастливо. Отправи поглед към Маркус и разбра, че независимо от пропастта, която ги разделяше по мисъл, отношение и дела, нямаше друг мъж, на когото би пожелала да се отдаде.

– Хареса ли ти демонстрацията на реката днес?

– Мога ли да отговоря, когато останем сами? – тихо помоли тя.

– Разбира се. – Той искаше тя да спомене името му. Доставяше му неизказано удоволствие да го чува, произнесено от нейните устни. Желаше да го забавлява с разговор, докато вечеряха. Беше толкова приятно снощи, преди Петриус да провали всичко.

– Беше заспала, когато снощи се прибрах в стаята си. Обезпокоих ли те?

– Мога ли да отговоря, когато останем сами? – помоли тя отново тихо.

Тъмните му вежди се свъсиха. Тя определено се опитваше да го ядоса.

– Не, по дяволите, не можеш. Ще отговаряш сега на въпросите, които ти задавам!

– Мога ли да получа разрешение да отговарям на въпросите ти откровено?

Маркус разбираше, че тя отново играе женските си номера:

– Можеш да ми отговаря по какъвто искаш начин, стига това да ми доставя удоволствие.

Даяна прехапа устни. Знаеше, че играят на котка и мишка.

– Ще започнем отначало. Хареса ли ти демонстрацията на реката

днес?

– За мен бе огромно удоволствие да Ви наблюдавам господарю.

Маркус изскърца със зъби.

– Обезпокоих ли те снощи?

– Близостта Ви винаги ме обезпокоява, господарю.

Търпението му се изчерпа.

– Оставете ни! – заповяда той на прислужващите роби – Затворете вратата.

Той не пророни и дума, докато не останаха сами.

– И още веднъж... – тонът му я предупреждаваше, че почти беше изчерпил търпението си към нея. – Достави ли ти удоволствие демонстрацията на реката днес?

Даяна пхна златистата възглавничка под лакътя си и се изтегна предизвикателно. Погледна го и отговори гордо:

– Наистина бе удоволствие, но не чак толкова голямо, колкото ти самият изпита, Маркус. Ти се показваше пред войниците и най-вече пред центурионите. Бедният Петриус, той няма никакъв шанс да се мери с теб.

– *Mea culpa!*¹¹ възкликна той и се усмихна като момче. Очите му я поглъщаха. – Имаш ли представа колко поразително красива си тази вечер?

– Имаш предвид като робиня? – попита тя сладко.

– Не изглеждаш като робиня! Изглеждаш като богиня. Нарочно поръчах туника като тази, която носи Даяна Гроув. Необходима ти е само стрела в ръката.

– Надявам се скоро да поправиш тази грешка – промърмори тя предизвикателно.

Маркус се засмя гръмогласно:

– Ти си възхитителна!

– Единственото ми желание е да ти доставя удоволствие. – Думите ѝ бяха изпълнени със сарказъм.

– Ако това е истина, ела да се изтегнеш на моята кушетка, така че да ползваме една чиния, една и съща чаша.

Пулсът на Даяна се ускори. Ако отидеше при него, храната щеше да бъде забравена – тя щеше да е основното ястие. Трябваше да му отговори така, че да спечели малко време.

– Ти обеща да ме ухажваш, преди да ти се отдам.

---

11. *Mea culpa* (лат.) – моя вина. – Б.ред.

- Най-добре ще го направя, ако си до мен.
- Ако не бях облечена в тази туника с една гола гърда, не бих имала възражения да споделя кушетката ти. Може би утре вечер? – предложи тя.
- Утре? Закълни се! – изкомандва той, не вярвайки на думите ѝ.
- Обещавам, Маркус! – прошепна тя нежно. Черните му очи проблеснаха, когато се сети за нещо.
- Искаш ли да помоля Нола да ни сервира утре вместо мъжете?
- Да, това ще ми помогне да запазя малко от скромността си. Благодаря ти!
- Твоята стеснителност е неуместна, Даяна. Имаш най-красивото женско тяло, което някога съм виждал.
- Благодаря за комплимента, Маркус, но не можеш ли да разбереш, че нямам желание да излагам тялото си на показ?
- Но това е невероятно! Когато една жена притежава красота, тя трябва да се показва. Това е единственото ценно нещо, което жената притежава. – Черните му очи я галеха, подсилвайки думите му.
- Грещиш! Красотата е само част от жената!
- Не, тя е всичко. Красотата е всичко, което и аз, и останалите мъже търсим у една жена. Красота и подчинение, разбира се.
- Това е сляпа арогантност, едно изключително мъжко виждане! – Даяна тръсна глава нетърпеливо, говорейки със страст. Маркус не можеше да откъсне очи от нея. Гневът със сигурност я правеше още по-красива тази вечер.
- Какво друго? – попита той агресивно.
- Интелигентност, разбира се, и сила на характера. Ами чувството за хумор? То е толкова важно, колкото и красотата. Жената трябва да бъде оценявана за всичките нейни качества... Всяка робиня може да ти се подчинява, римлянино!
- Не римляните са създали робството, Даяна. Келтските племена от Британия търгуват роби с Рим от много години.
- Това не оправдава робството...
- Икономиката зависи от робите. Винаги сме имали роби. Просто трябва да го приемеш.
- Не, Маркус, грещиш. Робството ще бъде премахнато, слава Богу!
- Нямам намерение да обсъждам с теб предимствата на робството. Ти трябва да ме развличаш. Интересува ме твоята изключителна красота, а не твоята интелигентност.
- Твърде лошо. Бях планирала тази вечер да те забавлявам не

красотата си, а с интелигентността си.

– Няма да е възможно.

– Какво предизвикателство си ти, Маркус Магнус.

Той ѝ се усмихна.

– Сега ще се качим горе и ще продължим играта!

– Това заповед ли е или покана?

Усмивката му стана още по-широка.

– Тъй като никой не ни чува, това е покана.

– Щастлива съм, че играеш по правилата.

– Красотата на командването е в това, че винаги можеш да промениш правилата. – Той се приближи към кушетката и се надвеси над нея. Близостта му караше пулса ѝ да препуска диво.

– Ще ми доставиш удоволствието да те занеса до горе. – Преди да успее да възрази, тя се намери в ръцете му. Голата ѝ гърда се притискаше към гръдния му кош. Грубата ленена материя дразнеше зърното ѝ, напълно втвърдено... Голите ѝ бедра лежаха върху мускулестите му ръце и топлината на тялото му се вливаше в нея, топеше костите ѝ.

Докато Маркус се качваше по стълбите, тя усещаше мраморно твърдия му фалос да допира голите бузи на задника ѝ. Желанието пропълзяваше към женската ѝ същност... С всяко преодоляно стъпало похотта се засилваше. Тя се вкопчи в него, чувстввайки потрепването на мускулите му. Всичките ѝ усещания бяха наситени и дълбоки. Започна да открива, че възбудата е изключително приятно занимание...

Маркус я занесе в спалнята си и затвори вратата с крак. Желанието да му се му се отдаде бе почти непреодолимо. Искаше да почувства устните му върху своите. Но вместо да я целуне, той я отнесе до голямото сребърно огледало, за да се види как изглежда в ръцете му.

Отражението в огледалото бе особено възбуждащо...

Държеше краката ѝ толкова високо, че тя виждаше златното къдраво валмо, покриващо розовия център между краката ѝ. И точно под него беше огромното му мъжество – твърдо и насочено към целта. Той я отпусна леко, за да се отъркат един о друг.

Когато чу, че тя бързо пое дъх, Маркус се усмихна сладострастно. Пусна я да се хлъзне по тялото му, докато краката ѝ докоснаха пода, но с лице към огледалото. Даяна огледа отраженията на телата им – неговото беше доста по-едро, той беше застанал плътно зад нея. Бялата ѝ кожа контрастираше на неговия мургав тен.

Тя наблюдаваше омагьосана как мощната му ръка обхваща голата гърда и мазолестия му палец си играе със зърното ѝ. Потоци от

разтапящ огън пробягваха от гърдата и се впускаха към корема ѝ и по-надолу. Маркус я придърпа плътно към себе си, така че тя почувства как твърдата му стрела се допира до бузите на задника ѝ. Пое дълбоко въздух и плъзна ръката си там, където телата се допираха, но той я притисна още повече и ръката ѝ остана на място – пръстите ѝ обхванаха опънатата стрела. Той продължи да дразни зърното на гърдата, а тя почувства как стрелата ставаше все по-дълга и по-твърда в ръката ѝ.

Тогава с другата ръка той повдигна туниката ѝ, така че тя да може да следи как ръката му се плъзга по венериния ѝ хълм. Пръстите му се ровеха из къдриците. Действията му и усещанията, които те предизвикваха, я караха да диша дълбоко. Свободната ѝ ръка се протегна към неговата, за да отстрани от женския ѝ център. Но ръката ѝ бе толкова малка и слаба, че сама се отдръпна, когато той търсеше отвора с мазолестия връх на пръста си. Накрая римлянинът намери чувствителната издатинка вътре в него.

Маркус започна бавни въртеливи движения, докато тя не започна да стене от истинско удоволствие. Даяна се наблюдаваше как се вие под пръстите му... Дотолкова се възбуди, че искаше да закрепси от силните усещания. Дишаше тежко и усещаше как пенисът му пулсира в ръката ѝ.

Той започна да притиска гърдата ѝ с бавни ритмични движения, които отговаряха на ритъма на въртеливите движения на пръста му. Искаше да го помоли да ги ускори, но думите застинаха в гърлото ѝ, от него излизаха само стенания на задоволството. Сега усещанията прииждаха на пълни, причиняващи пулсации, които се ускориха. С женския си инстинкт, стар колкото Ева, тя разбра че ако той ускори движенията, удоволствието ѝ скоро щеше да свърши. Бавните, постоянни и ритмични кръгови движения ѝ доставяха продължаващо, все по-голямо удоволствие...

Тя изви тялото си в дъга. Усещането на върха бе толкова силно и бързо, че извица и диво се притисна към него. Той я обхвана плътно с цялата си ръка, увеличавайки пулсиращото чувственото усещане от всяка контракция. После отново я вдигна на ръце, за да обсеби треперещите ѝ устни.

Тя нежно се вкопчи в него, позволявайки му да се впусне в устата ѝ така, както се бе впуснал в усещанията ѝ. Когато най-после отлепи устни от нейните, Маркус промърмори:

– Това е само предястието на удоволствието, което ще изпитаме заедно. Сега, след като аз те забавлявах, твой ред е ти да ме забавляваш.

Смяташ ли, че интелигентността ти ще задържи интереса ми или ще трябва да прибегнеш до красотата си? – предизвика я той.

Понесе я по стъпалата и я остави на леглото. После съблече туниката си и се излегна до нея, подпирайки раменете си върху възглавниците.

Любопитните очи на Даяна го изучаваха с възхищение. Той наистина беше великолепен мъжки екземпляр. Тялото му бе покрито с черни къдри, които бяха най-гъсти на гърдите. Там проблясваше златната монета, отразяваща светлината на сребърната лампа. Космите ставаха единични върху плоския корем и после мак избуяваха в слабините му. Мъжкият му полов орган, все още в състояние на възбуда, стоеше изправен като мраморна колона с главичка от алено кадифе.

Тя сви крака под себе си и плесна с ръце. Започна тихо да говори:

– Маркус, казвам се Даяна Девънпорт. Родена съм в Лондон, Лондиниум, през 1772 година от новата ера. Дойдох в Аква Сулис, който ние наричаме Бат, заради древните римски бани. Един ден влязох в магазин за антики и с изненада открих римски шлем от желязо и бронз. Не можах да устоя и го надянах на главата си, но се почувствах странно, стана ми лошо и изпитах чувството, че пропадам през пространството.

Сега разбирам, че някак си съм била пренесена през времето. Мисля, че припаднах и дойдох в съзнание, бях тук, в Аква Сулис, почти под колелата на твоята колесница. В незнанието си помислих, че мъже от моето време, облечени като войници от древния Рим, играят глупави момчешки игри. Когато обаче ми поставиха робската халка, осъзнах, че не е никаква игра...

Маркус наблюдаваше красивата ѝ уста, докато тя говореше. Беше най-щастливият мъж на тази земя. Притежаваше млада робиня, която не само че беше изключително красива, но можеше да забавлява с хумора и интелигентността си. Най-хубавото беше, че никой мъж не я бе докосвал преди него. Нито един. Очите му започнаха да се затварят. Музиката на гласа ѝ продължаваше, но умората от изминалия ден надвиваше генерала и той заспа, слушайки Даяна.

Тя повдигна миглите си, за да види реакцията на историята която му разказваше. Очите и се уголемиха от съмнение. Маркус беше заспал, докато му бе говорила! Все още на колене, се протегна напред, за да го погледне по-отблизо. Чертите му все още пазеха гордостта на орел, но изглеждаше много по-млад. Широкият му гръден кош се повдигаше и спускаше с бавното и равномерно дишане. Вратът, ръцете и раменете му бяха с изпъкнали като въжета мускули, а мургавата кожа на корема бе опъната като барабан.

Стрелата му, вече не така напрегната, лежеше върху бедрото, а глвичката бе изчезнала в укритието си. Все още изглеждаше опасно оръжие, самите му размери бяха внушителни. Очите ѝ се насочиха към бедрата и надолу. Имаше най-мускулестите крака, които беше виждала някога. Съвременните мъже нямаха такава конструкция. Той изглеждаше като Колос.

Накрая погледна ръцете му. Бяха големи, умели и силни, но тях имаше множество мазоли и белези. Размишляваше как ѝ бяха доставили такова удоволствие. Бяха силни и едновременно нежни. Погледна оголената си гърда, с която си беше играл и галил. С учудване забеляза, че по нея нямаше никакви следи.

Постави ръката си до неговата и откри, че беше само една трета от големината му. Въпреки че бе огромен, в него нямаше никаква недодяланост. Притежаваше силата и гъвкавостта на животно. Когато се биеше със сабята си, движенията на краката му бяха енергични, реагираше със скоростта светкавица и удряше със същата светкавична точност.

Даяна се чудеше защо Съдбата я бе изпратила в ръцете на този мъж. Не можеше да намери отговор. И все пак, дълбоко в сърцето си, тайно се радваше, че ѝ бе предоставен този фантастичен шанс да попадне в това време, на това място и на този мъж. Испита мъничко страх, че пак Съдбата би могла да ѝ го отнеме. Беше изненадана от собствените си чувства и призна, че ще ѝ бъде неприятно да го напусне.

Знаеше, че ако отвори очи, ще му се отдаде с трепетно сърце. После се почувства виновна. Беше имал изморителен ден и се нуждаеше от почивка, за да стане сутринта в пет и да започне отново. Погледна го и тихичко, на пръсти, излезе от стаята.

Глава 15

– Това е нечувано – изкрещя Даяна. – Отказвам да облека това. Отказвам да сляза долу, можеш да му го кажеш направо.

– Генералът ме предупреди, че можеш да постъпиш неразумно. Напомням ти за даденото обещание – добави Кел с каменно изражение.

Даяна бе толкова разярена, че за момент не можеше да разсъждава. После си спомни собствените си думи: „Ако не бях облечена в тази туника с една гола гърда, не бих имала възражения да споделя кушетката ти.“ „Може би утре вечер?“ „Утре? Закълни се!“ беше изкомандвал той. „Обещавам, Маркус.“ Мисълта ѝ бягаше като търкаляща се монета. Беше ѝ погодил номер. Определено това беше номер! Беше използвал нейните собствени думи, за да я хване в капана. Дрехата, която беше избрал за вечерта, разголяваше не само едната, но и двете гърди!

– Можеш да отидеш долу и да му кажеш, че се отказвам от всички обещания. Всъщност отказвам се от сделката.

– Искаш да кажеш сделката, в която се съгласи да бъдеш негова робиня само пред другите ли? – заяви Кел сериозно.

– Ти откъде знаеш? – запита сърдито Даяна.

– Стените имат уши – отговори сухо Кел.

– Цялата къща ли знае? – продължи в изблик на ярост Даяна.

– Какво да знае? Че в замяна на претенцията ти, че си негова робиня, той трябва да държи „патката“ си далече от теб, докато се съгласиш да му се отдадеш по собствено желание?

– О, Боже всемогъщи! – тя закри облените с червенина бузи. Никога не се бе чувствала по неудобно. После реши, че не тя, а Кел трябваше да се срамува, защото той бе проникнал в нейните лични неща. – Хванал ли си се вече на бас кога ще ме вкара в леглото си? – побесняла извика Даяна.

– Това време не е далече, ако се откажеш от сделката – предупреди я Кел.

– Извикай Нола тук!

– Една робиня не може да издава заповеди.

– Забрави ли, че съм робиня на ужким? Извикай Нола, преди да съм свалила камшика ти.

– Би могло да те заболи, британецо! – обади се Нола от вратата.

– Жено от Галия! – възкликна Кел, обръщайки очи към тавана. –

Само това ми трябваше.

– Нола, всички ли тук знаят тайната ми?

– Не. Само британецът. Достатъчно умна съм, за да разбера, че не Маркус, който е много дискретен мъж, а Кел е този, който трябва да опазва неговата дискретност. Можеш да бъдеш сигурна, че никой друг не знае нищо.

– Благодаря ти, че омаловажаваш властта ми. Може би ще убедиш тази лейди да се облече и да слезе долу за вечеря.

– Погледни това! – извика Даяна, като повдигна някаква дреха в кървавочервен цвят.

– Това е препаска. Ще изглеждаш великолепно в нея.

– Ще изглеждам гола! Един от двамата трябва да отиде и да му каже, че отказвам да си я сложа.

– За това ще е необходима дипломатичност. Британецът няма да свърши работа. – Нола изрече тези думи само за да унизи Кел. Защо ли се забъркваше във всичко това...

Отиде в триклиниума, прикривайки вълнението си:

– Препаската, която си избрал, ще ѝ стои великолепно генерале, но забравяш, че тя е изключително скромна и никога преди не е виждала такава дреха.

– Тя обеща да изпълнява заповедите ми. Отказва ли да се подчини?

– Не, не. Но мисля, че ще бъде добре, ако забраниш на всички мъже да влизат в тази част от вилата. Ще се почувства по-спокойна, ако само твоите очи наблюдават красотите ѝ.

– Кажи на Кел да ги отстрани. Ще ни сервираш ли тази вечер, Нола?

Тя кимна с глава. Предстоеше ѝ особено деликатна задача, която не знаеше как да изпълни. Когато се върна в стаята на Даяна, каза:

– Обясних му, че си изключително срамежлива и не си виждала такава дреха досега.

– Е, и? – добави Кел.

– И той нареди да освободиш тази част от къщата от присъствието на всички мъже. Ти също трябва да излезеш, британецо.

Кел въздъхна с престомена дълбока въздишка на облекчение:

– Боговете са с мен тази вечер. Няма да имам никакъв проблем да се подчиня на собствените си заповеди, но ти, скъпа ми Нола, си изправена пред непреодолима задача.

Когато Кел излезе, Нола каза:

– Поне веднъж бих искала да мога да изтрия мазната усмивка от

лицето му.

– Не си казала на Маркус! – обвини я Даяна.

– Той направи страхотна отстъпка, за да се чувстваш по-удобно – изтъкна Нола.

– И все пак очаква да облека това. Видя ли я? Това е развратна и скандална дреха.

– По-скоро оскъдна, но не и скандална. Римляните почитат и боготворят тялото. Няма нищо по-красиво от голото женско тяло. Да се свързва това с разврата е неправилно. Пробвай го и ще се увериш сама, че то е само допълнение към твоята красота.

С видимо неудоволствие Даяна свали туниката и позволи на Нола да драпира кървавочервената препаска около бедрата ѝ. Тя се смъкна напред и надолу, достигайки до срамната ѝ кост, където Нола постави огромна брошка от перли. Когато Даяна се погледна в огледалото, единственото, което си помисли бе, че ако Прудънс я видеше, щеше да умре от шок!

Един дълбок глас се обади откъм вратата:

– Достатъчно си се възхищавала на себе си, сега е мой ред.

– Маркус – едва пое въздух Даяна. – Не мога да се разхождам из къщата в този вид.

– Тогава аз ще те нося – невъзмутимо заяви той. Вдигна я, сякаш беше пухче и не обръщайки внимание на протестите ѝ, я понесе към триклиниума. Даяна обърна тялото си така, че само гърбът ѝ да се вижда, ако някой тайно надникнеше отнякъде. Това обаче не остана без последиствия. Връхчетата на гърдите ѝ опираха в гърдите на Маркус при всяка негова крачка. Усещаше горещината на тялото му и мъжкия аромат на тъмната му кожа.

Очакваше отново да я занесе пред огледалото, но вместо това, я постави на нейната кушетка и подпъхна възглавница под лакътя ѝ. После отиде на собственото си легло и оттам спокойно я заоглежда.

Даяна вече не протестираше. Волята на Маркус Магнус не можеше да бъде погазена. Той беше доминиращият мъж и нямаше сила на земята, която да го промени. Тя имаше избор: или да го приеме или да го отхвърли. Разбираше обаче, че е в неин интерес да го приеме. Всъщност някъде дълбоко в себе си не желаше той да бъде друг. Ако признаеше истинските си чувства, беше необикновено поласкана, че той не можеше да ѝ устои.

Двамата неудържимо се привличаха и очакването да се гледат, да се докосват, да се опипват бе като огън в кръвта. Толкова много се

изкушаваха един друг, че бяха непрекъснато в състояние на възбуда. Даяна знаеше, че неизбежно щеше да бъде обладана и само от мисълта за това, ѝ се искаше да крещи от вълнение. Нола ги последва в триклиниума.

– Поотделно ли да сервирам? – запита тя, като добре разбираше, че Маркус иска Даяна да се изтегне до него.

– Можеш да сервираш основното ястие поотделно и после можеш да се оттеглиш, Нола.

Най-напред имаше големи и малки скариди в сос от масло и лимон, последвани от гъска с нежно препечена коричка, напълнена с кестени. Гарнитурата бе грах, краставичка и захарно цвекло. Досега Даяна не бе опитвала ястие на римската маса, което да не бе вкусно. Самият Принц на Уелс щеше да позелене от завист, ако можеше да вечеря тук.

– Прощаваш ли ми, че снощи заспах?

– Грешката беше моя. Очевидно съм те отегчила.

– Не, беше ми много приятно. Имаш богато въображение.

– Не съм измислила тази история, Маркус. Това е една реалност.

– Искам да продължиш разказа си. Искам да ми разкажеш всичко след това.

Даяна не можа да си поеме дъх:

– След това?

– Да, след това.

– След какво? – прошепна тя с пресъхнало гърло и дрезгав глас.

– След като задоволим нуждата на телата ни. След като се нахраним и задоволим жаждата си и след като се наситим на любене. След това ще си приказваме.

Даяна сведе очи. Ако Нола не ги оставеше сами, щеше да загине от копнеж. Беше много еротично и изкусително да се изляга пред този мъжествен римски генерал, когато единствената дреха върху нея бе една превръзка, прикриваща слабините и. А и целта и бе да подчертава срамната кост, украсена с огромна перла. Най-накрая Нола разчисти съдовете и донесе поднос с десерти и плодове. После се оттегли.

Черните очи на Маркус блестяха. Протегна ръката си към нея и каза:

– Ела тук, за да видим дали има нещо, което да те изкуши. – Чувственото напрежение в стаята бе толкова осезаемо, че той можеше да го опита и помирише.

Даяна се хлъзна от мястото си и тръгна към него бавно и прелъстително. Когато се приближи към кушетката, го погледна и

предизвикателно каза:

– Виждам много неща, които ме изкушават. Избери си десерт и аз ще ти го сервирам.

– Избирам теб! – произнесе той с прегракнал глас.

Като хурия¹², която специално е била обучавана в харема, за да доставя удоволствие на султана, Даяна приседна на кушетката му, вдигна краката си и с плавно и грациозно движение се сви на ложето му. Той беше легнал, подпрян на единия си лакът със сгънати крака. Тя се облегна тях с лице към него, така че той имаше пълен достъп до гърдите ѝ, които бе галил с очи през време на цялата вечеря. Но нуждата да опита устните ѝ бе толкова непреодолима, че ръцете му я притиснаха и устата му покри нейната в пълно притежание.

Веднъж започнали да се целуват, не можеха да спрат.

Умираха от глад един за друг. Устните ѝ се разтвориха на яростната му нужда и той пхна езика си в тъмната медена пещера, за да изпие сладостта ѝ. Галеше езика ѝ с негови, играейки вечната игра на мъжкото господство над женското подчинение, докато я победи и тя се прилепи към него, разрешавайки му да я изтезава, докато загуби съзнание. Докато я на ръба на лудостта, а тя в сяп екстаз дишаше тежко и забиваше нокти в плътта му.

След известно време целувките му вече не бяха така яростни и брутални, а много по-чувствени и еротични. Езикът му проследяваше устните ѝ, той ги засмукваше и си играеше с тях, докато леко подпухнаха от безкрайните целувки. Нежно ги докосваше с бързи и горещи, бавни и разтапящи целувки.

После Маркус я отдели от себе си, за да се наслади на големите ѝ гърди, които бавно се втвърдяваха от желанието, което той пораждаше у нея. Заби глава в тях, за да обходи с език розовите пъпки, после пое в устата си пищната корона, поглъщайки я почти цялата.

Устните ѝ отново жадуваха и заедно с езика тя обходи колоната на гърлото му. Чувстваше се ненаситна. Никога нямаше да му се насити. Туниката му имаше широки отвори под мишниците и тя пхна ръцете си вътре, за да гали и милва едрите мускули, които покриваха целия гръден кош.

Това не я задоволи за дълго.

– Свали я – помоли тя и когато той бързо изпълни желанието ѝ, прекара пръстите си през черните къдри и започна да лиже нежно и да

---

12. Хурия (тур. hürî от араб.) – хубавица в мохамеданския рай. – Б.ред.

засмуква медните зърна на гърдите му. Дълбок копнеж се зараждаше у Даяна. Имаше нужда от по-сладна любовна игра. Изпитваше нужда да обвие краката си около великолепното му тяло. Искаше пръстите му да си играят с нея, дори да влизат в нея. Сега разбираше какво бе искал да каже Маркус, когато говореше, че е разкъсан от нужда!

Този път той бе избрал да бъде по-игрив с нея. Потапяше пръстите си във виното и постави малки капки около зърната ѝ. После с език обикаляше около втвърдените пъпки, за да достигне червените капчици. После отпиваше малко и поставяше устни до нейните, за да може тя да усети виното заедно с целувката.

– Моля те, Маркус, моля те! – Шепотът ѝ бе напрегнати и той най-после разбра, че бе готова да му се отдаде по свое желание.

– Ела – каза той, като стана от кушетката и взе ръката ѝ в своята. Когато краката и докоснаха пода, бяха меки като пластели... Увисна на ръката му и го последва. Той беше чисто гол – освен златния медальон, който винаги носеше. Тя намираще, че е достатъчно красив, за да ходи винаги гол.

Изведнъж Даяна се почувства претрупана с дрехи. Когато стигнаха до стълбите, той я повдигна и я постави на горното стъпало и после откопча брошката.

– Хвани се за врата ми и ме прегърни с тялото си.

Ръцете ѝ обхванаха мощния му врат, а когато краката ѝ обвиха тялото му, червената превръзка падна.

Докато Маркус се качваше по стълбите, желанието им един за друг нарастваше, докато избухна в пламъци. Усещаше дължината на penisа му в розовия отвор, твърд като удрящ чук, виеше се около него, докато усети влагата на неистовото желание. Целуна го страстно и пъкна език в устата му. Беше вече готова да предявява свои собствени искания.

Маркус заобиколи стъпалата, силните му ръце обхванаха кръста ѝ и я постави изправена върху високото легло. Устата му бе на равнището на колената ѝ. Той ги покри с целувки, после потърка бузата си в кадифено меката кожа.

– Маркус, имам нужда да те докосна – прошепна Даяна поглеждайки надолу към него. – Аз съм Диана и желая стрелата ти в ръката си, желая я вътре в мен!

– Искам да ти се наслаждавам. Реших да запазя девствеността ти още известно време.

– Не! – извика тя, желаеща да му отдаде моминството си.

– Застани на колене и се доближи до мен.

За момент помисли, че иска да я унижи. Ръцете му се хлъзнаха назад по бедрата ѝ и той я придърпа към себе си, така че устата му се доближи до женския ѝ център. Усети топлия му дъх върху златистите косъмчета. Започна да я целува. Ръцете му обхванаха задника ѝ, а пръстите му се разположиха в отвора ѝ. После я приближи, за да може устата му да извърши своята магия.

Даяна бе шокирана от действията му. Това, което правеше римлянинът бе неприлично и твърде интимно дори и между любовници. Но когато устните му я погалиха, а после езикът му потърси малката издатинка на удоволствието, тя забрави всичките си прекалено скромни мисли и се отдаде на страхотната му уста.

Когато пъкна езика си в нея, тя така диво изкрещя от удоволствие, че звукът отекна в цялата къща, а когато достигна своя оргазъм, се изви назад върху кожата и после се отпусна в изнемога.

Маркус я покри с буйна страст. Нуждите му никога не са били толкова големи, както сега, но тази вечер не искаше да я обезчести. Органът му вече не беше стрела, а страшна сабя, страстно желаеща кръв. Овладея глада си с желязна воля и се хвърли към прекрасните ѝ гърди. Мощните му ръце ги обхванаха в дланите си и ги повдигнаха, така че между тях се образува дълбок отвор, където мраморно твърдят му фалос можеше да гали кадифената мекота на нейната кожа. Когато семето се изля, нейният вик бе само шепот в сравнение с неговия.

Маркус донесе ароматизирана вода и нежно изми гърдите ѝ, после я постави под завивките. Легна до нея и я притегли към себе си.

– Не искам да спя. Искам да бъдем един до друг цяла нощ, за да можем да се докосваме, да си говорим и да се целуваме.

Тя въздъхна от задоволство.

Той зарови лицето си в уханните ѝ коси:

– М-м, ти си толкова различна от всички други жени, толкова нежна, с толкова деликатни кости. – В момент на мечтание беше готов да поварва, че е богиня. – Всъщност откъде дойде ти, Даяна.

– Дойдох от бъдещето, Маркус.

– Какво правеше в този Лондиниум от бъдещето?

– Живеех с леля и чичо след смъртта на баща ми. Той ми остави къщата и най-прекрасната библиотека с множество книги. Четях всичко, което попаднеше в ръцете ми. Историята бе любимото ми четиво. Прочела съм много неща за времето, когато римляните са окупирали древна Британия. В модерните времена кралица Бодис се смята за героиня.

– Бодис е дива, нецивилизована жена, която вдигна въстание, след

като съпругът ѝ умря – поправи я Маркус.

Даяна го погледна.

– Но тя го е направила заради римляните.

– Разкажи ми какво си чела и после аз ще ти разкажа какво всъщност се случи – търпеливо обясни Маркус.

– Тя била кралица на богато келтско племе с много злато и сребро. Мисля, че прокуратор Катус е човекът, който ограбва богатствата им. Когато възразила, той заповядал да я набият с камшик публично. Хората му изнасилили двете ѝ дъщери и затова племето въстанало и изгорило Лондон. Бодис била толкова храбра, че предпочела да се самоубие, отколкото да бъде пленена жива от римляните.

– Първо, не беше кралица. Вярно, беше омъжена за краля на исените. Когато император Клавдий дойде в Британия, двамата постигнаха мирно споразумение римляните да построят и се настанят в свои военни лагери. В продължение на шестнадесет години живяхме заедно в мир и благоденствие. Ние строяхме пътища и градове, повечето от жителите на които са цивилизовани британци. Кралят надживя Клавдий, после сключи договор и с Нерон. Развихме търговията и хора от различни краища на света дойдоха да живеят тук.

Когато кралят умря, остави половината от огромните си владения на Нерон и другата половина на двете си дъщери. Чудовищната му съпруга изпитваше такава ревност към децата си, че плати на войници да ги обезчестят. После се провъзгласи за кралица и вдигна на бунт племето срещу римляните.

Моят легион и три други се биехме на запад под ръководството на губернатора Паулинос. Останали бяха само случайни гарнизони. Дивите племена нападنا новата административна столица, която се строеше в Камулодунум. Запалиха строящия се град и избиха двеста беззащитни каменари и строители.

След като успяха там, те зажадуваха за още разрушения. Нападаха най-богатите градове, където защитата бе слаба. Паулинос върна легионите предсрочно, защото разбираше, че красивото и богато търговско пристанище Лондиниум ще бъде крайна цел на Бодис. Пристигнахме преди варварските племена и вместо да се бием, за да спасяваме населението, ние го евакуирахме. Това бе град на търговци, аристократи, пенсиониранни легионери, администратори и чиновници. Много от тях не пожелаха да напуснат домовете си. Бодис и дивите ѝ племена нападна града, изгориха и обезглавиха всичко по пътя си. Когато се върнахме, видяхме, че бяха разрушили базиликата, форума, баните и храмовете, но

това не бе най-лошото. Реките бяха почервенели от кръв. Цял месец вадехме отсечени глави – повечето от жертвите бяха цивилизовани британци, а не римляни. Така че избий си от главата всички романтични представи за „бедната“ Бодис, Даяна. Тя бе една огромна и ужасяваща жена с груб глас и мръсна светлочервена коса.

Даяна се сви в него.

– И това се е случило само преди няколко месеца, така ли Маркус? Намирам Аква Сулис за много красиво място...

– Измина почти година от тогава. Аква Сулис наистина е красив град – потвърди той, – но някои келтски племена все още не са завладени. Те са се оттеглили на запад и затова легионите се обучават тук, за да тръгнат след тях.

– Страх ме е, Маркус – прошепна Даяна. Той я целуна и я успокои.

– Как можеш да се страхуваш, когато съм до теб?

– Но аз се страхувам за теб – отговори тя и се притисна още по-силно в него.

Започна да се шегува с нея, за да я успокои:

– Но нали видя оръжието ми, малка моя. Аз съм непобедим.

Тя се сгуши в него. Знаеше, че ще даде живота си, за да я защити. Животът е несигурен, всеки ден носи неизвестност. Да бъдеш в топлата и безопасна прегръдка на нечии ръце, бе най-доброто, на което всеки човек би искал да се надява.

Глава 16

Даяна се събуди и седна в леглото. Когато видя Маркус на бюрото му, каза:

– Помислих си, че си ме изоставил.

Маркус се качи по стъпалата и приседна в края на леглото. Взе ръката ѝ в своята.

– Не исках да те будя и все пак не можех да изляза...

– Хубаво е да се събуди и да те видя тук.

Той я прегърна и я целуна. Гърдите ѝ опряха в нагръдника му.

– По дяволите, не мога да усетя нежната ти кожа до моята. Как ще изкарам целия ден, без да те видя? – Свали през главата си златната верига с медальона. – Носи днес моята монета с Цезар. – Той я надяна през главата ѝ и видя златото да се намества в падинката между гърдите ѝ. В същия момент се възбуди, спомняйки си чувството, което бе изпитал в тази дълбока и великолепна падинка. – Цял ден ще знам, че монетата, която стои до моето сърце, днес ще стои до твоето.

– Все още е топла от тялото ти – погали се Даяна.

– Пази я топла, ще ми я върнеш довечера.

– Маркус, ако имах кон, бих могла да идвам понякога при теб.

– Ти можеш да яздиш? – Не си спомняше да беше виждал жена върху кон. Конете се ползваха от кавалерията и по време на война. – Конят може да бъде опасен. Те са много силни животни, Даяна, и изискват добър контрол. Нека Кел те докара с двуколката си. Трябва да тръгвам...

Кел се намираше в триклиниума и високо повдигна вежди, когато взе туниката на Маркус. Никога преди това генералът не се бе събличал, преди да отиде в банята или спалнята си.

Точно в същия момент Нола вдигна червената препаска от стълбището. Когато двамата се срещнаха, всеки видя какво носи другият и всеки си направи заключение.

Нола си помисли: „Тя го държи в ръцете си“.

А Кел си помисли: „Той си е поискал наградата“.

След като Даяна се бе изкъпала и закусила, Маркус се върна:

– Сложи наметалото си и ела на двора. Имам изненада за теб.

Когато излезе навън, Даяна видя Маркус да води една млечнобяла кобила със седло.

– Тази има сравнително благ характер. Смяташ ли, че можеш да се

справиш с такова едро животно?

– О, Маркус, тя е толкова красива! – Даяна взе юздите в ръце и погали кобилата по муцуната. – Нека да ти покажа, че наистина мога да се оправям с конете.

Той я повдигна на седлото и я наблюдаваше как беше седнала страично. Беше много впечатлен, когато тя се поразходи из двора с абсолютна увереност. Върна се заедно с кобилата при него и му подаде ръцете си, за да може да ѝ помогне да слезе. Той я привлече към себе си, за да пошушне на ухото ѝ:

– Не ти доведох кон, защото искам аз да бъда единственото мъжко същество, което можеш да яздиш.

Даяна толкова се изчерви, че цветът на лицето ѝ се доближи до цвета на мантията.

– Благодаря ти за красивия и уместен подарък, Маркус.

– Заповядал съм един от робите в конюшната да язди през цялото време до теб. Ще дойдеш ли следобед при мен? Ще бъдем на височината при трасето за двуколките.

Тя протегна шията си и му поднесе устни. Когато най-последой намери сили да отлепи устни от нейните, Даяна тихичко добави:

– Знаеш, че не мога да съм далече от теб целия ден! – Наблюдаваше го как се качи на расовия си кон в движение и се понесе с вятъра, а аленочервената му мантия се развяваше след него.

Маркус Магнус беше с огромна жизнена сила и в един момент тя реши, че няма да бъде достатъчна като жена за такъв мощен мъж. Засега изглеждаше омагьосан от нея, но дали това не бе заради нейната девственост? Може би щом извършеше загадъчния ритуал с химена, щеше да загуби интерес към нея?

В този момент от цялото си сърце желаше да знае повече за сексуалността. Неомъжените жени от времето на крал Джордж преднамерено бяха държани невежи. Може би това бе причината за наличието на толкова нещастни бракове. Повечето от богатите мъже с титли имаха държанки и това вероятно се дължеше на факта, че обществото беше разделило жените на добри и лоши. Ако някой можеше да научи жените как да се държат в определени моменти поне, може би съпрузите им щяха да им останат верни.

Даяна въздъхна и се върна в къщата. Нямахше избор: Маркус трябваше да я научи да опознае себе си като жена. Поне засега той беше щастлив, че има тази възможност. По гърба ѝ полазиха тръпки. Може би донечера щеше да ѝ покаже всичко, на което трябваше да я научи...

– Нола, имам проблем. Искам да яздя коня, който Маркус току-що ми даде, но всичките ми туники са твърде тесни. Някои са с цепки, но така краката ми ще се оголят и ще ми е студено.

– Когато времето застудее, някои от легионерите, особено от кавалерията, носят кожени панталони, но повечето от тях, включително и Маркус, носят къси туники с високи кожени ботуши. Но, страхувам се, тук жените не яздят коне...

– Е, аз пък яздя. Кожените панталони са чудесна идея Накарай някой да ми ушие. Сега все още не е толкова студено, но през зимата ще бъде. Какво да направя, за да не ми изстинат краката днес?

– Имаме чудесни вълнени чорапи – предложи Нола.

– О, много добре. Ще ги обуя с къса туника и някакви боти, ако можеш да намериш такъв малък номер.

Нола ѝ донесе чорапите, но за обувките се обърна към Кел.

– Но външният ѝ вид ще е скандален! – отвърна Кел с явно неодобрение.

Нола премигна.

– Само един мъж може да има възражения за такова облекло, а той одобри рокля, която разголява целите ѝ гърди...

– Не трябва да я насърчаваш да язди наоколо като мъжете. Може би е по-добре да я возя с двуколката.

– Ох, британецо, не ти харесва идеята да бъде придружавана от младия роб.

– Престани с твоите намеци, жено от Галия. Зная, че повечето от жените са неверни кучки, в това число и ти самата, но тази лейди е нещо различно. – Кел погледна към Нола и с чувство на превъзходство добави: – Случайно знам, че е девствена.

– След като намерихме дрехите им разхвърляни из къщата, много се съмнявам в това, британецо.

Кел се усмихна потайно:

– Това, което знам, го знам! – Не ѝ каза, че тази сутрин, когато сменяше чаршафите, ги беше разгледал внимателно.

През това време Даяна обуваше вълнените чорапи. Облече и късата туника. Кел ѝ донесе чифт меки кожени боти, високи до глезените, но с добавка, която обхващаше прасците. Донесе ѝ също така кожени навуша, които обвиваха краката ѝ и се крепяха около тях с връзки. Когато се погледна в огледалото, Даяна възкликна:

– О-о! Приличам на викинг!

– Много ти отива – рече Нола.

– Ужасно! – възрази Кел. – Лейди, ще дойда с теб до конюшната, за да си кажа няколко думи с роба, който ще те придружава.

Даяна си наметна мантията и последва Кел, като се опитваше да не избухне от смях заради физиономиите, които Нола правеше зад гърба му. Когато влезе в конюшната и видя роба, Даяна си помисли лукаво: „Ако мъжете, които се грижеха за моите коне бяха като този, може би щях да се изкуша да се търкулна в сеното!“ И тогава забеляза колко свободни и либерални бяха започнали да стават възгледите ѝ за мъжете и секса. Робът носеше къса кожена туника и кожени ленти на ръцете. Кестенявата му коса се спускаше до раменете и бе вързана отзад. Лицето му бе весело, очите му също се смееха.

– Махни тази проклетата усмивка от лицето си! На теб са поверили любимката на генерала. Ако нещо ѝ се случи, лично ще наредя да те кастрират.

Младият роб пребледня.

– Ще я наблюдаваш непрекъснато, но ако вятърът развее мантията ѝ, ще обръщаш погледа си настрана.

Младият мъж беше много смутен и на Даяна ѝ стана мъчно за него.

– Кел, всичко ще е наред, благодаря ти. Чувствам се добре, като знам, че се безпокоиш за мен.

– Безпокоя се само защото си собственост на генерала – информира я той, но тя знаеше това по-добре и от него.

Когато тръгна към трасето, където бе започнало невероятното ѝ приключение, Даяна успя да се ориентира къде точно архитектът от времето на крал Джордж – Джон Ууд – щеше да построи Кралския полумесяц¹³ и цирка. И двете постройки щяха да бъдат изключително англосаксонски версии на класическия римски стил... Когато премина покрай лозята, видя, че прибират гроздето. Лозите бяха насадени на южния склон и с почитание се сети, че лозовият масив продължаваше да съществува и през осемнадесети век.

Видя прахта, която се дигаше по трасето, още преди да види двуколките. Днес никой не се състезаваше просто за удоволствие. Легионерите наблюдаваха демонстрация как келтите използват своите двуколки за военни действия. Това бяха малки четвъртити двуколки със странични стени от раката и с отвори от двете страни за по-лесен достъп до вътрешността. Даяна наблюдаваше как мъжете тичаха наравно с двуколките, стъпваха отпред на впряга, за да хвърлят копията си, после се мятаха

---

13. Къщи, построени в полукръг. – Б.пр.

вътре и препускаха, преди легионерите да могат да им отвърнат.

Само виковете на британците, които смразяваха кръвта, и шумът от колелата, бяха достатъчни, за да всеят ужас у врага. Даяна закри устата си с ръка, когато видя Маркус без никакъв шлем да тича успоредно на двуколката и да хвърля копието си. Ако се подхлъзнеше, щеше да бъде премазан под копитата на тежките коне.

– Не мога да гледам! – извика тя и закри очите си.

– Всичко е наред, лейди. Генералът успя да отскочи настрани от двуколката – информира я робът.

Видя Маркус да разговаря с офицерите:

– Келтите съчетават подвижността на кавалерията със силата на пехотата. Хората, които управляват двуколките им, могат да командват конете при галоп дори и по стръмни наклони. Нападат с пехотата, после се появяват двуколките и се нареждат заедно, за да може пехотата да се оттегли. Преди да е изтекъл денят, ще се научите как да се биете с тях. Първата ви мишена трябва да са конете, които теглят двуколките!

Маркус беше видял Даяна и след като възложи задачи на центурионите, се приближи към нея. Усмихнаха се един на друг с очи. Застана до коня и погали муцуната му. Черната му вежда се изви нагоре като птиче крило, когато видя облеклото ѝ:

– Изглеждаш хубава и сигурно ти е топло.

Тя се наведе от седлото и му прошепна в ухото:

– Краката ми са топли, но дупето ми е замръзнало.

Черните му очи просветнаха.

– Ако имаше по-малко хора, щях да те взема в скута си и да те стопля – промърмори той.

– Ако имаше по-малко хора, щеше да ме стоплиш, като се отъркаш в мен.

– Ти си лукава жена – обвини я той. Взе поводите на кобилата и я отведе малко настрани от придружителя ѝ, за да могат да говорят свободно. – За вечеря ще имаме гост. Пристигна съобщение от прокуратора, че ще бъде днес в Аква Сулис.

– Прокураторът е някакво отговорно лице ли?

Маркус кимна с глава:

– Най-висшестоящият тук в Британия. Той е администратор по финансовата и обща част. Не искам да разбере, че си робиня. Ще измисля някаква правдоподобна история.

– Това няма да е измислена история, защото аз не съм твоя робиня – подразни го тя.

Мощната му ръка обхвана бедрото ѝ с чувство за собственост. В момента, в който я докосна, фалосът му се втвърди като камък.

Тя спря да се закача.

– Трябва ли да остана в стаята си, Маркус?

– Не. Искам да си до мен. Ако трябва да обсъждаме нещо поверително, ще се оттеглиш. Вече изпратих съобщение на Кел. Той ще се погрижи за всичко.

Когато Даяна се върна в къщата, Кел бе събрал робите в домакинството и ги беше инструктирал за всичко – от облеклото им до определените им задачи. Нола даваше указания на група робини. Когато робите се оттеглиха, за да се захванат за работа, Даяна съобщи на Кел:

– Маркус иска да вечерям с него довечера, когато ще забавлява прокуратора, но не желае той да разбере, че съм робиня.

– Ясно! – отвърна Кел. Нола обясни на Даяна:

– Прокураторът, Юлиус Класицианус, тук е като император. Има неограничена власт. Ако разбере, че си робиня, би могъл да пожелае да прекараш нощта с него или да останеш с него за постоянно и Маркус ще трябва да му се подчини.

Кел допълни:

– Прокураторът не е толкова похотлив. Никога не е ползвал наша робиня.

– Но все пак е мъж – отбеляза сухо Нола. – Маркус разбира, че тя е голямо изкушение.

Кел не ѝ обърна внимание и каза на Даяна:

– Вечерята ще бъде сервирана по-късно от обикновено, тъй като първо ще се насладят на банята. Ще дойда да те извикам, когато стане време да слезеш долу.

– Какво ще правя? – попита безпомощно Даяна.

– Просто ще красиш триклиниума – отговори Кел кратко. Нямаше никакво време да ѝ обяснява подробностите.

– Хайде да се качим горе! – намеси се Нола. – Ще отговоря на всичките ти въпроси.

Маркус и прокураторът пристигнаха заедно. Кел бе поставил роб с факла на пост пред вратата и когато влязоха в атриума, видяха множество съдове, пълни с разцъфнали есенни цветя. Двамата мъже направиха ритуал с огън, посветен на Веста, богинята за здравето, и после Маркус поведе госта към личната си баня.

Тъй като нощта беше хладна, решиха да се изкъпят вътре. Дългата дървена сграда на банята беше доста луксозна.

Състоеше се от калдариум¹⁴, където беше горещо, тепидариум¹⁵, където беше умерено топло, и фригидариум¹⁶. Съблякоха се, влязоха в стаята и легнаха върху мраморните плочи, за да се изпотят. Когато температурата и парата започнаха да се увеличават, Юлиус заговори:

– Най-накрая Лондиниум бе построен отново. Форумът със залата за съвета и административните помещения е готов. Завършен е и храмът на Юпитер. Олтарите са масивни, а подовете са с пъстри мозайки, каквито са твоите, и е ограден от красиви градини. Този път градът ще има защитна стена, висока десет фута – с назъбен парапет и четири кули с порти.

– Истинска лудост бе да се разруши такъв хубав град, Юлиус. Това беше най-голямото ни търговско пристанище и отново ще бъде. След като бъде завършен, сигурен съм, че ще стане по-голям и дори по-хубав.

– Маркус, получих съобщение от император Нерон. Той преразглежда значението на Британия за империята. Обсъжда оттеглянето на всички римски войници от тази земя, която смята да върне на келтите. Страхува се, че никога няма да успее да ги завладее.

– Това ще бъде огромна грешка, Юлиус. Последният прокуратор бе всъщност един спекулант. Когато убиваше затворници, присвояваше имуществото им. Може би печалбите от среброто и робите са откривали и пътя към неговия джоб.

– Страхувам се, че е било точно така, Маркус. Сега трябва да убеждавам Нерон, че тази страна има всичко: оловни мини, желязо, бронз, дървен материал. Дори злато, за да прави свои собствени монети! Полята са много плодородни, отглеждаме жито за храна на населението и легионите, а ни остава и за износ. Стопанството в селата е много добре организирано и се поддържа от значителна рибна промишленост.

– Тази страна се развива – съгласи се Маркус. – Информирал ли си Нерон за това?

– Ad nauseam¹⁷ – оплака се Юлиус.

– Сигурно получава негативни доклади от други източници – реши Маркус.

– Знам, че ще помогнеш, Маркус. – Двама роби започнаха да ги

14. Калдариум (лат. *caldarium*) – топла баня. – Б.ред.

15. Тепидариум (лат. *tepidarium*) – по-хладка баня. – Б.ред.

16. Фригидариум (лат. *frigidarium*) – студена баня. – Б.ред.

17. Ad nauseam (лат.) – до втръсване. – Б.ред.

масажират с масло и да стържат кожата им, но прокураторът не се разсея от темата, която обсъждаха: – Сигурен съм, че мога да бъда откровен с теб, Маркус, защото мислим по един и същ начин. Мисля, че причината е Паулинуc. Начело на армията не стои подходящият човек. Зная, че е готов да потуши всички бунтове на келтските племена, но той изби доста от тях, вместо да бъдат изпратени в Рим като роби. Сега систематично унищожава друидите.

– Мисля, че когато разрушаваме свещените места на друидите и избиваме свещениците им, настройваме местните племена да се противопоставят все повече и повече – отбелязва сухо Маркус.

– Когато Клавдий беше начело на армията, живеехме в мир. Бригантите имаха желание да станат римски граждани. Възприемаха нашите тоги, говореха на латински, строяха магазини и в резултат на това животът на всички започна да се подобрява. Това се виждаше от заявки за луксозни стоки.

– Аква Сулис остана непроменен, но знам че останалата част от страната е пострадала под командването на Паулинуc.

От горещата стая минаха в по-малко топлата.

– Ти си се бил под негово командване, Маркус. Що за човек е?

– Заразен е от римската болест, наречена кръвожадност. Когато го обхване лудостта, убива жени и деца, като че ли са животни. Наказва легионерите, като убива всеки десети за неподчинение. И тези загуби се считат за приемливи.

– Нищо чудно, че никой не смее да говори против него – заключи Юлиус.

После се гмурнаха в хладката вода и бяха завити в големи кърпи. Придвижиха се към съблекалните.

– Трябва постепенно да действам. Първо трябва да убедя император Нерон да задържи Британия в рамките на империята. Последният ми отчет бе придружен от доста пари и сребро, но ще трябва много време, за да го убедя. Искам да представиш отчет за Аква Сулис и то не само по отношение на укрепленията и за обучението на легионерите. Опиши развиващия се град и как местните хора са придобили манталитет на римляни след две поколения – тукашните строители, тъкачи, различните майстори...

– Ще го напиша утре, Юлиус – обеща Маркус.

– Добри човече! Знаех, че мога да разчитам на теб. Нека седнем сега да вечеряме. Стомахът ми сигурно мисли, че са ми прерязали гърлото!...

Даяна реши да облече елегантната бяла копринена тога със златната панделка. Нола ѝ бе донесла златната огърлица със смарагдите от колекцията на генерала, а Сила беше оформила светлата ѝ коса в богат кок ниско до врата. Кел я придружи до входа на триклиниума в същия момент, в който се появиха Маркус и неговият гост.

– Юлиус, мога ли да ти представя Даяна, която е чест гост на трапезата ми.

Даяна подаде ръката си на прокуратора и той с финес я поднесе към устните си.

– Извини стария човек за това, че е втрещил очи в теб, мила моя, но имаш необикновена класическа красота.

Маркус забеляза, че прокураторът проявява открито любопитство по отношение на Даяна и затова обясни:

– Бащата на Даяна изпълняваше поръчение на правителството и се оженил за британка. – Той намекна, че половината ѝ кръв е римска, а Даяна само се усмихна на прокуратора. Той бе облечен в дълга бяла тога с широка виолетова обшивка и върху посивялата си коса носеше лавров венец. Даяна сведе поглед, за да не продължи да го разглежда. Не можеше да повярва, че ще вечеря с високопоставено официално лице на Рим.

Влязоха в триклиниума, където около масата бяха поставени три кушетки.

– Ето това е отличен пример за съединяването на Британия и Рим. Ако Даяна украсяваше масата на императора, тя щеше да е едно съвършено сливане на красотата с културата. Тя е жив пример, че британците са високообразовани...

– Благодаря Ви, Ваша светлост.

– О, моля те, наричай ме Юлиус.

Докато вечерята бавно напредваше, Маркус и Даяна усещаха експлозивно нарастващото напрежение в телата си. На вечерята присъстваха трима, но двама от тях полудяваха от страст. Всеки път, когато черните очи на Маркус я погалваха, в тях се запалваха тъмните искри на очакването. И двамата не можеха повече да чакат гостът им да си тръгне. Когато Юлиус най-накрая се изправи, за да си върни, Даяна се чувстваше изтощена от копнежа си...

Глава 17

Маркус и прокураторът се отправиха към атриума.

Домакинът изпрати госта си до носилката, която го чакаше навън. Юлиус винаги отсядаше в практориума – голяма резиденция в укрепленията, но сега щеше да тръгне призори към Клевум, където живееха повечето пенсионирани легионери.

– Опасен пес си, Маркус. Къде я кри досега и как попадна на нея въобще?

– Считам я за подарък от боговете – отговори Маркус сухо.

– Тя каза, че е дошла в Аква Сулис заради минералните бани, но аз мисля, че има по-скоро лични причини за това. Ще си голям глупак, ако я пуснеш да си отиде.

– Не бива да се съмняваш, че ще я задържа като моя пленница – провикна се Маркус след него и се засмя.

Когато се върна вътре, Даяна се бе облегнала на една от колоните. Ръцете му обхванаха кръста ѝ и той я притисна към мрамора.

– Беше очарователна домакиня, атог.

Даяна знаеше, че „атог“ означава любов. Протегна устни към неговите.

– А Юлиус бе очарователен гост, но вие въобще не си говорихте за работата.

– Говорихме, докато бяхме в банята. Парата отваря не само порите, често развързва и езиците. Облеклото е бариера и след като бъде премахната, всички задръжки изчезват.

– Разбрах! – промърмори Даяна лукаво, притискайки се към него изкуствено, за да развърже тогата му.

Устните му намериха нейните в страстна целувка, която предизвика тръпки във вените им... Едва отлепил устни от нейните, той приглушено прошепна:

– Мислиш ли, че ще успеем да стигнем до горе облечени тази вечер?

– Ще ни бъде много трудно – отговори тя предизвикателно, като докосваше с пръсти penis му.

Той я повдигна и я притисна към цялата му втвърдена повърхност, като продължаваше да я целува на всяко стъпало по пътя им към спалнята. Когато най-сетне стигнаха, Маркус тихо каза:

– Искам да те нося до леглото си всяка нощ до края на моя живот.

Беше толкова нетърпелив, че Даяна се топеше до него. Беше от тези хора, които никога не заблуждават себе си и сега знаеше, че двамата се влюбват един в друг. Но бързо изпрати проблемите, които любовта водеше след себе си, някъде назад в съзнанието си. Нищо не трябваше да попречи на тази специална и за двамата нощ.

Кел бе запалил огън в голямата камина и сега стояха пред нея, докато Маркус я разсъбличаше. Съблече се и той и после с наслада посегна да разпусне косата ѝ. Пръстите му се наслаждаваха на коприната, когато свря лицето си в нея, за да я усети и помирише.

Хвърли червените възглавници от леглото пред огъня, после я привлече към себе си – тя се озова в скута му. Обърна гърбът ѝ към огъня и започна да масажира бузите на задника ѝ.

– Цял ден чакам да ги стопля.

Даяна се вкопчи в него, докато той я целуваше. Свали медальона от врата си и му върна златната монета, която се стуши между черните къдри на гърдите му.

– От моето на твоето сърце! – прошепна тя.

Маркус наблюдаваше как огънят превръщаше косата и тялото ѝ в пламъци. Пръстите му с благоговение галеха плътта ѝ, после следваха устните му.

– Даяна, днес, когато те видях да яхваш кобилата, си помислих, че ти давам средство, с което да избягаш от мен.

Очите ѝ се разшириха:

– Не бих избягала от теб, Маркус. Нямам никакво желание да те напусна.

Обхванат от чувството, че е нейна защита, ръцете му затегнаха обръча около нея.

– Може би ще поискаш да си отидеш след тази вечер, защото ще ти причиня болка.

– Зная. Твърде голям си за мен, но ръцете и устата ти ще извършат чудото. Те събуждат такова невероятно желание у мен, че изпитвам глад и сладост и очаквам съединяването на телата ни. Страхът от болката е нищо в сравнение с нуждата ми от теб. Може би и с теб е същото. И двамата се разкъсваме от страст...

– Ще вляза бавно. Ще спра в момента, в който ми кажеш.

Даяна го бутна върху възглавниците.

– Няма!

Тя прехвърли копринените си бедра върху него и опря гърди в

неговите, така че огромният му набъбнал фалос остана между тях. Огънят от камината усилваше топлината в кръвта им и както винаги, почнеха ли да се целуват, нямаше край.

Даяна разбираше, че когато любовната им игра достигнеше някакъв връх, Маркус успяваше да се овладее много повече, отколкото тя. Знаеше, че волята му е желязна, но искаше тази вечер той да загуби контрол над себе си. Искаше да изпита границата на съпротивата му. Знаеше, че има определена власт над него, но тази вечер искаше да се наслади на чара си докрай.

Повдигна една от къдриците си и я насочи към крайчеца на устните му, после насочи езика си пак там, гъделичкайки го, докато той започна да се смее безпомощно. После къдрицата тръгна надолу към гърлото му, последвана от езика ѝ, който оставяше топла, мокра следа, която да бъде изсушена от огъня. Даяна беше седнала така, че краката ѝ обхващаха мускулестите му бедра, а с къдрицата дразнеше гладките бронзови зърна на гърдите му, докато те се втвърдиха.

Маркус очакваше движенията ѝ и знаеше, че езикът ще последва къдрицата. Той се наслаждаваше на вниманието, което му отдаваше. Мислеше, че е трябвало да се срещнат много по-рано, но бе твърде умен, за да разбере, че всичко бе станало в определеното за това време. Докато не се бе появила Даяна, той нямаше представа, че нещо е липсвало от живота му. Беше достатъчно умен, за да си даде сметка, че ако тя го напуснеше сега, щеше да бъде неутешим.

На Даяна ѝ харесваше, когато успяваше да накара Маркус да се засмее. Забеляза, че през последните дни се усмихваше много по-често. Той спря да се смее, когато къдрицата ѝ тръгна от пъпа по плоския корем надолу към опънатата главичка. Отправи поглед към черните му очи и видя колко напрегнати бяха станали. Дали се надяваше, че устните ѝ щяха да последват пътя на къдрицата. Щеше ли да посмее да направи толкова интимно нещо?

Маркус пое дълбоко дъх. В този момент Даяна разбра колко много искаше римлянинът тя да го вкуси. Втреничи предизвикателно поглед във фалоса му, удължавайки очакването му, после сведе глава, за да докосне с устни кадифената главичка. Буйните къдри паднаха напред и я захриха. Ръцете му се протегнаха да ги отменат – искаше да вижда сочните ѝ устни върху втвърдената си мъжественост.

Върхът на розовият ѝ език докосна мъжкия му корен. Контрастните им цветове бяха достатъчни, за да изпита дълбоки тръпки по цялото си тяло. Розовият ѝ език срещу аленочервената му плът... Допълваха се до

съвършенство. После горещият и влажен език направи пълен кръг около главичката във форма на сърце, за да усети напълно вкуса му. Маркус имаше вкус на сол и бадемово масло и чисто мъжка миризма. Тя повдигна глава, за да види удоволствието, изписано на силното му тъмно лице. Когато клекна върху издължената му фигура, търсещите му пръсти намериха женския ѝ център и откриха, че това, което тя правеше с него, я беше овлажнило.

– Мислиш ли, че си готова да ме поемеш? – попита той прегракнало.

– Никога не съм била по-готова, отколкото в този момент – прошепна тя.

Разбира се, Маркус знаеше, че е така – тя никога не се бе любила, а го желаше... Не искаше да се бави, за да я отнесе в леглото. Постави я на пода и разтвори краката ѝ, за да може огънят да стопли вътрешната страна на нежните бедра и отвора между тях – докато станат червени.

– Сложи крака си около кръста ми! – заповяда той и когато тя му се подчини, като по чудо започна да се плъзга в нея бавно, съвсем бавно. Нежната ѝ влажност му се струваше като разтопена лава. Никога досега не бе усещал нещо толкова горещо, стегнато и прелъстително.

Дори и да се бе молила в този момент, Маркус не би могъл да спре. Беше обсебен от умопомрачаващата нужда да я притежава цялата. Искаше да я жигоса с печата си, за да бъде винаги негова. Когато стигна до преградата, тласна силно. Дори и да приемеше действията му за брутални, не го интересуваше. Трябваше да понесе болката, преди да стане жена, която щеше да дарява и да получава удоволствие...

Даяна изкрещя от болка, но Маркус тласна мощно, докато жадното му за кръв оръдие влезе вътре. После застина, за да може тя да привикне към изпълнилата я плът. Даяна изстена – беше пронизана от огромния му penis...

– Мi атог, добре ли си?

Когато се опита да говори, мускулите ѝ се свиха силно върху него. Маркус издаде гърлен звук на удоволствие и изведнъж Даяна се изпълни с гордост, че можеше да въздейства така мощно на този огромен и толкова мъжествен римлянин. В сравнение с нея той беше истински колос, а тя се бе притеснявала дали ще бъде достатъчно жена за него. Неочаквано разкри, че тя бе повече от жена. Захапа рамото си и вдигна високо краката си върху гърба му, така че изви тялото си плътно до него и той се хлъзна още по-дълбоко, докато Даяна пое цялата му дължина като кадифена ръкавица.

Тогава Маркус започна да движи разкошното си тяло. Всеки път влизаше в нея рязко, после се оттегляше с горещо, плъзгащо се отъркване. Беше твърд, пулсиращ, изгарящ и ненаситен. Тя усещаше тежките му тестиси върху задните си части при всяко проникване. После дълбоко в нея, в плъзгащата топлина, която той предизвикваше, се заредиха нежни потрепвания на задоволство. Цялата бе разтопен огън, замъглен поглед, страстна чувственост. После влизанията му станаха почти отчаяни, проникваше все по-дълбоко и по-бързо в нея – в едно грубовато, елементарно съешаване, което ѝ причиняваше вълни на удоволствие. Накрая се потопи в истинското сладострастно удоволствие...

Усещанията ставаха все по-наситени. Движеха се заедно, достигайки върха, после отчаяно се хвърляха в пропастта. Даяна изкрещя, този път от истинско блаженство, после виковете на Маркус заглушиха нейните. Тя целуна гърдата му, където сърцето му биеше толкова силно, че го чувстваше чрез ерекцията му вътре в себе си. После той експлодира, изсипвайки бялото си семе дълбоко в утробата ѝ.

И двамата изпитаха горещо облекчение. После застинаха неподвижни, отмалели заедно в пресита. Когато Маркус се оттегли, видя сперма и кръв по копринените ѝ бедра и в стомаха му се стегна топка заради болката, която ѝ бе причинил толкова брутално.

– Съжалявам! – промърмори той не съвсем уместно.

– Не, няма нищо – отговори тихо Даяна, докосвайки лицето му. – За мен това бе един катаклизъм – така, както се случва между мъж и жена...

– Обичам те! – прошепна Маркус.

Сърцето на Даяна спря да бие. Господ да ѝ е на помощ! Знаеше, че тя също го обича.

Той донесе парфюмирана вода и нежно изми деликатната ѝ кожа. После я вдигна на ръце и я занесе в леглото. Ръцете му я прихванаха и тя се намери върху него. Крайниците ѝ бяха толкова тежки и отпуснати, чувстваше се твърде изтощена, за да отвори очите си. Почуди се как понася тежестта ѝ върху себе си. После се сети, че той бе толкова мускулист и силен, а тя не беше тежка – вероятно доспехите му тежаха повече от нея.

Даяна изглеждаше съвършено прилепена към римлянина, като че ли бяха създадени един за друг. Ръцете ѝ лежаха върху широките му рамене, бузата ѝ почиваше върху обраслите с косми гърди, където усещаше биенето на сърцето му. Единият от дългите ѝ крака лежеше между неговите. Мъжкият му орган, сега полутвърд, докосваше бедрото ѝ.

Вече беше почти заспала, когато ѝ се стори, че чува натрапчив шепот:

– Никога няма да те пусна да се върнеш там! – Какви странни думи бяха това, когато знаеше, че Маркус не вярва на необичайния ѝ разказ. Може би просто сънуваше.

Когато отвори клепачи, Даяна срещна директния поглед на чифт черни блестящи очи.

– Не се помръдна цяла нощ.

Тя се усмихна сънливо.

– Защото бях там, където исках да бъда...

Маркус я вдигна върху себе си, за да може да докосне с устните си слепоочията и клепачите ѝ. Тя сънливо попита:

– Трябваше да си излязъл досега?

– Днес няма да напускаме тази стая. Не искам да се отдалечаваме на повече от три стъпала от леглото.

– А мъжете, които обучаваш?

– Днес имам да преподавам по-важни уроци тук, сега.

Маркус измъкна тялото си изпод нейното, така че тя остана да лежи по корем. После я обкрачи и повдигна златната коса от врата ѝ, за да я целуне. Игривите му устни изпращаха тръпки надолу по гръбначния ѝ стълб и тя започна да се вие от трепетна възбуда. Изви се така, че ръцете му се хлъзнаха под тялото ѝ, за да обхванат гърдите. Чувстваше ги толкова големи и разкошни в грубите си ръце. Изведнъж усети, че задните ѝ части се търкаха в мъжествеността му, която се втвърдяваше и уголемяваше до застрашителни размери.

– М-м, упражнения със сабя вероятно... Но аз нямам никакво оръжие.

– Ще ти заема моето. Тази сутрин ще упражняваме вкарване на сабята в ножницата. – Пръстите му започнаха да гаят областта между краката ѝ, хлъзгайки се в отвора, за да я възбудят.

Даяна остана учудена от усещанията, които се зараждаха дълбоко в женския ѝ център. Нишките от огън се образуваха ниско долу, продължаваха през корема и стигаха до гърдите. Когато започна да диша тежко от страст, Маркус промълви:

– Застани на колене. – Тя бе така силно възбудена, че щеше да се подчини на всяко нещо, което той пожелаеше, доверявайки му се да ѝ достави непознато удоволствие.

Той изви тялото си и проникна в нея. Както и преди, мускулите ѝ се

свиха около члена му и го поеа навътре. Той спря за миг, за да може Даяна да усети пълнотата в себе си и да се наслади на новото усещане от тази позиция. Когато Маркус започна да я тласка, извика от задоволство. Главичката целуваше чувствителната пъпка всеки път, когато той се плъзгаше навътре. Усещанията бяха абсолютно различни от положението по гръб. Стрелата му се хлъзгаше много по-навътре, отърквайки се в чувствителната зона в ритмично движение, което я доведе до екстаз толкова бързо, че тя се почувства още по-ненаситна... Бе видяла веднъж жребец да се качва върху кобила и разбра, че Маркус я обладава по същия начин.

В това положение той можеше да развихри огромната си сексуална енергия. Знаеше, че ако влиза твърде грубо, Даяна можеше да се отдръпне. Но тя не го направи. Извиваше се, за да отговори на гъвкавото му тяло – можеше да нахлува в нея с мощни тласъци. Достигна до такава върховна възбуда, че сграбчи чаршафите под нея, усещайки си, че нуждите ѝ бяха неутолими. Тогава Маркус я захапа по врата, така както бе направил и жребецът, и Даяна стигна до оргазъм, който я разтърси чак до пръстите на краката.

В момента, в който почувства свиването около фалоса му, причинено от пулсациите ѝ, Маркус изригна в нея. Търколи се настрани заедно с Даяна. И двамата се виеха, изживявайки „сладката смърт“, която винаги следваше такава великолепно съвкупление.

Когато вече можеше да мисли разумно, Даяна попита:

– Маркус, няма ли да им липсваш днес на укрепленията?

– Ще им изпратя съобщение, че ще пиша отчет за прокуратора.

Когато Кел донесе закуската, изпита неудобство да ги безпокои с нещо толкова прозаично като храната, но голият Маркус заяви, че умира от глад и му даде съобщението, което да изпрати до най-високопоставения офицер. Кел се стареше да не гледа към леглото, където Даяна бе дръпнала завивките до брадата си. Без дори и да я погледне, знаеше, че тя се е изчервила красиво.

Маркус донесе подноса в леглото, постави го между тях и започна да я храни, давайки ѝ да опита от всяко ястие.

– Твоята храна е най-добрата, която някога съм опитвала. Принцът на Уелс би убил, за да има готвачи като твоите.

– Принцът на Уелс? – запита Маркус.

– Синът на нашия крал. Наследникът на трона винаги носи титлата Принц на Уелс. Уелс е западната територия, която ви създава толкова неприятности. Хората там са били завладени, но не за стотици години.

Маркус събра вежди от изненада.

– Твоите истории са очарователни. Бих искал да повярвам, че си тази, която казваш, че си.

– Почти, но не съвсем – подразни го тя. Взе чашата от ръцете му и постави мястото, от което той бе пил, върху устните си...

– Как изглежда този принц?

Даяна се засмя:

– Дебел и се перчи във военната си униформа от притеснение – защото никога не му е било позволявано да се бие във война. Баща му, кралят, е луд за връзване и принцът само чака да го направят регент. Облича се в сатенени панталони и коприна, гримира лицето си, пише глупави писма на любовницата си и си играе на смешни игрички с толкова смешните си приятели.

– Мъже, които носят дантели и гримират лицата си, не са мъже, Даяна. Те са играчка за развратените. Има много такива в императорския двор в Рим. Как изглеждат нормалните мъже в Лондон?

– Младите покорно копират стила на принца. Сега е модерно да се носят сатенени бричове до колената и напудрени перуки. Те са изключително женствени и затова аз отказвах да приема предложенията им за женитба.

Той я притегли към себе си.

– Казваш това, за да не те ревнувам от мъжете, които познаваш.

С върха на пръста си, тя премина по белега, който се спускаше по бузата му.

– Всичко това е истина. Прекарах целия си живот в мечтание за мъже от други епохи.

– Като римляните ли? – попита той, притискайки гърдите ѝ с ръце.

– Не, никога не съм мечтала за римляни. Ето защо ми е странно, че съм пренесена в този период от историята. Бих била щастлива да се озова във времето на Елизабет или в средните векове...

– Разкажи ми за тези мъже от средните векове, за които мечтаеш – изръмжа неодобрително той.

– Това е дълга история и бих искала да ти я разкажа с подробности, но защо не почакаме за след това?

– След това? – запита той с приглушен глас, надявайки се, че тя има предвид точно това, за което намекваше. За щастие и на двамата, наистина беше така.

Глава 18

Когато Даяна вдигна щорите, слънцето нахлу в стаята.

– О, какъв прекрасен есенен ден!

Маркус се приближи към нея, прегърна я така, че ръцете му се заключиха под гърдите ѝ. Целуна я по главата.

– А, ето ни и нас, очаквайки този ден в леглото – подразни я той.

– Ти имаш нужда от почивка. Работиш твърде много.

– Доста ме изтощаваш – продължи да се закача Маркус.

– Ах, ти, римски дяволе, имах предвид почивка от твоите легионери.

– Обеща да ми разкажеш за тези средновековни мъже, които си сънувала.

Тя се облегна на него.

– Били са големи войни, като тебе. Нападат Британия през 1066 година откъм Франция, мястото, което вие наричате Галия, и това е бил последният път, когато островът е завладяван.

– Значи ти си била взета в робство от галите?

– Не, те не са взимали в робство. Кралете, династиите на Плантагенетите и техните благородници са управлявали в продължение на триста години.

– След като е нямало роби, кого са управлявали?

– Селяните. Това е била феодална система – благородниците са се биели, а селяните са обработвали земята.

– Всъщност са били роби – изтъкна Маркус.

– По някакъв начин са били, предполагам, но средновековните рицари със сигурност не са купували и продавали хора.

– Ти много се възхищаваш от тях... – каза Маркус замечтано.

– Реалността на тези времена без съмнение е била ужасяваща, но легендите от Средните векове са доста романтично описани в книгите и песните. Това са години, когато рицарите са се заклевали на дадена жена не само да я защитават, но и да ѝ останат верни в любовта, въпреки че в повечето случаи е трябвало да се обичат от разстояние.

– Неискрени задължения! – присмя се Маркус. – Заклевали са се в постоянство, а после са чукали в храстите първата жена, на която са попадали.

Даяна не обърна внимание на грубата му забележка.

- Техните доспехи са различни от вашите.
- С какво?
- Шлемовете им са имали специални приспособления отпред, за да пазят лицето. – Тя докосна белега му.
- Той те притеснява – каза той.
- Не, не, Маркус. Считам го като знак на чест. Засилва привлекателността ти, въпреки че не би трябвало да говоря за това.
- Те със саби и щитове ли са се били?
- Да, имали са и такива войни, които стреляли с лъкове и стрели. Но рицарите покривали цялото си тяло с метална броня.
- Как са могли тогава да се движат, когато влязат в директен бой?
- Не много добре. Ризниците им имали специални яки за врата, а шлемът – предпазител за носа.
- М-м, идеята не е лоша – призна Маркус.
- Те са били и отлични строители. Променили са облика на Британия и най-големите замъци все още съществуват след хиляди години.
- Замъци?
- Да. Това са огромни постройки, целите от камък, нещо като вашето укрепление. Стените стигат до петдесет фута височина и десет дебелина. По ъглите имат или четвъртити, или кръгли кули. Цялата постройка е заобиколена от дълбок ров, пълен с вода. От съображения за сигурност има само един вход и мост, който се вдига всяка вечер.
- Това са местата, където са живеели кралят и неговите благородници, а другите жители? – попита той с интерес.
- Селяните живеели в сламени колиби и когато врагът заплашвал с нападение, отивали вътре в крепостта. Търговците и занаятчиите живеели в градове и строели магазини точно както тук в Аква Сулис.
- Значи са копирали от нас! – заяви Маркус със задоволство. – Вероятно нашите храмове и форуми все още съществуват след почти две хиляди години.
- Погледна го и се почуди дали да му каже. Допълни почти нежно:
- Не, Маркус, няма ги.
- Тук нещо не пасва в разказа ти. Искаш да кажеш, че нищо от това, което ние, римляните, сме построили тук, не е останало?
- Останали са пътищата и баните. Останалото е руини, които се изучават от хора, наречени археолози. Знаем, че под много от съвременните градове са погребани римските селища. Под Лондон е Лондиниум, под Бад е Аква Сулис.
- Това ли е всичко, което е останало от най-голямата цивилизация

на света? – попита той грубо.

– Разбира се, не! Вашият език, законодателство, литература, изкуство, обичай и архитектурни стилове са преминали в ежедневиия живот. Нещото, което най-силно впечатлява съвременните хора, е вашата технология. Вашите акведукти, инженерното изкуство, системите за отопление и канализация са много напредничави за времето ви. Страхувам се да призная, че ние все още не ги използваме.

Маркус прокара пръста си по крака ѝ.

– Ами любовта? Римляните са много по-добри любовници от твоите съвременни мъже. Това ти сама призна. Подобри сме със сигурност и от твоите мечтани средновековни рицари.

– Всъщност съвсем наскоро дочетох книга от вашия голям учен Овидий по въпроса за любовта, но нямам високо мнение за него – подрази го Даяна.

– Е, имаме и по-добри писатели и философи от Овидий – не възражай той, махвайки с ръка към ръкописите.

– О, да, нека да видя дали мога да намеря няколко от редовете, които прочетох през първата си нощ тук. – Тя отиде до лавиците зад бюрото и потърси сред кожените рула. Маркус бе очарован, като я наблюдаваше. Трябваше винаги да я държи свършено гола...

– Намерих го! – Даяна тържествуващо разви ръкописа. После прочете:

И когато похотта Ви се разпали, сигурен съм,
няма да избирате с кого да правите любов –
с младеж или с девойка...
Защото аз не бих избирал!
Харесвам етина и лесна любов!

Това е вашият голям поет Хораций!

– Но това е само една сатира – обясни Маркус. Знаеш ли какво е сатира, Даяна?

– Ах ти, грубовати дяволе, разбира се, че знам какво е сатира.

– Обясни ми тогава.

– Литературна творба, която описва презрени човешки пороци или грешки. – В момента, в който думите бяха произнесени, тя разбра мотива на Хораций.

– Много добре. Наистина съм впечатлен. – Той взе ръкописа от ръцете ѝ и го върна в калъфа. – А сега кажи ми, знаеш ли какво значи

гореща страст? – попита той, като я вдигна високо и после я хлъзна надолу, за да усети твърдата му дължина...

– Само откакто срещнах теб, римлянино – отговори тя, смеейки се.

– Добре. Нека да видим дали мога за излича фантазиите ти за тези твои средновековни рицари.

– О, за това ще е необходимо нещо много специално.

– Тогава е време за tantra¹⁸.

Даяна застина в ръцете му:

– Това звучи твърде екзотично за жена с малък опит.

– Скъпа, не се страхувай. Искам да те любя, а не да те наранявам.

Tantra е бавна и чувствена любов, всяка част от тялото ти получава удоволствие. И най-вече, няма да усещаш тежестта на тялото ми.

– Обичам тежестта ти, Маркус. Харесвам това, че си толкова едър.

Когато си върху мен, нямам никакви съмнения, че един истински мъж ме люби.

Той обхвана лицето ѝ с мазолестите си ръце и го поднесе към устните си, както би държал красив порцеланов съд, от който пие вода. След минути целувките им ги подпалиха и те седнаха на чергата.

– За tantra трябва да седнеш в скута ми с лице към моето.

Даяна седна върху мускулестите му бедра и протегна краката си от страни. Прегърнати един в друг, телата им се допираха от бедрата до устните. Когато тя бе достатъчно възбудена, Маркус я повдигна, за да вкара стрелата си в нея и започна да се движи. Устата му командваше устните ѝ, така че езикът му навлизаше дълбоко в уханната устна кухина. Със синхронен ритъм на езика и оръдието му, той тласкаше диво, така че страстта им се разгаряше гореща и силна. Но преди да стигнат до върха, Маркус спря и ръцете му започнаха да гаят плътта ѝ, докато тя почувства, че ще припадне.

Тъй като бе влязъл доста дълбоко, трябваше да мине време, преди пулсациите да намалееят. Когато ръцете му вече бяха изследвали всяко кътче от голото ѝ тяло, а тя бе изучила всеки от великолепните му мускули, той започна да се движи отново, издигайки я още по-високо в трескавото търсене на плътта ѝ. Повтори същия ритуал четири пъти, но повече не можеше да издържа... Маркус изля семето си в момента, когато любовните сокове на Даяна обляха неговото мъжество...

Той я притисна към себе си, за да погали копринената ѝ коса, а

---

18. Tantra – късносанскритски религиозни ръкописи, третиращи темите за любовта – Б.ред.

Даяна изпита момент на паника. Какво щеше да стане, ако внезапно я отделяха от Маркус и се върнеше в своето собствено време? Мисълта беше непоносима и тя се вкопчи в него силно, докато успя да я прогони.

По-късно, когато можеха да разсъждават и да разговарят нормално, Маркус я подразни:

– Сега, когато ти доказах, че римляните са по-добри любовници от твоите средновековни фантазии, мога ли да бъда спокоен?

Даяна беше вперила поглед в прозореца, мислейки си колко красива е гората, окъпана от слънцето. Листата току-що бяха започнали да променят цветовете и тя се надяваше, че ще има една прекрасна есен.

– Винаги съм искала да мога да участвам в кралски лов през Средновековието – рече тя замечтано.

– В твоето време не ходят ли на лов? – попита той, като застана зад нея и с мощните си длани обхвана рамената ѝ.

– Ловците от осемнадесети век са по-патетични. Три-четири дузини от мъже с глутници кучета тичат подир една нещастна лисица. Бих искала да отида на лов за глигани, където жертвата има шанс да се пребори за живота си с един от ловците. Мисля, че няма да ми е приятно да наблюдавам убийството, но самата борба мисля, че би била възхитителна и би превъзхождала най-дивите ми мечти. Той целуна рамото ѝ.

– Ще те заведе на лов за глигани.

Тя се обърна към него:

– Сериозно ли говориш, Маркус, или просто ме дразниш?

– Съвършено сериозен съм, но ще трябва да почакаш, докато Сеутониус Паулинос тръгне с новообучените легионери на поход. Очаквам го да се върне от западните територии утре. Обикновено остава тук около седмица.

– О, Маркус, това ще ми достави най-голямо удоволствие.

– Надявам се, не най-голямо.

– Спри! Трябва да се изкъпя. Цялата лепна от твърде много любов.

– Колкото повече се любиш, толкова повече искаш да го правиш.

– Като непреодолим импулс?

– Като наркотик – отговори той напрегнато и допълни по-тихо: – Ще отидем да поплуваме в градинския басейн. Не можем да изпускаме слънцето.

– Но аз не мога да плувам! – заяви Даяна със съжаление.

– Ще те науча! – Неочаквано бе изпълнен с неудържим ентузиазъм.

– Няма да ме караш да нося цялото въоръжение, нали? – подразни

го тя с усмивка.

– Не, ще плуваме голи. Хайде! – настоя той, вPLITайки пръсти в нейните.

– Маркус, не мога да изляза така! – възпротиви се тя.

– Защо не? Загуба на време е да се обличаш, а после да се събличаш. И след това пак същия ритуал, за да се върнеш тук.

– Успя да ме развеселиш – изкозирува тя и скри голотата си, като обви около тялото си червената мантия. Маркус също наметна алената мантия върху раменете си, но стърчащата стрела на мъжествеността му се показва извън диплите.

– Казах, че успя да ме развеселиш, а не да ме караш да умирам от смях – допълни тя, като се смееше неудържимо на разиграващия се пред очите й спектакъл. Маркус се погледна в огледалото.

– Това сега е перверзия. По-прилично щеше да е, ако съм чисто гол.

– Нека боговете ме запазят от приличието! – измърмори Даяна благоговейно. Хванати за ръце, излязоха от спалнята с цялата гордост, която можеха да демонстрират и слязоха долу.

Водата в красивия плувен басейн бе по-топла, отколкото въздуха. Прекараха вътре два часа, като играеха в това, което за Даяна бе техният собствен рай. С желязна решимост Маркус не й позволи да напусне басейна, докато не се научи да плува. С много смях, пляскане, гмуркане и многобройни целувки най-накрая реши, че е свършил това, което искаше.

С голяма смелост от своя страна Даяна се съгласи да разреши на Ромул и Рем да влязат в басейна при тях и четиримата се забавляваха до насита. Вдигаха толкова много шум, че цялото домакинство, включително и градинарите, се събра, за да наблюдава своя господар с невярващи очи. Пристигането на новата робиня бе извършило такава приятна промяна в господаря им, че те бяха сащисани. Никога преди не бяха виждали тази страна от характера му. Само Нола улавяше в големия мъж проблясък от момчето, обичащо да се забавлява.

Кучетата се измориха преди Маркус. Излязоха от водата и се изтърскаха, за да изсъхнат. Когато Даяна излизаше, видя чифт очи да я наблюдават иззад листата. Не искаше никой да бъде наказван и затова реши да замълчи, но когато Маркус се появи от водата и пожела да я вземе в ръцете си, тя се паникьоса. Взе наметката си изтича към къщата.

Маркус бързо я последва. Тичайки нагоре по стълбите, тя погледна надолу през рамо и го видя, че стъпва на първото стъпало.

– Когато те хвана, ще те... – Тя се обърна и се намери в

прегръдката му, но сложи ръка върху устата му:

– Мълчи, мили, всички ни слушат и гледат.

Маркус се захла:

– Питай ме дали ме интересува това.

В момента, в който мантията се свлече, и Даяна повече не я интересуваше. Нямаше нищо срамно в любовта. Тя беше едно великолепно нещо.

Кел смени чаршафите и подреди стаята. Изцапаните с кръв кърпи бяха подменени с чисти. Донесоха нова ароматизирана вода.

Сега, във от топлата вода и далече от слънцето, Даяна започна да трепери. Маркус приклепна, за да запали огъня, а тя се търкаше в широкия му гръб, за да се стопли.

– По-добре да облека нещо – каза тя просто заради удоволствието, което ще изпита, когато той щеше да ѝ забрани.

Маркус погледна великолепната ѝ голота.

– Защо не сложиш онези кожени наколенки? Не мога да си помисля за нещо по-еротично от това да те любя, а краката ти да са обути в кожата. – Предложението му отекна вътре в нея. Всеки път, когато Маркус я любеше, Даяна печелеше власт над него, но в сърцето ѝ ставаше нещо. Беше решила на всяка цена да го зароби, но някак си се влюбваше в този великолепен римлянин и се радваше на вечната игра между мъжа и жената за надмощие и подчинение толкова много, че не изпитваше желание да властва над него. Докато властта оставаше за него, за нея беше славата!...

Вечеряха в леглото и Даяна реши, че след като Маркус бе изпитал такова еротично удоволствие от наколенките, тя щеше да ги задържи и през нощта. Когато накрая се бяха изтозили от повторенията на любимите им неща, двамата заспаха свити един в друг, както и предишната вечер – Даяна легнала с лице върху него.

Когато се събуди призори, той бе излязъл. Опъна се страстно в голямото легло и веднага забеляза, че ѝ бе оставил две неща. Докато беше спала, той бе окачил отново медальона си на врата ѝ. Цялата бе покрита с остра мъжка миризма...

Даяна и Нола решиха да отидат в Аква Сулис на пазар. Обикаляха цялата сутрин и когато се върнаха, бяха отрупани с покупките на Даяна. Беше си напазарувала парфюми, гримове, няколко червени глинени съда, няколко дървени табли за писане и калемни.

Кожените панталони за езда, които бе поръчала, бяха готови. Реши

да ги обуе следобед, когато щеше да посети Маркус.

Тръгна с коня към крепостта заедно с верния роб до нея, но Тор трябваше да я чака при входа на форта. Въпреки че принадлежеше към домакинството на генерала, стражите не разрешиха на британеца да се размотава наоколо, без някой да го придружава. Още повече, че губернаторът Паулинос се беше върнал, а всички знаеха неприязънта му към британците.

Тъй като правилата бяха строги, Даяна реши да остави конете при Тор и да продължи пеша. Веднага забеляза, че в крепостта имаше много повече хора от предишния път. Сигурно Паулинос се бе завърнал с легиона си от Уелс Толкова много очи я наблюдаваха, че когато видя познатото лице на Петриус, почувства облекчение.

– Моят брат е щастлив човек, щом поражда такова робско посвещение, Даяна.

Тя го дари с прекрасна усмивка:

– А къде е той?

– Страхувам се, че е много зает. Паулинос се е завърнал с армията си и Маркус е във валетудинориума¹⁹ с всички ранени легионери. Ще те придружавам вместо него. Вече разгледа ли форта?

– Била съм тук и преди, но съвсем за кратко. Щом като Маркус е зает, по-добре да си тръгвам.

– Недей! Ако Маркус научи, че не съм те взел под закрилата си, ще ме накаже – Петриус се усмихна по момчешки. – Все още не ми е протил за това, че дойдох в къщата пиан.

Даяна се изчерви красиво. Не ѝ се щеше да остава, но не искаше да бъде причина за братска разправия. Този смел млад мъж щеше да замине да се бие в Уелс до края на седмицата и тя не можеше да се реши да му откаже.

– Нека да си помисля какво би било интересно за теб. Живея в бараките за офицери, но в тях няма нищо забележително. От наблюдателниците има добра видимост, но какво интересно би намерила една красива жена. Посещавала ли си храма?

– Не, никога не съм била в римски храм.

– Вие британците боготворите Съл, богинята на слънцето, така ли е?

– О, не. Аз съм християнка – обясни тя. Петриус зяпна от удивление.

19. Valetudorium (лат.) – болница, лазарет – Б.ред.

– Християнка? – Това бе странна секта, създаваща сам проблеми, която Нерон с удоволствие преследваше. В Рим беше станало навик да обвиниш някого, че е християнин и съответно да го накажеш. Римляните обичаха да наблюдават разплискването на човешка кръв, така че християнските затворници винаги се търсеха за гладиаторските игри. Петриус запази чутото някъде в съзнанието си, усещайки инстинктивно, че познанието е власт.

– Тук има една масивна сграда, която приютява няколко храма. – Влязоха в приземния етаж, където имаше множество други входи. На една от вратите бе гравирано името Юпитер Оптимус Максимус, а на другата – Митра²⁰. На третата врата пишеше Марс, за когото Даяна знаеше, че е бог на войната, а на последната пишеше Фортуна, за която Даяна помисли, че трябва да е богинята на щастието и добрия шанс.

– Маркус боготвори Юпитер, но много от военните, се прекланят пред олтара на Митра. Това е мъжки култ. Митра е непобедим бог, който олицетворява смелостта. В легендата Митра получил задача да хване древен бик. Когато го убил, от неговото тяло израснали растения и билки, от кръвта му се родили нови форми на живот, а семето му станало начало на зачатие...

Той я поведе през вратата, на която пишеше Митра, и започнаха да се изкачват по стълби, после влязоха в храма и можеха да видят долу масивния каменен олтар. Под него имаше изкоп, където се бяха събрали няколко офицера центуриони.

– Това е сенаторът Паулинос. Сигурно е дошъл, за да благодари за победите си срещу келтите.

Гол до кръста младеж с добре оформени мускули, облечен само в бяла препаска, застана на площадката пред олтара. Носеше огромен железен чук и сабя. После изведнъж се чу страхотен рев и се появи чисто бял бик пръхтящ от ярост. Младият мъж вдигна високо мускулестата си ръка и стовари неочаквано чука върху главата на бика. В момента, в който той падна на колене, младежът извади сабята си, прободe главата му и я съсече. Кръвта бликна и изпръска наоколо, а после потече надолу към жертвените съдове, които само за секунди се бяха напълнили с червената течност. Даяна с ужас наблюдаваше как Паулинос повдига купичката с още топлата кръв и я поднася към устните си... Даяна се обърна и излезе през вратата.

Петриус я настигна след миг:

---

20. Митра – (лат. mithres) – персийски бог на светлината. – Б.ред.

– Какво има?

– Изведи ме от тук – настоя тя.

Той видя, че е пребледняла и трепери. Пролятата кръв му беше подействала възбуждащо и Петриус се надяваше, че ефектът бе същият и върху Даяна. Беше я завел там, за да може да я обладее... Но сега, когато я видя така уязвима, разбра, че желанието му да я притежава, докато тя трепери, нарастваше още повече. Вдигна я и я отнесе през още две врати, докато стигнаха храма на Фортуна.

Подпря я на една от колоните и клекна до нея, за да свали наметалото ѝ. Преструваше се на загрижен.

– Не трябваше да те вода в храма на бог Митра, а в храма на богинята Фортуна. Тя ще ни дари с всичко, което пожелаем.

Към Даяна се приближи агънце. Мъничките му рогца бяха позлатени, върху тях имаше гирлянди от цветя.

– Ох, ти, мъничкото ми – тя се протегна да прегърне невинното божие създание...

Преди Даяна да разбере каква беше мисълта му, Петриус разпори корема му с ножа си и напълни ръцете ѝ с вътрешностите на агнето, докато животът все още пулсираше в тях.

Даяна почувства, че ще припадне, но изведнъж разбра, че Петриус се готвеше да я изнасили.

Глава 19

Само страхът я спаси от припадъка. Вкопчи се в реалността, както удавник за сламка – за да остане съзнанието ѝ непомрачено. Хвърли агнешките вътрешности в лицето на Петриус, но вместо да го отблъсне, кръвта го възбуди. Той се хвърли върху нея, повдигайки копринената ѝ туника.

Спасиха я именно кожените панталони. Докато Петриус се опитваше да ги свали от нея, тя успя да вкара обувия си в ботуш крак между чатала му и да го ритне рязко. Подобно на бика, Петриус падна като ударен с чук. Единствената разлика бе, че Петриус виеше в агония от болка.

Даяна се изправи и веднага побягна. Не се поколеба нито за секунда и дори не погледна назад. Кръвта от агнето бе попила в червената мантия и легионерите на портата забелязаха само, че девойката много бързаше.

Качи се на седлото, преди Тор да може да ѝ помогне.

– Какво се е случило, лейди? – попита той с разтревожен глас.

– Заведи ме къщи!

Той видя, че Даяна нямаше желание или не можеше да говори и си помисли, че генералът ѝ бе заповядал да се прибере.

Когато пристигнаха, Даяна отиде направо в банята, за да се изкъпе. Като видя, че е разстроена, Кел изпрати Сила при нея. Робинята завари Даяна да повръща. Даяна се изкъпа, облече кремава туника от фина вълна и се качи в стаята си. Постави тежкото дървено резе на вратата, за да бъде сигурна, че никой няма да я обезпокои, и започна да крачи из стаята в отчаяние.

Трескаво отблъскваше всички мисли за онова, което се бе случило в храма. Беше толкова отвратително, че дори не можеше да помисли за него. Но колкото повече се опитваше да го заличи от съзнанието си, толкова по-бързо мислите ѝ се връщаха обратно. Накрая седна и възстанови в спомените си преживяното в детайли...

Никога нямаше да забрави металния мирис на кръвта, смесена с тамян. Най-страшният момент не бе, когато Петриус се опита да я изнасили, а когато разпра невинното малко агънце и се опита да включи и нея в безсмисленото жертвоприношение. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя заплака тихичко.

Даяна нямаше представа колко бе плакала, но когато погледна към прозореца, вече се бе стъмнило. Изми лицето си и се почувства по-добре, след като бе изплакала пречистващите сълзи. Но вътре в нея остана една тъга, която не можеше да бъде премахната.

Беше доста късно, когато Маркус се върна вкъщи. Беше престоял в болницата целия следобед, като се опитваше да се справи с необичайния брой ранени легионери. Паулинос ги беше върнал в Аква Сулис, за да бъдат възстановени. Знаеше, че по-малко от половината щяха да оживеят. В края на деня дрехите му бяха просмукани от кръв и други мърсотии, така че Маркус се изкъпа във форта, преди да се прибере.

Благодареше на боговете, че Даяна го чакаше. Тя можеше да пропъди неприятностите много по-лесно, отколкото виното или опиата, който беше опитвал. Знаеше, че тя е нещо повече от красиво женско тяло, където може да се загуби. Наслаждаваше се на нейната интелигентност, на чувството ѝ за хумор и на още нещо, което трудно можеше да се формулира. Беше толкова сладка, притежаваше такава неопетнена невинност, която го караше да се чувства толкова отговорен, колкото беше и чувството му за притежание, може би дори повече.

Когато Даяна не го посрещна в атриума, беше разочарован. Каза си, че е доста късно. Надяваше се да го чака, за да вечеря с него, но щеше да разбере, ако вече беше вечеряла. Маркус не мина през банята, какъвто бе навикът му, а отиде направо в триклиниума. Намери само Кел, който го поздрави. След момент на тотално разочарование, на сърцето му олекна. Даяна го чакаше горе.

– Кел, поръчай да донесат вечерята в спалнята ми. Маркус изкачваше по три стъпала наведнъж. Когато отвори вратата и намери стаята празна, сърцето му се сви. Къде, по дяволите, беше тя? Не се виждаха никакви роби, коридорите бяха абсолютно празни. Маркус отиде до стаята, в която тя обикновено спеше. Вратата беше затворена. Щом се опита да я отвори, разбра, че е заключена.

– Даяна, върнах се! – извика той. Не можеше да скрие раздразнението си от факта, че вратата бе заключена и за него. Когато не получи отговор, раздразнението му се превърна в гняв. – Даяна! – извика той силно.

– Иди си! – отговори тя тихо.

„Да си отида? Дали чух правилно?“

– Отвори вратата! – заповяда той. Гневът му все повече се превръщаше в ярост. „Ето какво получавам за това, че ѝ се посвещавам!“

Когато Маркус не чу никакво движение в стаята, разбра, че тя няма да отвори, както бе поискал. Обхванат от бяс, той натисна вратата с рамо и започна да я блъска, докато резето се разцепи и Маркус влезе в стаята с блеснал от недоволство поглед.

Видя колко тиха и бледа бе и разбра, че нещо се бе случило. Сърцето му се сви от страх, когато коленичи до нея.

– Болна ли си? – Гласът му бе разкъсан от емоции.

– Беше ми зле, но сега съм по-добре.

Сърцето му натежа, като си помисли, че може да е заченала, но после логиката му подсказа, че е твърде рано. Нежно протегна ръка, за да хване нейната.

Даяна се сви.

– Не ме докосвай.

– Да не те докосвам ли? – Той повтори думите ѝ със застрашителен тон. Даяна разбра, че навлиза в много опасна територия, но не обърна внимание на предупреждението.

– Между нас има твърде много разлики! – извика тя. – Мразя Рим, ненавиждам всичко, зад което стои Рим! Отвращавам се от римляните!

– Какво те измъчва? Рим е центърът на света. Той е олицетворение на перфектно правителство, образование, култура, философия. Ние, римляните, не сме като обикновените маси, ние сме патриции! Ние сме най-образованите, най-цивилизованите, най-смелите и уважавани мъже, които някога са живели на тази земя.

Даяна му възрази:

– Вие сте раса на брутални и примитивни регенерати. – Държеше медальона от златната монета в ръката си. Хвърли я към него. – Вземи я, тя ме омърсява.

Маркус не обърна внимание на верижката, а взе Даяна в ръцете си.

– В името на боговете, ще те обладая тук.

Тя напрасно се бореше. Ръцете му бяха като железни клещи, гърдите му бяха каменна стена на укрепление. Колкото повече се опитваше да му се противопостави, толкова по-големи бяха гневът и страстта му. Занесе я върху леглото и разкъса кремавата ѝ роба. Отхвърли наметката си и свали туниката си.

Погледът на Даяна го предизвикваше – тя лежеше и трепереше от ярост.

– Ако ме насилиш, така както господар робинята, това ще убие любовта ми към теб. Ще докаже, че си брутален, примитивен регенерат и ще станем вечни врагове. – Гласът ѝ бе тих, но излъчващ такава сила, че

той се спря.

Маркус прекара мазолестите си пръсти през косата си съвсем объркан.

– Какво се е случило днес? Какво те накара така да се промениш? Говори, жено! – прокънтя гласът му.

Даяна заметна робата върху голото си тяло, седна и сви крака под себе си. Маркус, истински объркан, стоеше край леглото ѝ. Тя внимателно подбираше думите си:

– Когато днес дойдох във форта, ти беше зает и аз влязох във храма. Стана ми зле от бруталното езическо жертвоприношение...

Маркус въздъхна облекчено.

– Заради това ли е всичко? Даяна, не трябваше да ходиш в храма. Сърцето ти е твърде жалостиво, за да разбереш всичко това. Защо мислиш, че досега не съм те водил там?

Даяна поклати глава.

– Не е само кървавото жертвоприношение на животните. Това е голямата разлика между нас. Никога няма да свикна с римския начин на живот. Никога няма да приема вашите вярвания и обичаи. – Тя бе кръстосала ръце около тялото си, за да се защити. Дланите ѝ усещаха меката вълнена материя. – Облеклото, храната и езикът са малките беди, които лесно се преодоляват. Но аз се противопоставям на начина, по който мислиш, на това, в което вярваш, на твоите идеали. Смяташ, че вие управлявате света по висше право. Цялата ви империя е основана само върху властта и потисничеството. Разликите между нас са твърде големи, за да могат да бъдат преодоляни.

– Единствената разлика между нас, която има значение, е, че аз съм мъж, а ти жена! Нашите тела си пасват толкова добре, че се превръщаме в едно, когато те любя. Разликите ни изчезват в момента, в който се слеем.

– Не, Маркус. Ние просто оставяме настрана разликите, за да се отдадем на страстта си... Когато не се любим, разликите остават – по-големи от живота дори.

– Това, което изпитвам към теб, е любов!

– Можеш ли честно да кажеш, че не изпитваш никаква похот към мен?

– Да, изпитвам любов и сладост. Една комбинация, която поражда огън. Повечето мъже и жени биха продали душите си, за да изпитат това, което ние имаме!

– Страхувам се, че съм направила точно това – каза тихо Даяна. –

Вземи! – подаде му верижката за втори път.

– Цезар е бил най-големият патриции, държавник и генерал, който е живял някога.

– Цезар е бил завоевател, който е заграбвал земите, които не са му принадлежали, и е заробвал хиляди горди, свободни хора.

Маркус взе с неудоволствие медальона, на който бе изобразен Цезар, и прехвърли верижката през врата си. Знаеше, че тя обвинява него, а не Цезар за всичките тези неща, които бяха истина.

Маркус вдигна главата си с гордостта на орел и с цялата смелост, която притежаваше, запита:

– Обичаш ли ме?

Даяна го гледаше втренчено. Думите заседнаха в гърлото ѝ, очите се напълниха с неизплакани сълзи. Застана на колене пред него:

– Маркус, толкова те обичам, че чак сърцето ме боли. – Ръцете ѝ обхванаха врата му и той я притисна към себе си, а сълзите ѝ се стичаха по гърлото му.

– Недей да плачеш, любима, не мога да го понеса! – притискаше я към себе си утешително.

В топлата защитна прегръдка на ръцете му, ужасът от следобедна отслабна. Нямахше да му каже за Петриус, нямаше смисъл. Така или иначе, тези дни той щеше да отпътува.

– Не ме интересува дали си християнка, друид, британка или келтка. За мен си просто Даяна – моето сърце и моя живот. Всъщност има ли значение за теб дали аз съм римлянин? Не мога ли да бъда, просто Маркус?

Преди Даяна да може да отговори, бяха прекъснати от звука на тихо покашляне. Погледнаха нагоре и видяха Кел, който стоеше на прага сред остатъците от разцепеното резе на вратата. Носеше поднос с храна, а на лицето му беше изписано облекчение. Нямахше съмнение, че не знаеше какво да очаква, след като бе съзрял разбитата от генерала врата.

Когато Даяна видя храната, разбра, че Маркус не беше вечерял, и се почувства виновна.

– Толкова е късно. Моля те, нахрани се! Сигурно си изтощен.

Маркус постави подноса на леглото.

– Хапни заедно с мен – изкуши я той. – Храната винаги ми е много по-вкусна, когато ти я споделяш с мен.

Даяна кимна и изтри очите си. Маркус я взе в скута си и ѝ подаваше специално избрани за нея хапки. Желанието да я люби го изгаряше, но той потискаше огъня на страстта си с желязна воля. Сега я беше

успокоил и не искаше да разстрои крехката връзка, която току-що бе успял да възстанови между тях.

След като се нахраниха, тихичко си говориха. Той ѝ разказа как е прекарал деня, омаловажавайки раните, които бе видял и високата смъртност. Тя му показа нещата, които бе купила в магазините. Той ѝ обеща да я научи да пишеше с калема. После нежно я постави в леглото и ѝ изпрати въздушна целувка:

– Изглеждаш бледа, скъпа. Опитай се да поспиш! Ще кажа нещо на Кел и после и аз си лягам.

Маркус имаше неприятен проблем, който сега многократно се усложняваше заради Даяна. Потърси Кел и двамата отидоха в солариума. Кел сипа чаша вино на генерала, а Маркус му каза да налее и на себе си. Покани Кел да седне, но той остана прав. Мислеше по-добре, когато крачеше наоколо.

След като беше изминал дължината на тигрицата, изобразена на мозайката, три или четири пъти, той каза:

– Имам проблем с гуляя, който организирам за губернатора и неговите центуриони, преди да отидат да се бият.

– Никога преди не е било проблем. Както винаги, ще стоя настрана от очите на губернатора.

– Не, Кел, проблемът не е с теб, а с Даяна.

– Разбирам! – Кел наистина разбираше. „Гуляй“ беше скромна дума за вакханалията, която генералът организираше и която бе станала традиция. Обикновените центурионите, тези от кохортите, които се бяха върнали, и тези, които щяха да заемат тяхното място, заедно със Сеуто-ниус Паулинус се впусаха в нещо, което можеше да се опише като оргия. Ядяха, докато започнеха да повръщат. Пиеха, докато се проснеха на пода, и любеха, докато не изпаднеха в делириум. – Тя трябва да стои далече от похотта на мъжете, заключена в стаята си. Като допълнителна мярка, можеш да поставиш охрана пред вратата – допълни Кел.

– Не нейната безопасност ме безпокои. Винаги ще съм в състояние да я защита. – Маркус вървеше върху тигрицата, после се върна до нея по изобразената от мозайката трева...

Кел скри усмивката си. Генералът оглеждаше тигрицата, като че ли беше Даяна. Аналогията беше доста далечна, защото Даяна щеше да се държи като тигрица само ако дочуеше за разврата, който се развиваше тук, в къщата. Тя не можеше да приеме публичното показване на голотата, така че можеше само да си представи как щеше да се шокира от многобройните съвкупления, жестокостта и перверзността,

практикувани от Юлия Алегра и нейните проститутки, когато се съберяха с римските легионери.

Кел беше изненадан, че Маркус Магнус се безпокоеше какво ще си помисли за него една робиня. Не беше ли все още той господарят на тази къща? Дали генералът освен сърцето си не ѝ бе връчил и топките си?

– Не би ли могъл да организиращ гуляя във форта! – попита той внимателно.

– Не. Нямам намерение да доставям проститутки за две хиляди мъже. Това ще разстрои дисциплината завинаги.

Кел знаеше, че е безсмислено да предлага гуляя да не се провежда. Тази свиня Паулинуус се беше завърнал и го очакваше и ако той си помислеше, че генералът оттегля гостоприемството си, можеше да го приеме като лична обида.

Маркус продължи:

– Вероятно ще можеш да я изведеш извън къщата, но къде ще я изпратиш и по каква причина, нямам представа.

Кел изпи чашата си, за да му дойде кураж за това, което щеше да предложи на генерала:

– Генерале, мисля че се безпокоите излишно. Не защото тя е ваша робиня, а защото е жена и трябва да знае мястото си. Жената винаги се възползва от мъжа всеки път, когато той е достатъчно глупав, за да ѝ го позволи. В моя случай Нола се възползва всеки ден от мен просто защото знае, че имам слабост към нея.

Маркус добре знаеше за връзката между Кел и Нола.

– Това, което казваш, е истина. Ако мъжът не е водещият, него го водят. Ако не управлява, него го управляват и ако не е господар, жената го гледа с презрение. Гуляят, който съм задължен да организирам, няма нищо общо с Даяна. Не е нейна работа и не трябва да се тревожи за това. – Маркус допи виното си. – Благодаря ти, Кел!

– Решението е твое, генерале. Мисля, че е умно. Докато го наблюдаваше да се изкачва по стълбите, Кел се чудеше кое го бе накарало да вземе страната на римлянина срещу британката. После разбра, че има нещо по-силно от верността към собствената нация. Беше нещо доста по-старо – половото разделение между мъжете и жените. Как можеше да не застане на страната на мъжа?

Когато се мушна в леглото си, Маркус реши, че ще се отнася потвърдо към Даяна. Може би трябваше добре да я напляска тази вечер, когато му бе отказала и бе изтъкнала разликите им в лицето му. Беше

пресушил сълзите ѝ, беше я нахранил, после я бе сложил в леглото, овладявайки страстта си. Сега реши, че трябва да поправи грешката си. Ако му окажеше и най-малко съпротивление, щеше да шамароса хубавото ѝ лице, та чак зъбите ѝ щяха да изтракат!

Протегна се доста грубо и я притегли към себе си. Устните му притиснаха нейните в дива целувка. Ако не я накараше да му се отдаде сега, в този момент, щеше да размаха камшика.

Даяна се разтопи срещу него. Лежейки между мраморно твърдите му бедра, тя омекна. Щедро надарените ѝ гърди лежаха върху гърдния му кош, мекият ѝ корем галеше необузданият му мъжки член, а ароматната ѝ уста бе отворена за него, приканвайки го неустойимо...

Той запълни устата ѝ с езика си и когато го извади, я чу да прошепва:

– Марк... Марк... Маркус!

Когато прошепна името му, той изпита върховно удоволствие. Тя проследи с пръст белега по лицето му. Най-нежното ѝ докосване породило в него дълбока и силна страст. После най-неочаквано тя легна върху него, сграбчи с ръка стрелата му и му се отдаде сладно. Беше като гореща коприва. Маркус изпитваше неутолима нужда от нея. Тя започна да се движи бавно, изкусително, повдигайки се високо и после отпускатки се рязко, за да го усети целия. Засили темпото, увеличайки и него.

Съединяването им бе като буря – първично и впечатляващо със силата си. Достигнаха до оргазъм едновременно и Маркус я задържа върху себе си дълго след като и последното потрепване бе отшумяло. Държа я, докато се почувства полувъзбуден и реши да остане в нея цялата нощ...

Чувстваше се пълен господар, след като я бе подчинил във върховния акт на удоволствие... Докато Даяна лежеше върху него, унесена в райска наслада, той усети, че тя мърка от удоволствие. Усмихна се в тъмнината, чудейки се кой от тях беше поробенният.

Глава 20

Маркус нареди на Кел да поръча храна и вино за пиршеството и да посети Юлия Алегра, за да осигури забавленията. Не каза нищо на Даяна до самия ден на пиршеството. Преди да тръгне сутринта, седна на края на леглото и се прокашля.

Даяна обичаше да го вижда с излъскания нагръдник.

Когато се облечеше в доспехите си и я докоснеше, цялото ѝ тяло се изпълаваше с нея.

– Паулинос тръгва с легионерите утре. В такива случаи има традиция да се организира вечеря за губернатора и неговите офицери.

Даяна се разтревожи.

– Искаш да кажеш, че тази вечер той ще бъде тук. О, Маркус, мога ли да отида някъде другаде?

Настроението на Маркус се подобри. Въобще нямаше да има проблем с нея.

– Може би така ще е най-добре. Паулинос ненавижда британците и затова не допускам дори Кел до него. Защо не идете с него на театър? Когато се върнете, трябва веднага да се качиш горе и да залостиш вратата. Видя на какво приличаше брат ми, като беше пиян. Страхувам се, че когато много мъже се съберат заедно, пият, докато могат да се държат на краката си...

– Идеята за театъра е добра. Паулинос ме мрази. – Тя леко потръпна, като си спомни косматия гигант, който ѝ приличаше на огромна, но жалка мечка.

Маркус я целуна за довиждане.

– Днес няма да се видим повече. Сигурно ще си заспала, когато ще се кача горе, но щом легионерите си заминат, ще мога да прекарвам повече време с теб и ще те заведа на лов за глигани. – Той се изправи и закопча кожения колан, на който слагаше оръжието си. – Забавлявайте се в театъра!

– А ти се забавлявай на пиршеството! – отговори тя невинно, което още повече го накара да се чувства виновен, че не ѝ каза истината за пиршеството.

Облечена в яркосиня туника с подходящи бижута, Даяна привлече вниманието на публиката повече, отколкото представлението. Русите ѝ

къдрици впечатлиха както мъжете, така и жените. Шепнешком се питаха коя е. Отговора, че е държанка на генерала, даваха по-информираниите. Мъжете завиждаха на Маркус, а жените биха дали мило и драго да са на нейно място.

Даяна се забавляваше от факта, че Кел беше сложил ръката си на камшика като предупреждение за останалите да се държат настрана. Бяха избрали музикално представление, но то се оказа екстравагантен балет, Даяна се развличаше, като наблюдаваше певците и танцьорите в сложните им костюми и маски. Представлението стана малко по-цинично, когато група акробатки нахлу на сцената само с по една превръзка върху гърдите и друга върху слабините.

Постановката завърши твърде късно. После Кел я заведе в една виарна. Традиция беше след представлението да се пие топла или студена напитка. Даяна си избра топло вино с билки, а Кел предпочете старо вино, внос от Италия. Младата жена с неудоволствие призна, че римското вино бе по-добро от местното.

Даяна се завърна с носилката, а Кел вървеше редом с нея, така че можеха да разговарят за вечерта. Чувстваше се много поласкана, дори малко порочна, защото беше излязла тази вечер навън, а Маркус трябваше да бъде домакин на военния главнокомандващ и неговите центуриони.

– Благодаря ти, че ме придружи, Кел. Беше ми много приятно. Ще кажа на Маркус за акробатките, които е пропуснал да види. – Даяна се изкикоти: – Горкият Маркус!

Когато пристигнаха, пред къщата бяха наредени носилки. Беше ясно, че гостите на генерала са все още тук.

– Мисля, че е по-добре да минем отзад през градината, а не през официалния вход – посъветва я Кел. – Може да обсъждат някакви военни въпроси. „Нека Господ ми прости лъжата“, помисли си Кел.

Даяна се промъкна през портата към високата ограда на градината и застина на мястото си. Около половин дузина голи жени бяха възседнали гърбовете на мъже, които също бяха голи. Други, също голи, държаха факли или малки камшичета, с които удряха онези, които се правеха на коне.

– Военни въпроси? Много смешни въпроси! Това имаше предвид, нали?

Кел я хвана за ръка и побутна към стъпалата, които водеха към втория етаж. В този момент Маркус излезе от къщата с гола жена, която висеше на ръката му. Косата ѝ бе гарвановочерна. Беше щедро надарена с

тежки гърди и широк ханш. Даяна не можеше да повярва на очите си. Жената беше точно копие на Алегра.

– Какво, по дяволите, търсиш тук? – запита Даяна, а зелено-сините ѝ очи изпуснаха яростни искри към Маркус.

– Тя е тук, защото съм я поканил. Качвай се горе! – заповяда той. Погледна застрашително към Кел. Къде, в името на рая и ада, му беше акълът да разреши на Даяна да види това сборище.

Даяна постави ръце на кръста и завъртя пети.

– Да се качвам горе, така ли каза? Сигурен ли си, че стаята няма да ти трябва за дебелия курва?

Маркус я зашлеви през лицето и я грабна. Понесе я нагоре, а тя риташе и ругаеше през цялото време. Той я блъсна в спалнята си и затвори вратата.

– Спи да ругаеш веднага! Ако някой те чуе, ще си помисли, че си от онези курви долу.

– И няма да сбърка! Точно такава съм, твоята курва. Една от многото очевидно. За римлянина всяка жена е такава! Защо не си облека препаската и да се присъединя към игрите ви?

Маркус изскърца със зъби. Тя определено го предизвикваше към насилие. Отвори вратата и намери Кел да обикаля наоколо:

– Ела тук! Няма да ѝ позволяваш да излиза навън тази вечер. – Маркус я срязва с тъмния си поглед. – Ако си свършила с представлението, ще се върна при курвата.

Даяна грабна една сребърна лампа и я захвърли към вратата. После се тръшна върху леглото и започна да хлипа.

Кел я остави да поплаче пет минути, после отбеляза суховато:

– Напразно си хабиш сълзите, лейди. Спести ги за генерала.

– О, млъкни! Всичкото е договорено – да ме изведеш навън, за да може той да организира тази мръсна римска оргия. – Даяна се изправи и изтри сълзите от очите си.

Кел реши, че трябва да се опита да я поуспокои. Защото Маркус Магнус не беше във възторг от начина, по който беше изпълнил задачата си:

– Генералът искаше да те пощади. Мъжете винаги действат като разгонени животни.

– Искаш да кажеш, че това се е случвало и преди? – извика Даяна.

– Виновен е тази свиня Паулинос. Ако генералът не направеше оргията в къщата си, губернаторът щеше да го счита за враг, а враговете на Паулинос не живеят дълго. Генералът кани Юлия Алегра и

момичетата ѝ, за да избегне насилие над неговите робини.

– Юлия Алегра е госпожата на момичетата? – попита Даяна. – Тя ми напомня на някого, когото познавах и чието име беше Алегра. „Когато не се наричаше Лайтфут“, помисли си нещастно Даяна. Долната ѝ устна се разтрепери. – О, Кел, какво ще правя?

– Престани да се правиш на смешна!

– Какво искаш да кажеш?

– Ела тук, пред огледалото.

Даяна се приближи бавно и застана, загледана в отражението си с големи тъжни очи.

– Погледни се, добре се погледни. Ти си една от най-красивите жени, които някога съм виждал и няма съмнение, че и генералът го е забелязал. Само те беше погледнал и вече беше като ударен от гръм. Когато ти го чакаш, защо дори да поглежда към някоя друга жена?

Тя преглътна сълзите си.

– А Юлия Алегра?

– Не би я връткал дори и с изкуствен пенис... Извини ме за циничността...

– Наистина ли?

– Сама помисли. Дори и чувал да сложи Алегра на главата си, пак няма да я чука.

Даяна се разсмя въпреки грубия език на Кел.

– Може би я пази за Паулинос.

Сега пък беше ред на Кел да се засмее.

Даяна осъзна, че беше много по разумно Маркус да осигури проститутките, отколкото да позволи на пияните до смърт легионерите да се забавляват с неговите робини. В края на краищата, това бе неговата къща и той можеше да прави каквото пожелае... Въпреки това Даяна не можа да прогони връхлитащата я ревност, която обхващаше всяка жена, до която римлянинът се бе докоснал.

Маркус обаче не дойде да си легне. Не го видя до следващата вечер. Даяна прекара деня сама. Цялото домакинство бе заето от ранна утрин до залез слънце с почистването на остатъците от нощните похождения. Всичко трябваше да бъде сложено в ред – подовете, стените, килимите. Всяка кушетка в къщата се нуждаеше от поправка.

Чувствата на Даяна премина от омраза в ревност и гняв. Намесена бе честта ѝ: Маркус я бе посрамил и смутил. И наказанието ѝ щеше да отговаря на престъплението. Но в ранния следобед вече копнееше някой

да сподели самотата ѝ – трябваше ѝ воля, за да потисне желанието си да яхне кобилата и да отиде до укрепленията само за да го мерне.

Когато вечерта вече настъпваше, реши че няма да реагира въобще. Щеше да го поздрави естествено и да се прави все едно че нищо не се бе случило. Нищо, което да я ядоса. Разбира се, щеше да облече нещо много специално.

Когато Маркус пристигна вкъщи и Даяна не бе в атриума да го посрещне, той не бе нито разочарован, нито учуден. Не беше се и надявал, че тя ще го чака. Предвиждаше кавга, която щеше да е толкова бурна, че можеше да премине в насилие, ако не успееше да си наложи желязно самообладание.

Чу женски гласове откъм солариума и ухото му лесно различи звънкия смях на Даяна. Беше облечена в някаква прекрасна дреха, която я правеше да изглежда като тигрицата на мозайката под краката ѝ. Красотата ѝ бе неописуема.

– О, Маркус, сигурно се прибираш по-рано. Как неусетно е минал следобедът. Точно ти си човекът, който трябва да ми помогне да взема решение.

Часовете, които бе прекарал без нея, му изглеждаха безкрайни. Не само че не се бе прибрал рано, беше дори закъснял. Къде бяха обвинението ѝ, сърдитите думи, заплахи или сълзи?

Вместо това, тя го даряваше с усмивка на обожание.

– Не мога да реша какво да правя със зимната си наметка. Дали да я обточат с червена или с черна лисица? – Беше поставила мостри и от двете си страни – близо до лицето. – Нола счита, че червеното носи повече топлина, но аз съм склонна да взема черното, защото отива на лицето ми.

Маркус премести погледа си от Даяна към Нола и обратно. Беше го объркала напълно.

– Защо не вземеш и двете? – предложи той благо, но беше настръхнал като вълк.

– Казах ти, че той е невероятен! – обърна се Даяна към Нола, после се приближи към него и му подаде устните си за целувка.

Маркус потърси очите на Нола и ѝ даде знак да ги остави сами. Част от него му нашепваше да не споменава нищо, но след като Нола излезе, вироглавството му го подтикна да заговори за предишната вечер.

– Добре ли се забавлява в театъра? – попита той след несигурната целувка.

– Всяка минута! Благодаря ти, че предложи да отида! – Даяна

проявяваше снизходителност. Може би прекалена?

– Много си хубава тази вечер. Приличаш на тигрицата.

Тя се отдели от него и се завъртя, за да му даде възможност да оцени пълния ефект от прозрачната дреха. Ясно се виждаше извивката на пищните ѝ гърди с розови връхчета, венериният хълм с русите къдри. Когато се завъртя, през ефирната материя се очерта дори падинката, разделяща бузите на задника ѝ.

Даяна знаеше как ще му подейства тази гледка и Маркус усети, че това посрещане беше планирано. Тя отново намали разстоянието между тях, но не напълно. Остави няколко изкушаващи сантиметри между телата им, очаквайки той да я притегли към себе си. И когато Маркус го направи, тя се закачи с него:

– О-о, това сабята ти ли е или просто се радваш, че ме виждаш?

– Дали си подрязала ноктите на лапите си? – измърмори той.

– Разбира се – измърка тя мило.

– Това ме разочарова. Мислех, че ще изгаряш от ревност заради снощи.

Смехът ѝ прозвуча като камбана:

– Ревност? Такова чувство не познавам.

Маркус я сграбчи и я притисна силно към себе си.

– Тогава за какво, по дяволите, е цялото това представление? Безсрамно си се разголила и действията ти са прозрачни. – Впи устни в нейните и тя разбра, че бе успяла да го изкуши безумно.

– Проклет да си, римлянино, да гориш в ада! – Сграбчи черната му коса с двете си ръце и впи зъбите си в устната му, докато не потече кръв. – Искам да те убия!

Маркус се засмя с дълбоко задоволство.

– Ах, малка кучко. Обичам те толкова много. Мисля, че успя да ме омаеш с твоето магьосничество. След теб не мога да погледна друга жена. Разбира се, не трябваше да ти казвам всичко това...

Тя диво се притисна към него.

– Да, искам да ми го казваш всеки ден и всяка нощ. Не само да ми го казваш, а и да ми го показваш.

Маркус я положи на мраморния под върху тигрицата. Разпиля косата ѝ върху зелената трева от мозайката. После много бавно и целенасочено ѝ показа колко много значеше тя за него.

Щом Паулинус отпътува на запад заедно с новообучените легиони, Маркус вече имаше няколко свободни седмици, преди две нови кохорти

да пристигнат за тренировки. Собствените му войници, които бяха разположени за постоянно в Аква Сулис, също промениха всекидневните си задължения. Корпусът инженери се върна да строи пътища, акведукти и обществени бани на местата, където топлите минерални извори извираха от земята.

Маркус реши, че е дошло време да заведе Даяна на лов за глигани. Една сутрин той я разбуди с целувка в ранни зори и когато тя се сви в него, се пошегува:

– О богове, ти само за това ли мислиш? Ако искаш да отидем на лов за глигани, ставай и се обличай, докато не съм се отказал.

Даяна скочи веднага.

– Днес ли? Днес ли е ловът? – Дори и не се опита да скрие възмущението си. Беше поръчала да ѝ ушийт специална туника в стила, в който си представяше, че са ги носили през Средновековието – щеше да я облече върху кожените панталони. Беше светлозелена, с избродиран златен орел. Мислеше си, че ако Маркус имаше орел, щеше да ловува с него. Беше си купила дори ловен златен рог, който щеше да носи окачен на врата си.

Сила сплете косите ѝ на дебела плитка, която зави около главата ѝ. После постави украшение във вид на малка коронка от злато със смарагди. В края на краищата така си представяше отиването на кралски лов...

Тор беше оседлал кобилата и я чакаше, когато тя отиде в конюшнята. Остави се той да я вдигне на седлото, когато чу кучетата да лаят. Маркус вече беше възседнал своя кон Траян, а кучетата Ромул и Рем се въртяха около него възбудени, когато тя влезе в двора.

– Диана, ти наистина си богиня на лова днес.

– Къде са другите?

– Кои други?

– Не можеш да отидеш сам, твърде опасно е.

– Имам кучета и още един кон. Това е всичко, което ми е необходимо за лова на глигани.

В стомаха ѝ пропълзя чувство на страх. Нямаше пушка, нито арбалет, нито хрътки, нито помощници.

– Не се страхувай, любов моя. Ще те пазя! – закле се той с неосъзнатата арогантност.

Даяна изпъна рамене.

– Да се страхувам? Не ме е страх. С цялото си сърце ти вярвам, че ще ме опазиш невредима. – Искаше ѝ се самата тя да се чувства толкова смела, колкото бяха думите ѝ. – Обичам приключенията! – извика Даяна

и препусна към гората.

Още преди да бе навлязла навътре, Маркус я настигна. Трябваше да намалят хода си. През високите дървета струеше слънчевата светлина, червените и жълти есенни листа като че ли горяха в огън. Там, където дърветата се сгъстяваха и светлината не можеше да проникне, беше твърде мрачно.

Даяна се движеше колкото се може по-плътно до Маркус. Разбираше, че гората е изпълнена с невидими опасности, защото ясно дочуваше животните да чупят клони и различаваше следите им по падналите листа. Маркус държеше под контрол кучетата със строги заповеди. В противен случай, те щяха да последват първия елен, когото подушеха.

Въздухът беше изпълнен с миризмата на бор и папрат, Чуваха се песните на дивите птици – някои просто свирукаха, други издаваха кръсъщи, предупреждаващи за опасност. Маркус очевидно познаваше пътеката, така че Даяна преглътна притесненията си и го последва. Стигнаха до една просека, заобиколена от масивни букови гори и там, голям като живота, беше застанал див глиган и риеше, за да търси жълъди.

Маркус го видя, много преди глиганът да го усети. Махна с ръка на кучетата, за да не лаят. Следващият сигнал ги прати да дебнат. Даяна спря да диша. Животното бе толкова грозно, че гърлото ѝ се стегна от страх. В този ужасен момент ѝ се искаше да не бе идвала на лов. Нещо повече, искаше ѝ се никога да не бе предлагала на генерала подобна авантюра. „На Маркус не му трябва оръжие; кучетата му ще разкъсат глигана.“

Преследването започна моментално. Глиганът тичаше бързо, въпреки тежкия корем и късите крака. Даяна с ужас наблюдаваше как той се опитваше да прободне кучетата с острите си зъби. Кобилата ѝ бе толкова нервна, че започна да вдига главата си нагоре, а ноздрите ѝ се разшириха. Даяна хвана здраво юздите ѝ, за да не побегне. В този момент Маркус слезе светкавично от коня си и се втурна подир кучетата.

В ужасяващо очарование тя ги наблюдаваше как обикалят около плячката. Бавно започна да осъзнава, че кучетата само хапеха глигана по ушите и внимателно избягваха опасните му зъби. Явно псетата бяха добре обучени да пазят глигана, така че той да не може да избяга в гората. Тяхната задача бе да го задържат на открито. Накрая успяха да го похвалят на земята, като го нападнаха от двете страни.

Маркус се хвърли върху него и сграбчи зъбите му, за да не може да го набоде. Полудял от гняв, глиганът се бореше като всяко диво животно, чийто живот беше застрашен. Даяна беше сложила ръка на гърдите

си. Чувстваше, че сърцето ѝ всеки момент ще се пръсне. Вече не се страхуваше нито за себе си, нито за кучетата. Цялата ѝ загриженост бе съсредоточена върху Маркус. Голите му ръце и крака вече бяха окървавени и тя се страхуваше, че всеки момент може да бъде наранен тежко. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че го чуваше в ушите си. Накрая припадна. Обичаше го толкова много, че не можеше да понесе да го гледа така наранен и кървящ!

Глава 21

Докато Маркус се бореше с глигана, лицето и огромните мускули на голите му ръце заблестяха от пот, после потта и кръвта се смесиха. Невероятно, но силите на глигана намаляха и Маркус успя да свали въжето от колана си и да завърже задните му крака. После омота въжето около зъбите му и придърпа главата към предните крака. По този начин глиганът беше напълно неподвижен. Остави го на земята и пресичайки поляната, се насочи към Даяна, усмихнат доволно.

– Но ти не го уби! – обади се поразена тя. Усмивката му изчезна.

– Разочарована ли си?

– О, Маркус, не разбира се! Това е най-смелата постъпка, която съм виждала. – Тя протегна ръце и той я свали от кобилата.

– Целият воя! – предупреди я Маркус. – Миризмата на дивото прасе е отвратителна.

– Не ме интересува! – тя се хвърли към него и той трябваше да я хване. – Толкова си безразсъден! Сърцето ми спря да бие, изплаших се за теб.

Той натири кучетата след кобилата, а двамата седнаха на един дънер, за да може Маркус да си поеме дъх:

– Нямаше да се оправя без кучетата – обясни той. – Обучавал съм ги да нападат само ушите, за да не нараняват свинята. Водя ги в крепостта. Там има голям свинарник, където ги храним. Това тук е малка женска.

– Малка? – повтори Даяна удивена.

– Мъжките са много по-големи, но не толкова ценни.

– Правилно ли чух, Маркус Магнус? Наистина ли признаваш, че женската е по-ценна от мъжкия?

Той ѝ се усмихна и се протегна да заглади непокорна къдрица зад ухото ѝ.

– Необходими са само един-двама мъжки, за да заплождат десетина женски и после да отглеждат малките.

– Какво става с мъжките?

– Изяждаме ги, разбира се. – Взе брадвата от седлото и направи временно прикритие от клони, а после затъкна в земята няколко остри кола и обясни: – Не искам вълците да се доберат до него, докато срещнем следващото прасе.

– Вълци ли? – извика Даяна, като се надяваше, че той се шегува. Когато видя, че е абсолютно сериозен, добави: – Защо не вземем глигана с нас. Желанието ми за лов бе напълно задоволено.

– Сигурна ли си, че твоите средновековни рицари биха спрели след първия?

– Сигурна съм, че биха спрели, Маркус.

Той се захили.

– Това е още една причина, поради която аз не мога да спра, докато не ги надмина.

Сърцето ѝ се разтуптя още по-силно, когато разбра, че той прави всичко това, за да я впечатли. Всъщност той я ревнуваше от „нейните средновековни мъже“, както ги наричаше. Маркус Магнус нямаше защо да се притеснява. Той щеше да засенчи който й да е мъж от всяка епоха. И тя щеше да му го каже, но не сега, а довечера в леглото, където Даяна можеше да го възнагради за храбростта, за силата и изпитанията извън неговия дълг.

Когато ловът най-после свърши, излязоха от гората с три глигана. Двата женски бяха привързани към товарния кон, а Маркус бе преметнал мъжкия през раменете си. Ромул и Рем, уморени се влачеха след тях. Когато малката ловна дружина приближи вилата, Даяна с голямо удоволствие наду ловния рог. Въпреки че ловът не бе това, което си бе представяла, разбра, че никой лов, в което й да е историческо време, не би могъл да надмине това, което бе изпитала до великолепия римски генерал. В този момент не би заела мястото на Клеопатра или дори на самата Кралица дева!

През следващата седмица Маркус водеше Даяна със себе си из целия град, когато отиваше да провери напредъка на различните проекти за развитието на селището и околностите. Движеха се по римския път, който беше продължен покрай брега. Даяна знаеше, че след Бат са Бристол и големият канал на Бристол, който Маркус наричаше Сабрина Естуари²¹. Стигнаха до разклонението, което водеше на североизток.

– Гордея се с този път! Проектираха го моите инженери, а моите роби го построиха. Простира се чак до Линдъм на разстояние над двеста мили.

На Даяна Линдъм ѝ звучеше много като Линкълн и изведнъж осъзна, че този път, който тръгваше от Бат и Ексетър и стигаше до Линкълн,

---

21. Oestuarium (лат.) – лагуна, блатисто място. – Б.ред.

все още се използваше и по времето на крал Джордж. Слезе от коня и благоговейно постави ръката си върху един от камъните от настилката.

– О, Маркус, това е известният път Фос, може би най-популярният в Британия. Само няколко дни, преди да попадна във вашето време, си спомням, че стоях на пътя Фос и имах някакво невероятно усещане за безвреме. Удивлявах се, че построеното от римляните, все още се използва.

Маркус се беше втренчил в нея. Чувстваше се малко особено от това, което ѝ минаваше през главата. Повечето от думите, които казваше, имаха смисъл. Само понякога нещата, които говореше, бяха извън обхвата на възможното – той не можеше да приеме разказите ѝ за истина. Защото ако го направеше, възможността тя да изчезне така бързо, както се бе появила, щеше да го преследва непрекъснато.

– Цветът на този камък е толкова красив. От Бат е, имах предвид Аква Сулис?

Той се изсмя.

– Знам. Притежавам почти всички каменни кариери.

Даяна бавно се изправи и се втренчи в него, като че ли виждаше призрак пред себе си. Когато той произнесе думите „каменни кариери“, нещо щракна в мозъка ѝ. Възможно ли бе Маркус Магнус да е „графът на Бат“?

– Какво има? – запита той.

– Нищо – отговори бързо тя. Идеята бе толкова фантастична, че бе невъзможно да я сподели. Опита се да я отмине, но когато крадешком поглеждаше към тъмния горд профил, чувството отново се връщаше. Изведнъж си спомни, че когато за първи път го видя в двуколката, го взе за графа на Бат, който играе някаква странна игра. Марк Хардуик... Марк... Маркус...

Той я заведе до брега на реката и разгъна един пергамент:

– Следващият проект е мостът. Нека ти покажа чертежите.

– Не! Не ми ги показвай. – Даяна се опита да си припомни за момент двата бряга на Ейвън и допълни: – Ще се простира над водата там, където сте построили преливника. Ще бъде висок мост с красиви каменни арки. Мога да ти кажа и колко ще бъдат.

– Разглеждала си чертежите ми! – обвини я той.

– Маркус Магнус, имаш обяснение за всичко! Не съм разглеждала чертежите ти. Този мост все още съществува в моето време. Нарича се мостът Пълтени. Един от съвременните архитекти претендира за авторство, но очевидно е откраднал твоите идеи.

Маркус присви очи.

– Това са то модерните времена!

Даяна го погледна и разбра, че той не желаше да повярва на онова, което тя казваше. Бяха прекалено влюбени един в друг. Твърде силно беше чувството, че се притежават един друг, за да приемат, че нещо можеше да ги раздели, особено времето, което летеше толкова бързо...

Беше великолепен есенен ден, вероятно един от малкото оставащи приятни дни през тази година. Затова продължиха разходката си покрай брега, докато намериха закътано местенце, където природата като че ли бе решила да си направи буен пир, преди дългият сън на зимата да покриеше света.

– Взел съм храна – съобщи Маркус.

– Аз пък донесох плоча и калем!

Маркус се възпротиви:

– Нямах това предвид.

Слязоха от конете и ги вързаха. Даяна постла пелерината си и седна с гръб към брега. Водата пееше, като че ли изразяваше щастието си, че подскача от камък на камък в това очарователно място. Чуваше се непрекъснатото жужене на пчелите, които събираха мед от ароматните цветя. Лястовички се стрелкаха през реката да ловят насекоми.

Маркус разстла голяма ленена кърпа, в която бе увито месо от елен и няколко печени гълъба. Извади още хляб, сирене и маслини, без които не можеше нито една римска трапеза. Нямаха чаши и Маркус ѝ показва как да пие от шишето – това занимание се превърна във весела игра. Смехът стана толкова интимен, че насочи мислите им към правенето на секс...

Изпънаха се на земята така, че да могат да се наслаждават напълно на целувките си. Когато Маркус махна брошката, захванала туниката ѝ, тя възрази:

– Маркус, не мога да легна тук на откритото гола.

– Няма да си гола, можеш да сложиш моя медальон.

– Извинявай, че разкритикувах един от вашите герои. Прощаваш ли ми? – попита тя, прокарайки пръст по благородния профил на Цезар, който беше изсечен върху монетата медальон.

– Само и единствено ако приемеш да носиш медальона!

Тя му се усмихна.

– Толкова си убедителен. Как бих могла да ти откажа?

– Veni, vidi, vici²² – цитира Маркус.

– Не! – отвърна бавно Даяна. – Аз дойдох, аз видях и аз завладях –

заяви тя, предизвиквайки мъжествеността му. Знаеше, че ще я обладее, още преди любовната им игра да е стигнала до връхната си точка.

По-късно седеше между краката му, а той ѝ показваше как да използва калема. Когато се научи да изписва разбираеми букви върху финото олово, което покриваше дървената рамка, тя взе нова плоча и каза:

– Сега ще изпиша имената ни и ще ги заровя, за да остане във вечността този красив ден.

Той ѝ се присмя:

– Това е много познат обичай, но заровените неща обикновено носят някакво проклятие.

– Какво например? – запита тя любопитно.

– О, съпруги с неверни съпрузи пишат глупост като газии: „Проклинам живота, ума, спомените му, черния и белия му дроб“. После го заравят и смятат, че проклятието ще подейства.

Обърна се назад, за да погледне в очите му:

– Ами ако съпругата е невярна?

– Съпругът по-скоро ще погребее нея, отколкото да зарови нещо написано...

Прозвуча като завоалирано предупреждение.

– Може би съм щастлива, че нямам съпруг – подхвърли тя весело.

Тъмните му очи се замислиха, но Даяна, съсредоточена да държи правилно калема, не забеляза копнежа, изписал се на лицето му. Той наблюдаваше над рамото ѝ, докато тя пишеше:

Маркус Магнус,
Примус Пилус
и генерал на Аква Сулис.
Обичан завинаги от
Даяна Девънпорт. 61 година от н.е.

Той посочи с пръст цифрите.

– Какво е това? – объркано запита той.

– Това е дата, годината в която живеем.

Маркус поклати глава.

– Това е осмата година от управлението на Нерон.

– Да, знам това, любов моя. Но бъдещите поколения определят годините от раждането на Исус Христос. Така че годината е или преди новата ера, или след новата ера.

Маркус прие обяснението ѝ без възражение. Беше изпълнен с толкова много любов към нея, че не желаше да спори и да пропилява ценното време, което прекарваха заедно.

Закопаха плочата сред корените на брега като две деца, които заравят съкровище. Когато стана време да се връщат, Маркус я постави на седлото пред себе си, а кобилата и тръгна след тях. Въпреки че бяха прекарвали целия ден заедно, той не искаше да я изпускат от ръцете си.

Когато се прибраха, Кел връчи на Маркус съобщение от Юлиус Класицианус, който щеше да пристигне следващата сутрин. Това означаваше, че Маркус трябваше да провери дали всичко е наред в крепостта и да се подготви за посещението на прокуратора.

Докато Даяна лежеше сама в огромното легло, мислите и се връщаха назад във времето, от което беше дошла. Предишният ѝ живот ѝ се струваше хиляди години назад. Като някакъв друг живот! За миг мислите ѝ се спряха на граф Бат. Беше удивително колко много общи неща имаха двамата с Маркус. Ами ако бяха един и същи мъж? Дали това беше възможно? Сега, когато беше жена в пълния смисъл на думата, тя разбра, че тъмната арогантна мъжка натура на Марк Хардуик я е привличала. Всеки път, когато се бяха срещали, между тях бяха прехвърчали искри...

На устните ѝ се появи усмивка и тя потъна в сън. Каква утешителна мисъл бе тази, че Маркус щеше да продължи да живее отново и отново през вековете. И ако това бе вярно, хиляда и седемстотин години цивилизация не бяха успели да променят властната му арогантна личност. Слава на Бога! Маркус завинаги щеше да остане Маркус!

– Съобщението е официално – каза Юлиус на Маркус. – Император Нерон реши да запази Британия в границите на Империята. – Седяха в една от стаите на укреплението, чиито стени бяха покрити с карти.

– Предполагам, че товарите със злато и сребро с печат „Британия“ са убедили императора и Сената да не се лишават от такъв щедър източник на приходи.

Юлиус заговори веднага за въпроса, по който беше дошъл:

– Предлагам Паулину да бъде сменен. Имам нужда от губернатор, който ще бъде държавник, а не кръвожаден войн, който да избива местните племена.

– За да съществуваме и да имаме успех тук, ние, римляните, се нуждаем от помощта на британците – съгласи се Маркус.

– Да, а Паулину са насажда омраза, където ѝ да отиде. Решимостта му да изтреби цели племена от исени и тринованти, провокира нови въстания. Трябва ни дипломатичен човек. Само държавническо отношение може да възстанови пълната подкрепа на британците към Империята.

– Ще трябва да се върнеш в Рим и да представиш идеите си пред императора и Сената. Съобщенията често не се възприемат добре, губят се или не им обръщат внимание.

– Имаме сходни възгледи. Искам да дойдеш с мен в Рим, Маркус. Два гласа имат по-голяма тежест от един. Ти си най-добрият адвокат на тази страна, който имам на разположение. Аз ще се срещна лично с Нерон, но бих искал ти да говориш пред Сената.

Чувствата се бореха в Маркус. Би се радвал много да види баща си, къщата и земите, на които беше наследник, но за които не мислеше като за свой дом. Тук беше неговият дом. Мисълта, че ще остави Даяна, бе непоносима. И все пак той беше мъж, който винаги бе поставял дълга пред личния си живот. Не можеше да жертва честта и богатството си. Никакво изкушение не би могло да застане на пътя му.

– Юлиус, ти ме постави пред голяма дилема.

– Прецени всичко внимателно, приятелю. Ще ми дадеш отговор след няколко дни. Възнамерявам да отплувам следващата седмица.

– Ела да вечеряме вкъщи. Има нещо, за което се колебая да те питам. Въпросите идват по-лесно на устата, след като стомахът е пълен.

– Ако твоята лейди Даяна ще бъде там, за мен ще е удоволствие да вечерям с теб. – Юлиус прие поканата с блеснали очи.

– Щом ти ще си мой гост, Юлиус, сигурен съм, че тя ще приеме поканата ми – отговори Маркус изискано.

Преди да вечерят, Маркус и Юлиус се разтовариха в банята по време на всекидневния ритуал, който за римляните имаше социален смисъл. Намазаха телата им с масло, изтъркаха ги, масажираха ги и накрая езикът на Маркус бе достатъчно развързан, за да повдигне въпроса, който бе на преден план в съзнанието му. Преди да се гмурнат в студената вода, Маркус каза:

– Знаеш, че съм войник от кариерата. Подписал съм договор за двадесет и шест години и съм изслужил шестнадесет от тях. – Погледът му срещна този на Юлиус. – Има едно неписано правило, че щом си войник за цял живот, не се жениш...

Юлиус веднага разбра какво искаше да му каже Маркус.

– Правилата не са толкова строги през последните години. Ще ти

трябва разрешение, но ако аз ти ходатайствам, ще го получиш веднага. – Юлиус помирисваше победата. – Ако дойдеш с мен в Рим, нещата ще се ускорят.

– Това е доста насърчаващо! – съгласи се Маркус.

– Значи твоите взаимоотношения с лейди Даяна са сериозни, така ли да разбирам?

– Да. Бих искал да имам син, а вече не съм твърде млад. Досега бях доволен да считам брат си за мой наследник, но на тридесет години изведнъж реших, че искам да имам съпруга, която да ми роди продължител на рода.

– Това е добре, Маркус. Това е сериозна крачка, но мисля, че е умна. Със зрелостта идва осъзнаването, че никой от нас не е безсмъртен и когато срещнем шанса на щастието, което се изправя срещу нас, трябва да го сграбчим с двете си ръце и да не го изпусваме. – Намигна на Маркус: – Готов съм да се гмурна в студената вода, когато и ти си готов.

Няколко часа по-късно Кел придружи Даяна до триклиниума, където двамата мъже я посрещнаха с целомъдрена целувка за поздрав. Беше облечена в бледолилава дреха, драпирана с тъмнолилава панделка и вързана на рамото. Златните ѝ къдрици бяха вдигнати високо, за да се вижда украшението с аметисти, което носеше около елегантния си врат.

Разговорът бе учтиво безличен, докато робите се движеха около кучетките и масата тихо и сръчно, но когато се оттеглиха, Юлиус заговори за пътуването до Рим. Без да предупреди, той се обърна към Даяна и каза:

– Трябва да убедя императора и Сената, че армията в Британия трябва да се превърне в мирна сила, чиято основна цел ще бъде да осигурява реда в територията и да защитава нейните граници.

– Мисията Ви е особено благородна, Юлиус. От цялото си сърце Ви пожелавам успех.

– Ако Маркус добави своето красноречие към моето, то сигурен съм, че ще успеем... Но решението му зависи само от него.

„Проклет да си, Юлиус! Защо не ме остави аз да ѝ го кажа?“, помисли си Маркус.

Паниката разпери крила в гърдите на Даяна и запърха лудо. Думите на прокуратора означаваша, че в Рим имаха нужда от Маркус, но че той още не се бе съгласил да отиде. Като ѝ казваше, че изборът е изцяло в ръцете на Маркус, Юлиус се надяваше тя да повлияе на решението му. Даяна не искаше да се разделя с Маркус, не искаше и да остава сама.

Маркус бе нейният свят, нейният живот, причината за съществуването ѝ. Храната в устата ѝ се превърна в пепел. Не посмя да погледне към Маркус. Страхуваше се от това, което можеше да види в очите му.

Юлиус потопи пръстите си в ароматизираната вода и ги изтри в кърпата.

– Може би Даяна ще пожелае да види Рим.

Настроението на Маркус се промени. Разбираше, че Юлиус се опитва да направи така, че да не може да му откаже. Той отправи покана към Даяна, защото предполагаше, че Маркус няма да пожелае да замине без нея. Разбира се, Юлиус нямаше никаква представа, че Даяна, която бе робиня, нямаше право на избор, а щеше да направи това, което Маркус ѝ заповяда. А той не желаше Юлиус дори и да заподозре, че Даяна е негова робиня. Римляните не се женеха за робините си!...

Даяна вече не можеше да следи разговора. Някак смътно разбираше, че разговарят за бащата на Маркус и за земите, които той ще наследи от него. Бледото ѝ лице бе отнесено и спокойно като богиня на луна-та – сякаш тя нямаше нищо общо с водения разговор и той просто изтичаше покрай нея. Но вътре в себе си Даяна беше напрегната – мислите ѝ бяха изпълнени с Рим, с Вечния град. Предложението да посети Рим бе толкова стряскащо, че напълно я извади от равновесие.

Мисълта за Рим бе ужасяваща, въпреки че не великолепият град я изпълваше с ужас. А жителите на Рим. Римляните!

От всички императори, които бяха властвали, Нерон бе най-жестокият и най-деградираният. „Нерон е един луд“, помисли си Даяна, потръпвайки от отвращение. Юлиус ще заведе Маркус директно в двореца на Нерон, който не беше нищо друго, освен едно леговище, гъмжащо от поквара. От своите исторически книги тя знаеше как бе постъпвал Нерон с християните! Така че изобщо не желаше да ходи в Рим. Но в сърцето си знаеше, че Маркус ще приеме пътуването като свой дълг. И ако заминеше, дали щеше някога да се върне?

„Не! Не!“ крещеше разумът ѝ. „Направи така, че този ден да започне отново, все едно че Юлиус не е идвал тук.“

Наблюдаваше Маркус изпод клепките си. Очите ѝ тайно галеха благородния му профил, силното му мускулесто тяло, мощните му ръце, които жестикулираха, докато събеседваше с Юлиус. Сети се, че прокураторът говори открито за всичко това пред нея, защото подозираше, че тя има пълна власт над Маркус Магнус. Молеше се това да е така... Щеше да използва влиянието си, за да го спре и той да не отиде в Рим. Щеше да го задържи до себе си, ако това беше по силите на човек да го

направи. Нали бе започнала да го поробва? Щеше да използва силата на убеждението, за да повлияе на решението му. Ако и това не помогнеше, щеше да използва тялото си. Ролята на проститутка бе най-нищожна цена, която можеше да заплати, за да опази това, което двамата бяха намерили тук, в Аква Сулис!

Глава 22

Даяна се оттегли в спалнята и остави Маркус да се сбогува с прокуратора. Разкопча брошката, с която роклята ѝ бе прикрепена на рамото, но нито се съблече, нито разпусна косите си. Остави тези интимни изкушения за Маркус.

Генералът придружи прокуратора до носилката.

– Утре ще ти съобщя решението си, Юлиус! – Маркус влезе обратно в атриума, вгълбен в себе си. Беше решителен човек. Взимаше решенията си незабавно и рядко бе съжалявал за това. Защо сега се колебаеше да отиде в Рим? Отговорът дойде веднага – Даяна! Даяна бе причината за колебанията му.

Спря се с крак върху първото стъпало. Черните му очи се взираха нагоре, без да виждат. Как щеше да се оправи с предложението си за женитба пред една жена?! Объркан, прекара ръка през косата си. Какъв глупак беше! Преди да ѝ предложи да се ожени за него, трябваше да я освободи от робство. Но ако Даяна откажеше да отиде в Рим? Като негово робиня тя нямаше да има избор. Може би не трябваше да избързва с освобождаването ѝ.

Въпреки това дълбоко в сърцето си знаеше, че трябваше да го направи отдавна. И щеше да го направи, ако не се страхуваше, че тя ще го напусне в момента, когато бъде свободна. Доверие. Ето какво беше нужно. В един брак трябваше да има пълно доверие. Но преди да има взаимно доверие, трябваше да бъде споделена истината. Маркус сви рамене и тръгна нагоре по стълбите.

Защо, в името на Юпитер, трябваше да се тревожи? Като негова робиня тя трябваше да му се подчинява. Като негова съпруга пак трябваше да му се подчинява. Ако се възпротивеше, щеше да я вкара в релсите. И трябваше да си знае мястото като жена. А мястото ѝ бе до него – в мълчание и подчинение.

В момента, в който влезе в стаята и я видя пред огледалото, тялото му, както винаги, реагира веднага. Сърцето му прескочи, чувстваше пулса си така осезателно, като че ли биеше в гърлото му, в слабините му, в краката му... Във вените му кръвта се раздвижи гореща и буйна, напомпвайки стрелата му така, че тя се изправи като хищник, който бе готов да изскочи от пещерата си и погълне нищо не подозиращата плячка. Маркус се из прави лице в лице с тежката истина, че Даяна не бе

обикновена жена.

Не само тялото му откликваше на съблазънта ѝ. Умът му се възхищаваше на интелигентността ѝ и когато не любеше, любимото му занимание бе да разговаря с нея. Имаше случаи, когато изпитваше възторженото чувство от контакта между неговия дух и нейния. Маркус не можеше да си представи, че ще прекара живота си с някой друг. Имаше таен подарък за нея, но щеше да чака, докато настъпеше подходящото време. Искаше моментът да бъде много личен, специален и с особено значение. Тогава щеше да ѝ го дари като символ на споделената им любов и техния съвместен живот.

Изпод дългите мигли Даяна му хвърли предизвикателен поглед, който го привлече така силно, както луната привличаше прилива. Ръцете му отстраниха дрехата ѝ, тя потръпна, когато мазолестите му пръсти докоснаха нежната кожа. Когато ръцете му се насочиха към главата, за да извадят фуркетите, прошепна:

– Искаше ми се Юлиус да бе оставил на мен да ти съобщя новината за Рим.

– Маркус, аз...

Пръстите му покриха устните ѝ, спирайки думите.

– Остави ме аз да говоря. Тази вечер имам да ти казвам много неща.

Сърцето на Даяна се сви. „Сбогом. Той ще ми каже сбогом!“

Близостта ѝ го разсейваше. Отиде до камината, за да събуди огъня в тлеещите главни и да се съсредоточи. С гръб към нея той се беше втреничил в пламъците.

– Искам да те освободя, но преди да направя това, трябва истината да възтържествува между нас, Даяна.

Тя застина.

– Мислех си, че между нас няма нищо друго освен истина.

Той се обърна към нея с напрегнати тъмни очи:

– Разказите ти ме забавляват, любов моя, но сега е време за истината. Довери ми се, няма да те накажа.

Гняв се надигна в сърцето ѝ. Аrogантността му бе непоносима.

– Да ме накажеш? Всъщност нашите взаимоотношения още са като между господар и робиня! – Само след няколко удара на сърцето ѝ, гневът ѝ прерасна в ярост. – Нека те лиша от илюзиите ти, римлянино. Там, откъдето идвам, робството не съществува. Не можеш да ме освободиш, защото никога не съм била твоя робиня. Не съм твоя робиня и никога няма да бъда!

Само с два бързи скока той я сграбчи за раменете с мощните си

ръце, като я разтърси, докато зъбите ѝ започнаха да тракат.

– Тъй като не желаш да ми кажеш истината, ще го направя аз. Знам, че си друид и са те изпратили тук да шпионираш. Признай ми малко интелигентност. Не се страхувам от тайните ви ритуали, не те са вашата сила. Трябва да се разруши влиянието на друидите над келтската племенна аристокрация, защото друидите са най-мощната обединителна сила в Британия. Знам, че свещениците им обучават децата на келтските крале и благородници и че вие сте влиятелни съветници със силни антиримски чувства, решени да възпрете влиянието на Рим. Изпратили са те тук, защото си красива. Задачата ти е да ме прелъстиш...

Даяна, разтреперана от вълнение, се изчерви силно. Та нали точно това бе планирала да направи.

– Не можеш ли да разбереш, че аз те направих моя робиня, за да те предпая? Ако Паулинос се осъмнеше макар и за миг в теб, щеше да бъдеш осъдена на смърт. Присъствала ли си някога на публична екзекуция? Врагът на Рим не трябва просто да умре. Смъртта е спасение. Врагът трябва да изстрада мъченията. – Гласът му бе станал дрезгав в желанието му да ѝ опише какво можеше да ѝ се случи, ако не се държеше за него. – Виждал съм затворници, чиято кожа се отделя от костите им на кървави ленти. Виждал съм как ги набиват на кол и ги подпалват. – С по-тих глас, запита: – Наблюдавала ли си някога разпъване на кръст?

– Стига! – Тя се изтръгна от него, а очите ѝ излъчваха искри от гняв. – Аз не съм друид. Аз съм християнка. Римляните разпънаха Христос, така че съм чела за всичките им изстъпления.

– Християнството е непопулярен източен култ, считан за атеизъм. Ти си твърде интелигентна, за да си християнка.

– А ти си твърде необразован дори да проведеш интелигентен разговор за християнството. Ние вярваме в едно висше творение, нашия Господ. Как може това да се счита за атеизъм? – попита тя.

Маркус едва успя да овладее последните си капки търпение, защото знаеше, че ако го загуби, ще го завладее насилието.

– Християните са атеисти, защото отричат всички истински богове – обясни той, като че ли говореше на някакво глупаво дете.

Даяна се втреничи в него и остана за момент безмълвна. После много тихо и гордо допълни:

– Пропастта между нас е толкова широка и дълбока, че никога не може да бъде преодоляна. Времето, Маркус, ни разделя. Във времето между твоето и моето съществуване християнството се е разпространило толкова много, че почти е завладяло цивилизования свят. И най-

голямата ирония в тази история е, че най-ортодоксалните християни са римските католици, а Рим е станал сърцето и душата на християнството.

– Рим се слави с висока култура и цивилизация, така че такова нещо не може никога да се случи! – присмя ѝ се той.

– Римляните са толкова културни и цивилизовани, колкото и дивите глигани. Имате интелигентността на магарето, упоритостта на мулето и арогантността на маймуните със син задник²³! – Красивите ѝ гърди се повдигаха и спадаха от силното ѝ вълнение. – Никога няма да дойда с теб в Рим!

Маркус отстъпи назад, като че ли насреща си имаше отровна змия. Ако ѝ посегнеше, не можеше да отговаря за пораженията, които би и нанесъл. Нарочно го предизвикваше към жестокост!

– Аз пък никога няма да те помоля за това! – закле се той.

Даяна сграбчи дрехата си и мина покрай него с презрението на кралица, която отминава презрян прокажен просяк.

Кел освободи робите, които бяха почиствали в триклиниума. Не искаше и те да чуват как Даяна крещи на генерала.

Нола слезе при него.

– Отново спорят.

– Номерата на Ева, жено от Галия.

Тя не обърна внимание на закачката му:

– Аз ще отида при нея, а ти при него.

Кел кимна в отговор. Когато почука на вратата на Маркус, тя се отвори с такова ожесточение, че Кел отстъпи назад уплашен. Маркус, все още напълно облечен в пурпурната си тога, прокара нервно ръка през къдравите си коси:

– Предложих ѝ свобода и тя я отхвърли. Какво, по дяволите, има сбъркано в тези жени?

– Грешката е моя, генерале. Знаех, че още в деня, в който пристигна, трябваше да бъде набита, но оставих тялото ѝ ненаранено заради теб. Оказах се голям страхливец заради красотата ѝ.

– Но тя е изключително красива, нали? – попита замечтано Маркус.

– Да, наистина. Но казано между нас, създадохме едно чудовище, защото сега е толкова взискателна и разглезена, колкото е и красива.

– Какво предлагаш? Пак ли да я пратя да мие пода?

– Тя ще изпита удоволствие от наказанието, само и само за да го

---

23. Маймуните със син задник – павиан, песоглавец (Papio) – Б.ред.

демонстрира в лицето ти. Съветът ми е да не ѝ обръщаш внимание. Нито да я поглеждаш, нито да ѝ говориш. Суетността ѝ няма да приеме това дълго и тя ще отстъпи.

Маркус крачеше из стаята с намръщено лице.

– Събери ѝ нещата и ги занеси в нейната стая.

В стаята със стени в кайсиев цвят Даяна споделяше мъката си с Нола.

– Той смята, че съм шпионка, изпратена от друидите, за да го прелъстя. Отказва да повярва, че съм християнка. Отказва да повярва във всичко, което му казвам. Ако ме обича, би трябвало да ми повярва!

– Какво искаше прокураторът? – запита Нола.

– Иска Маркус да отиде в Рим. Добре тогава, желая му щастливо пътуване! Когато остане без мен, ще разбере, че му липсвам, но ще бъде късно...

Нола бе стресната от новината. Дали Кел не бе скрил от нея за посещението в Рим?

– Стой тук. Не му обръщай внимание и в скоро време той ще се предаде.

Кел чукна леко на вратата, преди да влезе в стаята на Даяна.

– Благодаря ти, че сподели с мен новината, че генералът ще пътува до Рим! – обърна се към него саркастично Нола.

Кел беше сложил маската на лицето си, така че шокът от чутото не му пролича. Той постави роклите и украшенията на Даяна върху леглото:

– Генералът ти забранява да отиваш в спалнята му. Помоли ме да ти върна нещата.

Даяна побесня.

– Какво, по дяволите, става с тези мъже?

Нола спокойно ѝ обясни:

– Когато са млади, акълът им е твърде мек, а „патките“ – много твърди. Когато достигнат годините на Кел, страдат от втвърдяване на мозъка и омекване на „патките“.

– Жено от Галия, достатъчно е за един мъж само да те погледне, за да му се отще, независимо на колко години е.

– Това зависи от начина, по който движа езика си – намекна Нола.

– Езикът ти е твърде остър, ще пусне кръв.

– Британецо, езикът ми може да те изцеди – възрази Нола, като му отне възможността последната дума да негова.

Даяна загуби търпение да слуша и двамата.

– Смятах, че това има отношение към моя проблем, но очевидно проблемът е и между вас. И двамата имате нужда да се усамотите и да разтоварите сексуалната си енергия.

Нола и Кел се спогледаха мълчаливи и ужасени от изречената истина. Кел се поклони сковано и се оттегли, а Нола го последва, след като отпрати обвинителен поглед към Даяна.

През следващите два часа Маркус не спря да крачи из спалнята си. Чувствата му се люшкаха от открита ярост до самообвинения. Беше ясно и просто. Трябваше да се държи по-строго с нея. Не трябваше да й разрешава да му казва какво желае, когато останеха сами. При първия случай, в който тя посмееше да нахалства, трябваше да я постави на колене и да направи така, че никога повече да не дръзне да го предизвиква!

Думите, които бе изрекла в лицето му, бяха като прясна рана. „Никога няма да дойда с теб в Рим!“ Ехото още звучеше в ушите му. В името на великолепния Юпитер, Кел беше прав. Трябваше й бой. Беше си го изпросила и щеше да го получи. Беше точно в подходящото настроение, за да прояви темперамента си!

Маркус избра къс кожен камшик. После се поколеба. Ако отидеше така разярен при нея, щеше да я нарани лошо. Беше толкова нежна, костите й бяха толкова крехки, че ако я удареше, можеше да я убие. Замисли се. Откъде беше дошла Даяна? Беше толкова различна, че той бе готов да повярва, че идва от други времена. Обичаше ли я достатъчно, за да повярва в невъзможното и да приеме това, което тя му разказваше? За негово добро, а и за нейно, той просто нямаше друг избор. Единственият начин да възтържествува истината между тях бе той да приеме нейната истина.

За да уталожи жарта в кръвта си и да се поуспокои, Маркус отиде до бюрото си и разтвори картите, за да проследи пътя, по който щеше да отпътува за Рим. Вероятно щяха да отплуват от най-близкото пристанище Силарум на Сабрина Естуари в Британско море, после щяха да навлизат в Кантабрийско²⁴ море – покрай Галия и Хиспанис²⁵. След това щяха да минат през тесния провлак покрай високата скала²⁶, за да навлязат в морето Интернус²⁷, преди да стигнат до Рим.

---

24. Кантабрия (лат. Cantabria) – област в Сев. Испания. – Б.ред.

25. Хиспанис (лат. Hispanis) – Испания. – Б.ред.

26. Високата скала – Гибралтар. – Б.ред.

Добре ще е да се види с баща си. Въпреки че Титус Магнус бе от благородно потекло, той не се срамуваше да трупа богатството си от търговия. Дори и да останеше само на маслиновите насаждения, те пак щяха да му носят огромни приходи. Баща му винаги се бе проявявал като умен търговец, както и като съвършен тиранин. Маркус се намръщи. Още от най-ранна възраст дисциплината бе закон за него, но във военна кариера му бе послужила добре.

Искаше да представи на баща си своята красива годеница. Въпреки че вече не се нуждаеше от съгласието на баща си, щеше да му е приятно да има неговата благословия. Маркус се изправи и се протегна, после обходи с поглед стаята, търсейки начин да я направи по-привлекателна. Вдигна кожената покривка от леглото и извади малка кутийка от слонова кост изпод възглавницата на Даяна.

Беше се уморил да чака завръщането ѝ. Считаше се за търпелив човек, но търпението му не бе безкрайно. Беше невероятно! Чувстваше как малкото спокойствие, което бе успял да си наложи, се стопяваше. Маркус изпсува под носа си и се отправи към вратата. Повече не можеше да чака!

Даяна лежеше в леглото и бе изпълнена със самосъжаление. Защо беше така прокълнатата? Защо трябваше да спи самичка? Дори Кел и Нола сега споделяха легло. Потръпна. Очакваше Маркус да дойде, за да я набие, да я бие, докато се превърне в пихтия заради обидите, които му бе нанесла. Защо го нямаше? Защо се бавеше? Защо не идваше, за да свърши всичко това? Внезапно го чу да приближава вратата ѝ и затвори очи, правейки се на заспала...

Маркус видя, че Даяна бе заспала на запалена лампа. Намали светлината и погледна към нея. Стомахът му се сви, когато видя, че по миглите ѝ още имаше сълзи. Какво ли животно се бе сторил на такова малко момиче, каквото беше Даяна. Изпитваше непреодолимо желание да я покровителства. Все още с туниката си, той легна до нея и много нежно я прегърна. Прошепна в ухото ѝ:

– Не мога да заспя без теб!

Преструвайки се, че се пробужда от лек сън, Даяна се обърна в ръцете му, повдигна миглите си и го погледна. От устните ѝ се отрони въздишка.

Съзерцавайки я с обожание, очите му се изпълниха с нежност. С пръста си лекичко отстрани сълзите от миглите ѝ и погали косите около

слепоочието ѝ, после наведе устни, за да покрие челото ѝ с ефирни целувки. Устните му докосваха клепачите ѝ, бузите ѝ, ъглите на устата ѝ – така нежно, че гърлото ѝ си сви. Той я докосваше с ръката си толкова леко, сякаш беше направена от най-фин порцелан и можеше да бъде докосвана само изключително внимателно...

Спря да диша. Никога не бе и мечтала, че нейният груб римлянин може да бъде толкова нежен и мил. Посегна с ръка да го погали, после с пръст проследи нежно белега. Когато той реагира на деликатното докосване, тя разбра колко чувствително е лицето му. Никога не си бе представяла, че такъв силен мъж можеше да бъде толкова чувствителен.

Маркус я обгърна с нежни ръце, за да я сгуши до себе си, докато ѝ шепнеше думи на любов. Нежността му ѝ позволи да разбере колко влюбен и чувствителен, с какво нежно сърце можеше да бъде този мъж.

– Обичам те повече от живота си – шепнеше той. Даяна се разтопи до него, обвиняйки ръце около врата му. – Когато така нежно се вкопчаваш в мен, удвоявам силата си, чувствам се непобедим – допълни Маркус. – Ще ми позволиш ли да те отнеса обратно в нашата стая? Не искам да прекарам дори и една единствена нощ без теб – до края на дните ни.

Шепотът му бе толкова интимен, че тя разбра – не бе произнасял тези думи никога на никого в този свят. В цялата вселена не съществуваше никой друг освен тях двамата, вплетени нежно един в друг. Тя се предаде:

– Занеси ме. Моето място е единствено там.

Маркус я вдигна от леглото и здраво я притисна към сърцето си. Когато я държеше така, в топлия пашкул на любовта, тя разбра, че никога не се бе чувствала по-щастлива и по-защитена. Той я отнесе в спалнята им – огромното легло изглеждаше безкрайно подканящо с отхвърлената кожена постелка.

Маркус се качи по стъпалата, нежно я положи върху леглото и приседна до нея. Не посегна да съблече нито нощницата ѝ, нито своите дрехи. Вместо това взе ръката ѝ в своята и я поднесе към устните си, за да целуне всеки пръст поотделно.

– Отсега нататък ще вярвам на всичко, което ми казваш. Обичам те и ти вярвам, Даяна.

– Маркус, аз също те обичам. Когато се караме, просто се чувствам опустошена.

Той я придърпа към себе си, после с нежни пръсти повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

– Зная, че ме обичаш, сърце мое, но вярваш ли ми?

– С целия си живот, Маркус! – закле се тя.

– Това е всичко, което искам от теб, мила моя. Моля те да се омъжиш за мен. Моля те да дойдеш с мен в Рим, за да се срещнеш с баща ми, докато получа разрешение от военните власти. Когато произнеса речта си пред Сената за смяната на Паулинуc, ще се върнем вкъщи, тук в Аква Сулис, където сме най-щастливи.

Долната ѝ устна потрепери, а тя го гледаше с радостни очи. Сърцето ѝ бе преизпълнено с любовта, която изпитваше към този мъж. Искаше да изживее живота си с него, със сигурност го желаше за съпруг повече отколкото някога бе пожелавала нещо през цялото си досегашно съществуване. Беше ужасена, че трябва да отиде в Рим, но никога нямаше да го нарани, като му откаже. Той я бе помолил да му повери живота си. Как да не го направи, когато го обичаше ѝ му вярваше с цялото си сърце и душа. Усмихна се, треперейки:

– Да, ще се омъжа за теб и ще дойда в Рим.

Маркус я сложи в скута си и нежно я прегърна:

– О, Даяна, благодаря ти. Толкова се страхувах, че ще ми откажеш. Направи ме най-щастливия мъж на земята. – Устните му проследяваха ухото ѝ, после бавно се прехвърлиха върху бузата, докато намериха устните ѝ. Целувката му не бе всепоглъщаща, напротив, устните му докоснаха нейните с нежност, която караше сърцето ѝ да спре.

Тя се пресегна, за да го погали по лицето, после пръстите ѝ намериха пътя надолу по врата. Нежността му я беше омаломощила. Как беше възможно толкова силен физически човек да притежава такава безгранична нежност? Гърлото ѝ се стегна от неизплаканите сълзи. Притисна лицето си към гърдите му и почувства златната верига под бузата си. Когато я погледна, видя, че нещо се бе случило с неговата цезарова монета.

– Какво е станало? – прошепна тя задавено.

– Разрязах я на две – промълви той. Маркус бръкна под възглавницата ѝ и измъкна кутийката от слонова кост. Постави я в шепата ѝ и заатаи дъх.

Даяна бавно я разтвори и ето там, върху копринената повърхност лежеше другата половина на монетата, прикрепена на нежна златна верижка.

– О, Маркус! – това бе всичко, което успя да пророни. По бузите ѝ започнаха да се търкалят едри сълзи.

– Без сълзи, скъпа моя! – умоляваше я Маркус.

– Това са сълзи на щастието. Докато нося това до сърцето си, ти

винаги ще си с мен.

Той въздъхна дълбоко, удовлетворен от взаимността на чувствата им. Лекичко провря верижката през главата ѝ и видя как половината монета се намести в свивката между красивите ѝ гърди.

– Носи я като символ на неумиращата ми любов към теб.

Тя взе неговата половинка от безценната златна монета и я допря до своята.

– Допълваме се двамата, за да се превърнем в едно цяло. – Повдигна треперещите си устни към него в красива изкусителна покана и Маркус изпълни желанието ѝ. Целуваха се с такава нежна любов, каквато не бяха изпитвали досега. Когато заспаха прегърнати, и двамата знаеха, че и за добро, и за лошо се бяха отдали изцяло един на друг.

Глава 23

На следващия ден Даяна решително отхвърли всичките си опасения и се зае с подготовката на пътуването. Когато двете с Нола започнаха да опаковат дрехи, бижута, тоалетни и козметични принадлежности, осъзна колко много красиви неща ѝ бе купил Маркус. Усмихна се с ирония. Колко много бе мразила ограничаваща мода от времето на крал Джордж! Сега притежаваше най-изкусителните и еротични облекла, които някога са били отдавани. Всяка една дреха бе направена така, че да подчертава женското тяло единствено за радост на мъжкото. Когато се замисли, Даяна осъзна, че концепцията бе варварска и все пак ѝ беше приятно да изтъква своята женственост и да упражнява властта, която природата бе дарила на жените.

Маркус реши, че може да се оправи без Кел в Рим. Щеше му е полезен тук. Оставяше го да се грижи за къщата и за домакинството в Аква Сулис. Маркус каза на Даяна, че може да вземе Нола със себе си, ако желае, но когато тя разбра, че Кел ще остане, си помисли каква прекрасна възможност бе това за Нола и Кел да прекарват повече време заедно, за да изучат границите на новооткритите си взаимоотношения.

Маркус настоя Даяна да има непрекъсната охрана – както по време на пътуването, така и за престоя в Рим. В много случаи щяха да бъдат разделени, а Маркус знаеше за страховете ѝ, въпреки че тя отчаяно се опитваше да ги скрива. Той определи Тор, който досега я придружаваше по време на езда, за неин личен роб и го инструктира да бъде до гърба на Даяна като нейна сянка.

Тор не можеше да повярва на честта, която му бе оказана. Другите роби му завидяха за промененото му положение на лична охрана на дамата на генерала, която според слуховете скоро щеше да бъде негова съпруга! Кел незабавно започна да го обучава – от личната хигиена до начина, по който трябваше да опазва Даяна в тълпата. Когато обучението приключи, на Тор му се виеше свят с безбройните задължения, които му предстояха при охраната на лейди Даяна.

Кел му даде негов собствен камшик и му каза да не проявява никакво колебание, когато трябва да го използва срещу някой, който не дава път на дамата. После Маркус го заведе в крепостта за уроци по използване на хладно оръжие. Генералът, разбира се, щеше да вземе десет с своите най-добри войници за лична охрана, но уроците нямаше да

бъдат излишни и за Тор.

Оставаха два дни до отпътуването. Маркус знаеше, че ще се забави във форта, където трябваше да се опаковат провизии за пътуването, да се определят центурионите, които щеше да вземе със себе си, както и да даде инструкции на заместника си за времето, през което щеше да отсъства. Щеше да вечеря с хората си и беше казал на Даяна да се нахрани сама.

Когато се върна вкъщи и намери триклиниума тъмен, осъзна колко много му бе липсвала компанията ѝ по време на вечерята. Отиде в банята, за да се изкъпе набързо и се зарадва безкрайно, когато намери Даяна да го чака във водата.

– Дали боговете не са ме дарили с воден дух?

– През последните два дни съм те виждала толкова малко, че пожелалах да бъда твоята робиня за банята ти тази вечер. – Думите ѝ бяха толкова прелъстителни, колкото красивото ѝ тяло, докато се носеше гола в бледозеленикавата вода.

Той ѝ се усмихна.

– Скоро ще получиш повече, отколкото си се пазарила! – обеща той, а пенисът му достигна огромни размери от самото очакване.

– Не! Не се събличай, господарю, нека аз го направя.

Тя излезе от водата, застана до него и започна да сваля нагръдника му. Развеселеният Маркус промърмори:

– Винаги си отказвала да бъдеш моя робиня, а сега, когато те освободих, ти е забавно да играеш ролята на робиня!

– Забавлява ме и ме възбужда, господарю – отговори тя, като придвижи ръцете си по изпъкналите мускули на гърдите му. Той сам откопча кожените ремъци и я остави да свали бельото му. Когато го направи, тя скочи обратно във водата, правейки се, че се е изплашила, когато набъбналият му фалос изскочи освободен. – Аз съм само една невежа робиня в твоята баня, господарю, чакам да ми кажеш какви са моите задължения.

– Да обслужваш нуждите ми! – нареди той прегракнало.

– Как? – запита тя невинно.

– Докосни ме! – заповяда той.

– Така ли? – Даяна плъзна ръката си между мощните му крака и с върха на пръстите погали вътрешната им страна. При допира ѝ стрелата му се изправи. – И така? – Тя обхвана с шепя тежката торбичка и започна да я движи нагоре и надолу с бавни ритмични движения. После я пристисна, за да различи двете сфери вътре. Допря ги и ги отърка една о

друга.

Той изстена от сладката, тежка болка, която предизвикаха движенията ѝ. Пръстът на другата ръка проследи бавно дължината на пениса отдолу. Кожичката се изпъна, давайки му възможност да се удължи с още един инч, докато главичката се оголи напълно и се опъна докрай. Когато повече не можеше, започна да пулсира и да набъбва, като стана кървавочервена.

– Това е великолепно оръжие, една голяма гладиаторска сабя. Какво да направя с нея, господарю?

– Прибери я в ножницата! – нареди той с глас, пресипнал от желание. Ръцете му прихванаха двете половини на задните ѝ части и я притеглиха към него, но тя се изплъзна от хватката му. С ръце на кръста запита:

– Това ли правят твоите робини в банята? Трябва ти гмуркане в студена вода.

Тя се потопи във водата. Само след миг той я последва и успя да я хване. С двете си ръце обви кръста ѝ изотзад и я притегли към него, така че твърдата му дължина попадна в отвора между краката ѝ. Искаше да продължи да го дразни, като се движи напред и назад върху него, но за нейно учудване разбра, че краката ѝ не достигат дъното – стрелата му я държеше вдигната във водата.

Тайно се усмихна и не се отказа от намерението си. Той бе толкова дълъг, че главичката му се показваше изпод русите къдри. С пръста си тя започна да прави кръгче след кръгче – той имаше чувството, че ще полудее. Маркус трябваше да стисне зъби, за да овладее еротичното усещане.

– Тази игра, малката, може да се играе и от двама. – С едната си ръка около кръста ѝ той я задържа неподвижна и безпогрешно постави пръста си върху чувствителната женска пъпка, намираща се точно над пениса му. Това, което направи пръстът му, я накара да изскимти, а после да потръпне от невероятната възбуда. Той спря изведнъж и тя извика, протестирайки:

– Довърши ме!

С устни, допрени до ухото ѝ; Маркус прошепна:

– Тук се изпълнява моята воля. Ще те довърша, когато аз съм готов. – Повдигна я от водата и я постави на мозайката. После и той излезе. Грабна голяма кърпа и шишенце с масло, напълно готов да се затича след нея. Даяна обаче се приближи бавно към него и отърка нежната си плът неговата твърдост.

– Егоистично животно! – прошепна тя игриво.

– Не егоистично, скъпа. Ще бъда по-щедър, откогато да било през живота си. Ще дам и ще продължавам давам, докато повече няма да можеш да поемаш...

Грабна я и я отнесе в спалнята. Разстла кърпата пред огъня и я привлече към себе си. Изсипа бадемово масло шепите си, загря го на огъня и започна да я масажира мощни движения по цялата дължина на тялото ѝ.

– Кожата ти е толкова светла и гладка. Надявам се, че суровите ветрове няма да я направят груба.

Даяна се бе опънала като котка, която галеха:

– Можеш да ме мажеш всяка вечер, за да го предотвратиш – мъркаше тя.

Той се засмя на наивността ѝ.

– Корабът не предразполага към дълги любовни игри. Може да го правим и отвън, опрени на стената на каютата.

– М-м-м, това също би могло да бъде интересно.

– Достатъчно, за да стопли кръвта ти, докато навлезем и Маре Интернетус, където великолепното слънце грее всеки ден.

– Ние го наричаме Средиземно море – измърмори тя, почти неспособна да провежда разговор, беше готова да се отдаде на блажената възбуда.

– Означава свършено същото – вътрешно море – каза той, потапяйки възглавничките на пръстите си в отвора между краката ѝ. Очертаваше всяка розова гънка, като че ли бе листенце на цвете. Усещаше се силният аромат на бадемовото масло, нагрятото от огъня. Даяна започна да диша дълбоко, опитвайки се да не го моли за повече, когато всичките ѝ сетива бяха станали толкова чувствителни.

– Защо избра бадемовото масло?

– Защото ми харесва ароматът му – отговори той с натезал глас. Наведе се над гърдите ѝ, за да целуне зърната, почувства ги в устата си, настръхнали като млади пъпки на цвете. Езикът му остави изгаряща пътека надолу от гърдите – към корема и венериния хълм. Даяна заби нокти и в дланите си, за да не закрещи, когато порочният език започна да се движи около всяко листенце от цветето вътре в нея...

– Марк... Марк... Маркус! – Името му звучеше като смирена молба и той, както заради себе си, така и заради моя, пхна езика си дълбоко навътре. Завърташе се отново навътре и наоколо, възбуждайки плътта ѝ, докато то набъбна...

Пръстите ѝ се вкопчиха в гъстата му коса, насърчаваха го да я погълне. Изпод притворените клепачи наблюдаваше главата му между краката си и във върховен сексуален трепет разбра, че това бе най-възбуждащото, най-интимното нещо, което един мъж можеше да даде на една жена. Не можеше да се сдържа повече и тялото ѝ се изви като дъга към устата му с пронизващ вик на удоволствие.

Маркус веднага легна върху нея – устните му поеха вика ѝ. Тя усети своя собствен вкус, който предизвика нов прилив на желание, още по-горещо и още по-бурно.

Нетърпимата ѝ нужда бледнееше пред неговата. Той се вмъкна така диво в нея, че мощната сила на проникването я приближи към огъня. Бе толкова непреодолимо обладана от страст, че широко разтвори крака и повдигна високо таза си, за да усети цялата му твърда дължина вътре в нея...

Маркус ненаситно проникваше във великолепното тяло със силата на зрял мъж на върха на физическите си способности. И въпреки това, Даяна жадуваше повече, изискваше повече. Най-накрая тя вдигна краката си толкова високо, че глезените ѝ опряха в широките му рамене и се отвори цялата към него. Той влизаше и излизаше, докато и двамата се опиха и полудяха от любене. Усещанията им бяха толкова наситени, че виковете им се разнесоха из къщата почти половин час, преди да започне вулканичната експлозия на оргазма.

Когато най-сетне всичко свърши, се строполиха един върху друг, изтощени и телом, и духом. Дълго лежаха неподвижни, докато всичко около тях спря да се върти и зае нормалното си положение.

– Можеш ли да поемеш още? – Тя бе съвсем смазана и знаеше, че и той е напълно изтощен от жаркият сексуален акт. Дори не можа да проговори, само бавно поклати глава.

– И аз не мога – призна той с дълбока въздишка на пълно задоволство.

Но малкото дяволче сега подтикна Даяна и тя тайно се засмя.

– Това е много лошо, Маркус – прошепна тя, – защото аз изведнъж зажаднях за вкуса на бадемите. – Тя се изправи с плавно движение и изпод клепачите, натежали от страст, оцени мъжката му красота. Той с тревога я наблюдаваше как посегна към флакона с бадемовото масло. Знаеше, че няма да може да получи нова ерекция, ако не си починеше.

Тя приклепна до него и сипа малко масло около пъпа му. После с нежните си ръце го разстла надолу по твърдия корем, върху мускулестите му бедра. С предизвикателни пръсти галеше отпуснатия му член,

легнал кротко след упорития труд, и за негово учудване, скоро го събуди. То не се размърда сънен, а се втурна към живот ожесточено готов за нова атака...

Леко наклони глава и прекара езика по устните си очакване, като каза:

– Искам отново да бъда твоя робиня. – Започна от основата и прекара езика си по цялата му дължина. Когато достигна до главичката, деликатно я облиза, после завъртя езика си и го потопа в мъничкият отвор, за да опита капките сок, които с готовност изплуваха на повърхността. После започна да повтаря всичко отначало, успявайки всеки път да го направи все по-еротично.

Езикът ѝ го обхождаше като чувствена змия, караше го да пулсира и да изтръпва в екстаз. Маркус затвори очи и отвори уста, за да се чуят звуците на блаженство, излизаци от гърлото му. Когато тя го пое в топалата си уста, той извика, за да я предупреди:

– Не мога повече.

Тя отлепи устни от него само дотолкова, доколкото да му върне неговите собствени думи:

– Тук се изпълнява моята воля. Ще те довърша, когато аз съм готова!...

На сутринта се събудиха пред пепелта на огъня. Даяна се изчерви, когато Маркус каза:

– Снощи не успяхме да се доберем дори до леглото. – Целуна я по носа. – Обожавам те! – Обичаше да я вижда как се изчервява, а тя го правеше, винаги когато се сетеше, че любенето им е било твърде необичайно.

Получиха съобщение, че Маркус трябва спешно да отиде в укреплението. Когато видя, че Даяна леко се намръщи, ѝ каза весело:

– Това е последният ден тук. Ще реша проблема много скоро, какъвто ѝ да е.

Проблемът не се оказа толкова прост. Първият центурион на кохортата го очакваше с обезпокоителна новина:

– Генерале, Вашият брат Петриус пристигна рано тази сутрин и падна в безсъзнание от коня си. Отнесоха го в лазарета, за да се погрижат за раните му.

Маркус се втурна към болницата, страхувайки се от най-лошото, но когато пристигна, намери Петриус в съзнание, разказвайки на прокуратора за неприятностите си.

– Къде си ранен? – попита Маркус дълбоко загрижен.

Лекарят, който го преглеждаше, отговори вместо него:

– Фрактура на ръката. Мислехме, че рамото е счупено, но е само изместено. Главата му бе цялата в кръв, но когато го измихме, открихме само лека рана.

– Какво правиш тук? – попита Маркус.

Юлиус отговори:

– Нападение. Останал е сред убитите. Когато дошъл в съзнание, хората му вече се били оттеглили. Паулину е такъв некадърен водач!

Маркус погледна недоверчиво към Петриус. Защо войниците му не се бяха погрижили за него? Най-после Петриус проговори:

– Паулину е свиня. Заповяда ранените легионери да бъдат убити, за да не забавят хода на войската.

Маркус беше служил под командването на Паулину и въпреки че го ненавиждаше, знаеше, че брат му лъже. Паулину можеше да убие някой от легионерите само за да го спаси от мъките му, ако нищо друго не можеше да се направи, за да бъде спасен. Както и самият Маркус би направил... Паулину беше довел ранените войници в Аква Сулис. Твърде невероятно бе някой да бъде зарязан като мъртъв, особено центурион на кохорта, какъвто бе Петриус. Маркус подозираше, че брат му е дезертирал, но тъй като наказанието за такова малодушие бе смърт, си замълча.

Когато лекарят намести счупената кост на ръката, Юлиус каза:

– Защо да не го вземем с нас в Рим? Един адвокат повече, за да отървем Британия от Паулину няма да навреди на каузата ни, още повече, че брат ти няма да може да сбие известно време.

Маркус видя дивия поглед на надежда в очите на Петриус, но не издаде тайната, че всъщност брат му си служеше с лявата ръка.

– Рим? Вие отивате вкъщи? – запита весело Петриус.

– Тъй като прокураторът счита, че можеш да помогнеш на каузата ни, ще ти дам отпуск по болест. Почини си. Утре призори ще отплуваме.

Генералът посети корпуса на инженерите, за да се убеди, че в негово отсъствие мостът ще бъде построен така както бе планирано. След като се отдалечи от Петриус, с укори за съмненията си. Около младия дявол имаше нещо, което го караше да мисли, че брат му не е съвсем почтен. Но какво беше то? Остави настрана тези съмнения, кат си помисли колко щастлив ще бъде баща им да ги види отново заедно...

В късния следобед Маркус пристигна в къщата с десет легионера, които щяха да му бъдат охрана при пътуването до Рим. Започнаха да товарят багажа, който сутринта щеше да бъде пренесен на кораба.

Маркус искаше да съобщи на Даяна за пристигането на Петриус по-късно. Въпреки че никога не бе проронвала и дума против Петриус, Маркус знаеше, че тя не го харесва. Единствената възможност бе да ѝ го съобщи на трапезата, което можеше да провали вечерта и на двамата... Затова той я прегърна и я изведе в градината.

Като си помисли, че любимият ѝ иска да останат сами, за могат да си разменят целувки и нежни думи, тя го предупреди:

– Една целувка само! Знаеш, че ако почнем, не можем да спрем, а има още толкова много неща, които трябва да се свършат.

Той я погледна нежно, повдигна ръката ѝ към устните си и целуна дланта.

– Даяна, брат ми Петриус се е върнал със счупена ръка. Тъй като не може да се бие, докато оздравее, Юлиус го помоли да ни придружи до Рим.

Маркус забеляза как кръвта се оттегли от лицето ѝ.

– Скъпа, знай, че той се отнасяше с неуважение към теб, но когато му кажа, че ще бъдеш моя съпруга, сигурен съм, че поведението му ще се промени. – Той ѝ се усмихна. – Обещавам ти, че ще се държи добре. – Мислено добави: „Ако трябва, ще удуша младото копеле“.

Даяна се насили да му върне усмивката, но в момента, в който той се запъти към крепостта, ѝ стана зле. Мислеше, че се е отървала от Петриус. Надяваше се това да не с поличба, че пътуването ѝ до Рим е обречено на нещастие още преди да бе започнало. Може би трябваше да каже на Маркус какво се бе случило през онзи ден в храма, но тогава, както и сега, не желаше да влошава отношенията между двамата братя. Маркус щеше да я заведе в дома на баща си и поради това беше още по-важно да се запазят добрите отношения в семейството.

Тя помисли за възможността да разкрие тайната си пред Кел, защото с него ѝ бе лесно да разговаря, но кажеше ли на Кел, значи бе казала на Маркус. Между двамата мъже нямаше никакви тайни. Накрая реши да поговори с Тор. Тъй като щеше да бъде негово задължение да я пази, можеше да му се довери. Намери го при Кел внимателно да слуша последните му указания.

– Мисля, че е време да се опознаем по-добре, Тор. Хайде да се разходим в градината, където можем да поговорим насаме.

Тор погледна несигурно към Кел за разрешение. Кел обърна очи

към небето:

– Проклятие! Правило номер едно е да се подчиняваш първо на господарката си, а после на който ѝ да е друг, дори и на мен.

Когато Даяна тръгна към градината, Тор бе натъжен:

– Страхувам се, лейди, че не случи с избора си.

Даяна бе възмутена. Бяха лишили Тор от увереността в собствената му личност и тя трябваше веднага да я възстанови:

– Тор, ти си най-добрият избор. Ти си моят избор. Моля те да не стоиш на разстояние от мен. Искам да бъдем приятели. Искам да мога да ти се доверявам. Всъщност искам да мога да споделям с теб всичко.

Лицето му се проясни:

– Можеш, лейди. Ще ти служа така, както ти желаш. Моля да ме поправяш, когато не върша нещата както трябва, лейди.

– Наричай ме Даяна. Моля те да не се тревожиш от такива маловажни неща като маниери или облекло, Тор. Хайде да седнем до басейна, за да мога да споделя страховете си с теб.

– Разкажи ми от какво се страхуваш, лейди Даяна.

Тя се наведе към него:

– Мразя римляните и се страхувам от тях. – Тя видя учуденото му изражение. – О, аз обичам Маркус с цялото си сърце. Той ще иска разрешение да се оженим, но имам особено тревожно чувство в себе си, че в Рим ме дебне някакво нещастие.

– Няма да разреши на никого да те нарани, лейди Даяна! – закле се Тор.

– Аз съм християнка, но предпочитам това да бъде моя тайна, докато съм в Рим. Римляните се отнасят ужасно с християните. Маркус не иска да се знае и това, че съм била негова робиня.

– Аз съм британец, както и ти, лейди Даяна. Твоите тайни са свещени за мен.

– Благодаря ти, Тор. Има още едно деликатно нещо, за което никой не знае и което искам да споделя с теб. Петриус, братът на моя съпруг, беше тук на военна подготовка. После замина с армията на Паулинос, но се е върнал и ще ни придружи до Рим. – Даяна сведе очи. – Той се опита да ме изнасили.

Ръката на Тор полетя към оръжието, което Маркус му бе връчил.

– Ще те защитавам от този лигльо, лейди! – закле се той възмутен. – Аз съм силен. Мога да вдигна и цял кон. Мускулите ми са железни, пипнете ги! – Той изду огромния бицепс и Даяна постави ръката си върху него удивена.

Някакъв шум я накара да вдигне поглед за секунда и видя Петриус да я наблюдава как е поставила ръката си върху красивия полугол млад мъж, който бе неин личен роб и охрана.

Глава 24

Искри излизаха от очите на двамата млади мъже.

– Ти премина границата, робе.

– Не, не е, Петриус! – обади се рязко Даяна. – Избран е от Маркус и изпълнява неговите заповеди. Заклел се е да ме защитава от всяка опасност.

Петриус веднага смени тона си. Намести превръзката на врата си, като постави дясната си ръка в по-удобно положение и ѝ се усмихна обезоръжаващо:

– Маркус сподели голямото си щастие с мен. Нека аз първи те приветвам в нашето семейство. – Той повдигна ръката ѝ към устните си галантно – тя не можеше да повярва, че това е същият мъж, който се бе държал като пиян негодник и циничен развратник.

– Благодаря, Петриус. Съжалявам за нараняването ти.

– Тези неща се случват. Маркус ми каза да намеря Кел. Нямам нищо на гърба си, освен доспехите.

– Разбира се. Ще ти покажа къде да го намериш. – Въздържа се да отбележи, че Маркус бе по-висок и по-широк в раменете от него. Смяташе, че Петриус добре съзнава недостатъците си, сравнен с Маркус. Обърна се към Тор със заговорническа усмивка: – Ще те видя призори.

– Ще бъда готов, лейди Даяна.

Шлепът, който напусна Аква Сулис призори, бе претоварен с хора и багаж, но когато достигна канала Бристол и всичко бе прехвърлено на римския кораб, нещата се оправиха. Маркус и Даяна се настаниха в малка каюта, където щяха да спят, която се намираще между подобна за прокуратора и друга – малка – за Петриус. Легионерите, охраняващи Маркус, и двете дузини охрана на Юлиус се настаниха в трюма, а Тор – пред вратата на Даяна, решавайки че това е най-подходящото за него място.

Вятърът беше много студен и Даяна бе благодарна за наметката, подплатена с кожа, която имаше и топла качулка. Когато корабът достигна Бискайския залив, морето бе твърде бурно, за да стои на палубата. За съжаление, щом се прибра в каютата, я хвана морска болест.

Едва когато стигнаха брега на Испания, се почувства по-добре, а успя да се възстанови напълно, щом приближиха Гибралтар. Застанала

до перилата, прегърната от Маркус, тя се радваше на топлото средиземноморско слънце. С всеки изминал ден все повече обикваше Маркус, въпреки, че това ѝ се бе струвало невъзможно.

Винаги когато той отсъстваше, Тор я следваше неотлъчно. Беше както учудена, така и благодарна, че Петриус се отнасяше към нея като към принцеса при всеки техен контакт, но беше забелязала, че той прекарваше по голяма част от времето си с прокуратора, който очевидно проявяваше бащински интерес към ранения по-млад брат на Маркус Магнус.

Един ден, когато синьото море бе спокойно, а слънцето не скъпеше топлите си лъчи, Даяна реши да разгледа римския кораб. Отвори една тежка врата и слезе надолу по дървени стълби. Спря, останала без дъх, пред гледката, която се разкри пред очите ѝ. Редици от мъже, голи до кръста, движеха огромни весла, а потта се стичаше по мускулестите им гърбове. Покри устата си с ръка от ужас, очите ѝ станаха огромни. Тор насила я хвана за раменете, завъртя я и я побутна по стълбата нагоре.

Излязла на палубата, тя пое дълбоко въздух и силно се притисна към Тор, като че ли той бе спасителният ѝ пояс. Маркус се приближи към тях, любопитен да узнае какво се бе случило, че Тор бе прегърнал Даяна. Вдигна я на ръце и усети как тя се вкопчи в него:

– В галерата има роби! – произнесе тя отчаяно.

Той я занесе до кабината им и седна до нея, преди да отговори. Погледна го с обвиняващи очи.

– Не мога да повярвам, че си толкова наивна. В името на боговете, как си мислиш, че този кораб ще се придвижи от Британия до Рим?... Не всички са британци – опита да се защити той. – Някои са от Галия, други от Нубия...

– Те са хора, Маркус, независимо от каква раса са. Мили боже, как могат римляните да бъдат така безразлични към човешкото нещастие? Как можете да осъждате тези мъже на робство цял живот в тази галерия?

– Не за цял живот, а за десет години. Мъжете трябва да са в силата си, за да могат да въртят веслата. – Когато видя, че това не направи думите му по-приемливи, той коленичи и взе ръката ѝ: – Скъпа, ако можех да поправа неправдите на света заради теб, щях да го сторя. Вероятно в твоето време няма робство, но можеш ли честно да кажеш, че не съществуват никакви страдания или несправедливости? В замяна на труда им нашите роби са хранени добре, имат прилични жилища и са толкова много, че никой не се преуморява.

Тя си помисли за Лондон, където условията за богатите и бедните бяха съвсем различни. Богатите дебелианковци имаха неизчерпаем апетит към развлеченията и лукса, докато босите кибритопродавачки тихо умираха от глад по ъглите на улиците. Изпращаха деца да чистят комините и често биваха обгаряни до смърт. Даяна разбра, че Маркус не може да бъде обвиняван за условията на живот в неговото време повече, отколкото тя самата можеше да бъде обвинена за бедността и глада при управлението на крал Джордж...

Докосна лицето му:

– Като пристигнем в Рим, ще се бориш ли за подобряване условията на живот на всички британци? Нищо повече не мога да искам от теб.

– Ще пристигнем утре! – отговори той. – Ела да отидем на палубата, откъдето ще се насладим на морето и слънцето.

Последната нощ на борда, когато лежеше в прегръдката му, Даяна разказа какво бе записала историята за император Нерон:

– Стой далече от него, ако можеш. Той е един луд човек, чието господство се изражда в жестокост и тирания.

– Той уби собствената си майка, зная всичко за Нерон – увери я Маркус.

– Не знаеш, че след три години, той ще подпали Рим, за да може да построи една огромна нова столица на мястото на руините.

– Ще подпали Рим? – недоверчиво попита Маркус.

– Да, но новият град ще бъде великолепен и ще остане през вековете. Нерон ще обвини християните, че са го подпалили, но народът ще го намрази. Ще има въстания срещу него и той ще се самоубие, преди да навърши тридесет и две години.

Маркус гледаше гредите на каютата и се чудеше дали Даяна наистина бе живяла в бъдещето или просто имаше пророчески видения, каквито много хора твърдяха, че имат. Той я притисна до сърцето си. Щом бяха заедно днес, нито миналото, нито бъдещето, можеха да имат някакво значение.

Въпреки че се страхуваше да отиде в Рим, сгушена така близко до Маркус, Даяна реши да се отърве от страховете си. Беше решила да остане до своя любим и искаше никой от тях да не съжалява за това. Щеше да прегърне неговия град с цялото си сърце, както правеше винаги, защото половинчатите неща не бяха присъщи на характера ѝ. Ще погледне на всичко това като на дар от боговете – да може да види и преживее древния Рим като едно чудо. Тя се закле да не пропилява повече

нито един момент в страх или съжаление.

Застанаха на пристан в Остия, на устието на река Тибър. Известната река, която щеше да ги отведе в Рим, бе широка, с буйна жълтеникава вода. Маркус беше до нея, за да ѝ показва всички забележителности на областта.

Както беше чела, видя че Рим наистина бе построен на седем хълма. Представляваше една смесица от огромни сгради, позлатени покриви, кубета, величествени редици от мраморни колони, частни домове с покриви от червени керемиди. Някои от тях бяха построени в долините, други по върховете, трети се катереха по склоновете на хълмовете. Маркус ѝ показваше храмове, амфитеатри и дълго празно пространство, което бе Циркът Максимус.

– Маслиновите насаждения на баща ми са на юг – посочи хълмовете, които се простираха в златистата мараня на хоризонта. – Кариерите ни са на север, в Апенините, откъдето извира река Тибър.

– Каменни кариери като тези в Аква Сулис?

– Не, това са кариери за мрамор. Търговията с мрамор е особено разпространена в Рим, както сама виждаш – отговори гордо Маркус.

– Къщата на баща ти в града ли е?

– Да, на един от хълмовете. Пратеникът вече го е уведомял за пристигането ни. Когато спрем на дока, конете ще ни чакат. Специално поръчах носилка за теб.

– О, мислех че ще можем да повървим из града – разочарова се Даяна.

– Скъпа, тук живеят над един милион души и повечето от тях ще са по улиците. Ще се придвижваме много бавно. От носилката ще имаш възможност да видиш повече неща, отколкото могат да те заинтересуват. Ще трябва да минем през много мизерни квартали, преди да започне изкачването по хълма, където са къщите на патрициите. – Той я погледна и лицето му стана сериозно. – Рим е тежко изпитание за всичко хубаво и лошо на този свят. Няма друг град, където божественото и житинското да са така ярко изразени.

Въпреки че Маркус я бе предупредил, Даяна се оказа неподготвена за гъмжилото от народ, което заливаше улиците. Тя разглеждаше града през копринените завеси на носилката, която носеха четиримата яки слуги, облечени в жълто.

Стотици малки магазинчета се гушеха едно в друго. Стоката им бе изложена почти на улицата – хляб, зеленчуци, вино, дрехи. Имаше и

малки ресторанчета. На всяка пресечка бяха построени олтари на богове и фонтани. Водата изтичаше през човката на орел, от устата на теле или от гърдите на богиня. Преливащите басейни бяха пълни с мръсотия, изхвърляна безогледно от магазините и прозорците над тях.

Единственото нещо, което не й хареса, бе неспирният шум. Хората крещяха един на друг, за да могат да надвикат шума от мелачките на зърно, чуковете на строителите, учителите, които преподаваха уроците си на улицата, дузините поети, произнасящи безкрайните си дитирамби.

На следващата улица срещнаха процесия от свещеници – мъже и жени, които биеха барабани, свиреха на тропети и размахваха ръце с кастанети и бронзови дайрета. Жените бяха тъмнокожи сирийки, увлечени в диви танци с развени коси, отправили се към храма на Кибела, за да прекарат деня в оргии.

Неочаквано носилката на Даяна спря да се движи, когато се появи друга процесия. Маркус се върна при нея, като ругаеше.

– Може би е някоя важна личност – осмели се да каже Даяна.

От устата на Маркус се отрони нецензурен епитет:

– Мисли си, че е много важна. Стариат ѝ съпруг е милионер. Трябва да има закон срещу такава вулгарна показност.

Даяна зашеметено наблюдаваше дългата редица от атлетични роби, които минаваха покрай нея, като носеха на раменете си разни кутии и пакети. Следваха ги красиви робини с прозрачни воали. Малко момче от Египет държеше маймунка бебе, а едно момиченце носеше в кошница раздиращо се от лай кученце. След тях вървяха голяма група музиканти, роби и свободни граждани, които носеха ковчезета със скъпоценности и денкове със скъпи дрехи.

Най-накрая се появи „Нейно великолепие“ в носилка, носена от осем еднакви нубийци. Беше се излегла на върху възглавниците си, отегчена от света и си вееше с ветрило от шраусови пера, чиято дръжка бе осяяна със скъпоценни камъни.

– Изглежда, че се мести от градската, в някоя от летните си къщи. Дори преторът нареди да свалят носилката му, за да я поздрави – произнесе отвратен Маркус, – което показва че и официалният ранг отстъпва на завладяващия блясък на златото.

Даяна усещаше колко е ядосан за това, че ги забавиха. Усмихна му се:

– Това ми дава възможност да разгледам всичко съвсем спокойно. Погледни, играят на зарове на земята.

Той погледна вбесен към тълпите от хора.

– Безделници и паразити! Повечето са роби на богаташи. Работата им е толкова малко, че разполагат със свободно време, което прахосват, като играят комар или се впускат в перверзни сексуални игри.

Маркус беше огорчен от факта, че неговият град бе започнал да се разпада. Хората вършеха открито, на улицата, разни работи, които би трябвало да се вършат в уединение. Мъжете пикаеха в канавките, а проститутките обслужваха клиентите си на праговете на къщите. Той благодареше на бога, че Аква Сулис никога нямаше да затъне толкова.

Най-накрая започнаха да се изкачват по хълма. Първо минаха покрай големи сгради – бани и храмове. Внутрителните триумфални арки, простиращи се над булевардите, и героичните статуи в препускащи двуколки, бяха превърнали тази част от града в истинско място за забавления.

Архитектурата бе в гръцки стил, но прекалено разкрасена и според Даяна, доста вулгарна. Всяка една колона бе претрупана в коринтски стил с цветя – сиво-сивият, зелен и оранжев мрамор бе проява на доста лош вкус, имаше твърде много рисунки и спираловидни елементи.

Когато пристигнаха в къщата на Титус Магнус обаче, Даяна не можа да намери никакъв недостатък – при построяването ѝ бе проявен отличен вкус, въпреки че ѝ стана лошо, като направи груба сметка колко струваше всичко това. Още по-приятно се изненада, когато мина през гордите йонийски колони на портала.

Всички стаи бяха изградени около открити дворове с градини, басейни и фонтани. Горният етаж бе ограден от открит балкон. На входа бяха посрещнати от десетина роби, други десетина ги очакваха, когато влязоха в атриума, като им поднесоха изстудени напитки и сладкиши. Всички бяха облечени в бледожълти тоги с жигосани номера на рамото.

Даяна отстъпи, за да наблюдава как Маркус и Петриус влязоха в първия двор и поздравиха робите, които бяха в семейството от години. Маркус се върна и я поведе със себе си.

– Колко са робите? – прошепна тя.

– Бяха около сто и петдесет, когато идвах тук за последен път. – Той стисна ръката ѝ. – Не се оставяй на чувствата си. – Повед я през великолепен, окъпан от светлината хол, докато влязоха във втория двор – по-голям и по-красив от първия, с още стаи около него. Подовете бяха покрити с плочки, наредени в мозайка, стените и колоните бяха от светъл лунен мрамор. В центъра грациозни танцуващи нимфи изстрелваха силни струи кристална вода в кръгъл басейн от бял мрамор, украсен по края с великолепни водни растения. Из цялата къща имаше скулптори и

малки пластики, поставени върху гравирани пиедестали.

Главният иконом Лукас приветства Маркус топло:

– Баща ти е в стаята си и помоли да отидете при него. Вече не е млад и жизнен, както го помниш – предупреди Лукас, – но гордостта му е все същата... Поздравява твоята дама! Ще се види с нея на вечеря.

Лукас плесна с ръце и дузина млади робини с маслинена кожа излязоха напред.

– Избрах тези робини за дамата ти. Техните единствени задължения ще бъдат да ѝ служат. Позволих си да избира за нея няколко от стаите с изглед към градината с колоните, не много далече от Вашите, генерале.

Маркус повдигна вежди развеселен.

– Подготовката ти е така официална, както и думите ти, Лукас.

– Сега, когато вече си генерал, е необходимо само официално обръщение. След женитбата ти и твоята съпруга ще получите по-голям апартамент.

Маркус изви устни в усмивка, като си помисли, че трябва да спят разделени. Щеше да се опита да бъде дискретен, докато се оженят, когато открито щеше да прибере Даяна при себе си...

– Остави се на грижите на момичетата – каза ѝ Маркус. – Знам, че копнееш да се изкъпеш и да смениш дрехите си. Ако тези робини не са достатъчно, има още много, които нямат какво да правят.

Момичетата отведоха Даяна и Тор тръгна след нея като вярно куче с ръце на оръжието си. Когато влязоха в спалнята ѝ, момичетата започнаха да се усмихват и да докосват с удоволствие мускулите му. Тор си мислеше, че е умрял и е отишъл в рая.

Едно от момичетата се обърна към Даяна:

– Казвам се Ливи, миледи. Имаме ли разрешението ти да се погрижим и за твоята стража, както и за теб?

Тор погледна подозрително към Даяна. Ъгълчетата на устните ѝ се разтегнаха в усмивка, разбирайки скритите им мисли.

– Искам той да се чувства щастлив. Смятате ли, че бихте могли да се сменят? Той ще спи в съседната стая, осигурете му легло.

Отвориха вратата към присъединената стая, за да им покажат, че в нея има легло. Тя влезе там за малко заедно с него.

– Благодаря ти, лейди Даяна! – заяви Тор пламенно.

– Оръжието ти трябва да е готово всеки миг – предупреди го тя.

– Ще бъде, лейди! – увери я той.

– Сигурна съм, че Ливи и момичетата ще те направят щастлив. Въпросът е дали ти ще успееш да ги ощастливиш. – Усмихната, Даяна

премина през вратата в стаята си, оставяйки Тор също ухилен до уши.

Глава 25

Петриус желаше богатството на баща си. Той изпитваше дива завист към Маркус за това, че бе първороден син. Но поне досега бе единственият, който щеше да наследи Маркус. Като генерал в римската армия той едва ли щеше да доживее до дълбока старост. Петриус просто трябваше да прояви търпение и всичко щеше да е негово. Сега обаче Маркус щеше да се ожени и нещата се променяха. Децата на Маркус щяха да станат негови наследници и Петриус щеше да получи само малка част от семейното богатство.

По време на пътуването до Рим бе направил всичко възможно да настрои Маркус против брака. Описваше жените като неверни кучки, които се продават там, където цената е най-висока. Изтъкваше, че една държанка винаги може да бъде контролирана, докато една съпруга – никога. Но когато инсинуациите му се прехвърлиха от жените въобще директно върху Даяна, Маркус не го прие много любезно. Особено когато Петриус намекна за неприличното ѝ поведение с младия роб, който я пазеше. Черните очи на брат му заблестяха опасно.

– Мисля, че съм в състояние да контролирам съпругата си, Петриус. Дръж настрана от нея коварния си език и подлите си мисли, ако искаш да оцелееш.

– Маркус, ти бъркаш. Искам да те предупредя за оковите на брака, а не специално за Даяна. Ако си решил да се жениш, можеше да избере някоя по-красива жена.

Петриус имаше само още един-единствен начин за действие, преди да предприеме нещо значително по-драстично.

Когато влезе да поздрави баща си, остана изненадан, че разсъдъкът на възрастния човек бе на мястото си, въпреки че тялото му бе развалина.

– Искам да поставя много сериозен въпрос, татко. Маркус е един влюбен глупак, който не може да разбере, че тази жена ще се омъжи за него само заради парите му. Не може да изчака дори, за да сложи ръка на богатството ти. Заклевам се, че му е била робиня. Твоите внуци ще са наследници на една робиня!

Титус затвори очи, за да облекчи болката, която предизвикаха думите на Петриус. След като помълча малко, се загледа в красивия си по-малък син.

– Мислиш ли, че трябва да променя завещанието си? – Това бе по-скоро изявление, отколкото въпрос.

– Така мисля, татко. Ако той е решил да хвърли петно върху рода на Магнус, не трябва да получава лъвския пай от нашето богатство. Тази жена е долна, развратничи със собствената си стража. Прие дори моите набези.

– Трябва да е много красива, за да те изкуши, Петриус.

– Красива е. Изкушава всеки мъж, който я зърне.

– Красотата може да бъде проклетие, Петриус. Ще променя завещанието си. Но се страхувам, че това няма да те направи щастлив. Знаеш ли, Петриус, аз също съм жертва на проклетие. Прокълнат съм с единия си син и блажен съм с другия. Надявах се, че военната служба ще може да те излекува поне от твоето малодушие, но и това мое очакване е било прекалено. Махай се от очите ми!

Петриус излетя от стаята и после от къщата. Така да бъде! Старият тиранин бе подписал смъртната си присъда... Петриус бе принуден да направи нещо драстично и то по-скоро, преди баща му съвсем да го е лишил от наследство.

Въпреки че беше много болен, бащата на Маркус накара един от личните си роби да го вдигне от кушетката и да го постави на един стол. Беше твърде горд, за да посрещне първородния си син в леглото. Но дори и в това положение, цветът на лицето и килограмите, които беше загубил, издаваха пред Маркус степента на заболяването му.

Маркус беше шокиран колко много бе остарял баща му, но малко се успокои, като видя, че в черните му очи все още блести искрата на живота. Коленичи, за да могат да се прегърнат.

Строгият и несантиментален Титус беше откровен:

– Не мога вече да се движа, но в резултат на това умът ми е два пъти по-остър.

Маркус му се усмихна.

– Ти винаги си бил най-интелигентният и проникателен мъж, който някога съм срещал. Щастлив съм да видя, че годините не са успели да те променят.

– Значи най-после доведе булка. Съвсем се бях отчаял, че някога ще имам внуци. Трябва да е нещо специално, след като отговаря на високите ти изисквания.

Маркус понечи да протестира.

Титус вдигна властно ръка, за да спре думите му.

– Твърде много приличаш на мен. Имаш твърди принципи и очакваш същото и от другите. Дългът преди удоволствието, смъртта пред безчестието. Твоите богове са истината и справедливостта.

– Рисуваш ме като непоносим.

– И двамата сме такива. Къде намери твоята половинка? – запита той развеселен.

– Тя е британка, толкова интелигентна, колкото и красива. Надявам се, че ще ни благословиш, татко.

Очите на Титус срещнаха погледа на любимия му син:

– Твоят избор е и мой!

Маркус знаеше, че между тях съществува връзка, която нищо никога не можеше да разкъса. Взаимната им обич бе безусловна и абсолютна.

– Разкажи ми сега за мисията, с която идвате ти и Юлиус Класицианус. Ако трябва да убедите Нерон и Сената да отстъпят, трябва да разполагате с неограничена сума за подкупи. Моето богатство е и твое, знаеш това, Маркус.

Маркус му разказа за плана да осигурят настъпването на промяна, от която ще има полза целият народ на Британия. Оцени предложението на баща си да ползва богатството му за благородната кауза и увери Титус, че никога няма да го използва за лични цели. Когато се сбогува, той беше сигурен, че баща му няма да предаде богатството си в ръцете на Петриус.

Маркус отиде в покоите на Даяна, за да я вземе за вечеря. Остана доволен, че бе избрала елегантна туника в зелено със златиста наметка и златисти сандали с висок корков ток. Косата ѝ изглеждаше по-красива от всякога, освен когато бе разстлана по възглавницата му. Спускаше се на кърдрици по гърба ѝ, преплетена със зелени панделки перли.

Когато стигнаха до триклиниума, белокосият Титус Магнус вече се бе излегал и Маркус остана доволен, че не беше споменал за слабостта му пред Даяна. Тя бе толкова състрадателна, че щеше да се отнася към стария човек с прекалена любезност, а Маркус знаеше, че той предпочиташе да се отнасят към него като към мъж.

Маркус въведе Даяна с такава гордост, че баща му разбра колко дълбоки бяха чувствата му към тази жена. Титус веднага я хареса. Тя бе не само толкова красива, че спираше дъха на всеки мъж, но в светлата коса и светлият ѝ тен имаше такава нежност, че му напомняше на алабастрова скулптура на богиня. Дали бе Венера? Не, това Диана, нейната

съименница...

– Добре дошла, скъпа! Надявам се, че моят син ще те направи щастлива.

– Той вече ме направи щастлива, милорд. – Бързият поглед, който хвърли към Маркус, показва на Титус колко много тя обичаше сина му.

– Седни до мен. Красивата жена винаги е по-добра от каквото и да е друго тонизиращо средство.

Маркус ги наблюдаваше и се радваше. Баща му флиртуваше с Даяна и сърцето му се стопляше, защото тя бе достатъчно любезна да отговоря на флирта.

Храната и обслужването бяха безупречни, тъй като само най-висококвалифицираните роби имаха право да приготвят и поднасят храната в къщата на Магнус. Когато вечерята беше към края си, Даяна се усмихна на бащата на бъдещия си съпруг:

– Имате великолепен дом. Благодаря, че ме карате да се чувствам толкова добре тук.

– Маркус разведе ли те из къщата? Не?! Тогава тръгвайте. Покажи й как може да се нахрани в басейна, без да се намокри. Покажи й птиците, рибите. Покажи й всичко.

Маркус я заведе в градината и я помоли да седне на бялата мраморна кушетка в басейна. Малки фонтанчета плиснаха изпод кушетката, когато тя се облегна на възглавниците. Имаше направен специален подземен канал, който отвеждаше излишната вода, така че басейнът не преливаше, но впечатлението бе, че кушетката плува.

– Когато се храниш тук, по-тежките чинии се поставят на края на басейна, но по-леките – във форма на лодки и лебеди – плуват по повърхността и се въртят непрекъснато наоколо.

Чемширите бяха подрязани в различни форми на животни, безчет рози бяха разцъфнали.

– Зад трите външни басейна има постройка с няколко стаи, които имат прелестен изглед към градината. Спалнята е изолирана от шума и не пропуска вътре нито светлина, нито глъч. Към нея има и трапезария. Когато се оженим, може да останем известно време там.

– Разбирам, че трябва да живеем в отделни помещения, докато се оженим. Не трябва да бъдем недискретни в къщата на баща ти.

– Сериозно ще ми се сърди, ако не се отнасям към теб като към непорочна девственица...

Върнаха се в къщата.

– Моля те, не ме карай да ти показвам великолепните фрески или

фамилния храм, или библиотеката тази вечер. Има нещо друго, което искам да ти покажа.

– Къде ме водиш? – запита тя невинно, когато стъпиха ма мраморните стълби, украсени със слонова кост.

– Да видиш стаята ми.

Даяна бе страшно впечатлена от великолепието на апартамента му. Стените бяха изрисувани със серия картини, изобразяващи походите на Александър Македонски. Масивното легло бе гравирано с различни рога, балконът бе с изглед към градината и малките езерца с рибки.

– Прилича ти. Съвсем мъжко е. Може би не трябва да съм тук, Маркус.

– Не каза ли баща ми да ти покажа всичко?

– Да, но... О, какво правиш? – извика тя учудено, когато той започна да я съблича.

– Ще ти покажа всичко – отговори той с широка усмивка.

– Ти си самият дявол, Маркус Магнус. Знаеш, че трябва да спим отделно.

Той весело се засмя и смехът му изпълни стаята.

– Няма сила на земята, която да те опази от леглото ми тази нощ. Твърде скоро ще замина с Юлиус по работа. Той се съгласи да си дойда къщи, за да видя баща си, при условие че ще остана с него за седмица или две, за да можем да забавляваме сенаторите – по единично и заедно.

Съобщението му да тръгна може да пристигне рано сутринта.

Тя свенливо се приближи към него и приседна на леглото.

– Сериозно ли мислиш, че ще получиш разрешение да се ожениш?

– Юлиус ме увери, че е само формалност. Ако колелата на бюрокрацията се движат твърде бавно, ще ги смажа с малко подкуп, не се страхувай. Съжалявам, че трябва да те оставя сама, любима, но едва ще ти стигне времето, за да се подготвиш за сватбения пир и да си ушиеш сватбената премяна. Скрил съм най-великолепния пръстен, а и баща ми ще те дари със скъпоценности като сватбен подарък.

Тя се протегна да развърже панделките по косата си.

– Не ме ли подкупваш, за да не се чувстваш виновен заради вакханалиите, които ще посетиш?

Той разтвори краката си и я придърпа към себе си.

– Да не говорим за оргиите! – подразни я той. Когато видя невинния ѝ поглед, лицето му стана сериозно. – Единственото, в което ще участвам са посещения на игрите и надбягванията в Цирка Максимус, към които римлянин са робски привързани.

– Наслаждавай се на родния си град без никакви угризения, Маркус. Знаеш, че мразя тези неща.

Съблече туниката ѝ и я хвърли на пода. Стоеше пред него само със сандалите на краката си и с половината от златната монета медальон. Когато откопча нежната верижка и я прикрепил към кръста ѝ, тя потрепера. Очите на Магнус се замъглиха от еротичната картина, която представляваше Даяна сега.

– Тази вечер ще правим само това, което обичаш да правиш със страст! – произнесе той пресипнало.

Когато пристигна в резиденцията на прокуратора, Маркус научи, че Юлиус е уредил посещението на почти дузина сенатори на игрите същия следобед. Поканен бе и военният администратор, който можеше да даде разрешението за женитбата на Маркус.

– Съжалявам, че не доведох брат ми Петриус. Младият дявол изчезна в бездните на Рим веднага след като пристигнахме. Сигурен съм, че ще се появи, след като изпита всички пороци на младостта.

– Той вече се появи, приятелю. Снощи го заведох в двора и го представих на императора. Дватама с Нерон веднага се харесаха. Предполагам, че красотата на брат ти привлече Нерон. Вярвам, че Петриус ще използва това в полза на нашето дело. Щастливи сме да го имаме в наша подкрепа.

Маркус се съмняваше, че това ще е така. Петриус щеше да търси в познанството с императора изгода само за себе си, но ако искаше да се възползва от пороците на Нерон, това можеше да им спести много време и тревоги.

Когато пристигнаха в амфитеатъра на Клавдий²⁸, Маркус бе удивен, като видя, че Петриус е седнал при императора и неговите приятели. Смееха се с такава интимна лекота, че някой би си помислил, че Петриус е в този кръг от много отдавна.

Юлиус поведе Маркус, за да го представи на императора, но той предпочете да му отдаде военен поздрав, отколкото да си разменят целувки – поздрав, който печелеше все по-голяма популярност в града.

– Още един от братята Магнус, макар и от различен модел. Добре дошъл в Рим. Утре ще има *venationis*²⁹ в моя чест в цирка на Флавий³⁰.

---

28. Клавдий – (лат. *Claudius*) – римски император, управлявал от 41 до 54 г. от н.е. – Б.ред.

29. *Venationis* – (лат.) – ловни зрелища в цирка; бой на осъдени на смърт с диви зверове. – Б.ред.

Ти и Юлиус трябва да ме почетете с присъствието си. Гарантирам, че не сте виждали такова нещо. Освен лъвове и леопарди, има и мечки. Вече цяла седмица подготвят декори – планини и пещери, направили са дори малка гора.

– Това ще е грандиозен спектакъл, императоре! – заяви Юлиус с ентузиазъм.

Петриус поздравя брат си с нахално помахване с ръка. Погледът, който отправи към Маркус, ясно намекваше, че може да окаже влияние върху Нерон. И наистина Петриус изпитваше пълно задоволство от новото си престижно положение...

Битките между гладиаторите бяха много и разнообразни. Провеждаха се по няколко наведнъж, за да развличат хилядите хора, които се бяха събрали в амфитеатъра. Народът обичаше игрите, които бяха безплатни за всички. Насърчаваха смелите, освиркваха страхливите и залагаха за изхода от битките.

Маркус крадешком наблюдаваше как брат му и дебеличкия Нерон непрекъснато си шепнат нещо. Чудеше за какво си говорят така увлечено, но ако можеше да чуе, щеше да се почувства съвсем зле.

– Забавляват ли те игрите? – запита Нерон, като въртеше пръстеници по ръцете си.

– Обичам да има повече кръв... – отговори Петриус усмивка. – Когато победеният гладиатор моли за милост обаче, тълпата му съчувства.

Нерон се ухили глуповато.

– И аз обичам да виждам как някой умира, но трябва да се задоволя и с нараняванията. Не мога да действам срещу масите.

– Ти просто не осъзнаваш цялата си власт, императоре. Обзалагам се, че ако обърнеш палеца си надолу, ще увлечеш хилядите, събрани тук.

Двамата гладиатори пред украсената с орел лежа на императора продължаваха да се бият. Бяха почти равни по сила, но най-накрая поедрият успя да избие оръжието от ръцете на съперника си и победоносно постави крака си върху врата му. Тълпата побесня, като го поздравяваше си прибираще залозите. Когато падналият на земята вдигна на ръка за милост, императорът изведнъж му показа обърнатите си палци. Мнозинство от гласове в залата запротестира и Нерон махна с ръка.

– Смелост! – насърчи го Петриус и сам протегна ръка палец надолу.

Гладиаторът победител заби сабята си в сърцето на падналия мъж.

Тълпата замря. Когато победителят изтегли оръжието си и го вдигна високо, така че кръвта закапа върху ръката му, тълпата взе да се оживява.

Нерон доволно се усмихна на Петриус. Когато следващият гладиатор падна, множеството обърна палци си надолу и поздрави с възгласи страстта към кръвта, когато победителят разряза гърлото на падналия така широко, че кръвта му избликна като фонтан върху пя съка.

– Чувствам се добре, когато убиват! – прошепна Нерон възбуден.

– Ще се почувстваш още по-добре, когато ръката ти сама владее оръжието.

– Ти си центурион. За теб е лесно, но за мен е трудно – отговори Нерон, като постави пухкавата си ръка върху солидното бедро на Петриус.

– Трудно, но не невъзможно, императоре. – Очите на Петриус пробъгнаха по начервените устни на Нерон. – Защо не се оттеглим някъде насаме, където бих предложил много неща, които ще харесат на апетита ти.

Ръката на Нерон стисна коляното на новия любимец.

– Само още една битка? – прошепна той жадно.

Маркус Магнус почувства как го обзема тъга. Искаше да предпази по-младия си брат от извращения Нерон. Беше обаче твърде късно. Именно Петриус покваряваше и щом можеше да насърчава някого да проявява жестокост и перверзност, значи беше загубен. При Петриус това ставаше не заради секса, а заради властта. Маркус знаеше, че той е на върха, манипулираше самия император на Рим. Сърцето му се изпълни с мъка, когато ги видя да си тръгват заедно след битките.

В разкошната стая на Нерон въздухът бе тежък от парфюма, който се ръсеше от пръскачките по тавана. На двадесет и пет години Нерон вече не се възбуждаше от жени. Предпочиташе мъжете, но сакатите в ръцете роби, с които разполагаше, не му харесваха. Те можеха да бъдат унижавани толкова лесно и не можеха да понесат силна болка или жестокост – нито към околните, нито към самите тях.

Младият император предпочиташе по-мускулести партньори, които не се оплакваша, когато пожелаеше да ги налага с камшика си и които бяха достатъчно силни, за да държат жертвата неподвижна, докато той ѝ прилагаше все нови и нови мъчения. Те бяха грозни дяволи, липсваше им емоционалност, бяха с ниска интелигентност, но големите им полови органи му носеха удовлетворение.

Петриус Магнус беше различен. Нерон отдавна не се бе възбуждал

така от някой свой любовник. Младият мъж бе красив като жена и едновременно с това имаше силното тяло на центурион. Той разбираше какъв наркотик е страстта към кръвта. Беше рядък екземпляр: красиво животно.

Нерон се излегна върху кушетката, облицована с пурпурна коприна, докато Петриус го събличаше. Задълбочиха се във възбуждащи разговори, за да поддържат състоянието на ерекция на императора.

– Преди няколко седмици реших да експериментирам с един от онези побъркани християни. Вързах патката му с кожен камшик, после го накарах да пие непрекъснато. Бях любопитен да видя какво ще се случи, когато се препълни, но не може да се облекчи, като се изпикае.

– Възбуждащо ли беше? – запита Петриус, като бавно започна да сваля туниката си.

– Не особено. Мислех си, че патката му ще се издуе да невероятни размери. Все пак беше забавничко. Той се напи от чиста вода. После започна да тича наоколо, като пищеше и накрая падна. После мехурът му се пръсна и той умря прекалено бързо.

Петриус вече беше гол, с изключение на черна кожена препаска върху пениса му, превързана с лента около гъвкавите му бедра. Някои от центурионите я носеха като предпазител по време на битка. Нерон се втвърди в момента, в който погледна към Петриус. А той от своя страна искаше да го накара да полудее от възбуда, преди да го облекчи. Така че много подробно започна да описва колко кървави рани биха могли да бъдат нанесени – точно къде и как, така че смъртта да настъпи бавно, докато кръвта капе и изтича.

Когато Нерон вече се задъхваше от нужда, Петриус го бутна с гръб към леглото и го захапа. Нямаше как да поеме късата дебела пишка на Нерон в тялото си! Нерон наблюдаваше с обожание как дългите копринени мигли на Петриус докосват слабините му, докато красивата му уста го изсмуква докрай.

После Петриус заповяда на Нерон да застане на колене. Силата, която облада тялото на Петриус, когато императорът на Рим се подчини на командата му бе нещо, което той не бе изпитал никога преди. Това беше удоволствие! Още преди Петриус да беше свършил, Нерон щеше да се подчинява на командите му – не само заради секса. Щеше да има власт над самата му душа. Това щеше да бъде истинска власт, това щеше да бъде победа!

Глава 26

Още същия ден Маркус получи официално разрешение да се ожени. Седна да напише писмо на Даяна, за да ѝ съобщи добрата новина. Тя се тревожеше, че съгласието може да се забави, което доказваше, че копнее да се омъжи за него. Някакво необяснимо нетърпение го караше да подготви всичко, за да е спокоен. Смяташе, че когато стане негова законно, Даяна нямаше да може да се върне там, откъдето беше дошла, нито пък боговете щяха да му я отнемат.

Никога преди това не бе писал любовно писмо. Изведнъж разбра, че не може да излее сърцето си върху восъчната плоча – написаното звучеше като военно комюнике. Когато го препрочете, се намръщи на заповедническия тон и трябваше да добави едно-две по-цветисти изречения.

Всеки ден, когато съм без теб, часовете са стотици; всяка нощ – хиляди. Подготви всичко необходимо, за да се оженим веднага след като се върна! Сърцето ми е в твоите ръце.

Твой съпруг, Маркус.

Започваше да гледа на нещата така, както гледаше Даяна. Преди време щеше да се наслаждава на гладиаторските игри, а сега разбираше, че те илюстрират напълно безмилостния дух и липсата на отношение към човешкия живот, които надничаха иззад помпозните, лъскави и културни претенции на императорската власт.

Двамата с Юлиус прекараха вечерта, като пиха и ядоха с някои от сенаторите. Следващата нощ нямаше да се различава по нищо. Маркус се чувстваше изцеден. Това бе по-изтощително от четиринадесетчасовия ден тренировка на легионерите за пресичане на реката. Петриус не беше на банкетата и Маркус се опитваше да не мисли за това как брат му прекарваше вечерта.

А през това време Петриус запознаваше Нерон с друго опасно забавление... Улиците на Рим бяха тъмни и опасни през нощта. Нямаше осветление и след залез слънце най-известните улици и площади пустееха.

Мръсните улички на Субура³¹ бяха изпълнени с дрънкащи каруци и колички, които докарваха стоката. Те нямаха право да се движат из

задръстените улици на Рим през деня. Обикновените граждани избягваха да излизат нощем, защото въпреки че патрулираха стражи, беше пълно с дебнещи крадци, джебчии и убийци.

По-богатите граждани, които прекарваха вечерите със свои приятели, бяха придружавани от роби със запалени факли. Напоследък беше станало модерно разюздани млади благородници да се отдават на пагубни забавления, като скитаха из тъмните улици и нападаха безобидните и неохранявани хора, замръкнали по пътищата на Рим.

Петриус, Нерон и избран брой преториански стражи на императора, които също бяха негови приближени, надяваха маски и се въоръжаваха със сопи, ками и всякакво друго оръжие. Петриус беше внушил на Нерон, че когато за първи път окървави сабята си, вълнението ще бъде подобно на оргазъм. Като допълнителен стимул към играта, организираха лов за трофеи. Призори щяха да сравняват плячката си и да определят победителя. Щяха да получават точки за отрязани пръсти, уши и носове, най-голямата премия беше за отрязан penis...

Ливи и другите робини на Даяна ѝ описаха подробно римската сватба. Щеше да се омъжи, облечена в *tunica recta*³² – дреха, изработена от цяло парче плат, което се счита за особено добра поличба. На кръста щеше да има колан, завързан в сложния възел на Херкулес, който трябваше да бъде развързан от младоженеца. Под туниката трябваше да е гола, но върху косата си щеше да има воал, прикрепен с венец от цветя и върбови клонки, който тя сама трябваше да набере и свие.

Церемонията представляваше обикновен граждански ритуал без никакви религиозни обреди. Винаги обаче се правеше жертвоприношение и гадател трябваше да каже по вътрешностите на животното дали знаците са благоприятни. Пред олтара самият младоженец, без никакъв свещеник или официално лице, задава въпроса „Ще бъдеш ли моя *mater familias*³³?“ На свой ред, младоженката пита „Ще бъдеш ли моя *pater familias*³⁴?“ Сред одобрителните възгласи на присъстващите двамата ще поставят сладкиш и вино на олтара, посветени на Юпитер и Юнона.

Ливи ѝ разказа, че винаги се прави и сватбена процесия – булката се вкопчва за майка си и младоженецът трябва да я отскубне от нея и да

31. Субура – (лат. Subura) – улица в древен Рим, на която се намирал пазара за хранителни стоки. – Б.ред.

32. *Tunica recta* – (лат.) – сватбена премяна (букв. царска дреха) – Б.ред.

33. *Mater familias* – (лат.) – майка на семейството – Б.пр.

34. *Pater familias* – (лат.) – баща на семейството – Б.пр.

я заведе в своя дом. След тях тръгват музикантите, свирещи на флейта, и гостите на младоженците.

Титус Магнус поиска Даяна да му опише каква иска да бъде сватбената премяна, за да каже на Лукас да купи всичко необходимо. Когато кутиите от сандалово дърво пристигнаха и Даяна видя колко красиво е всичко, гърлото ѝ се стегна от благодарност, а очите ѝ се насълзиха. Той и бе казал, че булото може да бъде в цвят, какъвто тя пожелае и в момент на безразсъдство си бе избрала червено, противно на това, което би се възприело за почтено във времето на крал Джордж.

Прозрачната копринена материя в огненочервено, която извади от кутията, бе от далечен Китай и струваше цяло състояние. Туниката бе в кремав цвят, действително от едно цяло парче плат, но избродиран с кремави рози, върху листенцата на които имаше кристалчета, наподобяващи капки роса. Кремавите кожени чехли бяха инкрустирани с перли.

Даяна намери Титус в библиотеката му. Когато разбра колко доволен бе от обикновените подаръци, той закопня да види израза на лицето ѝ, когато щеше да ѝ поднесе скъпоценностите, които беше подбрал за нея. Най-известният златар бе на посещение при него тази сутрин и Титус избра диаманти за снаха си. Пожела да добавят в средата на огърлицата голям аметист, който да отива на красивите ѝ очи, и плати допълнително, за да го монтират веднага.

Възрастният човек и младата жена откриха, че изпитват взаимно удоволствие от компанията си. Библиотеката бе любимото им място в къщата. Когато Титус я помоли да му почете, тя бе поласкана повече от всеки друг път в живота си. Той обичаше да изпива по чаша вино от Сетиниан и Даяна собственоръчно му я наля, вместо да извика някой от робите и да наруши уединението им. Повториха този ритуал и следобед, и вечерта. Това бе трогателен спомен за приятните дни, които тя бе прекарала със своя собствен баща...

– Ливи ми разказа всички подробности на римската сватба. Тя е учудващо близка до нашата, с изключение на едно. – Даяна се поколеба, после запита решително: – Трябва ли непременно да има жертвоприношение и да се лее кръв?

– Това е обичай, откакто свят светува. Гостите ще бъдат разочаровани, робите ще говорят след това, че е лоша поличба.

– Но животът е ценен. Не бих желала нито една твар да жертва живота си заради мен – отговори тя нетърпеливо.

– Нали ядеш месо и носиш кожени обувки, Даяна? – запита той тихо.

– Да, така е – усмихна се извинително тя. – Знам, че постъпвам неразумно.

– Изпий една чаша вино заедно с мен!

Когато наля виното и му подаде чашата, той хвана ръката ѝ.

– Щом робите искат да гадаят по вътрешностите на животното, нека го направят с животно, което ще бъде убито за тържеството. Не искам да те виждам нещастна на този ден. Той трябва да бъде най-щастливият ден в твоя живот.

– Надявам се, гостите знаят, че няма да има процесия?

– Разбира се, че ще има. Ще направим процесията от къщата до апартамента в градината. Колоните на входа ще бъдат обвити с вълна, а вратата миропомазана, което е знак на изобилие. Маркус ще те пренесе през прага, за да се избегне някакво зловещо спъване, което би било лоша поличба. После ще ти подаде чаша вода и горяща главня, за да ти покаже, че неговите домашни богове вече те покровителстват.

Тя му се усмихна:

– Маркус е единственият покровител, от който някога ще имам нужда.

Маркус широко разтвори очи, когато видя промените, настъпили във вътрешността на цирка на Флавий. Изглеждаше точно така, както го бе описал Нерон – с планински пещери и гора. Въпреки че все още нямаше никакви животни за лова, ръмженето и ревовете им можеха да се чуват зад арената.

Юлиус седна между двама влиятелни сенатори, а Маркус между други двама. Ложата на императора бе заобиколена от преторианската гвардия, но Нерон и приближените му все още не бяха пристигнали и тъй като ловът бе организиран в негова чест, все още не бе започнал.

Когато тълпата стана нетърпелива, група музиканти въведе танцуващи в редица маймуни. Те бяха обучени на циркови номера и за известно време привлякоха вниманието на публиката. Когато и това им омръзна и крясъците станаха неудържими, гладиаторите, които щяха да се бият с животните, наобиколиха арената. Публиката започна да избира любимците си и да залага. Оръжията бяха най-различни. Някои носеха копия, други стрели и лъкове, трети предпочитаха сабите или мрежи и тризъбци.

Най-после Нерон пристигна и когато се изпъчи пред императорската ложа и вдигна ръка, тълпата полудя. Петриус седна зад Маркус и се наведе към ухото му:

– Дебелата свиня мисли, че го обожават. Всъщност са побеснели за кървавия спорт, който ще започне.

Когато Маркус се обърна, за да го погледне, по зениците на Петриус позна, че брат му бе взел силна доза наркотик. Зачуди се дали болката не бе причина за това...

– Как е ръката ти? – попита Маркус. Петриус сви юмрук.

– Нищо не чувствам. Но не се притеснявай. – Той разтвори дланта си. – Държа го в ръцете си...

Точно това бе причина за тревогата на Маркус. Петриус бе лабилен. Може би трябваше да говори с Юлиус за него. Младият разбойник трябваше да бъде заключен някъде, преди да направи непоправими неща. Маркус реши да го отведе настрана и да си поговори с него след игрите.

Неочаквано се разнесе оглушителен рев и животните нахлуха на арената. Лъвове, леопарди и мечки взаимно започнаха да се нападат. Лъв застана срещу лъв, огромните мечки подмятаха леопардите и ги тръшкаха на пода. Лукавите лъвици атакуваха мечките на групи. Касапницата бе ужасяваща! Дивите животни с нищо не затрудняваха гладиаторите. Инстинктите им бяха насочени към борбата за оцеляване с друг вид животни.

Маркус се отврати. Беше очаквал един възхитителен лов, където човекът бе изправен срещу жертвата и оцеляването зависеше от смелостта, бързината, силата и съобразителността.

Юлиус и сенаторите до Маркус като че ли реагираха по същия начин. Не можа да се въздържи и да не изрази недоволството си.

– Мисля, че гледахме достатъчно – обяви Юлиус, когато застанаха в подножието на императорската ложа, за да се сбогуват.

Императорът очевидно не бе доволен.

– Сигурен съм, че не си тръгвате? По средата на деня ще започнат екзекуциите. Изобретил съм няколко специални мъчения за враговете на Рим.

Един от сенаторите, член на стар патрициански род, се обади:

– Сенатът ще заседава следобед, императоре. Трябва да тръгваме.

Нерон знаеше добре, че когато почитан сенатор говореше, не трябваше да възразява. Въпреки че бе император, Сенатът се ползваше с такъв престиж и морална власт, че Нерон винаги им се подмазваше. Ако пожелаеха, можеха да го детронират. Въпреки че армията и императорът бяха силни, Сенатът беше върховната власт на империята.

Маркус видя, че Петриус има намерение да остане с Нерон и да се

наслаждава на екзекуциите. Погледна го властно и когато му подаде знак с кимване на глава, Петриус незабавно му се подчини.

Двамата се оттеглиха малко встрани от Юлиус и сенаторите, преди Маркус да го смъмри:

– Покрих те, когато дезертира от армията. Ако искаш да протитуираш с Нерон, това си е твоя работа, но недей да посрамваш дома на Магнус или да нараняваш баща ни, като се дрогираш вкъщи. Постарай се да си чист, преди да се върнеш отново у дома!

Когато Петриус се върна при императора, Нерон забеляза, че е разстроен.

– Какво те тревожи, любов моя? Кажете на Нерон, за да реши проблема ти.

– Брат ми Маркус и аз сме много близки. Той скоро ще се ожени за британка и се страхува, че тя може да го предаде. Чул е слухове, че е християнски шпионин, който работи за келтските племена, изпратена да го прелъсти. Маркус се страхува за баща ни, докато е заедно с Юлиус и сенаторите. Помоли ме да се върна вкъщи, за да наблюдавам продажната кучка, преди той сам да може да се справи с нея.

– Остани с мен! – убеждаваше го Нерон. – Ще изпратя преторианската гвардия да я арестува.

– Не, той все още няма доказателства за предателството ѝ, но ти благодарно, че си готов да помогнеш и че лично ще измислиш наказание, ако тя вдигне ръка срещу дома на Магнус...

– Остани поне за екзекуциите. Измислил съм нещо, което се нарича жива факла. Доста впечатляващо е!

Даяна прекара сутринта в градината, където се учеше да свива венец от цветя и върбови клонки, после се наслади на великолепен обяд в басейна. По пътя към библиотеката, където отиваше да почете на Титус, я срещна Тор и я помоли да го освободи от неочакваните му задължения:

– Лейди Даяна, моля те да намериш работа на Ливи и другите момичета! Не ме оставят на мира...

– Изглеждаш изтощен. Не можа ли да спиш снощи?

Тор кимна с глава.

– Когато ти си в библиотеката с бащата на генерала, аз оставам на тяхната милост.

– До библиотеката има една стая. Ще им кажа, че трябва да ми напишеш няколко писма.

– Но аз не мога да пиша – отговори той нещастен.

– Но те не знаят това – успокой го тя.

Даяна извика Ливи, която се разхождаше покрай колоните и я чакаше да влезе в библиотеката.

– След обяд Тор ми трябва, за да подреди кореспонденцията ми. Идете с момичетата горе, за да оправите стаята ми. – Намигна на Тор: – Почини си, докато можеш!

Титус бе в настроение за разговор. Спомняше си своята собствена сватба, раждането на първия си син, припомняше си какъв е бил Маркус като дете. Даяна можеше да го слуша безкрайно как хвалеше сина си и как се надяваше, че тя ще дари съпруга си с дете, каквото той желаше.

Сипа чаша вино на Титус и седна до него. Беше облечена в рокля с наситен пурпурен цвят, която придаваше по-тъмен блясък на аметистовите ѝ очи и красиво контрастирало със светлорусата ѝ коса. Титус ѝ се възхищаваше над ръба на чашата си. Неочаквано гърлото му бе обхванато от огън. Той сложи ръката си върху него и изпусна чашата.

Очите на Даяна се разшириха от ужас, като гледаше как виното оцвети снежнобялата му туника и чуваше ужасните звуци, които излиза от гърлото му. Беше като парализирана. Знаеше, че незабавно трябва да потърси помощ, но разбираше, че беше твърде късно. Опита се да извика, но не може да издаде и звук. Втурна се навън, за да намери Лукас, но Петриус вече беше на вратата, готов с обвинението си:

– Ти си отровила баща ми!

– Не съм – задави се тя, обръщайки се към Титус, който лежеше неподвижен с гротескна гримаса на болка, замръзнала на лицето му.

Петриус извади камата си и тръгна към нея.

– Тор! – изкрещя Даяна. Той незабавно се втурна през вратата с ръка на сабята си, но преди да може да я извади, Петриус заби дългата кама в корема му и го разпра.

Даяна започна да пищи, наблюдавайки кошмара, разиграващ се пред нея. Докато Тор се гърчеше на пода и се опитваше да задържи вътрешностите си, Петриус коленичи и преряза гърлото му.

Лукас и десетина други роби се бяха събрали на врата та. Петриус се обърна към тях със студена решителност.

– Тя отрови баща ми, а нейният роб се опита да ме убие!

– Не е вярно! – през сълзи отрече Даяна. – Той го направи!

Лукас знаеше, че годеницата на Маркус и Титус се обичаха:

– Не, тя никога не би му навредила!

Петриус беше необичайно спокоен. С неумолима пресметливост отговори:

– Ако тя не е сипала отрова във виното, то тогава е някой от робите. Знаеш какво става, когато някой роб убие господаря си... Всички отиват на смърт.

Лукас отстъпи назад ужасен. Само месец бе изминал от масовата екзекуция на двеста роби, които бяха убили жестокия си господар.

– Лукас, прати незабавно да извикат Главния префект. Аз ще я затворя в наказателната стая, докато той дойде.

Даяна страдаше заради Маркус. Той щеше да скърби тежко за смъртта на баща си. Петриус я сграбчи за косата. Застрашително размахваше ножа си, от който все още капеше кръвта на Тор.

– Когато брат ми научи какво си направила, сърцето му ще бъде счупено – усмихна се насреща ѝ Петриус.

– Маркус никога няма да повярва на такава гнусна лъжа. – По страните ѝ се стичаха сълзи на болка и отчаяние. Той я повлече към избата, където бе наказателната стая. Вратата беше тежка, прозорците бяха с решетки, а вътре имаше приспособления за приковаване на непокорните роби.

Той я накара да падне на колене и притисна китките ѝ в земята. После насила вдигна брадичката ѝ нагоре, за да го погледне в очите.

– Беше твърде префинена, за да ми се отдадеш. Двамата с Маркус сте се договорили да ме лишите от земята и богатствата на баща ми, но сега всичко ще бъде мое, а ти, красива кучко, ще си получиш заслуженото.

Когато той заключи вратата, страхът я задуши. Знаеше, че Петриус е загубил разума си. Беше отровил собствения си баща заради пари и го бе направил така, че да бъде обвинена тя. Когато си помисли как Тор лежи мъртъв заради нея, тежестта на вината ѝ се удвои...

Опитваше се да превъзмогне страха и да мисли рационално. Маркус трябва да бъде информиран за смъртта на баща си. Разбира се, Петриус щеше да проглуши ушите на брат си с мръсни лъжи, но Маркус щеше да разбере, че тя невинна. Даяна не можеше да се отърве от металния мирис на кръвта... Маркус щеше да дойде. Той щеше да я защити, ако се налагаше – от целия свят. Нали тя беше казала на Титус, че Маркус е единствената защита, от която някога може да има нужда.

Глава 27

Даяна се тресеше цялата. Главата я болеше от жестокия начин, по който Петриус я бе дърпал за косата и надеждите ѝ, че този кошмар ще изчезне, умираха.

Когато пристигна, префектът повярва на всяка злонамерена дума, която Петриус Магнус произнесе. Даяна трябваше да отрича толкова много неща, че на устата ѝ започна да излиза пяна. Петриус настояваше, че тя е робиня на брат му и затова бе закарана в *ergastulaum*³⁵, подземен затвор за роби, където най-големите отрепки, извършили криминални престъпления, биваха оковавани всяка нощ в клетки, наричани „кучешка колиба“.

Миризмата на човешкото нещастие правеше въздуха непоносим. Имаше стотици затворници, някои от тях почти деца, но повечето бяха мъже, осъдени на тежък физически труд или на смърт. Те втрещено гледаха елегантната ѝ рокля и светлата ѝ златиста коса и я възприемаха като шут. Само след час престой там, Даяна благодареше на Бога, че тя и всички останали бяха оковани. Това бе разделителната линия между нея и всеобщото насилие...

Петриус се върна при Нерон веднага след като си тръгна от затвора. Кръвта, която течеше във вените му, бе почти отровна. Това бе най-възхитителният ден в неговия живот и все още не беше завършил. Като си помислеше за утрешния, кръвта му се разиграваше още повече. Беше като истинска пиеса, която се разиграваше на огромна сцена и която включваше всички елементи на гръцка трагедия. Петриус не само че играеше главната роля, той бе и авторът!

Хвърли се на гърдите на императора, за да се разтовари от напрежението. Страданията и болката му изглеждаха толкова истински, че развълнуваха Нерон.

– Не мога да съобщя на брат ми за смъртта на баща ни. Не мога... не мога – хлипаше той.

– Тя ще бъде осъдена на смърт. Страданията ѝ ще бъдат по-големи от твоите. Ако искаш, мога да я доведа тук тази нощ. Измъчвай я и наблюдавайки как умира, ще уталожииш болката си.

---

35. *Ergastulaum* – (лат.) – исправителен дом; затвор за роби и длъжници в древен Рим. – Б.ред.

Петриус беше болезнено изкушен. Искаше да я чука до смърт. Но страданията на Даяна не бяха главната му цел. Петриус искаше да отмъсти на Маркус. Искаше страданията на брат му да са истинска агония.

– Не, моята болка е без значение. Болката на брат ми ме изтощава повече. Утре той ще посети състезанията в Цирка Максимус. От години мечтаеше да ги види. Не мога да му съобща за смъртта на баща ни, преди да намаля болката му. Нуждата му от отмъщение към жената, която доведе в бащиния ни дом трябва да бъде задоволена веднага. Ако можех да поднеса този дар на Маркус, това ще ми помогне да му се отблагодаря за всичко, което той е направил за мен.

– Петриус, това е отлично предложение. Тя ще изтърпи смъртното си наказание в Цирка Максимус утре. Ще бъде впечатляващо. Половина Рим ще бъде там, за да наблюдава този акт на справедливост. Ще я превърна в горяща факла.

– А лъвовете, бих искал да има лъвовете! – Петриус виждаше, че Нерон започва да се възбужда.

– Да, да. Това ще бъде най-впечатляващото състезание, което Рим е виждал. Кой ще стигне по-бързо до нея – огънят или обезумелите от глад животни?

– Как бих могъл да ти благодаря, императоре?

Нямаше нужда да задава този въпрос. Нерон вече бе застанал на колене...

Сънят бягаше от очите на Маркус. Речта му пред сенаторите по-рано вечерта бе впечатляваща. Когато говореше за Британия и Аква Сулис, думите му излизаха от сърцето. Изпитваше пристрастие към тази част от империята, където бе прекарал толкова много години и всеки от сенаторите повярва в искреността на думите му.

Юлиус Класицианус, прокураторът на Британия, приветства речта му по-късно, когато се присъединиха към сенаторите след заседанието. Почувстваха се убедени, че са осъществили мисията си и са успели да убедят Сената да отзове Паулину от поста губернатор на Британия. Предлагаха се вече нови имена на пълководци, които да го заместят.

По време на вечерята Юлиус каза на Маркус, че е много доволен от свършената работа. Той се познаваше с Петрониус Турпилианус, чието име се споменаваше най-често и който имаше богат военен опит, още повече че бе служил като губернатор на Рим в Галия.

– Това няма да стане скоро, тъй като колелата на бюрокрацията се въртят бавно, но ние ги задвижихме и промяната към добро е

неизбежна. Дълбоко оценяваме помощта ти, Маркус. Ако не беше дошъл с мен в Рим, може би нямаше да успеем. Как бих могъл да ти се отблагодаря?

– Като присъстваш на сватбата. Ти ще бъдеш един от малкото гости, които Даяна познава.

– Мисля, че си нетърпелив да се завърнеш при красивата булка.

„Думата *нетърпение* не може да опише това, което изпитвам. Чувствам се изпразнен от съдържание без Даяна“.

– Утре след състезанията възнамерявам да се върна в бащиния си дом. Не мога да чакам повече, за да се ожена. Ако имаш още нужда от мен, ще бъда щастлив да ти помогна, след като мине сватбата.

– Колко си нетърпелив. Но любовта е толкова преходна, че трябва да я сграбчиш и да ѝ се насладиш, когато е при теб.

Маркус разсъждаваше над думите на Юлиус и разбра, че не е съгласен с тях. „Истинската любов, тази която аз изпитвам, е вечна“, мислеше си Маркус. Изтегна се. Леглото беше празно без Даяна. Не само леглото, той самият се чувстваше празен.

Затвори очи и пое дълбоко въздух, опитвайки се да прогони болката от самотата. Нейният аромат го преследваше, образът ѝ изпълваше съзнанието му. Болката ставаше все по-силна. Сега с цялото си сърце желаше да се бе върнал при нея снощи. Можеше да мине и без цирка Максимус, но без нея не можеше. В тишината на нощта, когато се унасяше в неспокоен сън, му се стори, че чува гласа ѝ, който викаше името му.

– Скоро, моя любов, скоро! – прошепна той.

Свивайки се от страх и болка, Даяна постепенно започна да чува разговорите на робите около нея. Говореха за изтезанията. Видя, че много от тях бяха с жигосани букви по челата. Всеки ден призори някои от тях отиваха да работят на мелниците, като веригите им се прикачваха към мелачните камъни – удряха ги с камшик, за да теглят вместо магара. Други оковани, много от тях момчета, отиваха на полето и работеха до тъмно. Трети изчукваха камък и мрамор по петнадесет часа на ден, за да набавят материал за непрекъснато разрастващото се строителство.

Те говореха за камшици с оловни топки по тях, за риби, нападащи човешката плът, които се отглеждаха в специални езера. Не говореха за бунт. Въстанието, предвождано от Спартак преди стотина години, не бе забравено, но Даяна усещаше апатията и безнадеждността в гласовете

им и знаеше, че бунтът никога нямаше да успее.

Всички мечтаеха да бъдат продадени, за да се бият като гладиатори, защото повечето от тях знаеха, че ще свършат на арената при мечките и лъвовете. Но като гладиатори все пак имаха шанс да победят. Говореха за разпъване и за рязане на глави...

Не можеше повече да ги слуша и запуши ушите си. Дали римляните не разбираха колко брутално беше робството не само за робите, но и за самите господари. Не трябваше да идва тук. Знаеше го от самото начало. Изтънченият лукс на шепа хора се купуваше чрез доживотното страдание на останалите. Как можеха римляните да затварят очи и да не чуват страшния звън на мизерията, дрънкането на веригите, плющенето на камшиците, нечовешките вопли на хората, превърнати в животни?

– Маркус... Маркус! – прошепна тя, а надеждата все още тлееше в сърцето ѝ.

Призори клетките бяха изпразнени. Останаха няколко роби, които сякаш да бъдат езекутирани същия ден. Когато двама преториански войници дойдоха да я вземат, гърдите ѝ се изпълниха с надежда. Тя им каза, че ще се омъжва за Маркус Магнус и ги помоли да я заведат при него, а те и отговориха:

– Знаем, че си специална затворничка. Самият император ни даде заповедта за теб...

Заведоха я в банята на затвора, където ѝ разрешиха да се изкъпе и да срещне косите си. Нямаше избор и трябваше отново да облече същата дреха. Когато беше готова, войниците я вкараха в една носилка и тръгнаха сред тълпата.

– Къде ме водите? – попита несигурно Даяна.

– В Цирка Максимус – беше краткият отговор.

„Цирка Максимус? Не вярвам Маркус да бъде там, когато баща му лежи убит... Трябва да има някаква грешка!...“

– Трябва да ме заведете в къщата на Титус Магнус на Есквилския хълм.

– Имаме заповед от императора!

Може би Маркус бе отишъл при самия Нерон, за да поиска освобожданието ѝ. Сигурно беше така! Надеждата възкръсна за малко, но отново угасна, когато я затвориха в мазето и я заключиха. Въздухът беше наситен с миризма от изпражненията на конете.

Недоумяваше защо я бяха довели тук. Гърлото ѝ беше така пресъхнало, болеше я и не можеше да преглъща. Копнееше за глътка студена

вода. Не знаеше какво ще ѝ се случи и въображението ѝ рисуваше най-страшни картини.

Отчаяно се прилепи към решетките на килията и видя великолепни двуколки, украсени със сребро и злато, наредени до широките подземни изходи. Извика към хората, но те дори не погледнаха към нея.

После се появиха прекрасни коне, подредени в редица по четири в невероятни цветове – катраненочерни, кестеняви, кафяви, сиви, с кремав оттенък и чисто бели. Животните бяха неспокойни и трудно се удържаха. Накрая осъзна, че това бяха конете, които използваша за надбягванията. Те не можеха да чакат момента, в който щяха да освободят енергията си на огромната арена.

Дали някоя от тези колесници нямаше да я заведе при Нерон? Това беше една толкова невероятна възможност и все пак всичко, което ѝ се бе случило през последните двадесет и четири часа, изглеждаше толкова далечно и толкова невероятно...

Маркус пристигна много рано. Някои от най-известните състезатели щяха да вземат участие днес, а той дълбоко се възхищаваше на уменията им. Знаеше от собствен опит колко трудно бе да се управляват четирите коня, които препускаха по трасето – особено на завоите. Толкова много фактори имаха значение за победата. Жизненоважни бяха не само темперамента и обучението на конете, но и теглото на двуколката, смазането на осите, дължината на юздите и условията на трасето.

Най-важният елемент обаче си оставаше отношението на водача. Нужни бяха не само уменията, смелостта и решимостта, трябваше себеотрицание и желязна воля, която не допускаше провал.

Наблюдавайки как извеждат двуколките и конете от подземните коюшни, той почувства, че вълнението му нараства. Това щеше да е един знаменателен ден. Когато състезанията приключеха, щеше да си тръгне веднага, за да може да изненада Даяна. Наистина всичко обещаваше това да бъде най-възхитителният ден в неговия живот!

Беше се забавил да наблюдава състезателите и закъсня за пристигането на императора. Когато влезе и поздрави Нерон, всички погледи се отправиха към него. Той се усмихна извинително. Чертите му бяха толкова силни и излъчваша такава мощ, че Нерон изведнъж се почуди как бе могъл да счита Петриус за красив...

Даяна замря при ръста на стража, който дойде да отключи клетката. Той бе гол, с изключение на превръзка през слабините си, и държеше

горяща факла. Мускулите на масивното тяло блестяха от мазнина и тя се отдръпна ужасена, когато видя лицето му. Беше грозно и лишено от всякакво чувство. Очите му също бяха толкова безизразни, че изглеждаха като мъртви. Имаше вид на палач!

Даяна неочаквано осъзна, че кошмарът една сега започва... За да не позволи ръцете му да я докоснат, тя излезе от клетката и му кимна. Вървейки след него към арената, започна да се моли. Дълбоко в сърцето си знаеше, че беше загубена и потърси помощта на Бога.

Огромното множество хора я втрещи. Звукът от гласовете им бе толкова висок, че ушите я заболяха, после пресяна да ги чува, усещаше единствено ударите на сърцето си. Не можеше да преглътне, а болката от гърлото бе преминала в гърдите ѝ.

Даяна вървеше, като че ли изпаднала в транс. Нямаше друг път освен напред. Дори и да можеше да извика, никой нямаше да я чуе. Знаеше, че ако започне да се моли за милост, това щеше да издаде слабостта ѝ. Всичко, което ѝ бе останало, беше нейната гордост.

Вдигна високо брадичката си с презрение към палача, който прикрепваше китките и глезените ѝ към високия кол, намазан с катран. Но когато той запали върха му, започна да трепери като лист. Въпреки че бе с лице към императорската ложа, слънцето милостиво я заслепяваше и тя затвори очи, за да се предпази от блясъка му.

Неудобството в гърдите на Маркус прерасна в тревога, когато видя съжалението, изписано по лицата около него. Накрая Нерон проговори:

– Много съжаляваме, че трябва да ти известим трагична новина в този прекрасен ден, генерале. Баща ти е мъртъв, отровен от жената, която те предаде.

– Не! – Отговорът бе толкова силен и твърд, но все още без страдание. Обвиняващите му очи се отправиха към Петриус. Брат му излезе напред и вдигна ръка, за да посочи центъра на арената.

– Това е моят подарък за теб, Маркус.

Той се обърна и я видя. Веднага позна Даяна по красивата руса коса. Беше облечена в любимата си туника.

– Не! – Този път викът му разцепи въздуха. Смесицата от гняв, болка и страх беше ужасяваща. Ледени пръсти сграбчиха сърцето му и го притиснаха, докато дъхът му излезе от тялото.

Маркус изтича до края на ложата и скочи на арената – двадесет и пет фута надолу. Сви краката си в очакване на удара в отъпканата пръст на трасето. Още преди да се изправи, вече тичаше напред. В момента, в

който се приземи, вратата на отсрещната страна се отвори и двойка лъвове, държани гладни цяла седмица, се понесе напред.

Тълпата бе вече на крака и изразяваше подкрепата си с диви крясъци. Това се казваше спорт! Състезание с трима участници, кой щеше да стигне пръв до жената – боецът, лъвовете или пламъците.

Маркус притежаваше желязна воля. Той беше човек, който никога не можеше да приеме поражението, дори когато беше лице в лице с него. Извади сабята си и напрегна мощните си бедра, за да измине разстоянието по-бързо.

Маркус и лъвовете стигнаха целта си едновременно. Единият скочи към него, докато другият замахна към Даяна. В момента, в който той нанесе смъртоносния си удар, чу нейния изтерзан вик.

Отхвърли трупа на лъва настрани и заби оръжието си във втория. Смъртоносно ранен, той се свлече от любимата му, но преди това мощната му лапа разкъса гърдите, рамото и гърлото й...

– Маркус...

С ужас забеляза, че косата ѝ вече гореше, запалена от насмоления кол. Той вдигна черните си очи към агонизиращия ѝ поглед.

– Ще те обичам завинаги и след това! – закле се той и замахна с двете си ръце, за да забие сабята в сърцето ѝ...

Глава 28

Сътресението, което тялото на Даяна изпита, ѝ подежда като мълния. За момент имаше чувството, че изгаря, а после се вкочани, като че ли студен вятър премина покрай нея. Тъпанчетата на ушите ѝ щяха да се пръснат. Изпита чувството на полет надолу и се събуди с вик на ужас, като трепереше неконтролируемо.

Първото нещо, което видя, бе кремавите завивки на леглото, в което лежеше. Помисли, че се е върнала в стаята си в Аква Сулис. После почувства силните ръце на Маркус и осъзна, че е в безопасност. Чувството на облекчение беше толкова сладостно...

– Марк... Марк... Маркус! – изхлипа тя. – Имах ужасен кошмар, че ме убиват в Цирка Максимус. Благодаря на Бога, че се събудих!

– Хайде, хайде, успокой се! – дочу тя дълбок успокояващ глас.

– О, Господи, беше невероятно истинско. Само ме хвани, в... ръцете ти се чувствам в безопасност.

Когато усети прегръдката му, потърка бузата си в мускулите на гърдите. Чувстваше ги като твърда скала и се вкочпи отчаяно в него. Дори познатият аромат на тялото я успокояваше. Ръцете му галеха косите ѝ, докато треперенето затихна. С дълбока въздишка прошепна:

– Скъпи, не мога да дойда с теб в Рим! Моля те не искай това от мен, Маркус. Моля те да ме разбереш...

– Лейди Девънпорт, знаете ли къде сте, знаете ли кой съм аз?

Очите на Даяна се разшириха. Погледът ѝ обиколи помещението и бавно осъзна, че това бе стаята на Елизабет в Хардуик Хол. Затвори отново очи, за да се съвземе. Когато пак ги отвори, все още се намираше в стаята с боядисаните в кремаво стени.

– Господи Боже, върнала съм се! – прошепна Даяна. Мъжът, който я държеше, отслаби прегръдката си и се дръпна назад, за да я погледне. Черните му очи пронизваха нейните, като че ли се опитваха да прочетат мислите ѝ.

– Да, наистина се върнахте. Въпросът е откъде? – запита графът на Бат.

Даяна не искаше да е в нейното време, но определено не желаше да бъде и в Рим. Беше се отгървала като по чудо. После разбра, че времето или мястото нямаха нищо общо с нейните копнежи. Това, което не можеше да понесе, бе раздялата с Маркус. Но разбира се, тя не се бе

разделила с него. Той бе тук и я държеше в прегръдката си. Марк Хардуик бе Маркус Магнус. Беше убедена в това така, както бе убедена, че тя самата е Даяна Девънпорт. Единственият проблем бе, че той не го знаеше.

Потърси лицето му. С изключение на белега, той изглеждаше абсолютно по същия начин. Познаваше този човек по-интимно, отколкото всяка друга жена имаше право да го познава. Със сигурност той нямаше да повярва на историята ѝ. Даяна пое дълбоко дъх...

– Всичко започна, когато отидох в магазина за антики и намерих римския шлем. Когато го сложих на главата си, се върнах назад във времето, когато римляните са били окупирали Бат. Наричаха го Аква Сулис...

– Зная, че се е казвал Аква Сулис – каза той сухо. – Занимавам се с археология.

Тя му се усмихна.

– Всичко римско Ви очарова, защото всъщност Вие сте живели в Аква Сулис. Вашето име е било Маркус Магнус. Били сте генерал, който обучавал легионерите, преди да ги изпратят да се бият в Уелс.

Графът я гледаше недоверчиво, като че ли имаше работа с лъжец или с някой луд. Изправи се и извиси над нея заплашително.

– Липсвахте месеци наред. Имате ли някаква идея за тревогата и за скандала, които предизвика Вашето изчезване? – Тъмното му лице стана сериозно. – Когато сте готова да ми кажете истината, бих искал да я чуя. – Той тръгна към вратата.

– Ах, Вие, безчувствен, рогат дяволе! Бихте могъл да проявите учтивост поне да изслушате историята ми, преди да ме обявите за луда! Къде отивате? – извика тя.

– Да повикам лекаря, който се грижи за Вас. Цяла нощ бяхте в безсъзнание.

Даяна заби лице във възглавницата. Шокът от всичко, което се бе случило с нея през последните часове, съчетан с факта, че бе откъсната от Маркус така жестоко, беше твърде много, за да го понесе. Очите ѝ се напълниха със сълзи и потекоха по бузите, докато тя тихичко хълцаше:

– Маркус... Маркус.

Когато графът на Бат стигна до вратата, жалният плач на Даяна го спря. Копнежът и тихото отчаяние в нейния глас докосна струна дълбоко в него и като я слушаше да плаче, се върна в детството си – спомни си, че неговата баба го наричаше Маркус...

Лекарят пристигна веднага. Той често посещаваше Марк Хардуик и двамата мъже се познаваха добре. Марк го посрещна на вратата.

– Чарлз, тя дойде в съзнание. Стана съвсем неочаквано. Лежеше като умряла, после така рязко се размърда и бе толкова разстроена, че не знаех какво да правя. Когато се поуспокои, я попитах къде е била и тя ми разказа някаква странна история. Каза, че била върната назад във времето.

– Наистина ли? – запита Чарлз Уентуърт с голям интерес.

– Плаче за някой на име Маркус.

– Това не е ли твоето име, стари приятелю?

– Да, но мога да те уверя, че не плаче за мен. Всеки път, когато се срещнем, имаме големи търкания помежду си.

– Е, нека я погледна. Мисля, че е по-добре да вляза сам. Не трябва да я притесняваме.

Марк кимна разбиращо.

– Ще те чакам долу, Чарлз.

Когато отвори вратата на стаята, той се усмихна на красивото момиче в леглото.

– Добро утро! Аз съм доктор Уентуърт. Не се плашете. Просто искам да се уверя, че сте добре след изпитанието, което имахте.

Още когато я беше видял в безсъзнание, я оцени като красива, но сега, щом съзря очите ѝ с цвят на виолетки, пълни със сълзи, реши, че е поразително красива. Преди да я прегледа, искаше да поговори с нея. Ако можеше да спечели доверието ѝ, може би щеше да му каже къде е била и какво ѝ се е случило.

– Изпитание? Разбирам, че сте ме намерили снощи?

– Да. Марк отишъл в античния магазин горе на хълма снощи, за да вземе римския шлем, който му бяха запазили, и заедно със собственика Ви намерили на пода в безсъзнание. Тъй като сте сгодена за брат му, графът Ви качил в каретата си и Ви докарал в Хардуик Хол. Веднага след това ме извикаха. Прегледах Ви, не открих нищо счупено и посъветвах да Ви сложат в леглото, да Ви затоплят и някой да остане при Вас. Казах им да ми се обадят веднага след като дойдете в съзнание.

След това много внимателно запита:

– Спомняте ли си какво правехте, когато изпаднахте в безсъзнание?

– Спомням си всичко абсолютно точно, докторе. Разхождах се из магазина за антики, когато видях истински римски шлем. Изпитах голямо желание да го разгледам, да го докосна. Не устоях на изкушението да

го сложа на главата си. Бях забравила, че съм с перуката си и той се качи така, че не можах да го извадя. Спомням си, че се почувствах зле, като че ли щях да припадна, но когато политнах, не паднах на пода, просто продължих да падам. Чувствах вятъра да профучава край мен. Всъщност не мога да опиша усещането, не мога да намеря точните думи, но бях върната назад във времето, когато римляните са били окупирали Британия...

Лекарят внимателно я слушаше и наблюдаваше.

– Вчера ли отидохте в антикварния магазин?

– Не. Страхувам се, че не, доктор Уентуърт! – Тя се усмихна замечтано. – Беше през лятото, преди месеци може би. Виждам снежинките как минават покрай прозореца, значи сега е зима.

– Всъщност е ранна пролет. Значи Вие сте припаднали в антикварния магазин през един летен ден, а Марк Ви намира в безсъзнание следващата пролет и нямате никакви спомени за това, което се е случило през тези месеци, така ли?

– О, не, докторе. Спомням си всеки момент! Върнах се във времето, когато римляните бяха окупирали Аква Сулис. Живеех в къщата на Маркус Магнус, генерал на римските легионите. – Тя спря, преди да изрече, че Маркус Магнус и Марк Хардуик са едно и също лице. – Сигурно ме мислите за луда и всичко Ви звучи невероятно!...

– Не, не, лейди Девънпорт. Въобще не Ви мисля за луда. Вие сте убедена, че това Ви се е случило и аз няма да Ви насилвам да го потискате в себе си. Единственият начин да се отървете от тези мисли, е да говорите за тях. Очевидно сте претърпели голяма травма. Чувствате ли се зле?

– Не. Чувствам се доста добре, само може би малко неустойчива. Косата ми как е? – Ръката ѝ посегна към главата. – Цялата ли е изгоряла или само отчасти?

– Няма такова нещо. Косата Ви е много красива. Само ще чуя сърцето Ви. – Той разкопча колосаната бяла нощницата с висока яка, с която беше облечена, за да може да я преслуша.

Даяна гледеше втренчено бялата, абсолютно здрава плът. Пръстите ѝ докосваха рамото и гърлото, където лъвът я бе разкъсал. После продължиха надолу към сърцето, където Маркус бе забил сабята си, за да сложи край на страданията ѝ.

– Като че ли съм цяла! – прошепна разстроено.

– Да, цяла сте – потвърди докторът. – Пулсът Ви е ускорен, но съм сигурен, че ще се нормализира, ако се опитате да се успокоите и да си

почивате повече. – Затвори черната си чанта и ѝ се усмихна насърчително: – Утре ще дойда пак.

Когато лекарят слезе долу, намери Марк Хардуик да крачи из хола.

– Не мога да намеря никакъв физически проблем, но очевидно преживява някаква травма.

– Даде ли ти някакво обяснение къде е била от лятото до сега?

– Убедена е, че е била тук в Бат, или в Аква Сулис, както се е наричал градът по римско време.

– Добри Боже, човече, и теб ли се опита да заблуди с тази невероятна история?

– Марк, зная, че ти звучи невероятно, но за нея тази история е истинска. Може би това е бил нейния начин да избяга от някакво положение, което е било непоносимо за нея. Нека да говори. Насърчавай я да го разказва с всички подробности. Това е единственият начин да се отърве от натрапчивите си мисли. Ако някой може да слуша, без да ѝ се подиграва, ще бъде особено целебно. Щом като съзнанието ѝ се освободи от товара, който носи, ще започне да си спомня какво се е случило реално и къде е била през последните девет месеца.

– Ако това е същността на медицината, радвам се, че моята страст е археологията. Не бих имал търпението да бъда лекар!

– Да, но с лейди Даяна трябва да проявяваш именно търпение, Марк. И забрави своята принудителна, аристократична тактика.

– Аз да принуждавам някого? Та аз съм образец на джентълмен.

Чарлз обърна очи към втория етаж:

– Ще дойда утре.

Когато Марк се насочи към стълбите, срещна готвачката си с поднос храна в ръце.

– Защо не казахте, че младата лейди се е събудила? От вчера не е яла нищо, Ваша светлост. Защо мъжете са толкова недосетливи?

– Никакви лекции, Нора, моля те. Току-що изслушах една от доктор Уентуърт. Аз ще занеса подноса. Благодаря за загрижеността.

Когато графът влезе в стаята, улови върху лицето на Даяна израз на безкрайна тъга, като че ли копнееше за любовта, която бе загубила завинаги.

Болката от загубата на Маркус бе толкова остра, че Даяна мислеше, че ще умре. Всъщност толкова много страдаше за него, че ѝ се искаше да бе умряла. И тогава вратата на стаята се отвори и той влезе. Не можа да си поеме дъх и сърцето ѝ започна да бие лудо.

Защо не можеше Марк Хардуик да си спомни, че едно време е бил

Маркус Магнус? Едно време – звучеше като в приказка. Сигурно е нещо повече от приказка? Маркус беше Марк. Той просто не си спомняше. Въпросът бе дали тя искаше той да си спомня?

Обичаше Маркус Магнус с цялото си сърце и душа. Не обичаше Марк Хардуик. Не беше сигурна дори дали го харесва! Седемнадесет века цивилизация бяха заличили добрите му качества и бяха увеличили лошите...

– Сигурно сте гладна – каза той, като остави подноса до нея.

– Жадна съм. Гърлото ми е сухо. Благодаря!

Седна на един стол до леглото и протегна дългите си крака.

Даяна опипа високата яка на нощницата, в която беше облечена.

Погледна в черните му очи и попита направо:

– Вие ли ме съблякохте?

Внезапно графът на Бат почувства устните си пресъхнали. Думите ѝ и образът, който предизвикаха, го накараха да се размърда на стола, за да прикрие възбудата си.

– Нора Ви съблече! – Той се изкашля. – Повечето хора от прислугата в Хардуик Хол са мъже. Нора е моята готвачка.

Тя започна да отпива от бульона, който ѝ бе донесъл. Той проследяваше движението на устните ѝ.

– Тя ли го е приготвила? Превъзходен е.

– Тя е французайка. Щастлив съм, че я имам вкъщи. – Докато я наблюдаваше как се храни, мислите му се върнаха към предишната вечер, когато я бе намерил в безсъзнание. Когато я бе вдигнал, леден страх бе обхванал сърцето му. Вътре в него се беше надигнало всеобземашо го чувство на покровителство, което все още беше там. Беше си помислил, че причината е нейната уязвимост и безпомощност, но сега вече не беше сигурен в това.

Мислите му се върнаха към първия път, когато я беше видял, облечена като богиня. Моментално бе привлечен от красивото младо момиче – това беше странно, защото той предпочиташе по-възрастни жени с опит. Вероятно защото бе облечена в римски стил! Винаги бе имал необяснима страст към всичко римско.

Веднага бе разбрал, че я желае. Когато ѝ предложи тялото си, тя бе лиснала шампанското в лицето му. Устата на Марк Хардуик се изкриви в усмивка, щом си спомни, че я бе взел за лека жена. Как се бе случило това, така и не можа да разбере. Около нея витаеше такъв облак от невинност, че един човек с опит би трябвало да може да разпознае девицата в нея...

Мисълта, че я желае, го бе заслепила и той не бе могъл да види непогрешимия израз на възпитанието ѝ. Ако трябваше да бъде честен, не бе само мисъл, бе просто страст! Когато ѝ предложи компанията си, тя му бе отговорила: „Вие сте твърде арогантен, твърде сигурен в себе си и твърде стар за мен, лорд Бат!“

Живо си спомняше чувството на ярост, което го бе обзело, когато бе влязъл в стаята си и я бе видял в ръцете на Питър. Когато брат му каза, че са сгодени, той изпита такова остро чувство на загуба, че разбра – беше на ръба да се влюби в нея. В този момент мразеше брат си и безсрамно я желаше.

Проблемът беше, че все още я желаше. Когато я бе намерил в безсъзнание в магазина, с неприязън я бе донесъл при Питър в Хардуик Хол. Тайно се надяваше, че Питър ще се откаже от една годеница, която бе липсвала в продължение на девет месеца. Но брат му се зарадва неописуемо, че Даяна се бе намерила. Веднага отпътува за Лондон, за да уведоми леля ѝ и чичо ѝ.

Това, което никой не знаеше освен него и Нора беше, че посред нощ, Марк бе дошъл в тази стая. Бе казал на готвачката, че ще остане с лейди Даяна. Тайно се надяваше, че тя ще дойде в съзнание, докато той е там...

Наблюдавайки я да лежи неподвижна и бледа, красотата ѝ го поразяваше. Само мисълта за нея бе достатъчно силно изкушение, за да го доведе до леглото ѝ. И когато остана с нея в стаята, желанието стисна гърлото му. Някаква принудителна сила, която се подиграваше с волята му, го влечеше към нея. Ръката му сякаш по свое собствено желание се бе протегнала, за да я докосне. Той отметна златните къдрици от челото ѝ и в този момент вече бе загубен...

Желанието пламна в него, изпълни съзнанието, сърцето, слабините му. Копнежът да я направи негова го поглъщаше. Оттегли ръката си от нейната, като че ли изгорена и дръпна стола настрана от леглото ѝ. Но това не намали желанието му. Беше напълно готов за любов и така беше цялата нощ...

Имаше чувството, че я бе притежавал, че тя му бе принадлежала и после я бе загубил. През цялата дълга тиха нощ в съзнанието му се бяха прокрадвали случки от... какво? Друго време, друго място? Усещанията му бяха толкова реални, и все пак ефимерни – не можеше да ги задържи за дълго. Беше имал тези усещания и преди, всеки път когато беше държал в ръцете си нещо от епохата на Рим.

Къде, по дяволите, се беше губила тя цели девет месеца? Ревност го

изпълни целия. Лейди Девънпорт бе сгодена за брат му Питър. Дали не беше избягала, защото не желаше да се омъжи за Питър? Изведнъж разбра, че силно желаше наистина да е така.

Когато приключи със супата, Даяна изпи цяла чаша вода, после поsegна към чая. Марк Хардуик се покашля:

– Съжалявам, че бях толкова рязък!

Даяна му хвърли кос поглед:

– Май се задушихте, докато го изречете.

Той се ядоса, а Даяна изпита чувство на задоволство. С усилие овладя яда си и отговори почти разумно:

– Ако ми разкажете за Вашето изпитание, обещавам да Ви изслушам. Трябва да го разкажете на някого.

– И този някой трябва да сте Вие? Колко снизходително от Ваша страна. И когато завърша разказа си, ще ме погалилите по главата и ще ми дадете бучка захар в устата. После ще разкажете всичко на Вашия приятел Чарлз Уентуърт и двамата добре ще се посмеете!

– За Бога, Даяна, повярвайте ми поне малко. Способен съм да Ви разбера!

– Даяна, така ли? Какво стана с лейди Даяна?

– Точно това най-много искам да узная! Каквото й да е случило, то Ви е лишило от Вашата сладка невинност.

Даяна се засмя:

– Невинност? – едва пое дъх тя. – Това бе първото нещо, което загубих. Живях с римляните, а те са порочни. Бях пленена от генерал Маркус Магнус. Когато ме видя гола, заповяда да ме изкъпят, да ме парфюмират и да ме изпратят в леглото му. И аз станах негова робиня!

Глава 29

Устата на Марк Хардуик остана отворена. Думите и му обрисоваха такава еротична картина, че кръвта му забушува във вените и набъбналата му стрела стана твърда като мрамор. Бричовите му за езда, направени от фина тънка кожа, го притесниха ужасно. Той се изправи, като се опита да скрие възбудата си, но аметистовите ѝ очи се плъзнаха познавателно по огромната издатина.

Не беше ли това открито признание, че бе имала любовник? Идеята го шокира. Беше млада, неомъжена. Нечувано! Съзнанието му търсеше друго обяснение.

– Опитвайте се да ми кажете, че бяхте изнасилена, така ли, Даяна? – запита той мрачно.

– Не! Но трябва да разберете, че бях робиня в домакинството му. Той имаше абсолютна власт над мен.

Марк бръкна в джобовете си, за да спре ръцете си, които се свиваха в юмрук.

– Значи Вие му се отдадохте?

– Не! Отказах да се подчиня на заповедите му. Отказах дори да приема, че съм негова робиня. – Лека усмивка се появи на устните ѝ. – Ти беше абсолютно вбесен! Извинете... Маркус беше абсолютно вбесен.

– Биха ли Ви?

– Маркус? Боже мили, не. Той си имаше човек, който отговаряше за робите, с голям камшик. Той ги биеше вместо него.

„Тя си измисля всичко това и се наслаждава на всяка своя дума“, мислеше си Марк цинично.

– Заповяда да измия подовете на цялата къща, докато се съглася да му се отдам.

– И тогава Вие се предадохте?

– Измих всички мозайки!

– Но Вие казахте, че сте загубили невинността си, а под това разбирам Вашата девственост?

– Моята девственост! – Устните ѝ се изкривиха при спомена.

Графът облиза устните си. Господи, тя бе така предизвикателна! Искаше му се да я обърне по гръб на леглото, да свали чисто бялата нощница и да се намери между краката ѝ.

– Тъй като бях негова робиня и той имаше пълна власт над мен, знаех, че рано или късно трябва да му се подчиня. Беше неизбежно.

– Така че му се отдадохте.

– Не! Направих това, което Вие ме научихте. Започнах да водя преговори.

Той си спомни времето, когато я бе завел в градската си къща, за да се спазарят.

– През онази вечер Вие ме научихте на много неща. Разбрах, че когато един мъж много желае интимни услуги от една жена, той ще се съгласи на всякакви условия.

Марк Хардуик усети, че гневът се надига у него. Даяна бе отказала неговото предложение, а сега щеше да му разкаже как бе приела предложението на някой друг.

Тя прекара пръсти през разбърканите си коси и ги отхвърли назад. Неговите пръсти се свиха в джоба му. Искаше да ги зарови в това златното изобилие...

– Казах на Маркус Магнус, че ще се правя на негова робиня в присъствието на другите, ако ми разреши да казвам, каквото желая, когато сме сами и ако се съгласи да се отнася към мен като към лейди. Той прие с неудоволствие.

– И това срещу какво? – запита Марк.

– Разбира се, срещу моята девственост.

– И той Ви изнасили?

– А, не, аз му я подарих. Не веднага, разбира се, но не докато не започна да ме ухажва, за да ме спечели.

– И искате да повярвам, че един див римски варварин е способен да ухажва една жена?

– Маркус не беше варварин. – Тя затвори очи, спомняйки си. – Той беше патриций. Генералът бе строг, военен човек и разполагаше с малко време за жени. И въпреки това той ме ухажваше така, както нито една друга жена не е била ухажвана. Физическата му външност беше великолепна. Тялото му бе гъвкаво и мощно, погледът му ме караше ме да се чувствам толкова малка. Когато го видех в доспехите му, се възбуждах. Любенето ни бе толкова ценно и интимно, че не желая да го споделям с други хора. Достатъчно е да се каже, че когато взаимно се наслаждавахме един на друг, ние се поглъщахме.

Марк Хардуик не си спомняше друг път да е бил толкова възбуден. Присъствието му в тази стая заедно с Даяна Девънпорт бе равносилно на посещение във висококласен бардак, където куртизанки му говореха

за еротичните си сексуални фантазии... Но лейди Даяна Девънпорт не беше такава, беше млада, неомъжена жена с титла. Жена с предизвикателен сексуален опит. Черните очи на графа се разконцентрираха от огромното му желание.

– И Вие вярвате, че аз съм бил този Маркус Магнус? – запита той пресипнало.

– Зная, че *сте* Вие. – Погледът ѝ се разходи по тялото му – задържа се върху устните му, ширината на раменете му, издатината в областта на слабините му. – Годишите не са били любезни към Вас, граф Бат.

– Какво искате да кажете? – запита той засега.

– О, имате същото арогантно държание като Маркус, Същото чувство за власт, но тези векове цивилизация са Ви дарили с един външен блясък, който е непривлекателен. Вие сте изтънчен, циничен егоист, суетен, егоцентричен и отегчен. Вероятно дори извратен. С други думи, заприличали сте на дръглив кон, граф Бат, а това не е особено привлекателно.

– Тогава ще Ви освободя от отвратителното си присъствие!

– Чудесно! Искам да се облека. Не съм инвалид.

– Няма да правите нищо подобно. Още не сте започнали да се възстановявате! Все още сте...

– Замайна? – запита Даяна сладко.

– Да, замаяна. Няма да разменя и дума с Вас. Трябва да останете в леглото или...

Брадичката ѝ се вирна.

– Или какво? – предизвика го тя.

– Няма да викам никой друг, сам ще Ви набия! – Черните му очи издаваха някаква дива решителност, която я предупреждаваше, че графът е способен на всякакви крайни действия, дори и насилие.

Даяна се мушна в леглото. Беше чудесно да чуе властните нотки в този глас. Беше както познато, така и успокоително да чуеш дълбокия мъжки глас, който издава команди и да знаеш, че го предизвикваш със своята сексуалност...

Марк бе хванал дръжката на бравата, когато се обърна към нея:

– Не питате за Питър!?

– Питър? – като че ли не разбираше.

– Вашият годеник Питър Хардуик. Спомняте ли си го?

Дали острата нотка бе проява на сарказъм?

– За съжаление, да – отговори тя лукаво.

– Вие поставихте брат ми в невероятно положение, когато

изчезнахте. Всички вестници писаха за това. Той организира голямо издирване. Зарадва се много, когато Ви намерих – той очевидно все още изпитва към Вас същото, което е изпитвал и преди, независимо от всичко случило се...

– Между брат Ви и мен няма абсолютно нищо. Аз не отказах годежа през нощта, когато ни заварихте заедно, защото чувствах, че ме е компрометирал. Бях абсолютно невинна!

– Вие не сте влюбена в Питър?

Даяна се изсмя.

– Питър е момченце. Едва след като срещнах за първи път брат Ви, изпитах велика страст. Вече не съм наивното дете, което бях и което позволи да бъде хванато в капан само с няколко целувки. Оттогава аз очаквах любовта на мъж, на истински мъж.

Марк Хардуик се върна при леглото.

– Питър отиде тази сутрин в Лондон въпреки снега. Отиде, за да съобщи на леля Ви и чичо Ви, че сте се върнали. Естествено, те ще дойдат тук с него. Очаквам ги да пристигнат утре, освен ако пътищата са лоши.

– Пфу! Прудънс! – Даяна се разтреса. – Предполагам, че трябва да се срещна с нея.

– Страхувате ли се от нея?

Даяна се замисли.

– Да, страхувах се. Тя ме държеше много строго. Налагаше се и когато номерата ѝ не минаваха, ме манипулираше, като играеше на струната на съчувствието, преструвайки се на инвалид. Скоро ще научи, че вече не съм подходящо за женитба момиче, а жена...

– Ключките, които се разнесоха след Вашето изчезване, не ѝ бяха приятни.

По лицето на Даяна премина дяволита усмивка.

– Почтеността е нейният Господ. О, колко ми се иска да можем да бъдем свидетел на неудобството ѝ.

– Вашите леля и чичо са все още Ваши законни настойници! – предупреди я той.

Изразът на задоволство изчезна и бе заменен от тревога.

– Мислех, че не се страхувате?

– Тя ще ме накаже жестоко за това, но след страха, който изпитах в Рим, леля повече не може да ме изплаши.

Веждите му се вдигнаха нагоре въпросително като крила на черен гарван.

Гърлото ѝ се стегна и тя започна да трепери.

– Не ме питайте – прошепна тя. – Не мога да говоря за това... все още.

– Починете си! – разбърза се Марк. Затвори тихо вратата. „Какво по дяволите крие?“, запита се той. Днес го бе очаровала много повече, отколкото в миналото. Сега, когато бе заобиколена от някаква загадка, съчетана с необикновените неща, които бе разказала, тя го привличаше като магнит.

Очевидно Даяна възнамеряваше да анулира годежа, което нямаше да се хареса на Питър. Той веднага бе заминал за Лондон, за да осведоми настойниците ѝ, че планове за женитбата са отново актуални. Марк Хардуик почувства облекчение, че Даяна не бе отдала сърцето си на неговия брат и то не само по лични причини. Такава великолепна жена като Даяна заслужаваше нещо по-добро от безпътния млад разбойник, какъвто беше Питър.

Питър Хардуик беше на половината път към Лондон, когато както ѝ бе очаквал, снегът премина в дъжд. Независимо от времето, той бе в добро настроение. Беше затънал толкова дълбоко в дългове заради комара, че бе започнал да се чувства преследван. Сметките му във всеки един от лондонските клубове бяха нараснали неимоверно и той знаеше, че единствената причина да бъде все още на свобода беше фактът, че е брат на графа на Бат.

По-неотложните дългове обаче трябваше да бъдат платени. Загубите му от залаганията на петли и борбата с бикове бяха станали изумителни. Знаеше, че ако не плати, в най-добрия случай щяха да му счупят краката. В резултата на това бе попаднал в ръцете на лихварите. Това бе отложило неприятностите му, но по никакъв начин не ги бе решило. Затворът Флийт изглеждаше близка перспектива и единствената надежда да го избегне, бе да се хвърли в краката на брат си и да си признае всичко. Това показваше до каква степен бе отчаян, защото мразеше непреодолимо Марк и би направил всичко само за да избегне презрението на арогантния си брат.

И в най-тъмния си час бе спасен от Даяна Девънпорт! Тя неочаквано се бе появила така мистериозно, както и бе изчезнала. Въобще не го интересуваше къде е била. Единственото, което имаше значение за Питър, бе подготовката За женитбата му да се ускори.

Бяха изминали осем месеца, откакто бе говорил с Ричард и Прудънс Девънпорт. Те бяха стояли в Бат цял месец, докато продължаваше издирването, но после не им оставаше нищо друго, освен да се върнат в

Лондон.

Когато пристигна на Гросвънър Скуеър, беше вече доста късно и той намери Ричард Девънпорт и съпругата му вкъщи. Камериерът взе наметалото му и го покани във всекидневната.

– Зная, че ще ме извините за късния час, когато ви кажа новината.

Даяна се намери! – обяви Питър.

Те не изразиха никаква радост. Изглеждаха като поразени от гръм.

– Намерена жива? – попита Ричард.

– Да, и е в безопасност в Хардуик Хол.

– Но ние я считахме за мъртва – извика Прудънс. Двамата с Ричард си размениха погледи, които можеха да бъдат описани като виновни.

В съзнанието на Питър блесна предупредителна червена светлина. Самият той бе голям мошеник и понеже познаваше човешката природа, той ги заподозря в измама. С каменно лице и с безразличен глас каза:

– Плановете за женитбата могат да бъдат задвижени незабавно.

– Не толкова бързо – прекъсна го Ричард. – Нашето споразумение вече не е валидно. – Умът на Ричард препускаше като живак. Бяха приели, че Даяна е мъртва и действията им следваха това предположение. Естествено, без да е намерено тялото, трябваше да минат определен брой години, за да може съдът да я обяви за мъртва, но Ричард беше поел в свои ръце управлението на парите на Даяна и чрез манипулации бе успял да прехвърли голяма част от нейното състояние в своите сметки.

Питър Хардуик лесно проследи мислите на Ричард, особено щом ставаше въпрос за пари. Тези хиени биха обявили за невалидно споразумението им да си делят парите шестдесет на четиридесет процента единствено, ако очакваха да получат цялата сума.

Питър се усмихна. Ако Ричард Девънпорт бе извършил нещо незаконно, той можеше да го предаде.

– Като годеник на Даяна ще я посъветвам да провери като настойници как сте се разпореждали с наследството ѝ. Брат ми, графът, се радва на услугите на най-добрите адвокати в Лондон.

– Аз ще съобщя на Даяна, че се интересувате от нея само заради парите ѝ – заплаши го Прудънс. – Тя ще анулира веднага годежа.

Питър се усмихна така широко, че усмивката стигна до ъгълчетата на очите му:

– Независимо дали тя ще се омъжи за мен или не, вашето време изтича. Само след два месеца Даяна ще стане пълнолетна и ще получи богатството си. Ще имате ли достатъчно време да възстановите парите, които липсват?

Прудънс и Ричард си размениха бързи погледи.

– А-ха, така си и мислех! – каза надутото Питър. – Като че ли в края на краищата договорката ви с мен е по-малкото зло от двете злини.

Питър разбираше – въпреки че това бе жестока борба. Прудънс и Ричард не можеха да направят нищо друго, освен да я приемат. Ричард се обърна към него и запита:

– Веднага идвам в Бат. Каза ли нещастното момиче къде се е губило през всичките тези месеци?

– Всъщност не. Графът я намери в безсъзнание в един магазин за антики и я докара в Хардуик Хол с каретата си. Естествено, викнахме лекар. Той не откри нищо счупено и очаква скоро да дойде в съзнание.

– Защо не ми казахте, че се е наранила? – запита Прудънс, възприемайки веднага ролята на загрижена леля.

– Просто защото не Ви хрумна да попитата – отговори сухо Питър. – Смятам, че е най-добре да се оженим в Бат. Утре се връщам там и ако искате, можете да пътувате с моята карета.

– Благодаря, но ние ще се придвижим със собствен превоз, господин Хардуик – отговори решително Ричард.

Веднага след като Питър излезе, за да се отправи към градската къща на улица „Джеръми“, Прудънс каза:

– Това беше много умно решение, Ричард. Нямам му вяра въобще.

– Мислех си, че повече няма нито да чуем, нито да видим скъпата ни племенница. Всичко отиде по дяволите. А вървеше толкова гладко, дори прекалено гладко! Прудънс, имаш право да не вярваш на Питър Хардуик. Мисля си, може да се окаже твърде неприятен клиент. Трябва да подхождаме много внимателно към него и да не му се противопоставяме. Последното нещо, което бихме желали, е проверка на наследството на Даяна.

– Ричард, той каза, че тя е в безсъзнание. Може въобще не дойде на себе си.

– Прудънс, строиш пясъчни кули! Това лайно е твърде упорито, за да умре по толкова обикновен начин. Мислех, че е била измамена, но очевидно твоите подозрения са по-близко до истината. Сигурно е избягала с някой любовник и сега, когато я е изоставил, се е върнала.

– Това е наистина отвратително! Трябва да бъде затворена в дом за безпътни момичета. Пък може би е добре, че Хардуик е все още заинтересуван от нея. Може би най-доброто решение е да я оженим набързо.

– Ще преценим положението, когато пристигнем в Бат. Ние още сме нейни законни настойници през следващите два месеца и дори

Графиня робиня

графът няма да може да оспори нашите пълномощия!

Глава 30

Хардуик Хол камериерката сменяше бельото, а Нора подготвяше банята за Даяна.

– Благодаря, Нора. Това не е твоя работа. Ще се оправя и сама.

– Нищо подобно няма да правиш. Кой друг ще го свърши, ако не аз. Господин Бърк обича да мисли, че върти цялата работа тук. Но какво може да свърши той, когато гостенка е такова младо момиче като Вас, което трябва да лежи в леглото...

– Съжалявам, че ти създавам допълнителна работа.

– Не ми създаваш работа въобще. Ще ти донеса чиста нощница и можеш да се върнеш пак в леглото.

– Чи нощници обличам? – запита любопитно Даяна.

– Мои, разбира се. Имам няколко много красиви. От Франция са. Дадох ти бялата, защото ще дойде лекарят. Имам и нощници с дантела, а материята на някои е тънка като паяжина. Ще взема няколко по-красиви и ще се върна.

В момента, в който тя излезе, влезе господин Бърк. Той донесе кана с вино и чаши.

– Ако мога да направя нещо, за да се почувствате удобно, лейди Даяна, кажете ми. Мой пропуск е, че нямам сред прислугата жени прислужнички.

– Нора е много мила с мен.

Погледът на господин Бърк не беше истински презрителен – такова държание бе под неговото равнище:

– Знаете, че тя е французойка.

Даяна отвори широко очи. Господин Бърк ѝ напомняше за Кел. И изведнъж се сети. Разбира се, Нора приличаше на Нола, жената от Галия. Тръпки я побиха. Всичко беше толкова необичайно, че се почувства неловко.

Нора се върна с нощницата веднага след като господин Бърк излезе и я подаде на Даяна.

– Цветът ще отива на очите Ви.

– О, чудесна е! – Бледолилавата нощница беше с дантела около врата и на ръкавите, което я правеше красива, а прозрачната материя – предизвикателна. – Едновременно е палава и много приятна.

– Да, французите имат вкус за тези неща. Сега лягайте, а когато

вечерята стане готова, ще Ви я донеса тук.

Даяна вече чувстваше, че компанията на Марк Хардуик ѝ липсва.

– Негова Светлост вкъщи ли ще вечеря?

– В това студено време отиде да пояди. Отвъд поляните, на гърба на имението, Археологическото дружество има „разкопки“ – така ги наричат. Понякога прекарва часове там, но сутринта специално подчерта, че за вечеря ще се прибере.

Даяна се пхна в леглото, очаквайки завръщането на Марк, обаче единственото нещо, за което мислеше, бе какво ще каже на Прудънс.

Когато графът енергично влезе в спалнята ѝ, настроението на Даяна се развали. Демонстрираше пълно безразличие, разбира се. Не беше дошъл да вечерят заедно – когато влезе, тя почти привършваше. Даяна отпи от водата, като разказваше за храната в Аква Сулис. Когато Марк не ѝ възрази, че е била там, тя си отдъхна. Беше доволна, че не трябва да подбира думите, които използва.

Въпреки че му беше приятно да е в нейната компания, знаеше, че е по-добре да се занимава с нещо друго. Защото мислите му се въртяха само около огромното желание да я обладее.

– Играете ли шах? – попита той учтиво.

– Да, играех с баща ми.

Когато Марк сложи дъската между тях, тя каза:

– Последния път, когато ходих на пазар в Аква Сулис, купих дъска за римската игра, наречена „Робърс“³⁶.

Марк моментално се заинтересува.

– Чувал съм за нея, но не успях да разбера точно как се играе.

– Не съм много добра. Подобна е на шаха, но много по-абстрактна и с по-сложни ходове. Фигурите се наричат войници и офицери. Моите бяха кристални.

– Знаете й... – започна замислено Марк.

– Какво? – подказа тя.

– От време на време намирам по една или две сребърни фигурки на войници, но си мислех че са детски играчки. Може би са именно от тази игра.

– Нора ми каза, че тук наблизо във Вашето имение има разкопки.

– Да, и не са единствените. Има още на две-три места в околността. Ще създам музей. В Хардуик Хол притежавам малка колекция от

---

36. Робърс – Robbers (англ.) – разбойници, грабители, крадци. – Б.ред.

предмети на изкуството, но вече съм събрал доста неща. Мисля, че трябва да бъдат изложени в музей, за да могат да ги видят повече хора.

– Това е чудесна идея. Бих искала да видя тези предмети, както и разкопките.

– Днес следобед ходих там. Исках кучетата да потичат. Един приятел преди няколко седмици ми даде двойка млади кучета порода дог.

– О! – възкликна Даяна, като вдигна ръка към устата и. – Не ми казвайте какви са имената им – предупреди го. – Аз ще Ви ги кажа.

В момента, в който тя докосна устните си, страст обля ялото му като разтопена лава. Кръвта му забушува разгорещена, желанието му се увеличи...

– Ромул и Рем! – каза тя, доволна от себе си.

– Откъде знаете? – запита той. – Не, не ми казвайте. Маркус е имал кучета със същите имена.

– Точно така!

Той вдигна високо вежди.

– Господин Бърк е могъл да Ви каже. Той много им се възхищава.

– Но не ми е казал – настоя тя. – Господин Бърк всъщност е Вашият Кел.

– Онзи с камшика ли? – попита той развеселен.

– Същият. Сега мога да се смея, когато говоря за него, но в началото ме ужасяваше.

– Бърк има това качество. Понякога ужасява и мен.

Тя се засмя.

– Лъжец! Не мисля, че бихте могли да се ужасите от нещо.

Явно мислите му не бяха насочени към шаха, но все пак ѝ взе офицер и пешка.

– Когато се върнахте назад във времето – започна той внимателно, – в какъв период попаднахте?

– В 61 година от новата ера. Бодис бе оглавявала въстанието на келтите и бе запалила Лондон преди по-малко от година. В резултат на това Паулинос, който предвождаше римската армия, масово избиваше британците, племе след племе. – И двамата забравиха за играта, когато тя се задълбочи в разказа си. – Юлиус Класицианус, прокураторът на Британия, искаше да се отърве от Паулинос. Имаше нужда от водач с държавническа мисъл, за да извоюва подкрепа за британците. Маркус и Юлиус имаха еднакво мнение по въпроса. Юлиус го помоли да отиде с него в Рим, за да говори пред Сената. – Гласът ѝ заглъхна и очите ѝ се изпълниха с тъга. – Трябваше да го спра...

Той не желаше да я разпаква и за да я разведри, реши да провокира разказа ѝ:

– Възшност историята звучи доста правдоподобно.

Даяна погледна към дъската с фигурите и като видя, че няма начин да победи, размърда краката си под завивката и фигурите се разпиляха.

Тъмните очи на Марк се разиграха.

– Ах, Вие малка заядливке! – измърмори той. – Искате да играете, но не искате да губите.

– Аз не играя, казвам истината.

– Отношенията между мъжа и жената са винаги игра, Даяна.

– О, Боже всемогъщи! Това аз Ви го казах. Трябваше да изминат близо хиляда и седемстотин години, за да чуя собствените си думи от Вас.

За по-малко от секунда той изпита чувството, че наистина ги с чул от нея, но веднага отхвърли мисълта. Въпреки това му се искаше да вярва, че са били любовници. Щом беше чакал толкова векове, трябваше да ѝ даде нещо повече от думи. Трябваше да прояви желязна воля, за да възпре желанието си да я сграбчи в прегръдката си. Нейният аромат – нещо неясно и въпреки това познато – се прокрадваше край него и Марк не можеше да му устои. Трябваше да я притисне до себе си, да почувства гърдите ѝ в ръцете си, да се влее дълбоко в нея и да възбуди дивата страст, на която знаеше, че тя е способна.

„Спри се!“ , повтаряше си той. „Това момиче те е омагьосало“. Втренчи се в нея.

– Любопитен съм какво направи този Маркус Магнус, когато Ви видя за първи път. Със сигурност не е повярвал, Даяна, че идвате от бъдещето.

– Точно така. Спомням си, че бях облечена в онази отвратителна рокля с банели и носех точно толкова отвратителна напудрена перука. По грешка той ме бе взел за възрастна жена, докато...

„Докато не те видя гола“, добави той мислено.

– Доста дълго време беше убеден, че съм друидски свещеник, изпратен да го шпионира.

– В това има смисъл, като се вземе предвид странното Ви облекло – подпазни я той.

– Това има смисъл, като се вземе предвид моята изявена интелигентност – контрира го тя.

– Вие сте добре образована, в това няма съмнение.

Тя сви рамене.

– Видяхте сам библиотеката на баща ми и бих добавила, пожелахте да я притежавате.

– Между другото – измърмори той многозначително. Даяна се изчерви и с това доказа, че знае точно какво друго бе желал да притежава.

– Вероятно сте изучавали римския период задълбочено, както и аз – предположи той.

– Не, точно това е странното. Никога не съм се интересувала много от него. Често фантазирах за други исторически периоди. Предпочитам времето на кралица Елизабет или Средновековието вместо нашето време на крал Джордж.

– Защо? – любопитства Марк.

Погледна го унищожително.

– Защото нямате и най-малка представа колко ограничаващ е животът на една млада, неомъжена дама. Нямах свобода да избирам дрехите си, приказките си, мислите си. Прудънс го правеше вместо мен.

„Аз самият съм фанатик по отношение на свободата си“, помисли той, „Това е най-ценното, което човек може да има“.

– Ако сравните нашите феминизирани мъже, които подражават на Прини, с тези от периода на Елизабет или от Средновековието, няма да има нужда да ме питате защо предпочитам тези времена.

– Е, много благодаря.

– О, това не се отнася до Вас. Вие сте това, което трябва да бъде един истински мъж, но такива рядко се срещат.

„Значи привличането ни е взаимно“, реши той.

– Кажете ми – започна тя многозначително, – как поддържате тази изключителна физическа форма?

Устните му трепнаха в незабележима усмивка. Беше поласкан, че е забелязала този факт.

– Упражнявам се, плувам, яздя, понякога работя на кариерите. Нищо не помага така добре за физическото и умствено състояние на един мъж, както труда.

Тя му хвърли предизвикателен поглед.

– Поне за Вас това действително е вярно.

– Нещата, които казвате, са необикновени. Харесвам изказа Ви.

– Е, не само това, което казвам... Мога да Ви покажа неща, за които само сте сънували.

– Вие не само че флиртувате с мен – обвини я Марк, – но и определено ме съблазнявате.

Тя се изсмя в лицето му.

– Ако си вярвате, лорд Бат, значи че не познавате така добре жените, както си въобразявате.

„Боже Господи, какво удоволствие ще бъде, когато я обладая!“

Тя мерна тъмната сила, нахлула в очите му, и си помисли със страх, че бе отишла твърде далече.

– Тъй като утре възнамерявам да изляза от тази стая, може би ще е добре да си почина.

– Можете да станете само ако доктор Уентуърт и аз сме съгласни – възрази той решително.

– Ще видим – отговори тя весело и го изпрати до вратата.

– Ако смятате, че ще Ви разреша всичко да става така, както Вие желаете, значи не ме познавате.

– Зная за Вас повече, отколкото всяка друга жена има право да знае – отговори тя тихо, изкушавайки го отново, преди да затвори вратата под носа му.

Когато остана сама, Даяна отиде до високия прозорец. Дръпна тежката завеса и се загледа в пейзажа навън. Фина снежна дантела покриваше земята и всяко клонче на изправените тъмни силуети на дърветата. Бледата луна хвърляше загадъчни сенки на всички посоки. Красивата нощ излъчваше студенина. Тя не знаеше как изглежда Аква Сулис през зимата и се почувства някак си измамена. Бяха тръгнали за Рим, преди да падне снегът, но времето бе вече застудило. Усмихна се, когато си спомни за кожените наколенки. Маркус ги намираше за особено еротични.

Маркус... Маркус. Именно той бе причината, поради която тя се чувстваше измамена. Сезонът нямаше нищо общо, нито Аква Сулис. Как щеше да прекара остатъка от живота си без него? Как щеше да мине тази нощ? Пръстът ѝ изписа името му върху изпотеното стъкло. Въздъхна тежко. Дневната светлина бе прогонила страховете ѝ, но тъмнината сега ги връщаше. Даяна започна да трепери. Бързо се върна в леглото и дръпна завивките нагоре, за да потърси сигурност.

Марк Хардуик лежеше на леглото си с ръце под главата. Опитваше се да се отпусне, но беше невъзможно. Очите му се насочиха към слабните. Беше толкова възбуден! Дявол да я вземе, нямаше нищо чудно, че все още беше в това състояние. И все пак не само желанието го бе напргнало толкова много...

В момента, в който бе влязъл в стаята си, се бе разровил сред

историческите книги за римско време, за да намери периода, за който бяха говорили. Книгите потвърдиха всичко, което тя бе споменала. Сеутониус Паулинус е бил губернатор на Британия, а Юлиус Класицианиус – прокуратор. Тя бе нарекла британската кралица от онова време, която бе известна в историята с друго име, с истинското ѝ – Бодис. Потърси в енциклопедията справка за играта „Робърс“, но не намери нищо.

И без книги знаеше, че Нерон е бил император на Рим точно по това време. Въпреки че всичко римско го очароваше, възмущението му се надигна, когато си помисли за жестокостите, които Нерон бе извършил спрямо християните. Според хрониките при откриването на Колизеума девет хиляди животни са били принесени в жертва. Нерон бе един луд човек, който се бе самоубил, но не достатъчно рано...

Марк извади карта на Аква Сулис, която бе правил сам, и започна да я разглежда. Когато работеше върху римските си проекти, те го поглъщаха изцяло. Докато тялото му започваше да се отпуска, мислите му се връщаха към онези въпроси, на които никога не бе могъл да намери отговор. Откъде тази всеобхватна страст към всичко, свързано с Рим? Дали бе живял по времето, когато Британия е била окупирана от Рим? Винаги е бил достатъчно свободомислещ, за да го приеме като една възможност.

Сега обаче възникваха нови въпроси. Дали е бил римлянин? Дали е бил генерал с името Маркус Магнус? Името му харесваше. Някак си му прилягаше. Захвърли перодръжката и прекара ръце през косата си. Въобразяваше си. Искаше му се да повярва в тази фантазия, защото Даяна бе част от нея. Искаше му се да вярва, че са били любовници, за да могат отново да бъдат... любовници. Мъжкият му нагон го бе завладял напълно.

Беше в състояние на възбуда толкова дълго, че вече тестисите го боляха. Погледна към леглото и си я представи легнала в басейна, а златистата ѝ коса плуваше около гладките рамене, докато тя сапунисваше наполовина показващите се гърди.

Всичко това бе в резултат на един дълъг ден на отрицание и въздържание, а как ли щеше да се чувства след подобна нощ. Знаеше, че единственото решение бе да се люби с нея. Беше полунощ. Цялата къща спеше. Можеше да слезе долу до стаята ѝ и да я отнесе съпротивляваща се в леглото си. Беше го предизвикала толкова много, че стана от бюрото си и погледна към вратата. Желанието му бе почти непреодолимо.

Легнала под завивките, Даяна започна да се затопля.

Размишляваше за дългата самотна нощ пред нея, изпълнена със страх. Но после ѝ хрумна успокояваща мисъл. Ако можеше да заспи, може би щеше да сънува Маркус. Не можа да устои и се унесе в дрямка. Накрая заспа. Потъна дълбоко в пропастта и спа почти до полунощ, когато започна да се мятат в леглото.

Къде се намираше? Мили Боже, беше се върнала в затвора за роби. Беше окована във вериги, както и останалите, но толкова близко до тях, че можеше да я докоснат. Отчаяно се сви, не можеше да понесе отвратителния им допир. Успявайки да се отдалечи от един, попадеше на друг...

Когато огромният палач дойде, за да я отведе в Максимус, не можа да спре да трепери. Мили Боже, не разрешавай това да се случи отново! Защо трябваше пак да се връща назад във времето? Беше минала веднъж по този път, а сега трябваше да се изправи с лице срещу всичко отново. Този път обаче бе по-страшно. Този път знаеше какво я очаква на арената! Обезумяла от страх, тя започна да крещи, а после, като по някакво чудо, успя да се отскубне от палача и да побегне.

Марк чу обезумелия писък и се втурна към нея. Даяна тичаше по тъмния коридор към него. Попадна в прегръдките му.

– Върнах се, върнах се! – викаше тя и цялата се тресеше така, че зъбите ѝ тракаха. Тялото ѝ бе ледено, чувстваше го под тънката нощница.

Силните му ръце я притиснаха и тя се вкопчи в него.

– Даяна, ти си в безопасност. Това бе само кошмарен сън. – Изпита дълбока нужда да я покровителства, да я защитава с цената на живота си, макар и само от заобикалящата ги тъмнина.

Глава 31

Вдигна я на ръце и я занесе близо до огъня. Беше го прегърнала отчаяно.

– Маркус, помогни ми! – молеше тя.

– Аз съм Марк – каза той високо, седна на стола пред камината и я взе в скута си.

Тя трепереше като уплашено животно, заклещено в капан. Притисна лицето си в малката вдлъбнатинка между врата и рамото му, а той започна да гали косата и гърба ѝ със силната си длан, за да ѝ предаде малко от собствената си сила.

– Даяна, знаеш ли къде се намираш? – запита той. Гласът му бе дълбок и почти пресипнал. Инстинктивно разбираше, че се нуждае от силата, а не от нежността му. Тя леко кимна. Очите ѝ бяха полудели от страх, дишаше трудно, като че ли животът я напускаше.

– Отговори ми!

– Да – прошепна тя.

– Кой съм аз?

– М-м... Марк.

– Значи знаеш, че си в безопасност. Няма да позволя на никого да те нарани.

Тя протегна ръце, за да усети силата на мускулите по гърдите му, после ги разтвори, сякаш за да премери ширината на раменете му, а после се насочи към силните бицепси, като че ли искаше да се увери, в силата им.

Погледна го.

– Ти си същият – толкова едър, толкова силен. Една голяма сила, изправена срещу злото. Искам да ме прегърнеш!...

„Завинаги“, помисли той.

– Колкото време искаш.

Тя се притисна към него така силно, както и той я притискаше към себе си. Когато топлината на огъня и на тялото му проникна в нея, Даяна се почувства по-добре. Паниката постепенно отстъпваше, треперенето намаляваше и тя тихо и всеотдайно лежеше в прегръдката му.

Както я държеше в скута си, той мислеше как прелъстителната жена отпреди няколко часа се бе превърнала в уплашена млада девойка. Никога преди това не бе успокоявал жена. Чувството да се усещаш

силен тежеше. Изглеждаше странно, но докато тя черпеше сили от него, собствените му сили се удвояваха и го караха да се чувства непобедим.

Беше му се доверила напълно. Знаеше, че няма друг, по-подходящ случай, когато можеше да чуе историята ѝ докрай.

– Говори, разкажи ми какво се случи.

– В кошмара ли?

– Не, Даяна, в Аква Сулис.

Намести се в него:

– Маркус и аз се влюбихме. Как да опиша колко дълбоко и всеотдайно бе това чувство? Толкова много неща стояха между нас – схващанията ни, отношението, религията, дори самото време, но нашата любов изплува над всичко. Обвързахме се. Душите ни се сляха.

Тихият ромон на думите ѝ изпълни сърцето му със самота. Никога не бе изпитвал това, което тя описваше. Ръцете му я притискаха все още и тя докосна страната си до твърдите му като скала гърди.

– Той не искаше да отиде в Рим без мен, а Маркус бе човек на дълга. Желаше да се оженим, но трябваше да получи разрешение от Рим. Беше войник от кариерата и имаше подписан договор за двадесет и шест години служба. – Намести се така, че да усеща ударите на сърцето му. – Бях ужасена, че трябва да отида в Рим. Бях чела за жестокостите на Нерон, затова реших да използвам прелестите си, за да задържа Маркус тук. Разсъждавах така, без да взимам под внимание любовта. Но той трябваше да отиде, така че аз притиснах страховете си и заминах с него. Баща му ме прие като собствена дъщеря. С Титус Магнус се сприятелихме за краткото време, през което бяхме заедно. Маркус трябваше да напусне бащиния си дом, докато двамата с прокуратора използваха влиянието си сред сенаторите, за да отстранят Паулину от поста губернатора на Британия... – Гласът ѝ замря.

– Колкото и да е ужасно, трябва да продължиш. Повярвай ми, тук си в безопасност. – Устните му докоснаха слепоочието ѝ.

Тя се отдръпна от него и го погледна в очите.

– Аз се доверявах напълно на Маркус. Вярвах, че неговата защита бе единственото нещо, от което имах нужда. Той бе най-силният физически мъж, който историята бе могла да роди, но това не бе достатъчно.

– Продължава, Даяна! – Гласът му бе станал заповеднически.

– Титус бе отровен и обвиниха мен. – Тя заплака и изрече всичко на един дъх. – Хвърлиха ме в затвора за роби, който бе същински кошмар. Мисълта за Маркус поддържаше надеждата жива в мен. Бях сигурна, че ще дойде. Заведоха ме в Цирка Максимус, за да ме екзекутират, докато

Нерон наблюдаваше всичко от императорската ложа. Маркус бе там. Сигурно бе научил за смъртта на баща си и в същото време ме видя прикована на арената. – Пое въздух разтреперана и цялото ѝ тяло се разтреесе. Притисна се към Марк, като че ли той бе нейното избавление. – Лъвовете, пламъците и Маркус – всички едновременно стигнаха до мен. Маркус ме обичаше твърде много, за да ме остави в агония и заби сабята си в сърцето ми...

Марк затвори очи, съпреживявайки болката ѝ и възкресявайки мъката на Маркус.

– Аз те спасих – промълви той радостно. Даяна спря да плаче и го погледна. – Маркус те е спасил. Когато е пробол сърцето ти, ти си се върнала в нашето време.

– Да.

Тя докосна лицето му, толкова сърцераздирателно познато, толкова обичано. Споделеният момент бе много личен, интимен и принадлежеше само на тях двамата. Тя отново сложи глава до сърцето му, а той нежно я притисна към себе си. Чувстваше се безплътна, разтопяваше се от силата му, която знаеше, че ще пребъде.

Той седя неподвижно, докато тя заспа. После я отнесе в леглото си и леко я положи в завивките. Гледаше я втренчено, а веждите му се бяха събрали от объркване. Беше разказала историята си така убедително, че той я бе преживял заедно с нея. Имаше толкова много въпроси и толкова малко отговори, но едно беше сигурно – животът бе пресякъл пътищата им в един.

Изтегна се до нея като тъмен отмъстителен ангел.

Тя усети присъствието му и се обърна с лице към него. Половината от тялото ѝ бе върху него, в любимата си поза – единият ѝ крак между неговите, единият от неговите – между нейните.

„Мисли си, че е в леглото с Маркус“, крещеше всичко в него.

– Знам, че си Марк – прошепна тя, като че ли прочете мислите му. Ръцете ѝ се плъзнаха по твърдите мускули и после заспа.

Когато господин Бърк отвори вратата на стаята с водата за бърсене, Марк Хардуик го погледна виновно. Щом красивото момиче се размърда в ръцете му, той каза:

– Господин Бърк, не си видял нищо!

– Разбира се, милорд – отговори спокойно Бърк. Остави водата и излезе, както правеше всяка друга сутрин.

Даяна се подпря на Марк, за да се повдигне и се изчерви силно.

– Съжалявам, милорд.

– Аз – не, беше удоволствие за мен. – Черните му очи излъчваха смях. – И сега, след като спяхме заедно, можеш да спреш да ме наричаш милорд.

Тя не се усмихна.

– Искам да Ви благодаря за помощта. Бях ужасена и Вие прогонихте страховете ми. – Беше неспокойна и притеснена.

Той сложи ръце под главата си и протегна мускулестите си крака под кадифената роба, а очите му играеха до насита върху нея.

– След като съм Маркус Магнус, не бива да се притесняваш. Събуждането сутрин в неговата прегръдка сигурно ти е добре познато?

Притеснението й премина в гняв. Той й се присмиваше.

– Но е абсолютно непознато за Вас Аз си спомням всичко, а Вие – нищо.

– Спомням си тази нощ – напомни й той изкусително. – Може би ще ми помогнеш да възкреса спомените си. Нека да поразсъждаваме малко. Когато се събудеше в прегръдката на Маркус, с крака преплетени в неговите, той сигурно те любеше. Защо не ми разрешиш...

– Можете да помечтаете – прекъсна го тя рязко и стана от леглото.

Той тихо изруга. Тялото му бе реагирало светкавично! Стана и отиде до камината да разпали огъня.

Подозираше, че тя съзнава отлично колко изкусителна е в прозрачната си лилава нощница с копринения водопад от злато върху раменете си. Беше готов да я обвини, че бе изтичала умишлено при него през нощта под претекст, че е сънувала кошмар, но се спря навреме. Знаеше, че наистина бе изпитала ужас. Сега, когато бе светло, увереността й се бе върнала и тя отново беше станала умела изкусителка.

Когато загърби бумтящия огън, видя, че разглежда картата върху бюрото му.

– Не е вярна.

Той застина.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

– Картата на Аква Сулис не е точна. Кой я е чертал?

– Аз – отговори той предизвикателно.

Повдигна мигли, за да го погледне съжалително.

– О, Господи, споменът Ви е катастрофален.

Той веднага се приближи.

– Но аз не съм я чертал по спомени. Направих я благодарение на проучванията си.

– Тогава и те са толкова неточни, колкото и паметта Ви.

– Кое не е вярно? – запита той.

– Крепостта бе разположена върху значително по-голяма площ, отколкото е посочено тук. Баните бяха вътре в нея и се ползваха от легионерите.

Графът беше готов да ѝ възрази, но изведнъж това, което чу, му прозвуча правдоподобно.

– Крепостта бе разположена върху площ от около тридесет акра. Вътре бяха помещенията за войниците, а покрай стената бяха разположени други – за робите.

– Роби ли?

Тя го погледна открито.

– Те бяха Ваши роби. Как, по дяволите, мислите, че са строени пътищата и мостовете? Разбира се, не от римляните, въпреки че ги приписват на себе си!

– Моите инженери бяха най-добрите в света! – Той се спря, объркан от това, което изрече.

– Вие си спомняте, нали?

Бяха застанали толкова близко един до друг, че бедрата им се докосваха. Изведнъж Даяна се сети колко прозрачна бе нощницата ѝ.

– Боже мой, забравих, че лекарят ще дойде – промърмори тя.

Едва се бе прибрала в стаята със стени, боядисани в прасковен цвят, и Нора надникна през вратата.

– Банята ти е готова. Донесла съм една по-прилична нощница за пред лекаря.

Изкъпан и обръснат, великолепен в бричовете си за езда и зелено сако, Марк Хардуик поздрави приятеля си Чарлз Уинтуърт.

Лекарят повдигна въпросително вежда.

– Успя ли да я накараш да говори?

– Да, говори много.

– Надявам се, без грубости?

– Проклет да си, Чарлз, говориш така, като че ли не мога да бъдем внимателен с една жена.

– Хм, добре, предполагам, че всяко нещо има своето начало. Промени ли разказа си?

– Не. Абсолютно убедена е, че се е върнала назад във времето.

Когато се качваха по гравираното стълбище от епохата на Елизабет, Марк запита:

– Имал ли си някога чувството, че си живял и преди, в някакво друго време?

Чарлз погледна към тъмното лице на приятеля си, за да види дали говори сериозно. Да, беше сериозен. Чарлз се засмя.

– Да ти кажа истината, да. Когато завърших университета и заминах на голямата си обиколка, посетих Египет. Беше ми толкова познато, колкото и в Лондон. Където и да отидех, изпитвах силно чувство, че вече съм бил там. – Направи физиономия. – Лекар на фараона звучи като бълнуване на луд човек.

Марк сви рамене.

– Звучи нормално поне за мен, стари приятелю. Сега ще те оставя насаме с пациентката ти.

Чарлз влезе в стаята на Даяна и поздрави:

– Добро утро, лейди Даяна. Изглеждате много по-добре, всъщност сте блестяща.

– Благодаря, доктор Уентуърт, чувствам се отпочинала. Мога ли да ставам днес?

– Не бързайте толкова, млада лейди. Първо искам да Ви задам няколко въпроса. Испитахте ли някаква болка?

„Само в сърцето!“

– Не, никаква, докторе.

– Добре. А да сте почувствали слабост или виене на свят?

– Не.

Вратата се отвори рязко и Марк влезе:

– Разказа ли ти, че сънува ужасен кошмар снощи?

Чарлз потърси отговор в очите ѝ.

– Беше толкова реален, че тя помисли, че се връща отново назад във времето – продължи Марк.

Даяна го погледна гневно.

– Интересно! – каза Чарлз. – По мое мнение не е зле.

– Достатъчно зле – намеси се сърдито Марк.

– Не, имах предвид, че случилото се не е потискано, а излиза на повърхността съзнателно и подсъзнателно. – Той изгледа и двамата. – Очевидно се чувствате добре, когато разговаряте с Марк за случилото се и това е най-доброто лечение.

Даяна настръхна.

– Ако си затворите устата, докторът ще ми разреши да изляза днес навън.

Марк се надвеси над нея.

– Не възразявам да станете от леглото. Толкова много те гледах легнала – наистина имам чувството, че си ми любовница.

Чарлз се засмя.

– И двамата май не се нуждаете от моето насърчение, за да си общувате. Единствената длъжност, която ми се пада, е съдия.

Лека руменина изби по страните на Даяна.

– Съжалявам, доктор Уентуърт, но Марк понякога е толкова нападателен.

– Приемам, че вече го познавате до известна степен. – Очите на Чарлз играеха.

„Само хиляда и седемстотин години“.

– Можете да се облечете, ако не се претоварвате и ако обещаете, че следобед ще си починете. Ще дойда утре по същото време.

– Леля и чичо ще пристигнат до утре. Боже мой, не ми се мисли за мъченията, на която ще бъде подложена.

– Ще се радвам да поговоря с тях, лейди Даяна. Ще ги предупредя какво може да се случи, ако прекалят с нападките.

– Благодаря, докторе.

– Питър също ще се върне дотогава – добави Чарлз, а погледът му бе предупреждение към Марк да изясни чувствата си към Даяна, преди да си е дошъл брат му.

Марк Хардуик изпрати Чарлз до входната врата на Хардуик Хол.

– Чарлз?

– Да, Марк?

– Защо не си гледаш своята работа.

Чарлз се засмя развеселен, без ни най-малко да се засегне.

Когато остана сама, Даяна се изхлузи от леглото и отвори гардероба. Там висеше отвратителната бежова рокля с банелите и до нея – старомодния корсет. Погледът ѝ попадна на багажа, който беше забравила сутринта, когато избяга от Хардуик Хол. Коленичи, за да го отвори и споменът за красивите дрехи нахлу в съзнанието ѝ.

Тук бе сочночервеният полукорсет и кадифената рокля в цвят нефрит, която бе купила от госпожа Мадлен. Извади дрехите и ги закачи. Пъхна ношницата под възглавницата и сложи корсета. Той със сигурност не бе така екзотичен, както римските ѝ дрехи, но бе готова да се хване на бас, че бе най-предизвикателната дреха в съвременния Бат.

Сложи красивия си черен костюм за езда, после нави дългата си коса на кок ниско на врата. Когато не намери графа в къщата, тръгна към

коњушният. Оседлаваше коня си, но когато го помоли да оседлае и един за нея, той се намръщи.

– Времето не предразполага към спокойна езда, лейди Даяна.

Отново бе започнал да се обръща официално към нея. Тя се чудеше дали причината не бяха точно определените му навици за езда.

– Но аз не яздя спокойно, а добре. Както всяко нещо – или мога да го правя, или не се захващам. Така е по-вълнуващо.

– Лекарят предупреди да не се преуморяваш.

Тя вдигна брадичката си енергично.

– Не само Вие се нуждаете от разтоварването, което дава една хубава езда понякога. Когато съм затворена вътре, аз също закопнявам за свободата.

Той се предаде и оседла кон. Очевидно споделяха еднакви виждания за свободата. Отидоха да разгледат разкопките, където тя слезе и нагази в калта, очарована – както и той – от археологическата находка.

После отидоха до каменните кариери, където той забеляза, че тя задава доста интелигентни въпроси на работниците. Хрумна му, че Даяна не проявява интерес само за да го поласкае, както повечето от жените правеха, тя просто си бе любопитна по природа.

Когато спряха в една странноприемница да хапнат, графът не посмя да поръча обяда в отделна стая. Запазиха прилично разстояние помежду си, докато се хранеха и разговаряха, като че ли бяха сключили негласен мир. Избягваха лични теми, теми които можеха да ги скарат, никой не спомена и дума за снощната случка.

Учтивото им отношение един към друг продължи и на връщане. Когато пристигнаха, и двамата бяха доволни от себе си. Бяха прекарвали заедно времето, без нито за миг да изгубят контрол над себе си. И двамата се чувстваха облекчени, че можаха да се държат така цивилизовано.

Даяна се качи до стаята си, решена да поспи, за да не бъде преуморена вечерта. Възможно бе Прудънс, Ричард и Питър да се върнат още днес, ако пътищата бяха проходими. Свали костюма си за езда и го закачи в гардероба. Довечера щеше да облече кадифената рокля в зелено, която щеше да ѝ даде увереност. Не желаше да бъде в неизгодно положение, когато се изправеше лице в лице с Прудънс.

Вратата на стаята се отвори.

– Даяна, аз...

Черните очи на Марк се плъзнаха по дългите ѝ крака, сочните гърди и яркочервения корсет. Картината, която тя представляваше, бе

толкова контрастна с вида ѝ в костюма за езда, че той загуби контрол.

Ръцете му обхванаха кръста ѝ и той я повдигна, за да я целуне.

– О, Господи, не ме целувай, защото започнем ли, не можем да спрем – изрече тя на един дъх.

Глава 32

Чувството, което Марк Хардуик изпита, когато я прегърна, бе толкова замайващо, че и да бе искал, не можеше да спре. Когато я беше притиснал към себе си през нощта, тя бе ужасена и усещането, че се нуждае от защита, бе надделяло над желанието му. Сега Даяна не се страхуваше от нищо, освен от силата на реакциите си към него.

Устните му бяха плътно върху нейните и тя отговори така ненаситно, като че ли никога не бе целувала никого. „Не спирай, никога недей да спиращ“, крещеше съзнанието й.

Една целувка не бе достатъчна. Устните му докоснаха клепачите, слепоочието, страните ѝ и после се спуснаха към устните ѝ отново, за да ги отворят... Езикът ѝ чувствено си играеше с неговия, като че ли времето нямаше край, докато той се наложи и тя се предаде с желание и щедрост.

Целуваха се, докато и двамата започнаха да дишат тежко, когато нуждата им един от друг бе непоносима. Той я вдигна, ръцете ѝ се плъзнаха около раменете му, притисна се към него, като че ли тялото му ѝ принадлежеше. Дребната ѝ фигурка, страстната готовност на реакциите ѝ, го възбуждаше. Тя щеше да му позволи всичко – да бъде необуздан и да властва над нея, както той желае, да я обладава безкрай, а тя безкрай щеше да му се отдава.

Даяна тихичко стенеше, когато властните му ръце се плъзгаха по извивките на тялото ѝ и си спомняха, спомняха...

Все още със слети устни, той я понесе през хола към спалнята си и ритна вратата зад себе си, оставяйки целия свят навън.

Даяна се развълнува, като видя голите му гърди. Когато плъзгаше ръце по мускулите, усещаше топлата мъжка кожа срещу нежната ѝ женска плът. Познаваше тялото на Маркус, но никога не бе докосвала тялото на Марк. Чувстваше ги абсолютно еднакви, но трябваше да го види, да го почувства, да го изучи целия.

Пръстите ѝ посегнаха към копчетата на ризата му, но нетърпелива ръка ги отстрани. Той я повдигна на леглото, разкъса копчетата и захвърли ризата. Остана удивена, когато видя половината златна монета. Пръстите ѝ се разтрепераха, когато я повдигна.

– Марк, монетата с образа на Цезар! Маркус винаги я носеше върху врата си.

Зениците на очите му се разшириха. Щеше да постави неизличимия си печат върху нея, за да изтрие завинаги спомена за Маркус. Посегна към Даяна, но тя го спря.

– Откъде имаш тази монета?

– Винаги съм я имал! – отговори той с нисък глас. Ръцете му отново се насочиха към нея. Силните му пръсти бяха вече под гърдите ѝ. Положи главата си между тях. Искаше му се да я погълне цялата.

– Почакай! Почакай! Искам да ти покажа нещо.

Затвори очи и простена. Не искаше и не можеше да чака. Тъй като тя го отстрани от себе си, той разкопча бричовете си и ги свали.

Очите на Даяна се изпълниха с любов. Гол, без съвременните си дрехи, Марк бе Маркус. Не го бе загубила, той беше тук, пред нея, за да я вземе. От нея зависеше да го накара да си спомни всичко. Усмихна се тайно. Трябваше да го плени. Марк Хардуик беше много чувствителен към свободата си! Щеше лесно да го прелъсти, но беше трудно да го накара да се ожени за нея. В този момент Даяна реши да го притежава! Нямаше сила – нито в рая, нито в ада, която да я накара да го загуби за втори път!

Бавно, с прелъстителни пръсти, започна да разкопчава корсета си, после го свали. Черните му очи се замъглиха, когато погледът му се плъзна от нежния цвят на гърдите ѝ към високия венерин хълм. Около тъничкия кръст носеше златна верижка, което придаваше допълнителна еротичност на голото тяло. Тя повдигна нейната половинка от монетата:

– Това е другата част от монетата. Ние се допълваме до съвършенство...

Беше успяла да привлече вниманието му. Откопча верижката и му подаде половинката на безценната монета. Марк я повдигна до своята. Когато видя, че двете части абсолютно пасват една към друга, той седна на леглото изумен.

– Търся я през целия си живот. Вероятно това е причината за моята страст към археологията и римските майстори. Имам тази монета от най-ранното си детство. Предполагам, че е дошла от моя прапраядо. Откъде я имаш ти?

Даяна застана на колене до него. Лека розовина покри страните ѝ, когато си спомни.

– Монетата беше цяла, когато я носеше Маркус. След първата нощ, която прекарахме заедно, той я свали и я сложи на врата ми, за да мога да го чувствам до себе си през целия ден, докато бяхме разделени.

– След като те беше любил, нали?

Дългите ѝ мигли докоснаха бузите.

– Не. Първата нощ той пожела да ме запази девствена.

– Трябва да е бил луд – обади се с пресипнал глас Марк.

– След това винаги когато се любехме, се редувахме да я носим.

Много обичаше монетата с образа на Цезар. Когато ме помоли да се омъжа за него, ми подари половинката, за да я носи винаги със себе си.

Марк закопча верижката и я постави на врата ѝ. Разделеният медальон потъна дълбоко във вдлъбнатинката между гърдите ѝ.

– Сега вярваш ли, че някога си бил Маркус?

– Започвам да вярвам – призна той с глас, който напомняше черно кадифе. Посегна с грубия си показалец, за да проследи браздата между гърдите ѝ. Даяна потръпна.

– Не мисля, че ще имам сили да запазя твоята девственост още дълго...

– Но аз не съм девствена. Ти ме любеше всяка нощ – прошепна Даяна.

Обхвана раменете ѝ нежно и я постави върху леглото. Тя се подчиняваше на всяко негово действие. Очите им се срещнаха, когато с обратната страна на ръката си пропътува разстоянието на копринената мекота между бедрата. Тя не се противопостави, а по-скоро го приветства, разтваряйки ги, за да го улесни в това, което търсеше.

Тя гласно изразяваше удоволствието, което предизвикваха пръстите му, преминаващи по златистите къдрици. Докосването му имаше хипнотичен ефект. Отново се почуди как такива големи силни ръце можеха да бъдат толкова нежни, когато галеха женската ѝ плът.

С единия си пръст погали резката между краката ѝ и веднага усети капчица женска нега, която улесни пътя му навътре. Пръстът извършваше кръгови движения, разтваряйки двете розови листенца. Един пръст се плъзна навътре в нея.

Даяна облиза горната си устна с върха на езика. Черните му очи проследиха блестящата следа. Тя желаше пръстите му навътре в нея, желаше езика му, искаше той да извади голямата кама... Чувстваше, че потъва от желание, а той искаше да продължи любовната игра, докато тя стигнеше на ръба на лудостта. Едва преглътна, гърлото ѝ бе пресъхнало от страст. Но това беше пътеката, която той щеше да извърви първия път. Как иначе щеше да успее да го направи свой роб?

Посегна към другата му ръка, целуна я, после взе единият му пръст и го постави в устата си. Започна да го смуче прелъстително и Марк почувства как еротичното усещане премина през тялото му и стигна до

мраморнотвърдата му ерекция.

Даяна изгаряше пръста му. Когато си представи как тя щеше да го почувства вътре в себе си, пенисът му запулсира неконтролируемо.

Проблемът бе, че той чувстваше химена ѝ срещу пръста си. Бавно се оттегли и реши. Нямаше да ѝ казва, че е все още девствена. Тя вярваше, че не е. Притежаваше някаква вътрешна женска чувственост, която не отговаряше на възрастта ѝ и беше нетърпелива да се слее с него. Не искаше да види страх в очите ѝ. Искаше да вижда само удоволствие, да почувства страстта ѝ, желаше да задоволи всичките очаквания на женската ѝ страст.

Не можа да устои на желанието да приклепне и да потопи глава между бедрата ѝ. Започна да я люби с устата и езика си!

С полузатворени очи Даяна наблюдаваше любимата тъмна коса между краката си. Слава Богу, той я любеше по същия начин. Тя се изви, за да се доближи до него, заравяйки пръсти в косата му и притискайки се към него, за да му покаже какво неземно удоволствие ѝ доставяше.

Достигна оргазъм неочаквано бързо, но имаше нужда от още и още. Искаше да почувства тялото му върху своето, искаше той за запълни празнотата в нея, нуждаеше се от пълното превъзходство и подчинение.

Пръстите му се изгубиха в златистата коса. Искаше му се да се скрие в копринените къдри, да проникне дълбоко в нея. Никога в живота си не се бе чувствал такъв ненаситник. Искаше всичко. Представяше си всяка позната поза и после всяка друга, но вътрешният му глас му нашепваше да почака. Беше мъничка и нежна. Знаеше, че ще изпита болка, когато я дефлорира.

Не можеше да устои на устните ѝ. Със силно чувство на собственост той легна върху нея, а устните му не се отделяха от нейните. Започнаха нежно, после дойдоха чувствените целувки, а после онези възбуждащи, яростни, които караха устните да набъбнат от допира. После цикълът се повтори, докато тя започна да се вие под него от страст. Едва тогава устните му тръгнаха надолу по шията, оставяйки следа до гърдите ѝ.

Даяна протегна ръка, за да почувства пениса му. Боже Господи, беше забравила колко голям ставаше той, когато играеха любовната игра. Марк застана неподвижен, за да ѝ даде възможност да привикне. Когато тя плътно притисна пръстите на двете си ръце около него, Марк знаеше, че повече не може да чака.

– Обвий краката си около мен.

Нямаше нужда да ѝ казва повече. Дългите ѝ крайници се

преплетоха високо на гърба му, когато той навлезе мощно в нея. От гърлото ѝ се изтръгна вик на болка. Марк спря за миг. Болката бе толкова остра, непоносима, но трая само секунда и после бе заменена от наслада, която я изпълваше цялата.

Даяна бавно осъзна, че бе забила нокти в раменете му. Той се движеше с дълги, бавни тласъци, после се плъзгаше бързо, едното усещане се редуваше с друго още по-страстно. Ръцете ѝ галеха раменете му, а той шептеше любовни слова, които тя никога не бе чувала. Горещият му шепот я възбуждаше все повече, докато цялото ѝ тяло започна да трепери. Тя се изви в дъга към него веднъж, два, три пъти и стигна до върховното удоволствие.

Когато пулсациите ѝ започнаха да намаляват, той извика силно и тя почувства как горещото му семе се изля в нея. В този момент Даяна изпита нещо, което не бе изпитвала никога преди това. Отново изпита оргазъм – плътно, бързо, горещо.

Притискаха се един към друг с чувство на взаимно притежание и не искаха да се разделят. Той легна по гръб и я прехвърли върху себе си. Все още бе в плен на сладострастното великолепие. И двамата желяха само него. Очевидно светът бе престанал да съществува. Тази нощ принадлежеше само на тях. Въпреки че още не се бе стъмнило, Щяха да останат в леглото до сутринта.

Цяло щастие бе, че Питър прекара нощта в ада на хазарта заедно с пропадналия си приятел Баримор, а Прудънс и Ричард бяха принудени да спрат в една странноприемница недалеч от Бат поради проливния дъжд, през който нямаше видимост още преди да е паднала нощта.

Прудънс скоро стана една от първите жертви на лошото време. Когато научи, че единствената свободна стая бе с едно двойно легло, тя се почувства още по-сърдита и отмъстителна.

Ричард излезе и я остави на собственото ѝ настроение, за да потърси разведрително забавление. Опитът му се оказа неуспешен и той се върна след около час. Сега и двамата бяха сърдита и отмъстителни.

– Тази проклета твоя племенница ме наказва като библейска чума.

– Благодарение на тази проклета моя племенница ти си на Гросвънър Скуеър, а парите ѝ ти позволяват да живееш в лукс – възрази ѝ Ричард.

– Ако беше станал нещо повече от един гладуващ адвокат, можехме да живеем с наши пари.

– Ти си кучка, Прудънс! Ти си най-долната жена, която съм чукал

през живота си.

Прудънс заекна. Бе просто онемяла – как можеше един мъж да падне толкова ниско и така вулгарно да се изрази за собствената си почтена съпруга?!

– Защо ли, по дяволите, съм още с теб? Трябваше отдавна да се разведе.

Прудънс се вцепени. Мили Боже, скандалът около развода щеше да я убие.

– Няма да посмееш! Знам твърде много за твоите тъмни дела. Ако можеше, щеше да завлечеш и собствената си баба...

Ричард се усмихна. Сцената не беше особено красива.

– А ти, моя скъпа Прудънс, би ми помогнала да изхарча парите. И двамата сме еднакви и затова, щем не щем, сме заедно. Предлагам ти да намерим начин да се разберем.

Той се загледа в големите ѝ гърди.

– Скачай в леглото, лягай и най-вече – млъкни! – заповяда Ричард.

С вдървени пръсти Прудънс загаси свещите и започна да сваля пластове облекло. Мъжете бяха животни и рано или късно предявяваха претенции към съпружеските си права. По-добре да понесе отвратителното опипване на Ричард в тъмнината, отколкото да се изправи на дневната светлина срещу света като разведена жена.

След два отвратителни дни, прекарани в път, пристигнаха в Бат, където решиха да наемат къща, вместо да се чувстват задължени за гостоприемството на Хардуик. Беше вече следобед, когато пристигнаха в прекрасния дом на графа, разположен сред огромен парк.

Слизайки от каретата, Прудънс присви устни при мисълта, че някога тази къща щеше да принадлежи на Даяна, ако се омъжеше за Питър Хардуик. Все пак това щеше да я задържи далеч от Гросвънър Скуеър – дома, който Прудънс бе започнала да счита за свой.

Господин Бърк ги въведе в гостната, където Даяна ги очакваше с притеснение. Прудънс я изгледа строго, търсейки промяна. И видя, че тя се е променила. Момичето, облечено в зелената кадифената рокля изглеждаше пораснало, с много повече достойнство и спокойствие, отколкото тя бе забелязвала преди в племенницата си. Даяна им се усмихна.

– Съжалявам за притеснението, което съм причинила и а двама ви, въпреки че уверявам ви, изчезването ми не бе целенасочено. Благодаря, че сте ме търсили и сте се притеснявали за мен. И двамата ще бъдете щастливи, когато след два месеца навърша пълнолетие – тогава ще се

освободите от отговорността си за мен.

Девојката недвусмислено им казваше, че властта им над нея скоро ще свърши. Прудънс и Ричард си размениха притеснени погледи. Даяна отново се усмихна.

– Не трябва да се притеснявате. Както виждате, вече съм добре.

Прудънс я разгледа отблизо. Даяна изглеждаше уморена, очите ѝ бяха малко подпухнали, но въпреки това беше щастлива.

– Къде беше през тези девет месеца? – запита Прудънс.

Даяна бе мислила какво трябва да каже на Прудънс. Трябваше ли да ѝ разкаже цялата неправдоподобна история или беше по-добре да измисли нещо, което щеше да е разбираемо за леля ѝ. В края на краищата реши да ѝ каже истината. Разбира се, нито Прудънс, нито Ричард щяха да ѝ повярват, но това не беше неин проблем.

Независимо каква случка щеше да разкаже, Прудънс щеше да повярва единствено на това, което тя си мислеше, че се е случило.

Даяна изложи фактите, без да ги украсява:

– Когато напуснах Хардуик Хол онази сутрин, бях пред дилемата дали да се омъжа за Питър. Разхождах се по хълмовете и попаднах в един античен магазин, където видях римски шлем. Реших да го пробвам, но той се заклеши върху главата ми. Вероятно съм припаднала. Когато се събудих, бях на същото място, но в различен период от времето. Не мога да обясня как, но съм била пренесена назад в историята, когато римляните са окупирали Британия.

– Глупости! – възрази сухо Прудънс. Даяна бе избягала с някой мъж. Само като я погледнеше, Прудънс можеше да каже, че е изгубила невинността си. – Ричард, бих желала да говоря насаме с Даяна, ако ни извиниш, скъпи.

И двамата мислеха, че Даяна е била с първия си любовник и естествено, не можеше да признае такова нещо в негово присъствие.

– Държа се скандално! – обвини я Прудънс, когато останаха сами.

Даяна наклони главата си, като че ли изучаваше поведението ѝ.

– Всъщност наистина така се държах, Прудънс. Дрехите, които носех, бяха скандални, нещата, които казвах, бяха скандални, нещата, които вършех, бяха развращаващи. Доста красиво развращаващи...

Прудънс се изчерви до мозъка на костите си.

– В продължение на девет месеца. Имаш ли незаконно дете?

Даяна не можа да си поеме дъх.

– Оставям на твоето почтено съзнание да ме подозира в такова нещо. Не, за съжаление. Нямам дете и това е едно от нещата, за които

дълбоко съжалявам.

Прудънс се обърна и се запъти към вратата, викайки съпруга си:

– Ричард, отказвам да се занимавам с повереничката ти. Тя не може да бъде контролирана. Не е с всичкия си!

Ричард, като чу истеричния крясък на жена си и като схвана подтекста на думите ѝ, разбра, че Даяна е вече покварена.

– Когато дойде Питър, най-добре е да ги оженим колкото е възможно по-бързо.

Даяна се изправи. Искаше да им каже, че това е невъзможно, но знаеше, че първо трябва да уведоми Питър. Дължеше му го.

– Дали ще се оженим или не, това е работа между мен и Питър. Вас не ви интересува...

– Млада госпожо, това със сигурност е наша работа – отговори Прудънс. – Ти си под нашата опека още два месеца. Кажи ѝ, Ричард.

– Това е истината, Даяна, независимо дали ти харесва или не – потвърди Ричард.

– Аз съм под вашата опека, но не и под ваш контрол – отговори Даяна, като повиши глас, за да отговори на виковете им.

Чарлз Уентуърт и Марк Хардуик, които се намираха в съседната зала, се спогледаха разтревожени.

– Ще се намесим ли? – запита Чарлз.

– Задължително е – отговори графът решително.

Глава 33

Когато двамата мъже влязоха в приемната, разговорът на висок глас секна и настана тишина.

– Това е доктор Уентуърт, който се грижи за Даяна, откакто я намерихме в безсъзнание. Чарлз, това са Прудънс и Ричард Девънпорт, настояниците на Даяна.

Ричард пристъпи напред, за да поздрави лекаря, а Прудънс кимна сковано.

– Много се радвам на подобрението на лейди Даяна, но трябва да ви кажа, че не е напълно възстановена – увери ги д-р Уентуърт.

– В какво отношение? – запита Прудънс.

– Преживяла е някаква травма. За щастие, физически е вече възстановена.

– Но не и умствено – прекъсна го Прудънс.

– Не намирам нищо странно в умственото ѝ състояние – отговори твърдо Чарлз. – Не е напълно възстановена емоционално... За това ѝ трябва време.

– А какво ще кажете за лъжите, които е измислила, за да скрие истината за това, къде е била през тези девет месеца.

– Не мога да ги нарека лъжи, защото тя твърдо вярва в това, което ни казва.

Даяна се опита да протестира. Говореха за нея, като че ли тя не съществуаше. Марк вдигна пръст към устата си и тя с нежелание му се подчини.

– Това е глупаво бръщолевене – заяви Прудънс.

Чарлз събра цялото си търпение.

– Нямаме отговор на всички въпроси, но с времето и с търпение Даяна ще се възстанови напълно, а точно това желаем всички ние.

– Опаковай багажа си. Наели сме къща на Куин Скуеър.

Черните очи на Марк пронизаха Прудънс.

– Това не е необходимо. Лейди Даяна може да остане тук, докато доктор Уентуърт реши, че е напълно възстановена.

Прудънс се направи на разярена.

– Това ще е крайно неподходящо. Племенницата ми е неомъжена лейди, графе.

– Намеквате, че ще я компрометирам ли? – запита арогантно Марк

Хардуик.

Уморена от целия спор, Даяна се надигна от мястото си.

– Ще дойда на Куин Скуеър веднага след като разговарям с Питър.
Съжалявам за всичко това, Прудънс.

Надявайки се да облекчи напрегнатата атмосфера, Чарлз допълни:

– Даяна ще се оправи. Ще се радвам да наминавам на Куин Скуеър,
за да я наглеждам.

– Доктор Уентуърд, Вашите услуги не са вече...

– Прудънс, достатъчно – прекъсна я Ричард. – Доктор Уентуърт е помогнал много. – Той стисна десницата му. – Задължен съм Ви, сър, за грижите, които сте положили за племенницата ми. – Ричард и Прудънс се сбогуваха и напуснаха Хардуик Хол, последвани от лекаря.

– Защо, по дяволите, продължаваш да я будалкаш? – запита Марк.

– Нямам никакво намерение да отида при тях. Просто исках да се отърва от нея.

– Това е най-отвратителната жена, която съм срещал.

Даяна се засмя и му хвърли предизвикателен поглед.

– Представяш ли си намека й, че ще ме компрометиращ?

Той се приближи към нея и обхващайки я през кръста, прегърна и повдигна високо.

– Нека го направя сега.

– Абсолютно не съм съгласна!

Той се смръщи разочарован. Тя го целуна, за да разсее раздражението му.

– Сега е мой ред да те компрометирам.

Най-накрая, доста след като вече се бе стъмнило, Питър Хардуик се прибра. Даяна бе успяла да убеди Марк да разреши да разговаря насаме с брат му. Остана да чете в библиотеката, защото усещаше, че Питър ще се прибере ще тази вечер.

Господин Бърк взе палтото на Питър и му съобщи, че лейди Даяна го очаква в библиотеката. Той се втурна в стаята като влюбен кандидат за женитба.

– Скъпо момиче, колко се радвам, че си вече добре. – Взе ръцете й и ги поднесе към устните си, после се опита да я притегли към себе си.

Даяна се дръпна назад.

– Питър, трябва да разговаряме.

Той вдигна ръка.

– Никакви изповеди, Даяна, настоявам! Каквото било, било. Това

наистина няма значение за мен. Важно е само това, че се върна...

Той се държеше толкова галантно, че Даяна беше обзета от чувство за вина.

– Питър, развалям годежа.

– Няма да ти разреша да направиш това. Веднага ще се оженим.

– Питър, ти не ме чуваш! Не мога да се омъжа за теб!

Питър яростно освободи яката на врата си, като че ли задушаваше.

– Има друг ли? – запита той.

– Да – отговори тя. – Има друг.

Устните му се свиха ядосано.

– Имам писмено споразумение с настойниците ти, което не може да бъде нарушено.

– Аз не знам нищо – отвърна тя искрено.

– Не знаеш и това, че те искат парите ти и са заявили пред съда, че си мъртва.

Тя изпусна книгата, която четеше.

– Какво казваш?

– Казвам, че те са измамници, които вече са сложили ръце върху парите ти. Ако се ожениш за мен, вече няма да могат да упражняват контрол над теб.

Очите ѝ се уголемиха.

– Искаш да се ожениш за мен заради парите ми! – Това беше едно откритие. Колко ужасно наивна бе. – Нямам никаква нужда да се омъжвам, слава Богу! Скоро ставам пълнолетна и ще се разпореждам с парите си.

– Нищо няма да остане дотогава. Два месеца са достатъчно време за Ричард Девънпорт да източи всичко.

– Не искам да слушам. Отивам веднага да се срещна с тях.

– Безопасността ти е в тази къща и в женитбата ти за мен. Не се оставяй в ръцете им. Даяна...

– Остави ме!

– Е, засега ще те оставя, но можеш да бъде сигурна, че няма така лесно да се отървеш от годежа – отвърна Питър и напусна стаята.

Даяна седна на бюрото. Възможно ли е това, което той казваше, да е истина? Прудънс и Ричард искаха нейното наследство? Питър Хардуюк искаше да се ожени за нея заради парите ѝ? Те имаха писмено споразумение? Истина беше, че Прудънс непрекъснато я насърчаваше да се омъжи за Питър, но каква щеше да ѝ бъде ползата?

Ледени пръсти стегнаха гърлото ѝ. Писменото споразумение

сигурно разделяше богатството ѝ между тях. Мислите на Даяна ляха, опитваше се да свърже нещата, опитваше се да намери смисъл, докато в същото време не искаше да повярва, че хората, които претендираха, че я обичат, го правеха само заради парите ѝ.

Ричард се бе опитал да продаде безценната библиотека на баща ѝ. Какъв можеше да бъде мотивът, ако не пари? Марк бе поискал да я купи. Добри Боже в небесата, дали и той бе в играта?

Питър Хардуик рязко отвори вратата на спалнята.

– Марк, трябва да ми помогнеш.

Графът се опитваше да работи върху книгата си за древния Аква Сулис, но мислите му бяха другаде. Искаше му се да бъде с Даяна, когато тя щеше да каже на Питър, че разваля годежа. В края на краищата той бе отговорен за това. Стана и посочи столовете край камината.

– Седни, Питър.

– Когато отидох на Гросвънър Скуеър, за да съобщя на Девънпорт добрите новини за Даяна, те искаха да ме убият. Ричард е подал молба в съда да я обявят за мъртва. Имам причини да смятам, че вече източват пари от нейните сметки.

– Това е много сериозно обвинение, Питър. Кое те кара да мислиш, че той прави това?

– Каза, че нашето споразумение да се ожена за Даяна е невалидно. Марк, единствената причина, поради която той може да се откаже от такова изгодно споразумение, е, ако е намерил начин сам да вземе всичките ѝ пари.

– Искаш да кажеш, че са ти платили, за да се ожениш за Даяна? – Черните очи на Марк се бяха впили в красивото лице на брат му.

Питър скочи от стола.

– Изразяваш се така, като че ли съм извършил престъпление! За Бога, Марк, затънал съм в дългове. Лихварите ме преследват. Ако не се ожена за Даяна Девънпорт, със сигурност ще видя как изглежда отвътре затворът Флийт.

Юмрукът на Марк Хардуик попадна точно в брадичката на Питър и той се строполи на земята като чувал с картофи. Марк пое дълбоко въздух, за да спре импулсивното желание да остави брат си в безсъзнание на земята.

– Ти, развратна млада свиньо! Само като те видя, започва да ми се повдига!

Като се държеше за устата, Питър се изправи на колене я като

използва стола за опора, се изправи.

– Ти, самодоволно копеле! Заради това, че си първороден син, всичко ти се поднася на златен поднос, гарнирано листа от ягоди – земята, титлата, парите. Много е лесно да поглеждаш от висотата на нахалния си нос към мен, защото съм искал да се ожена по сметка, а ти дори нямаш куража да се ожениш...

Марк прекара пръсти през косата си само за да не размаже отново лицето на Питър.

– Имаш щедра издръжка, която би ти била достатъчна, ако не търчеше като луд с тези твои отвратителни приятели. Ще уредя дълговете ти за последен път. Ако направиш нови, ще те оставя да влезеш в затвора. Сега се махай от очите ми, преди да съм те убил!

Дебелите стени на къщата бяха причина Даяна да не чуе спора им, но когато Питър Хардуик слезе тичайки по стълбите и затръшна входната врата след себе си, тя излезе от библиотеката, за да види какво става. Отиде до предния прозорец и дръпна завесата точно навреме, за да види как каретата и конете като гръм да изчезват надолу по алеята.

Когато се върна в хола, Марк стоеше на стълбите. Дори и на слабата светлина, забеляза че е много ядосан.

– Това Питър ли беше?

– Ела горе! – прогърмя гласът му. Изведнъж я обхвана страх.

– Съжалявам, че забърках такава каша.

– Ела горе! – повтори той. Гласът му показваше, че е ядосан.

Даяна се осмели да проговори:

– Не съм разбила сърцето му – започна да се оправдава тя. – Той щеше да се ожени заради парите ми, но очевидно ти знаеш. Всички знаят освен аз.

Той слезе по стълбите като пантера, която дебне жертвата си. Побиха я тръпки. „Бягай!“, чу вътрешния си глас, но не можеше да мръдне от мястото си, омагьосана от тъмната сила на този силен човек, който я приближаваше.

Грабна я със силните си ръце, които не търпяха възражение и я понесе нагоре. Тя започна да се бори, но бруталната енергия и гневът му бяха толкова силни, че не успява да се изтръгне от желязната му хватка. Той влезе в спалнята и тресна вратата след себе си.

– Маркус... Марк – започна тя без дъх. – Моля те, не прави това.

Черните му очи я погледнаха недоумяващо.

– Страхуваш ли се от мен?

– Аз... страхувам се от гнева ти! – прошепна тя. Той седна до огъня и я притегли към себе си.

– Гневът ми не е насочен към теб, а срещу това, което други са ти причинили.

Даяна се намести в него, благодарна за силата му.

– Как си могла да им се довериш? Всички са те предали! – Той стисна железния си юмрук. – Ти се страхуваш дори от мен, а аз искам да ги убия.

Тя хвана юмука му и го доближи до бузата си. Пръстите му се отвориха и погалиха нежно лицето ѝ. Вековете цивилизация бяха нанесли промени. Маркус щеше да ги убие! Марк успяваше да контролира желанието за кървава мъст.

– Какво ти каза Питър?

– Че Прудънс и Ричард теглят от моите пари. Каза, че единствения начин да избегна техния контрол, е да се омъжа за него. Имал някакво писмено споразумение с тях да си разделят наследството ми. Ще отида да им поискам обяснение!

– Не бива да правиш това. Ще говоря с моите адвокати да започнат незабавно разследване.

– Питър какво ти каза или по-точно, ти какво каза на Питър?

– Когато разбрах, че иска да се ожени за теб само заради парите, оставих юмука ми да говори вместо мен.

– Бедният Питър!

– Не можеш да съжеляваш младата свиня.

– По някакъв начин го съжелявам. Никога няма да може да се мери с теб. Ти си един недостижим пример.

– Преувеличаваш, но това ми харесва. – Устните му докоснаха ухото ѝ. – Продължавай да ми се възхищаваш!

– Ти си благороден, почтен и...

– Аз съм един глупак. Обещах, че ще платя дълговете му. Ще трябва да отида утре в Лондон, за да уредя въпроса. Не мога да му дам парите, защото на него въобще не може да се разчита. – Прегърна я още по-силно. – Защо не дойдеш с мен? – Марк знаеше, че иска много. Ако заминеха заедно за Лондон, Даяна щеше да бъде компрометирана съвсем.

– По-добре да остана тук – промърмори тя. – Докато Маркус беше в Лондон, тя щеше да посети Куин Скуеър и да поиска обяснение от роднините си. Не трябваше да оставя Марк да води всички битки сам. Всъщност тя самата търсеше конфронтация с Прудънс.

– Може би това ще е най-доброто – призна той. – Тук ще си в пълна

безопасност. Питър едва ли ще се появи скоро, но дори и ако дойде, ще наредя на господин Бърк да не го пуска в къщата.

– Не се страхувам от Питър. Щом имам теб, целият свят може да върви по дяволите.

Устните му властно поискаха нейните. Между целувките им тя прошепна:

– Докато си в Лондон, защо не потърсиш една двойка римски кушетки, на които да можем да се храним. Храненето и правенето на любов са приятни занимания...

Тя беше най-очарователната, най-необикновената жена, която беше срещал, и Марк я обожаваше! Проклинаше се, че трябваше да я остави сама утре, но тази нощ щеше да ѝ се издължи двойно...

На следващата сутрин, когато бе извикан на Куин Скуейр, Чарлз Уентуърт леко се изненада. Прудънс Девънпорт го бе намразила от пръв поглед и явно не искаше той да лекува лейди Даяна. Ричард Девънпорт трябва да я е укротил. Въпреки че не личеше, вероятно мистър Девънпорт свиреше първа цигулка в семейството.

Когато пристигна, докторът бе посрещнат от Ричард. Очевидно Прудънс бе предупредена да си трае, защото седеше кротко.

– Благодаря Ви, че дойдохте, доктор Уентуърт. Трябва да ни разкажете по-подробно какво се е случило с Даяна и дали ще успее да се оправя.

– Това е доста забъркан случай! Вашата племенница е липсвала месеци наред. Само тя знае къде е била, но е потиснала спомен за това. Лейди Даяна смята, че е била върната назад във времето, когато римляните са управлявали Британия. Това е форма на амнезия. В мозъка има празно място и се запълва от тази правдоподобна история.

– Правдоподобна? – Очевидно Прудънс не можеше повече да държи езика си зад зъбите си.

– Поне за Даяна е такава. Всички отговори остават скрити. Ако ѝ се разреши да говори за това, вярвам, че ще преодолее забравата и истината ще изплува.

– Но за това няма гаранция, нали, доктор Уентуърт? Възможно ли е да си остане цял живот заблудена? – запита тихо Ричард.

– По-вероятно е обратното, но както и Вие казвате, няма гаранция. Тя обаче живее нормално във всяко едно отношение – повечето от хората имат своите ексцентричности. Мога ли да видя пациентката си?

– Съжалявам, докторе, но тя все още не е пристигнала от Хардуик

Хол – отговори Ричард. – Просто исках да изясня тези неща, преди тя да си дойде.

– Доктор Уентуърт, ще Ви бъда благодарна, ако този въпрос си останем между нас – добави сухо Прудънс.

– Госпожо Девънпорт, мога да Ви уверя, че дори не бих си и помислил да обсъждам пациентката си с някого. Единствено фактът, че Вие сте законните ѝ настойници, ми разрешава да говоря с Вас по този въпрос.

Когато Ричард затвори вратата, Прудънс отвори другата врата, която водеше към дневната. Прага прекрачи мъж, чийто гръден кош имаше вида на буре.

– Успяхте ли да чуете всичко, докторе?

– Да, мадам. Изглежда имате всички основания да се тревожите.

Когато Ричард се присъедини към тях, беше благодарен, че Прудънс му отправи поглед на възхищение. Идеята му беше хрумнала съвсем случайно – не когато Даяна започна да бърбори за римляните, а когато той разбра, че тя ще откаже да се омъжи за Питър Хардуик. Защо трябваше да дели състоянието ѝ, когато можеше да го притежава цялото?

Можеше да плати на подходящия лекар да я освидетелства като луда и тя да бъде затворена. Щеше да получи правото да управлява нейното наследство изцяло, когато бъде обявена за луда.

– Ричард, скъпи, ти си брилянтен – заяви Прудънс, когато той ѝ бе обяснил плана си. – Нашата съвест ще бъде изключително чиста, защото Даяна наистина не е с всичкия си. Трябва да я настаним там, където ще я наблюдават двадесет и четири часа. За нейно добро не трябва да ѝ се разрешава да излиза навън отново.

– Не можем да вземем лекар от Бат или дори от графство Съмърсет. Графът има огромно влияние тук.

– Със сигурност познаваш някой лекар, който би могъл да ни свърши работа!?

Ричард се досети за един идеален за техния план човек. Не беше случайно това, че схемата на измамата му бе дошла почти наготово. Преди две години той бе замесен в подобен случай. Известно семейство лиши наследника от права, обявявайки го за луд и доктор Клейтън Богнър от Уилшир бе подписал документите за неговата невменяемост. Чипънхем, Уилшир бе само на двадесет мили и Девънпорт нямаше проблеми да убеди почитаемият доктор да дойде с него в Бат.

Ричард погледна високия мъж съссредоточено:

– Сигурен съм, че когато чуете и видите самата пациентка, доктор Богнър, ще се съгласите със съпругата ми и с мен, че нашата племенница едва ли ще се оправи...

Когато Прудънс си сложи модерното боне и го закрепил със специална игла за шапки, предупреди:

– Може да имаме трудности да я преместим от Хардуик Хол. Но законът е на Ваша страна.

В този момент на вратата се почука силно и Прудънс погледна през предния прозорец, за да види кой е нечакания посетител.

– Това е Даяна! – изсъска тя на Ричард.

– Колко удобно – отговори той.

– Може би засега трябва да се скрия в задната стая. Ще бъде много по-откровена, когато види само вас двамата – предложи доктор Богнър.

Глава 34

Когато Ричард отвори вратата, Даяна влезе високомерно.

– Никакви слуги ли няма? Изумена съм, особено след като плащам за всичко това. Прудънс, ти обикновено не можеш да се справиш, ако нямаш под ръка поне половин дузина покорни слуги!

Прудънс силно се изчерви.

– Уважението трябва да се спечели, Прудънс. Всичко, което ти и Ричард сте спечелили, е подозрението ми, гнева ми и моето презрение!

– Ти не си съвсем наред, Даяна – обади се Ричард. – Станала си друг човек.

– Един не толкова лековерен и наивен човек. Питър Хардуик се върна снощи и когато му казах, че сватбата няма да се състои, той ми разкри тайното финансово споразумение, което е имал с теб.

– Никакво тайно споразумение не сме имали с Питър Хардуик. Той лъже!

За секунда ѝ се прииска да повярва на чичо си. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че е истина. Заслепяващата завеса пред очите ѝ се бе вдигнала и тя бе разбрала какви интриганти са нейните роднини.

– Тогава няма да имаш нищо против да се провери как си управлявал финансите ми! – победоносно заяви тя.

– Ни най-малко – великодушно отвърна той. – След два месеца, когато станеш пълнолетна, ще ти прехвърля всичко и тогава можеш да си проучваш нещата, колкото сърце ти иска. Ще се радвам да се отърва от цялата тази отговорност.

Прудънс знаеше, че трябва да върне племенницата си на земята.

– Даяна, спомни ли си къде си била през всички тези месеци или все още държиш на това, че си била пренесена далече в миналото?

Даяна обърна гръб на чичо си, за да погледне Прудънс.

– За една толкова уважавана жена, каквато изглеждаш, определено имаш нелепи мисли. Ти просто се задъхваш, за да ме накараш да потвърдя, че някакъв любовник ми е направил дете и аз съм се скрила от света за девет месеца. Но това просто не е истина, Прудънс. Върнах се назад във времето, когато римляните бяха окупирали Аква Сулис. Генералът, който ме взе като робиня, Маркус Магнус, беше всъщност Марк Хардуик, граф на Бат. И още нещо, Прудънс, ние бяхме любовници!

Ричард отвори вратата към столовата.

– Достатъчно ли Ви беше това, докторе? Едрият мъж пристъпи в стаята.

– Тя определено халюцинира. Ще подпиша документите.

– Кой, по дяволите, е този? – попита Диана разярена, защото подло бяха скрили някой зад вратата, за да подслушва разговора им.

– Това е д-р Клейтън Богнър. Той се съгласи да поеме твоя случай.

– За мене се грижи Чарлз Уентуърт. Сериозно ли мислите, че ще приема лекар по ваш избор?

– Нямах право на глас по този въпрос. Ти си непълнолетна.

– Стойте настрана! – Даяна почти се задушаваше от ярост.

Чичо ѝ не отстъпи. Двамата с лекарят я хванаха здраво за ръцете.

Даяна се бореше отчаяно.

– Пуснете ме, интриганти!

Д-р Богнър притисна кърпа към лицето ѝ. Даяна се задави, започна да диша тежко и се отпусна в ръцете на чичо си...

Даяна почувства, че я носят. Повдигна натежалите си клепащи и разбра, че я пренасят в голямо здание, което приличаше на огромна къща, само дето имаше железни решетки на прозорците. Двамата мъже, които я носеха, бяха д-р Богнър и чичо ѝ Ричард. Мили Боже, това беше друг кошмар, който обаче бе истински! Нима си загубваше ума?

Не, това наистина се случваше. Усещаше пръстите на доктора да се забиват в нежната ѝ плът, докато я носеха. Главата я болеше непоносимо от веществото, с което я бяха упоили. Прудънс не се виждаше никъде, но Даяна знаеше, че тя сигурно бе дала съгласието си за нейното отвлечане.

Когато влязоха вътре, гневът взе превес над страха. Щом я оставиха да стъпи на крака, Даяна рязко се дръпна от Ричард:

– Къде съм? – попита тя.

– В болницата – отговори той успокоително, като че ли насреща си имаше истерично дете.

– Няма да остана тук! Нищо ми няма! – Опита се да се отскубне от доктора, но той я държеше здраво като в менгеме.

– Разбира се, че ще останеш. Щом се оправяш, ще можеш да си дойдеш вкъщи – обеща Ричард.

Постепенно страхът започна да надделява. Даяна разбра какво правеха. Щяха да я затворят тук за дълго, за да могат да се разпореждат с парите ѝ. Паниката я задушаваше. Трябва да избяга! Погледна ръката на Богнър, която я стискаше здраво, наведе се, заби зъбите си и го ухапа

жестоко.

Той изкрещя от болка и моментално я пусна. Ричард се хвърли към нея, но тя застана зад голямото махагоново бюро. Жената, която седеше на бюрото, скочи уплашена. Даяна грабна стола, на който бе седяла старшата сестра, и го запрати към д-р Богнър. Не го уцели и столът се удари в стената, като направи грозна дупка в мазилката.

Даяна сграбчи газената лампа.

– Ако не ме пуснете оттук, ще съборя това проклето място, камък по камък! – И преди я бяха затваряли, но този път нямаше да им се даде.

– Тя е луда, извикайте охраната! – нареди д-р Богнър на старшата сестра.

Даяна счупи лампата и я хвърли върху книгата на бюрото. Всичко пламна и тримата в стаята се отдръпнаха назад. Даяна веднага се спусна към вратата, но за свое най-голямо учудване откри, че е заключена.

Приблжиха се две едри, атлетично сложени жени, облечени в раирани униформи. Даяна потрепери като си спомни робите в баните на Аква Сулис.

– Нямаме избор! – Богнър гасеше пламъците с палтото си. – Сложете я в усмирителна риза!

– Не-е-е! – извика Даяна, когато жените от охраната преодоляха съпротивата ѝ.

Заведоха я в малка стая на горния етаж. Вътре нямаше нищо, само високо на стената се виждаше прозорец с решетки. Даяна пое дълбоко въздух като се опитваше да запази разума си. Знаеше, че трябва да избяга от това място, но нямаше никакъв план. Нямаше да може да го направи с физическа сила, затова щеше да ѝ се наложи да използва ума си.

Жените започнаха да я събличат. Видя усмирителната риза с каишите и закопчалките и започна да трепери.

– Моля, не ми обличайте това нещо, моля! Ще се държа прилично. Няма да ви създавам повече неприятности. – Все едно, че говореше на стените...

След секунди беше гола, с изключение на медальона на врата ѝ. Бързо го закри с дланта на ръката си и отстъпи назад. Ни най-малко не се надяваше да го запази, но я осени една отчаяна идея.

– Чуйте ме и двете! Тази половинка от монета е от истинско злато. Безценна антика е. Това е монета на Юлий Цезар от римско време. Не я давайте на доктора. Никой не знае, че я имам!

Двете жени се спогледаха многозначително. Даяна виждаше, че се изкушаваха да я запазят за себе си.

– Ако я заложите, ще ви дадат няколко лири. Ако я продадете в антикварен магазин в Бат, може би ще ви дадат сто златни лири. Всъщност тя е безценна. Веднъж графът на Бат ми предложи половин милион лири за нея.

Жените си размениха невярващи погледи, които показваха, че си имат работа с лунатичка. Сърцето на Даяна се сви. Беше оценила медаляна твърде високо. Те не можеха и да си представят толкова много пари. Едната от жените насила отвори ръката ѝ и взе най-скъпата за нея вещ. Поотделно я разгледаха, без да промълвят, после едната пусна монетата в джоба си...

Двете жени напъхнаха ръцете на Даяна в платнените ръкави, кръстосаха ги около тялото и затегнаха каишите на гърба ѝ. Друг ремък минаваше през краката ѝ и се затягаше отзад заедно с останалите.

Даяна заговори бързо, като се опитваше да не фъфли.

– Колко ви плащат тук? По една лира на седмица, по две? Ако продадете тази златна монета на графа на Бат, няма да има нужда никога повече да работите!

Двете надзирателки излязоха и заключиха вратата. Нямаше легло, на което да легне, нито пък стол за седане. Даяна плъзна гръб по стената, докато докосна пода. Защо не отиде с Марк в Лондон? Защо допусна отново да стане жертва? Това стана само защото си мислеше, че е в безопасност. Но злото е едно и също във всяка епоха. За злото нямаше ограничение във времето. Откакто свят светува, винаги е имало хора, които са били готови да направят всичко, само и само да спечелят.

Затвори очи, като се опитваше да спре сълзите си. „Не се предавай, защото те ще спечелят! Любовта също е вечна!“

– Марк – прошепна тя, – открий ме... Помогни ми. – Даяна се ужасяваше, че може да заспи, тъй като сънят щеше да ѝ донесе по-лоши кошмари. „Марк ще дойде.“ Тази мисъл беше единственото, което я крепеше и ѝ помагаше за запази разсъдъка си.

Граф Бат обикаляше модните мъжки клубове в Лондон и изплащаше дълговете на брат си. Само след ден разбра, че без Даяна Лондон изобщо не го привличаше.

Не стигаше до леглото си преди ранните часове на деня и въпреки това, не можеше да заспи. Споменът за нея изпълваше сетивата му. Без нея се чувстваше почти съкрушен. Леглото му беше твърде празно, както и сърцето. За първи път в живота си почувства, че има нужда от някого. Друга мисъл го човъркаше непрестанно. Ами ако и тя имаше нужда

от него? Ако Даяна имаше кошмари през дългите мрачни часове, нямаше да може да потърси утехата на неговите ръце...

Марк стана рано. Зората не бе успяла да разсее напълно смътните му опасения. Реши веднага да се върне в Бат и за да приключи с ангажиментите си в Лондон, посети кантората на адвокатите си Честъртън и Барлоу. Упълномощи ги да изплатят дълговете на брат му и ги помоли да започнат разследване за наследството на лейди Даяна Девънпорт от покойния ѝ баща.

– Ваше благородие, това е много деликатен въпрос. По отношение на завещанието ние сме с вързани ръце, докато въпросната лейди е непълнолетна. Но можем да започнем неофициално разследване – обясни Джонатан Барлоу.

– Тя навършва пълнолетие след по-малко от два месеца – поясни Марк Хардуик.

– Хубаво. Това, от което имаме нужда, е молба подписана от ищцата и друга, подписана от Вас като свидетел. Ще направим предварително разследване, така че веднага щом навърши пълнолетие, да можем законно да продължим.

Въоръжен с необходимите документи за депозиране на молбата, рано сутринта Марк пое към дома си. Предпочете да не се отбива в някой от крайпътните ханове, а да се прибере направо къщи. Знаеше, че не би могъл да пристигне преди полунощ, но мисълта да изненада Даяна и да я събуди от дълбокия ѝ сън го поддържаше миля след миля.

Като зави и навлезе по дългата алея към Хардуик Хол, видя, че светлините все още горяха и веднага усети, че има нещо нередно. Продължи направо към конюшната, даде ясни нареждания за впряга изтощени коне, после изтича към къщата:

Господин Бърк все още не си бе легнал.

– Лорд Бат, бях страшно обезпокоен и не знаех как да постъпя.

– Става въпрос за Даяна, нали? – попита Марк, като захвърли наметалото си и се втурна към стълбите.

– Лейди Даяна не е тук, сър.

– Къде е, господин Бърк?

– Там е работата, сър. Нямаме ни най-малка представа. Кочияшът я откара в града, очевидно на пазар. Каза му да я чака при Абатството, но така и не се върнала при каретата.

– Питър дойде ли си? – подозрително попита Марк.

– Не, сър. Изобщо не съм го виждал.

– Леля ѝ и чичо ѝ са в Бат. Най-вероятно е останала там. – Марк се

проклинаше се, че я беше оставил сама.

– Позволих си да отида до Куин Скуеър тази сутрин, милорд. Никой не отвори.

Обзе го неприятно подозрение. Даяна бе напуснала Хардуик Хол от съображения за благоприличие! Взе по три стъпала наведнъж. Спалнята му беше безупречно чиста. Червеният дателен корсет не лежеше вече на пода, където го беше пуснала. Отново щеше да изругае, когато погледът му попадна върху обиците ѝ, оставени на нощното шкафче. Взе ги и ги пусна в джоба си.

После тръгна по коридора и влезе в боядисаната в прасковен цвят стая. Отдъхна си облекчено, когато отвори гардероба и видя, че роклите ѝ висяха окачени там. В крайна сметка не си беше събрала багажа и не го бе напуснала. Облекчението му беше краткотрайно. Явно е имала намерение да се върне. Нито една жена няма да остави дрехите и обиците си, освен ако не възнамерява да се върне.

Прекара ръка по възглавницата ѝ. Под нея беше пъхната нощницата ѝ. Притисна я до бузата си и усети специфичния ѝ аромат. С цялото си същество усещаше, че Даяна е привързана към него така силно, както и той към нея. Не би го напуснала доброволно. Прудънс и Ричард сигурно са ѝ забранили да се върне в Хардуик Хол. Сви устни натъжен. Даяна имаше воля за десет силни мъже. Ако Прудънс ѝ забранеше нещо, тя едва ли би ѝ обърнала внимание. „Трябва да са я спрели насила!“

– Господин Бърк, дайте ми сухо палто! – извика той, тичайки по стълбите. – Отивам на Куин Скуеър. В края на краищата съм съдия на Бат и ако е необходимо, ще издам заповед за издирване.

Господин Бърк знаеше колко безполезно е да напомня на графа, че е три часа призори. Марк Хардуик беше човек, който създаваше свои собствени правила.

Каретата изтрополи по моста Пълтени и продължи по улицата с кулите. Като зави към Бартън, кочияшът бе спрял от постовия. Той повдигна фенера си и се взря в него.

– В тази част на града не е разрешено за карети. Каква работа имате по това време на нощта все пак?

– Пази се от пътя, човече! Не виждаш ли чия е тази карета?

– Не ме интересува дали това е самият граф на Бат. Не е разрешено за карети! – Освети с фенера си вътрешността на карета и смутено се дръпна. – Съжалявам, Ваше благородие, това бяха просто приказки, разбирате, нали.

– Няма нищо. Доволен съм, че си гледаш работата така съвестно! –

Даде бакшиш на пазача и каза на кочияша да продължи.

Когато стигнаха Куин Скуеър, почука силно на вратата, но вътре не се появи никаква светлина и след около десетина минути с неудоволствие прие, че там нямаше никой. Реши да се върне на разсъмване и да разпита съседите. Междувременно нареди на кочияша си да го закара до дома на Чарлз Уентуърт.

За щастие, добрият доктор беше свикнал да го будят по всяко време на нощта. Малко ги беше грижа хората за съня на доктора, когато подагратата или разстройството ги мъчеха нощем. Щом слезе долу и видя Марк да крачи напред-назад във входното антре, Чарлз го попита:

– За лейди Даяна ли?

– Изчезнала е, Чарлз. Надявах се, че си я видял.

– Ела в библиотеката, Марк. Жаравата в огнището може би все още топли. Да ти сипя ли бренди? Имаш вид на човек, който би пийнал едно?

– Знаеш ли нещо? – попита Марк с надежда.

– Не съвсем. Преди два дни ме извикаха на Куин Скуеър и аз забавно отидох да видя Даяна. Във всекидневната ме посрещнаха Ричард Девънпорт и жена му и поискаха да разберат по-подробно какво се е случило с Даяна и дали ще се възстанови. Отново им обясних, че повереничката им се е пренесла назад във времето. Посъветвах ги да я насърчават свободно да говори за преживяванията си и да не потиска спомените си. Когато поисках да видя пациентката си, отговориха, че Даяна все още е в Хардуик Хол.

– И това беше всичко, което ти казаха. Нищо друго, така ли?

– Е, Прудънс ме помоли за запазя всичко в пълна тайна. Доколкото схващам, тя по-скоро би приела жива да я погребат, отколкото да я одумват.

– Искат цялата работа да се пази в тайна, защото са намислили нещо! – жлъчно изруга Марк.

„Влюбен си в нея“, помисли си Чарлз. „Най-накрая се случи“.

Марк изпи брендито.

– Ще я намеря! – Изрече го абсолютно убедено и Чарлз му повярва.

– Каж ми, ако смяташ, че мога да помогна по някакъв начин!

До пет и половина сутринта беше почукал на всички врати наоколо. Всичко, което успя да открие, бе, че семейство Девънпорт нито бяха довели собствената си прислуга, нито пък бяха наели персонала, който обикновено върви с наетия имот. Никой не бе виждал млада дама да

пристига или да си отива...

Следващата спирка на графа беше кантората за даване на имоти под наем. След като собствениците отказаха да отговарят на каквито и да било въпроси, отнасящи се до клиентите им, той предприе друга тактика и нае къщата за един месец. Стиснал здраво в ръка ключовете, Марк се върна на Куин Скуеър и претърси сградата от тавана до мазето. Търсеше някакво доказателство, че Даяна е била там.

Не намери нищо. В стаята на първия етаж обаче се усещаше специфична миризма, която не можа веднага да различи. Беше я срещал и преди, но не можеше да си спомни къде. Беше медицински препарат, не напълно задушаващ, но определено неприятен. С нежелание заключи къщата и пхна ключа в джоба си.

Докосна обичите на Даяна и притвори очи, спомняйки си момента, когато ги беше свалила. Искаше я пак в леглото до себе си, в живота си. Беше станала част от него. Дълбоко в себе си бе убеден, че нямаше да го изостави по свое собствено желание. Ако е избягала, то не е избягала от него, а от нейните попечители или от Питър.

Марк Хардуик реши да провери всяка странноприемница в Бат. Транспорт до Лондон, Бристол или до всеки друг голям град имаше само през деня. Ако Даяна си беше купила от някъде билет, щеше да я открие. Започна от агенция Кристофър на Хай Стрийт, след това продължи търсенето при Беър и Уайт Харт. Когато стигна до кочияшите на Сарасен Хед на Брод Стрийт, вече беше започнал да мисли, че издирването е безнадеждно.

Притеснен, прекара пръсти през косата си. И тогава изведнъж се сети. Опиум! Това, което усети на Куин Скуеър, напомняше натрапчивия мирис на опиум! Боже Господи, какво бяха направили с нея?

Глава 35

Даяна прекара нощта свита до стената. На сутринта вече дишаше много трудно. Усмирителната риза, с която бяха привързали ръцете ѝ, бе прекалено стегната. Имаше чувството че се задушаваше. Закле се, че ако я свалят, няма да се държи дръзко, за да не се възползват от поведението ѝ и отново да ѝ я сложат.

Същите две жени, които я бяха посетили предишната нощ, отключиха вратата и донесоха вода, за да се измие. Сваляха ризата и я оставиха гола. Даяна ги изчака да излязат и се изми с гъбата. Спомни си модерната баня в Аква Сулис и изживя отново смеха и радостта, които изпитваха Маркус в басейна. В сравнение с римските, банските съоръжения от епохата на крал Джордж бяха почти жалки.

Жените бяха отнесли усмирителната риза и тя се молеше да не я види повече. Предпочиташе да остане гола. За повечето хора това би било унижително, но Даяна се беше научила да приема голото си тяло като красиво. Нейната собствена голота или тази на другите хора вече не я смущаваше.

Когато се върнаха, жените донесоха широка кафява роба чифт платнени обувки.

– Къде се намирам? – осмели се да попита тя с тих глас.

Жените си размениха внимателни погледи, после едната промълви:

– Частна лудница.

„Лудница ли? Боже Господи, вкарали са ме в лудницата!“

– Колко други пациенти има?

– Повече от петдесет, но на тебе няма да ти разрешат да е виждаш останалите, докато не се научиш как да се държиш. През първите няколко седмици ще си изолирана, сама в килия.

– Седмици ли? Господи Боже, дето си на небето, не допускай да остана тук седмици! – изплака тихо тя. Даяна си даваше сметка, че шансовете ѝ да избяга бяха изключително малки, докато я държат изолирана. Изведоха я от стаята и я вкараха в друго помещение – надолу по дълъг коридор. Беше обзаведено спартански – с болнично легло, нощно гърне, маса и стол.

Коленете на Даяна се подкосиха, като видя подноса на масата. На него имаше кана с вода, купа каша и дебела филия хляб. Беше изтощена и толкова жадна, че гърлото ѝ гореше. Чу превъртането на ключа в

ключалката и жените излязоха. Храната беше всичко, за което Даяна можеше да мисли.

След като изяде кашата и облиза лъжицата, я обзе летаргия. Беше й трудно да мисли и постепенно осъзна, че бяха сложили опиум в храната й, за да я държат покорна. Примъкна се към леглото, легна и впери поглед в тавана.

– Марк... Моля те! Ти си единственият, който може да ми помогне – прошепна тя. Сънят напираше. Опита се да не затваря очи, опита се да се пребори с упойката, но загуби битката.

Марк нямаше намерение да губи ценно време в сън, след като имаше още неизследвани пътеки. Господин Бърк приготви куфара му, докато Марк се преоблече. Само след час той вече беше отново на път за Лондон. Взе със себе си един от кочияшите, за да се сменят по време на дългото пътешествие от сто мили.

На Гросвънър Скуеър спряха пред елегантната къща на Девънпорт, където графът на Бат качи тичешком стъпалата и даде картичката си на иконома. Наблюдателното му око забеляза, че прислужникът не е същият човек, който му беше отворил вратата преди около година, когато дойде да купи библиотеката.

Въведоха го в салона и минутите се заточиха, докато прислужникът отиде да информира семейство Девънпорт за посетителя им. Марк Хардуик си спомни срещата с Даяна, когато за пръв път искрите прескочиха помежду им. Присъствието й в стаята почти се усещаше и в него се породиха надежда, че е тук наблизо.

Споменът му бе прекъснат от влизането на мистър и мисис Девънпорт.

– На Вашите услуги съм, Ваше благородие? – обяви Ричард официално.

– Дойдох да видя лейди Даяна – заяви Марк Хардуик, потискайки желанието си да сграбчи Девънпорт за гърлото.

Ричард размени поглед с жена си преди да отговори:

– Боя се, че не е тук. Тя не се върна с нас в Лондон.

– Мога ли да попитам къде е? – Предизвикателният тон на Марк Хардуик ясно говореше, че не би позволил да го отпратят.

– Лорд Бат – обади се студено Прудънс, – не искам да се разправя наляво и надясно за това, но поверително ще Ви кажа, че тя отново замина.

– Къде замина, госпожо? – продължи той упорито.

– Ами, замина там, където беше отишла и предишния път, когато изчезна, предполагам.

Жената лъжеше! Даяна никога не би го оставила по свое собствено желание. Нямаше намерение да си играе на котка и мишка с тези двама измамници.

– Предполагам, че я криете тук някъде! – категорично заяви той.

– Това е лъжа! – извика Прудънс. – Това момиче ми е голям проблем, откакто почина баща ѝ. Опитвам се да преживея скандала след първото ѝ изчезване. Защо ми е да си създавам неприятности отново?

– Ако тя не е тук, не бихте имали нищо против да огледам къщата, нали?

Ричард повдигна рамене.

– Лорд Бат, моята професия е правото. В тази страна домът на всеки е неприкосновен!

– Но това не е Вашият дом, сър. Тази къща е на лейди Даяна и Вие явно искате да я заградите!

– Да я заградя! – Ричард изглеждаше засегнат. – Мога да Ви съдя за обидата.

– Направете го. Вероятно бихте могли да обясните на съдията защо в къщата на Куин Скуеър мирише на опиум.

– Опиум! – Прудънс беше толкова шокирана, че щеше да припадне. – За Бога, сър, страдам от силни болки в ставите и точно това е причината, поради която и отидох в тоя Ваш проклет град Бат. Замирисало ви е на лауданум. Не мога да спя без тази опиева тинктура.

„Лауданум! Господи, тя има отговор за всичко.“

Граф Бат разбра, че е безсмислено да разговаря с тях повече. Напусна къщата, но не и околността. Поразпита съседите за Даяна. Всички до един отговаряха, че не са виждали младата жена почти една година. Марк Хардуик престоя там почти цял ден с надеждата да разпита прислужниците, които работеха у семейство Девънпорт. Най-сетне забеляза кочияша им, Джеймс, и го отведе в една кръчма на „Шепърдс маркет“ да го почерпи с няколко чаши от най-хубавата бира.

– Работата ми е в конюшната, разбирате ли, а не в къщата, така че разчитам само на клюките от другите слуги. Когато младият Питър дойде и им каза, че сте намерили лейди Даяна, аз ги закарах в Бат. Валеше като из ведро и затова пренощувахме в една странноприемница в Чипънхем на около двадесет мили оттук.

– Закара ли ги на следващия ден до Хардуик Хол? – попита го Марк.

– Да, Ваше благородие. Това стана, след като наеха къщата на Куин Скуеър и ако съдя по това, което говореха, възнамеряваха да вземат лейди Даяна от Вашето имение. Бяха побеснели, когато тръгнаха без нея.

– Когато лейди Даяна дойде на Куин Скуеър два дни по-късно, ти вози ли ги някъде?

– Дори и да е била там, изобщо не съм я видял.

Марк беше съвсем отчаян.

– Тя не се върна с вас в Лондон, така ли?

Джеймс поклати отрицателно глава.

– Ами прислужницата на лейди Даяна? Мислиш ли, че знае къде може да е тя?

Джеймс се наведе поверително към Марк Хардуик.

– Лейди Мък освободи Биди, когато лейди Даяна избяга първия път. Биди смяташе да отиде в Бат и да провери дали би могла да си върне старата работа.

Графът разбра, че повече нямаше никакъв смисъл да издирва прислужниците. Плъзна една банкнота от десет лири към Джеймс и се упъти към студиото на Алегра, което беше съвсем наблизо.

След като графът си тръгна, Джеймс се позачуди дали не трябваше да му каже, че е върнал Ричард Девънпорт обратно до Чипънхем в Уилшир. Сви рамене. Господарят е бил сам! Разбира се, че не е взел племенницата си със себе си. Джеймс реши, че от тази информация не би имало никаква полза.

Докато граф Бат минаваше покрай железните перила пред високата къща, госпожа Лайтфут се приближаваше от противоположната страна. Стигнаха до входната врата едновременно и графът повдигна шапката си за поздрав.

– Бих искал да видя Алегра. Тя все още ли живее тук, мадам?

– Аз съм госпожа Лайтфут. За Бога, влезте и седнете! Дамата, която търсите, ще дойде веднага.

Марк предполагаше, че драконът с посивялата коса и големия бас-тун е родственица на Алегра, но си и помисли каква странна комбинация бяха двете. След десетина минути започна да губи търпение. Тези проклетени жени не разбираха ли, че той не разполагаше с време за губене.

Накрая Алегра се появи – цяла в къдрици и руж, с огромно деколте.

– Марк, скъпи – възкликна дрезгаво тя, – не си бил в Лондон от цяла вечност!

– Алегра, ще загубя разсъдка си. Издирвам лейди Даяна Девънпорт. Изчезнала е!

– Най-малко отпреди десет месеца – отбеляза сухо Алегра.

– Не, не. Намерих я, но отново е изчезнала. Имаш ли някаква представа къде може да е?

Алегра му се усмихна.

– Какво прелестно създание е тя. Очевидно аз не съм единствената. Непредсказуема, непредубедена и напълно спонтанна. Доколкото виждам, ти си поласкан и щастлив, че не са й безразлични парите ти!

– По дяволите, Алегра, аз съм превъртял. Страхувам се, че й се случило нещо лошо.

Алегра повдигна вежди.

– Вярвам, че тя е напълно в състояние да се погрижи за себе си. Знаеш, че беше ученичка по танци при госпожа Лайтфут. Дори тя не можа да пречупи желязната й воля...

– Тогава може би трябва да говоря с възрастната дама?

Алегра започна да се смее. Звукът беше гърлен и неподправен.

– Марк, ама ти не знаеш ли?

– Какво да знам? – попита нетърпеливо той.

– Госпожа Лайтфут и аз сме едно и също лице!...

Той я гледаше тъпо.

– Като госпожа Лайтфут аз имам достъп до домовете на всички дами и техните невинни дъщерички. Като Алегра държа джентълмените в джоба си...

На Марк Хардуик не му беше до забавление. Черните му очи я огледаха от глава до петите. „Точно тогава когато си мислиш, че знаеш всичко, което трябва за жените, се намира една от тях, която те прави за посмешище. А може би и повече от една.“

На Алегра й дожаля за него.

– Ще бъда нащрек, скъпи. Всъщност и двамата ще бъдем.

Граф Бат нямаше къде да отиде освен на улица Джермин. Не беше спал от тридесет и шест часа и притеснението вече се отразяваше на нрава му.

Използва собствения си ключ, за да отвори вратата на градския си дом и се сблъска с иконома, когото държеше на работа, независимо от това дали беше в резиденцията си или не.

– Добър вечер, Ваше благородие! – Погледът, който хвърли към графа, беше изпълнен с учудване и примесен с облекчение.

– Случило ли се е нещо, Джеферсън? – попита Марк раздражено.

Прислужникът се поколеба, после каза, че брат му е вкъщи.

На Марк не му беше до среща с Питър. Канеше се да мине през библиотеката, когато чу нещо, което приличаше на стенение, идващо от горния етаж. Мили Боже, нима тази млада свиня е принудила Даяна да се омъжи за него? Като се взираше нагоре към стълбището, безпогрешно различи ридаене на жена. Яростта на Марк избухна. „Ще го убия!“

Тичешком изкачи по три стъпала и широко отвори вратата на спалнята. Призля му от това, което видя. Млада пачавра беше привързана към леглото, а Питър беше яхнал голата ѝ плът. Сексуалният нагон на Питър секна, когато срещна изпълнените с презрение черни очи на омразния си брат. Нямаше нужда графът да говори, погледът му казваше всичко. Остана там, докато Питър не отвърза проститутката – тя започна да се облича.

Марк отиде в спалнята и заключи вратата, за да не излее докрай обзелата го ярост. Взе блендите и седна на кожения стол. Вдигна шишето и отпи голяма глътка. Усети как течността пари в гърдите му. Винаги бе знаел, че Питър има и друго, тъмно лице. Младият негодник очевидно бе привикнал към жестокостите и очевидно не се задоволяваше само с измъчването на животни...

Черни мисли обзеха Марк, докато поднасяше кристалното шише към устните си. Всеки ли си имаше тайна, срамни страни от своята собствена природа? Питър, Алегра... Даяна?

Събу ботушите и разкопча жилетката си. Целият дяволски свят беше просто помийна яма. „По дяволите и светът, и всички в него!“, цинично си мислеше той. Имаше намерение да пресуши шишето и се постара да го направи.

На следващата сутрин го мъчеше махмурлук. Реши да пропусне закуската и слезе в библиотеката, за да напише няколко чека. Когато Питър се вмъкна при него, Марк стисна зъби. Безгрижието бе изкуство, присъщо на Питър.

– Не мисля, че го направи, за да ми спестиш някоя пара. Добре бях платил на момичето за услугата.

– Когато връхлетях при тебе, мислех, че е Даяна.

– Даяна ли? – сви вежди Питър. – Само не ми казвай, че отново е отвлечена? Чакай, чакай, друг ли Хардуик седи тук? – Видя, че лицето на Марк е посьрнало. – Добре де, проклет да съм!

Питър приседна на края на бюрото и залюля крак.

– Ако това може да ти прозвучи успокоително, смятам, че си имал късмет да се отгървеш и избягаш от нея. Дарена е с красота на богиня, но е напълно студена. Повече от студена, тя е една дяволска ледена кралица. Аз не съм от тия, които приемат „не“-то за отговор, но тя винаги ме е държала на ръка разстояние с нейната недосегаема девственост.

Независимо от махмурлука си, Марк изведнъж се почувства по-добре. Наблюдаваше Питър изпитателно и смени темата.

– Идвало ли ти е някога наум да заработиш някакви пари?

– Не, никога – отвърна с абсолютно спокойствие Питър.

– Ще ти дам работа в каменната кариера или на един от шлеповете, които притежавам.

Питър сви устни.

– Брат ми, реформаторът. Не, благодаря, Ваше благородие. Довечера съм ангажиран в Алмак, посещение с танци при лейди Едуина Фарнсурт-Пенистън, наследница на Железниците Пенистън. А ти си мислиш, че си губя времето само с курви и комар...

След като Питър излезе, Марк беше убеден, че брат му не проявява повече интерес към Даяна. Денят се проточи безкрайно. Освен да проследи Ричард Девънпорт, нищо по-блестящо не му хрумна. Беше убеден, че настойниците ѝ знаят къде се намира. Сега обаче не беше толкова сигурен. Ами ако Даяна беше просто решила да си отиде? Тя беше изключително привлекателна млада красавица, която със сигурност можеше да оцелее, докато навършеше пълнолетие. Тогава щеше да се появи отново, да вземе наследството си и да вирне предизвикателно носа си към света.

Болката в сърцето беше почти непоносима. Не ѝ обърна внимание и взе сутрешния брой на „Таймс“. Погледът му попадна на написаното за археологическа находка. Масивни каменни стени, считани за римски по произход, били открити под избите на Буш Лейн, встрани от Кенън Стрийт. Веднага отиде да разузнае. Много от приятелите му от Лондонското археологическо дружество бяха там. Това беше една от най-вълнуващите находки, откритвани дотогава.

Без да може обаче да сподели всичко това с Даяна, Марк усещаше целия следобед тъп и безсмислен. Остана в Лондон още три дни. Следваше Ричард Девънпорт всеки път, щом той пристъпеше извън Гросвънър Скуеър. През деня адвокатът ходеше в кантората си, а вечер отиваше в публичния дом Мейфеър. Накрая Марк Хардуик прие факта, че Девънпорт няма да го отведе до Даяна. На четвъртия ден, загубил всякаква надежда, графът се завърна в Бат.

Даяна лежеше на тясното легло, вперила очи във високото прозорче с решетки. Свободата беше почти толкова необходима, колкото и въздухът. Празните часове се влачеха бавно, правейки дните и нощите безкрайни. Вяло си мислеше, че ако не е била луда, когато е пристигнала, сигурно е, че ще полудее, преди някога да може да излезе оттук.

Молеше надзирателките за някаква работа, като се надяваше да я пратят в кухнята или някъде другаде, но те не обръщаха внимание на молбите ѝ. Искаше нещо за четене, но това беше като да говориш на стените и накрая ѝ втръсна да ги моли. Започна да живее затворена в свой собствен свят, докато той стана по-истински от действително заобикалящия я. Често беше отново с Маркус в Аква Сулис, но много често бленуваше за Марк и за красивия град Бат.

Даяна нямаше представа откога бе затворена. По едно време отбелязваше дните върху стената с лъжицата си, но после се отказа... Ядеше много малко, тъй като слагаша опиум в храната. Отслабна, беше бледа и немощна, но дълбоко в себе си хранеше надежда. Боеше се, че ще умре без надеждата.

Марк щеше да дойде. Сега го обичаше дори повече, от когато и да било. Беше мъжът на нейните мечти. Той щеше да е нейното спасение! Затваряше очи и се отнасяше, плувайки от сън в сън, от милувка към целувка, винаги мечтаейки да се събуди и да се озове на безопасно място отново в силните му ръце. Но това никога не ставаше.

Даяна беше изпаднала в състояние на транс, но един ден внезапно започна да повръща. След като три дни подред беше повръщала непрекъснато, нейните надзирателки уведомиха за това д-р Богнър.

Той се уплаши. Лекарствата, които слагаша в храната ѝ, за да я дрогират, очевидно действаха като отрова за организма ѝ. И преди го беше наблюдавал при дребни жени. Нареди да спрат веднага лекарствата. Богнър знаеше, че настойниците ѝ едва ли щяха да се разтревожат от смъртта на момичето, но той трябваше да отговаря за смъртния случай пред Графската управа на Уилшир и пред следователя.

Постепенно стомахът на Даяна се успокои и тя повръщаше само понякога. Разбра, че са престанали да слагат опиум в храната ѝ и апетитът ѝ се увеличи. Въпреки че не ѝ прилошаваше вече, все още всяка сутрин ѝ се гадеше и някакво страшно подозрение се загнезди в съзнанието ѝ.

Глава 36

На загрижеността и притеснението Марк Хардуик отговори с работа. Като граф на Бат той стоеше начело на Батониън Корпорейшън, която включваше кмета и членовете на градската управа, а така също и адвокати, лекари, пивовари, винари, седлари и собственици на магазини. Бяха наели Томас Болдуин като земемер, за да разработи плановете за разчистването на терени и изграждането на пет нови улици. Предвиждаше се нова улица с подходящо име – „Съюзна“, която щеше да свързва горната и долната част на града, след като събореха Бъър Ин. Щеше да бъде изградена и нова помпена станция.

Марк Хардуик одобри плановете и отпусна на корпорацията заем от двадесет и пет хиляди лири, за да започнат строежите. Оставаше да убеди заможните господа и госпожи от Бат, че облигациите на града са сигурна инвестиция. Дните му бяха изпълнение с работа, но нощите бяха мъчителни. Часовете се нижеха безкрайно, в крак с неговото безсъние.

Внушителната му спалня в стил кралица Елизабет, където някога беше спала владетелка на Британия, сега будеше спомена само за една жена – лейди Даяна Девънпорт. Както цветята оставят следи от своя мирис върху ръката, която ги е държала, така и Даяна бе оставила от себе си във въздуха, който той дишаше. Мислите му бяха изпълнени с нея, спомените му го връщаха постоянно към деня, когато я беше срещнал.

В тъмнината мечтаеше за нея! И когато Морфей го примамеше да заспи, сънищата му бяха невероятно еротични. Марк неумолимо ровеше в паметта си да открие още някой, когото да разпита, някое място, което да претърси, нещо, което беше пропуснал да види... Знаеше, че това започваше да се превръща във фикс идея, но докато не откриеше Даяна, нямаше да се успокои.

Даяна също беше започнала да съсредоточава всичките си мисли само върху едно нещо. Знаеше, че бе затворена вече повече от месец, защото инстинктивно усещаше, че е бременна. Живееше с ужас от деня, в който някоя от обслужващите я жени щеше да разкрие тайната ѝ. Това нямаше нищо общо със срама, който би се стоварил върху жена, която носи дете без да е минала под венчило. Ако не я бяха затворили, щеше да се радва, че носи детето на Марк. Но с цялото си същество усещаше,

че ако докторът открие положението ѝ, бебето ще бъде в опасност.

Никога нямаше да ѝ разрешат да го задържи, а и тя самата не искаше детето ѝ да живее в лудница. Но страхът, че биха ѝ отнели бебето и биха го дали на други хора, я ужасяваше. По-лошо от това бе опасението, че проклетият доктор Богнър можеше да ѝ даде лекарство, с което да я лиши от бебето, за да си спестят много други неприятности.

Граф Бат цяла сутрин преглежда внимателно счетоводните си книги. Имаше си управител, който се занимаваше с каменоломната и шлеповете, с които транспортираха красивия камък до Бристол, но самият той водеше точна сметка за разходите и печалбата, въпреки че намиращата работата за досадна.

Когато свърши, се почувства като в клетка. Знаеше, че му е нужно движение, за да изразходва излишната енергия. Оседла любимия си жребец, Траян, и препусна из зейте си. Марк се изненада, че пролетта беше дошла. Беше прекалено зает със собствените си черни мисли, за да забележи. Почувства се неловко. Животът весело си вървеше, зимата беше свършила, а пролетта бе дошла с обещанието за обновление.

Отиде към реката, привлечен от разлистилите се брези, слезе от коня, огледа се, любувайки се на красотата на това място. Имаше нещо дълбоко, смущаващо, познато наоколо. Бегло си спомни какво беше то.

Погледът му попадна на един необичаен предмет, който е подаваше от меката пръст край реката. Когато се наведе да види какво е, пулсът му заби ускорено. Приличаше на римска антика, една от онези плочки за писане, които често са заравяли. Изрови я с пръсти изпод корените на дървото. Оловото беше непокътнато.

Марк почисти полепналата пръст и ясно видя името Маркус. Сърцето му заби, когато различи останалите думи. Там пишеше „Аква Сулис“, следвано от думата „обича“. Да, Господи, пишеше „Даяна“, а след това датата – 61 година.

Държеше в ръцете си покритата с кал плочка и със сигурност знаеше, че той и Даяна я бяха заровили заедно. Това се беше случило през един прекрасен следобед, когато се бяха любили тук край реката. Болката в сърцето му беше почти непоносима.

Сви ръцете си в юмруци при внезапно обзелия го нов прилив на решимост. Преди векове се бяха обичали... Марк Хардуик си даде клетва, че отново ще бъдат заедно!...

– Даяна, ще те намеря! – прошепна той с нова надежда в сърцето си.

Когато стигна вкъщи, господин Бърк каза на графа, че има посетител, който чака в библиотеката от около един час. Марк разпозна господин Диърдън, собственик на магазин, и предположи, че е дошъл във връзка с бизнеса на корпорацията.

– Добър ден, милорд! Вчера при мене в антикварния магазин една жена донесе половин златна монета с лика на Цезар.

– За Бога, човече, млада ли беше, руса? – възкликна графът.

– И вие сте впечатлен като мене! Когато я разгледах, реших, че е истинска...

– Да, да. Ами жената? Коя беше? Къде живее? Трябва да говоря с нея.

– Боя се, че не зная, Ваше благородие. Беше висока, добре сложена, със сигурност не млада, нито пък стара. Предложих ѝ сто лири като мислех, че ще ми целува ръката за такава сума, но тя не пожела да се раздели с тази вещ. Тогава ѝ казах, че е възможно и да ѝ дам повече, след като се консултирам с клиент, който проявява изключителен интерес към такива неща. – Диърдън се закашля. – Вас имах предвид, разбира се, въпреки че много внимавах да не ви спомена по име.

– И я пуснахте да си отиде? – попита графът.

– Тя даде да се разбере, че може би ще се върне, Ваше благородие – плахо подхвърли той. – Съжалявам, сър. Не трябваше да Ви безпокоя.

– О, не! Постъпил си правилно, като дойде при мен. – Марк възбуден прекара ръка през черната си коса. Разочарованието следваше възбудата, но след цял месец за първи път попадеше на някаква следа и нетърпелив като териер, почти беше склонен да приеме още едно поражение...

– Ако се върне, трябва да разбере коя е тя. Извикайте ме веднага или Вие самият я проследете, ако е необходимо. Къде се намира жената е хиляди пъти по-важно, отколкото да се осигури половинката от монетата. Много съм ви задължен, господин Диърдън! Добре ще ви възнаградя за услугата.

Марк Хардуик отиде веднага в Бат, за да обиколи всички антикварни магазини. Може би някой тях беше предложил повече от Диърдън. Всички магазинери отговориха отрицателно с изключение на един. Той каза на графа, че жената излязла веднага след като ѝ предложил петдесет гвинеи. Няма никаква представа коя е. Графът заяви на всеки един собственик, че дава награда за самоличността на жената и помоли да го уведомят, ако се появи някой и предложи за продан половин монета с лика на Цезар.

Измина една седмица, през която нищо повече не се чу. Графът не можеше да седи спокойно и да бездейства. Отново обиколи всички странноприемници наоколо, тъй като беше много възможно жената да живее извън града. Антикварните магазини в Бат се славеха с предлаганите в тях антики от римско време и може би това беше привлякло жената. Водачите на дилижанси бяха возили много пътници, но не можаха да си спомнят никаква жена, която да ги е питала за антикварни магазини.

Дълбоко в себе си Марк чувстваше, че ако е търпелив, все някой щеше да види жената отново. Бедата беше в това, че търпението не бе сред неговите добродетели. С всеки изминал час надеждите му помръкваха, когато изведнъж Съдбата му се усмихна.

Една непозната жена дойде в Хардуик Хол и попита дали може да говори с графа на Бат. Господин Бърк я въведе в приветливата дневна, където огромните прозорци пропускаха слънчевата светлина, а морави минзухари и бледожълти нарциси бяха нацъфтели в саксиите на прозореца, и отиде да извика господаря си.

– Добро утро, госпожа...? – повдигна въпросително вежди графът.

– Името ми няма значение, милорд. Казаха ми, че колекционирате римски антики.

– Да, така е, госпожо.

– Познавам един човек който продава римска монета, или бих каза-ла – половин монета. Мисля, че на нея има лика на Цезар.

Сърцето на Марк трепна. С подобаващ маниер издърпа с пръсти своята половина от монетата, окачена на врата му.

– Нещо като тази ли е?

Жената изглеждаше уплашена.

– Ами да, такава е.

– Ами, както виждате, аз вече си имам такава половинка и за съжаление, нямам нужда от другата. В града обаче има един антиктвар, който би могъл да ви даде сто лири за един от тези медальони.

На лицето ѝ се изписа разочарование. Напразно беше вървяла цели четири мили и сега трябваше да ги измине отново, обратно към града, където беше оставила сестра си да пази съкровището...

– Поръчай каретата! Тази без герба! – нареди Марк на господин Бърк на секундата, щом като вратата се затвори след жената. Графът на Бат нямаше представа какво му предстоеше, но беше готов за всякакви изненади. Отиде до сейфа и извади пари, после отвори кожено куфарче и взе оттам два пистолета. Избра черно наметало вместо палто, доволен,

че зимният мраз вече си беше отишъл.

Когато покритата карета изтрополи покрай жената, която го беше посетила, Марк се озадачи – тя вече беше изминала повече от две мили пеша. Беше с атлетична структура и той се чудеше с какво ли си изкарва прехраната. Приличаше му на жена, която работи в къпалия.

Първата му спирка беше в антикварния магазин на Диърдън. Графът обясни, че го беше посетила жената, която притежава половин монета за продажба, и че ѝ беше отказал.

– Сигурен съм, че ще дойде отново за стоте лири, които сте ѝ предложили. – Отброи двеста лири и ги даде на Диърдън. – Другите сто са за причинените Ви главоболия.

Графът на Бат каза на кочияша си да го чака при Ейнджъл на Уестгейт Стрийт, после прекоси улицата и влезе в магазина за тютюн. Нямаше представа колко дълго трябваше да стои там и да наблюдава. Богатият аромат на тютюневи листа изпълваше въздуха. Не можа да устои на него, подбра смес и поръча пури. След като пурите бяха готови, а жената все още не се виждаше, той се въоръжи с търпение и започна да разглежда кутиите за пури.

За своя изненада видя две почти еднакви жени да се приближават към антикварния магазин. Докато избере кутията за пури и плати покупката си, сестрите вече излизаха от магазина. Наблюдаваше ги да вървят надолу по улицата към долната част на града, тогава пресече улицата и взе от антикваря медальона на Даяна.

Следваше двете жени, спазвайки доста голяма дистанция, като си даваше сметка, че би било трудно да ги изпусне от поглед. Те влязоха в една сладкарница и излязоха оттам с голяма кутия.

„Вече харчат нечестно спечелените си пари“, цинично си помисли той.

Видя ги да вървят право към Кристофър Ин на Хай Стрийт и разбра, че отиват там, за да вземат дилижанса. Стотици въпроси му минаха през главата. Дали Даяна беше отседнала у приятели извън Бат? Тя ли беше помолила жените да продадат монетата вместо нея, защото нямаше никакви пари? Отговорите на всички въпроси бяха само едно много голямо НЕ. Маркус ѝ я беше дал! Това беше единственото нещо, което Даяна можеше да запази като спомен от него. Марк знаеше, че медальонът ѝ беше много скъп – доброволно никога не би се разделила с него.

Тръгна към Ейнджъл, две улици по-нататък, и нареди на кочияша си да отиде до Кристофър и разбере закъде ще пътуват жените. Той се върна и му съобщи, че са си купили билети за Чипнхем. Марк изруга.

Нямаше юридически правомощия извън територията на Съмърсет.

– Дилижансът няма да тръгне преди пет часа. Двете седят и ядат торти, за Бога!

– Една бира, сър? От наблюдение се ожаднява.

Когато дилижансът напусна Бат, слънцето залязваше и каретата на Марк можеше да го следва незабелязано. По здрач прекосиха границата между Съмърсет и Уилшир, а когато в седем часа стигнаха в Чипънхем, беше вече съвсем тъмно.

Марк Хардуик седеше до кочияша си. Следваха двете жени близо половин миля след спирката на дилижанса. Очевидно сестрите се притесняваха, защото няколко пъти поглеждаха през рамо, докато вървяха бързо по тъмния път, след като чуха каретата и конете зад гърба си.

Свърнаха към масивна сграда по един дълъг страничен път. Марк тихо прошепна на кочияша:

– Като завием по същия път, те ще започнат да тичат. Носят сто лири и мислят, че ще ги ограбим. Искам да говоря и с двете тук, вътре в каретата. Хвани тази отджасно.

Сестрите, които си мислеха, че са в безопасност толкова близо до целта си, разбраха, че не е така. Бяха силни жени, бориха се с нападателите си, но графът на Бат скоро хвана едната, а след това помогна на кочияша да натика и сестра ѝ вътре в каретата. Когато Марк запали лампата, жената, която беше идвала в Хардуик Хол възкликна:

– Но това е графът на Бат!

На фона на трептящите сенки тъмното му лице изглеждаше злоещо. Като заговори, и гласът му прозвуча така:

– Предполагам, че дамата, чиято собственост е медальонът, е зад тези стени. Така ли е?

Сестрите се спогледаха тревожно.

– Какво е това място? – попита той.

– Лудницата Уудхевън.

„Господи, копелетата са я вкарали в лудница. Никога нямаше да я открия!“

– Имате ли представа в каква беда сте изпаднали? Въпросната лейди е отвличена богата наследница. Вие двете сте откраднали и продали нейна скъпоценност. Аз съм съдията на това графство. – Те не знаеха, че неговите правомощия не се простират до Уилшир. Остави ги да се изпотят за няколко минути, след това им предложи изход от ситуацията: – Ако ми съдействате, ще се постарая да не пострадате заради извършените тук престъпления.

Сестрите размениха погледи, после кимнаха в знак на съгласие.

Марк подаде единия от пистолетите на кочияша си.

– Дръж това лаещо желязо. Дръж го насочено към нея, докато се върнем. – Посочи едната, а след това се обърна към сестра ѝ: – Заведи ме при милейди, много тихо. Има ли задна врата?

Тя кимна.

– След тази нощ трябва да знаеш, че никога не съм те виждал и ти никога не си ме виждала. Ясно ли е?

Тя погледна насочения към нея пистолет.

– Да, сър.

Жената отключи задната врата и продължи по слабо осветен коридор между перални помещения и кухни. При стъпките им нощните твари се разбягваха към тъмното, после тя го поведе нагоре по стръмни стъпала, докато стигнаха до третия етаж.

Не срещнаха никого, но викове на отчаяние, стенания и необуздан налудничав смях долитаха от заключените стаи. Граф Бат стисна носа си при миризмата на готвено зеле, смрадлив сапун и стара урина. Обзелата го ярост напираше да избухне. Знаеше, че само ако някой го предизвикаше, който и да беше той, щеше да пръсне черепа му с куршум.

Даяна се събуди от дрямката и чу вратата ѝ да се отваря. Фигура в черна дреха изпълни вратата. Господи, ти който си на небето, знаеше си, че Богнър ще дойде за нея, но не беше го очаквала посреднощ.

– Не! – изкрещя високо тя. – Не ме докосвай.

При звука на гласа ѝ, сърцето на Марк прескочи в гърдите му. Найсетне я беше намерил. Искеше да я предупреди да не вдига шум, но всичко, което можа да каже, приближавайки се до леглото ѝ, беше:

– Скъпа моя!

– Марк? – прошепна тя, невярваща на ушите си.

– Да, любима – промълви тихо, притисна ръката ѝ до гърдите си, където върху сърцето му лежеше неговата половинка от монетата. Докато ръката ѝ търсецо се плъзгаше по мускулите му, гърленият му глас каза: – Опитай се да не вдигаш никакъв шум.

Като я взе в силните си ръце, си помисли, че сърцето ѝ тупти толкова силно, че ще събуди и умрял. Даяна се притисна плътно в тялото му, знаейки че Господ и Света Джуд са я дарили с чудо. Марк я понесе надолу по стъпалата, след това по коридора – към задната врата. За последно предупреди жената:

– Ще освободя сестра ти веднага. Ако бях на твоето място, не бих задействал алармата, сякаш тихо да заключи врата и да се оттегля.

По пътя обратно към Бат Марк обгърна с ръце Даяна и я притегли към себе си. Нежно приглади сплетената ѝ коса.

– Опитай се да се отпуснеш. Имаме на разположение два часа път.

– Толкова си умен! Как ме намери?

– Не, любов, твоята мъдрост ме доведе до теб. Само ти си могла да подготвиш нещата така, че да ми донесат половинката от монетата.

– О, Марк, вкараха ме в лудницата! – Започна да трепери неудържимо.

Притегли я под наметалото, за да може с тялото си да я стопли. Постепенно му разказа какво се беше случило от момента, когато беше решила да се изправи очи в очи с Прудънс и Ричард. Щом свърши, го попита:

– Колко дълго съм била затворена?

– Четиридесет дни и четиридесет нощи. Как издържа? – запита той много тихо.

– Знаех, че ще дойдеш.

Думите на Даяна прозвучаха толкова убедително, толкова твърдо, че той не посмя да хвърли и най-малката сянка на съмнение. Но тя трябваше да осъзнае жестоките факти.

– Даяна, съгласно закона твоите попечители имат право на контрол още три седмици.

Когато потрепери в ръцете му, той продължи:

– Законът е на тяхна страна и те ще могат да те отведат от мен в момента, в който научат, че съм те отвлякъл.

– Моля те, не им разрешавай да ме връщат пак на онова място.

Мразеше да я чува да се моли и затова предложи единственото, за което можа да се сети.

– Ако се оженим, аз ще стана твой попечител!

Сърцето на Даяна подскочи. Това желаше най-много от всичко на света. Освен това знаеше, че Марк Хардуик от всичко най-много ценеше свободата си. Сърцето и се изпълни с радост. Той желаше да направи тази върховна саможертва, за да я спаси.

– Благодаря! – пошепна тя.

– Не ми благодари, любов. Това е само временна мярка. Те ще отидат в съда и ще поискат да анулират брака, защото нямам тяхното съгласие да се ожена за теб. Всичко, на което можем да се надяваме, е, че ще им отнеме три седмици, за да обявят женитбата ни за невалидна.

Глава 37

Минаваше десет часа, когато пристигнаха обратно в Хардуик Хол. Даяна имаше чувството, че имението я приветства, като че ли си идваше вкъщи. Марк чувстваше такава нужда да я защитава, че му се искаше да я вдигне на ръце и да я понесе нагоре по стълбището.

Спря се в подножието на витата стълба, любувайки се на изящната ѝ красота. Докато се изкачваха, пръстите ѝ се вплитаха в неговите.

– Обичам да се държа за ръце! – плахо призна Даяна. Той затвори врата и прекоси стаята, за да запали лампите. Тя остана до вратата и наблюдаваше как стаята се съживява, окъпана в меката светлината. Цялото ѝ внимание бе привлечено от леглото с балдахина и с красиви завее и от зелено кадифе, избродирани с малки златни коронки и лъвчета.

– Обичам тази спалня. Никога вече няма да я напусна.

Марк се обърна да каже нещо и думите замръзнаха на устните му. В противната кафява роба и платнени обувки тя изглеждаше смъртно бледа. Преглътна бучката в гърлото си и безмълвно се закле. Ако някой някога се опиташе отново да я нарани, щеше да го убие!

– Зная, че е късно, но трябва да се оженим още тази вечер. Така че все пак ще се наложи да излезеш от тази спалня.

– Трябва да се изкъпя – тихо каза тя.

– Какво ще кажеш за една баня край огъня, както са се къпали по времето на Елизабет?

Само за секунди стаята се изпълни със суеящи се прислужници, които домъкнаха голяма порцеланова вана, последвана от кофи с топла вода. Господин Бърк и Нора също пристигнаха – той, за да се погрижи за тоалета на господаря си, а тя – за тоалета на Даяна. Граф Бат заяви учтиво, но твърдо:

– Бихме искали да останем сами за момент!

Даяна свлече робата и платнените обувки и се плъзна в ароматизираната вода. Марк се наведе, събра накуп дрехите ѝ и отвори вратата на стаята.

– Изгорете ги! – нареди той на първия слуга, когото зърна.

– Какво ще облека? – загрижено попита Даяна.

– Има ли значение?

– Разбира се, че има. Ще се омъжвам. Независимо, че е само за три седмици – замислено добави тя.

Марк се приближи, черните му очи я милваха с любов.

– Може да носиш това – каза той, окачвайки медальона на шията ѝ.

– Много скъпо ли струваше?

– Почти нищо. Казах на жената, че си имам една половинка и нямам нужда от друга. – Бръкна в джоба си и извади обиците ѝ. – Можеш да сложиш и тях. През цялото време ги носих със себе си. – Единствената причина, поради която искаше тя да носи обиците, беше да я гледа как ги сваля, когато си лягат.

Чувствайки любовта, с която я обграждаше, Даяна рече кокетно:

– Щом като отпрати Нора, ще трябва ти да ми помогнеш.

Когато беше готова, Марк я зави в една турска хавлиена кърпа и я вдигна от водата. Знаеше, че ако седне и ѝ я притегли в скута си, никога нямаше да се облекат.

– Какво ще кажеш, ако отида в твоята спалня и избира нещо от гардероба ти?

Даяна се усмихна. Когато Марк беше Маркус, той ѝ избираше дрехите. Спомни си колко шокиращо изглеждаше в туниката. Кимна одобрително и разтвори хавлията така че огънят затопли плътта ѝ. Колко приятно беше да се чувства свободна да прави каквото ѝ се иска.

Марк се върна с тъмнозеленото кадифе.

– Тази рокля ми напомня нещо много специално, както и това – каза той, протягайки в ръка аления корсет. Помогна ѝ да се облече. Когато завързваше връзките на роклята, установи колко много беше отслабнала. Още от утре щеше да настоява да се храни добре и да прави упражнения. Не искаше да я вижда толкова бледа и немощна. Искаше я блестяща, способна да дава толкова много, колкото можеше и да получи. Искаше да я пристиска до себе си – както в леглото, така и извън него.

Опитваше се да не го гледа втренчено, докато се бръснеш и сменяше бельото си, но беше жадна да го съзерцава. Тъмното му лице бе толкова мъжествено, той изглеждаше силен дори в официалните дрехи. Вдигна очи и видя, че го наблюдава. Осмели се да си помисли, че Даяна го гледаше със собственическо чувство.

– Нямам никакъв пръстен – изведнъж се сети той.

– За какво му е на един заклет ерген венчален пръстен? – дразнеше го тя.

Марк премяташе любимия си пръстен от гравирани смарагд.

– Ще ползваме този. Господин Бърк и Нора ще дойдат с нас като свидетели. – Накрая, когато беше напълно облечен, Марк се осмели да я докосне. Взе в ръце лицето ѝ, повдигна брадичката и жадно впи устни в

нейните. – Сигурна ли си, че си готова за това?

Даяна кимна.

– Напълно. – Не искаше Марк за три седмици, искаше го завинаги, но дори да имаха само тази нощ, тя се чувстваше по-благословена от всяка друга жена на света. Съдбата я бе дарила с възможността на два пъти да се влюби в този мъж.

Беше скоро след полунощ, когато малката групичка се събра във фоайето на мировия съдия на Бат. Гражданската церемония бе кратка, най-важната част от нея беше моментът, когато двамата се подписваха върху брачното свидетелство.

По пътя за вкъщи графът обясни на прислугата, че бракът почти сигурно ще бъде анулиран от попечителите на Даяна, но че след по-малко от три седмици тя ще навърши осемнадесет години и ще влезе във владение на наследството си. Като стигнаха в Хардуик Хол, господин Бърк и Нора дискретно изчезнаха.

На входната врата Марк я вдигна на ръце.

– Трябва да спазваме реда – каза той, пренасяйки я през прага.

– Това е римски обичай. Младоженецът вдига на ръце булката и я пренася през прага, за да избегнат злонамерено спъване. После ти трябва да ми поднесеш чаша вода и горяща факла, за да покажеш, че имам правото на защита от вашите фамилни богове.

Изкачиха се заедно по грациозно виещото се стълбище. Като влязоха в господарската спалня, видяха, че господин Бърк и Нора са им сервирали вино и сладкиши. Марк ѝ помогна да съблече палтото си, а след това свали своето, после сакото и закачливо завърза шалче на врата си.

– Имам подарък, който мисля, че ще ти хареса. – Донесе оловната плочка с техните имена, изписани върху нея.

– О, Марк, Маркус, ти си намерил доказателството!

– Беше долу край реката, където веднъж се любихме.

– Ти помниш! – Лицето ѝ сияеше от радост, а той почувства, че нещо е заседнало в гърлото му. Бързо отиде до барчето и наля вино.

– Нека да вдигна тост за Даяна, графинята на Бат.

– Господи, нима съм графиня? Звучи толкова официално и строго! Аз ще вдигна един много по-приятен тост. – Свлече дрехата си, захвърли я настрана и се просна по гръб на леглото само по аления корсет. После вдигна краката си във въздуха и започна лудо да рита. – Ще вдигна тост за свободата! – весело извика тя.

Марк бе щастлив от нейното освобождаване. Беше очаквал сълзи, страхове, лоши сънища и се беше подготвил да я успокоява. Чувстваше

нужда да я закриля. Нямаше намерение да предявява сексуални претенции към нея тази нощ.

– Изпий си виното и ми позволи да те сложа в леглото. Ще съмне след по-малко от четири часа.

Даяна послушно взе чашата, опря я в устните си и в същото време вдигна единия си крак.

– Свали ми чорапа.

Марк го събу и целуна пръстите на крака ѝ, преди да повдигне другия крак и да повтори красивия жест. Тя допи виното си и разкопча закопчалките на корсета си. Като вдигна поглед към него, видя, че не беше започнал да си сваля дрехите.

– Побързай! – насърчи го тя, протягайки се лениво върху снежнобелите чаршафи.

Тежко преглътна, чудейки се как да се въздържа.

– Най-любимото ми нещо на света е да лежим заедно голи и да се целуваме – каза тя.

Марк бавно свали ризата и панталоните си, отлагайки мъчението, което го очакваше.

– Ще получиш само целувки! – предупреди той. Погледна го, за да разбере дали само я дразнеше. Не, така беше. Твърдо беше решил да се въздържа за нейно добро. Беше благороден. Реши да го накара да промени решението си.

– Ами добре, ти си господарят. Обещавам да ти се подчинявам. – Посегна с ръце и бавно започна да сваля обичите си.

Марк не можеше повече да стои далече от нея. Леглото хлътна от тежестта му и Даяна се търкулна към него.

– Забравила съм колко мъжествени са гърдите ти – каза тя, прекарвайки ръце по него.

– Ще почакаме, докато укрепнеш, любима. Няколко дни добра храна и упражнения и ти напълно ще се възстановиш след това изпитание.

Качи се върху него – бледите ѝ гърди легнаха върху окосмения му гръден кош.

– Зная едно чудесно упражнение, но нали обещах да ти се подчинявам.

– Възбуждаш ме – прошепна той между целувките. Движеше ръката си надолу по тялото му.

– Да-а, става. – Раздвижи се отново и се намести отгоре му. – Когато ме пренесе през прага, ти каза, че трябва да спазваме всички правила. Праренето на любов не е ли основно правило?

Марк изстена, после дрезгаво прошепна:

– Опитвам се да не бъда егоист.

Тя предизвикателно се отърка о него:

– Но скъпи, моля те, бъди егоист!

Целувките им застрашително се удължаваха. За да отклони мислите ѝ от секса, Марк я помоли да опише римската венчавка.

– Церемонията е много дълга, но ще ми достави истинско удоволствие да опиша всичко до най-малките подробности... след това.

– След това ли? – пресипнало попита той, знаейки че ще се отстъпи. Имаше странното чувство, че точно тези думи са си казвали и преди. Знаеше също, че ако ѝ позволи да остане в тази поза, отгоре, Даяна щеше да се изтощи изключително много. Търкулна се заедно с нея, докато легнаха по гръб, след това повдигна коляното ѝ и го остави върху хълбока си.

Целуна мястото на сърцето му, после се протегна и устните ѝ се спряха в основата на шията му. Отправи благодарствена молитва за това, че тяхната рожба бе на сигурно място между сърцата им. Нямахте да му каже тази вечер. Ще запази тайната си още известно време.

Тъй като се беше опитал да се въздържа, Марк беше станал твърд като желязо, целият тръпнеше. Много бавно отърка уголемената главичка на стрелата си в меката като коприна цепка. Всяко докосване до чувствителната издатинка я възбуждаше все по-силно. Като притвори очи, черният небосклон се озари със сребриста светлина; когато възбудата ѝ достигна върха си, трептящата сребърна светлина премина в златисто и отново стана ярка, когато той стремително влезе дълбоко в нея. Красивият червен цвят я обзе и тя остана в него, изпитвайки върховно удоволствие от ритмичните му движения, от плъзгането навътре и навън в такт с туптенето на сърцата им. Твърдо решен, че този полов акт няма да прерасне в дивашка любов Марк я обладаваше дълбоко, бавно и чувствено. Накрая кожата под клепачите ѝ стана тъмночервена, лижеше и смучеше врата му и като че ли чувствеността ѝ нямаше край. Когато той се изпразни, тя отново стигна до оргазъм.

Марк се отдръпна и я обърна така, че да легне в извивката на тялото му – като в люлка. Пое дълбоко въздух, изпитвайки блаженство от сладното чувство. Ръцете му милваха гърдите и корема ѝ.

– Толкова любящи са ръцете ти.

Прокара пръсти през златистите ѝ къдрици и обхвана с ръце лицето ѝ, притежавайки го напълно.

– Разкажи ми за римската венчавка! – прошепна той.

Даяна описа всички красиви неща, които беше планирала за венчавката си с Маркус, после му разказа за обичаите. Като свърши, той я притисна в ръцете си и сподели:

– През последните няколко седмици се уплаших, че може би си се върнала отново във времето... обратно при Маркус.

– Любими, ти си Маркус.

– Разбрах го сега.

– Никога не мога да се върна. Това време свърши. Нашето време е тук и сега.

– Обичам те! – прошепна той.

– Обичам те! – шепнешком отвърна тя. Разбра, че обичта е много по-важна от женитбата. Бракът беше чудесен, но любовта беше много по-хубава. Винаги се беше надявала, че ще може да го убеди. Това беше най-ценният сватбен подарък, който можеше да й поднесе.

Прекараха цялата сутрин в езда на пролетното слънце. Оставиха далече зад себе си парка на Хардуик Хол, докато язدهа из полята, обсипани с диворастващи цветя. Даяна го водеше нагоре по възвишенията на Лендсаун, където се провеждаха конни състезания, а след това се понесоха към Хей Хил, там където все още бяха останали лозя...

Вървейки обратно към къщата, Даяна настоя да се надбягват. Когато стигна до конюшните, той вече я чакаше там с широко вдигнати ръце. Прегърнаха се и се целунаха, бузите й аленееха като разцъфнали рози.

– Когато спечелиш надбягването, ще знам, че напълно си се възстановила.

Накара я да обядва обилно и се съгласи да излязат следобед на пазар при условие, че си вземе допълнително от храната.

– Сита съм още от закуската – оплакваше тя. – Ако знаех, че си такъв диктатор, нямаше да се ожена за теб!...

Най-напред спряха при бижутера, където избраха голяма златна венчална халка. След като я сложи на пръста ѝ, Марк каза:

– Сега можеш да си ми върнеш моя гравирани пръстен. Лицето ѝ посърна.

– О, Господи, какво съм направила с него? Само не казвай, че съм го загубила. – Като забеляза недоумението, изписано на лицето му, го помоли. – Момент само, пипни тук вътре. – Разкопча горните три копчета на дрехата си и съблазнително го подкани.

Марк пхна ръка в деколтето ѝ и извади своя смарагдов пръстен.

Бижутерът зяпна с отворена уста, когато графът на Бат и неговата дама открито и без притеснение се наслаждаваха на сексуалната закачка. Не го съдържаше да разпространи новината, че графът най-сетне си е избрал графиня.

– Аз така и не купих онези кушетки за столовата, които ти предложих; Диърдън обаче има две в магазина си. Искаш ли да им хвърлиш едно око?

– Не, но трябва да ги вземеш. Отивам при мадам Мадлен. Помниш ли костюма на богиня Диана, който носех първата вечер, когато се срещнахме?

Марк завъртя очи в несвяст.

– Как бих могъл да го забравя?

– Довечера ще вечеряме в римски стил.

Той се засмя.

– Отказвам да нося тога.

Повдигна се на пръсти и прошепна в ухото му:

– Донеси само камшика си.

Не му се искаше да я остави да продължи сама, но знаеше, че трябва да го направи в този момент. Даяна имаше нужда от пълна свобода.

Графът на Бат купи кушетките и поиска да бъдат доставени веднага. Когато Диърдън го поздрави за женитбата, Марк разбра, че много скоро новината ще се разчуе и всички в града ще разберат.

– Лейди Даяна, колко хубаво, че ви виждам отново! – мадам Мадлен се суетеше, жадна за малко клюки от момичето, което се беше изпарило и след това се появи отново по странен начин.

– Колко мило, че се спомняте за мене! – отвърна сериозно Даяна.

– Как бих могла да забравя, та нали вие спечелихте битката за зелената кадифена дреха?

Даяна се усмихна.

– Не само, че получих роклята, но получих и графа накрая. – Повдигна ръка, за да покаже новия си венчален пръстен.

– Ваше благородие, на вашите услуги.

– О, правите такива красиви неща. Бихте ли желали да изработите специално за мен някои по-нетрадиционни дрехи?

Марк и Даяна решиха да превърнат гардеробната до спалнята им в лична стая за хранене. Господин Бърк донесе малка маса, която постави между двете кушетки. После потърси из другите стаи малки

възглавнички, както му ги бе описала Даяна. В момента, в който Марк се бе отдалечил, тя се обърна към господин Бърк:

– Костюмът, в който ще бъде облечена тази вечер е доста разголен. Ще имате ли нещо против, ако помоля Нора да ни сервира?

– Ни най-малко, Ваше благородие. Само имайте предвид, че тя е повече францужойка, отколкото грациозна...

Даяна занесе кутиите от мадам Мадлен в стаята боядисана в прасковен цвят, така че Марк да не може да види какво смята да облече.

Той с основание очакваше да я види в късата бяла туника на римската богиня Диана и реши да облече само халат от черно кадифе, тъй като вечерята щеше да бъде интимна. За да я размее, носеше камшик, който приличаше на цветето камшиче. Когато отвори свързващата врата, която водеше от спалнята им към новата им столова, Даяна вече беше там, разположила се на кушетката.

Черните му очи изскочиха от изненада, като я съзря полегнала с една напълно разголена гърда. Изглеждаше толкова спокойна – както можеше да изглежда само жена, убедена в красотата си. Тялото му реагира мигновено при гледката, но графът не беше съвсем сигурен, че иска съпругата му да демонстрира себе си по такъв смел и безнравствен начин...

Пристъпи към нея без колебание. Като видя неодобрението, изписа на лицето му, Даяна протегна ръце и вдигна устни за целувка и поздрав. Марк се наведе над нея, без да я докосва:

– Не съм сигурен дали една графиня...

Тържествено приближи устни само на сантиметър от неговите и промълви:

– Недей да мислиш за мен като за твоята графиня, мисли за мен като за твоя робиня.

Изстена и покри жадно устните ѝ. После се отдръпна.

– Това си го правила и преди.

– М-м – отвърна му чувствено тя.

Пъхна сърдит език в горещата ѝ приканваща уста и почувства как гневът му се стопява. Пенисът му се опъна като стрела, повдигайки черното кадифе.

Даяна взе камшика от ръката му.

– Не са ти нужни две оръжия.

Очите му бяха овлажнели, когато протегна ръка да помилва гърдите ѝ.

– Не! Дръж се прилично и върви на твоята кушетка. Ще дойда при

тебе за десерта.

В този момент влезе Нора, носейки вечерята. Марк ѝ помогна да сервира платата от подноса и ги постави на малката масичка, като заста на между прислужницата и Даяна. Твърде притеснителен беше, за да позволи на Нора да види господарката си толкова разголена.

– Сами ще си сервираме. Това е всичко, благодаря, Нора. – Марк отиде до кушетката си. – Ела при мен.

– Не! Казах ти, че ще дойда при тебе за десерта.

– Ако си моя робиня, то тогава трябва да се научиш да изпълняваш заповедите ми. – Гласът му беше властен. – Ела и ми покажи как да сложа тези възглавници.

Тръгна бавно, без да откъсва очи от неговите.

– Полегни на една страна. – Постави голямата възглавница под гърба му. – Сега пхни тази малка възглавничка под лакътя си.

Стоеше до кушетката му, нервно движейки ръце по дръжката на камшика, който беше взела от него. Силно желание преряза слабините му, докато я гледаше как си играе с камшика. Развърза халата си, така че черното кадифе се разгърна, разкривайки великолепието на голата плът.

– Достави ми удоволствие! – изкомандва той.

Глава 38

В този момент беше толкова властен, че Даяна почти съжали, че не е негова робиня. Почувства се отмаляла от желание. И двамата знаеха, че играят любовна игра.

Движеше ръката си нагоре и надолу по фалоса му с подигравателното изражение на самата невинност.

– Страшно много искаш – нежно го укори тя.

– Аз съм мъж. Аз давам командите, ти ги изпълняваш.

Зад шегата се криеше нотка на властност, която я предизвикваше да се държи съвсем безсрамно с него. Прокара кожените каиши по загорялото му зърно, бавно го придвижи надолу по гръдния му кош към твърдия като камък корем. Когато леко тупна възбудения му член по главичката, той рязко го издърпа от нея.

Виновно примига с мигли.

– Съжалявам – измърмори тя и се плъзна на колене до кушетката. Дари с целувка набъбналото мъжество. Долови го да поема стаен дъх, а след това с върха на влажния си език сантиметър по сантиметър нежно пропътува цялото разстояние на члена му.

Когато Марк отвори очи, тя се беше оттеглила на своята кушетка. Погледна го сладно, обещавайки му райско преживяване.

– Това беше за аперитив, докато стигнем до основното ястие.

– Хитра лисичка! – изръмжа той. – Ако имаш склонност към възбуждащи игри, ще ти дам няколко урока.

Следващата утрин ги завари отново на езда из полята. Когато Даяна пак загуби надбягването, Марк усмихнато ѝ се закани:

– Смятам да те обаядя по-добре следобед.

– Със сигурност можеш да се опиташ да се представиш по-добре от снощната езда – предизвикателно отговори тя.

– Винаги мога да опитам – продължи той, намигайки. – Знаеш какво имам предвид. Днес следобед ще отидем да купим една кобила за тебе.

– А защо не жребец?

– Можеш да имаш всичко, което пожелаеш, но бих предпочел аз да бъда единственият от мъжки род в живота ти, а една кобила ще достави истинско удоволствие на Траян.

– Твоят жребец в Аква Сулис се казваше Траян.

Марк ѝ се усмихна.

– Съвпадението не винаги е обяснимо, нали, любов моя?

Заведе я в конефермата на Авебъри и я остави сама да си избере кон. Даяна предпочете млада кобила със светла грива, която съперничеше на нейната.

– Смяташ ли, че е твърде млада, за да ражда?

Изведнъж Марк се усети, че изобщо не мислеше за коне. Беше обзет от неудържимото желание да посади своето собствено семе в красивата си съпруга.

– Смятам, че е съвършена. – Притегли я към себе си и я целуна по златистата глава.

До здрач не се върнаха вкъщи, където господин Бърк ги очакваше с новината, която вече знаеха, че рано или късно ще чуят. Докато бяха в Авебъри, Ричард Девънпорт бе донесъл известие, с което ги уведомяваше, че е поискал от съда да анулира брака на племенницата му на основание липса на съгласие от нейния попечител. Делото щеше да се гледа в Ийстър Асайзис, четири дни преди Даяна да стане на осемнадесет години.

Опита се да не се издаде колко е разстроена, но Марк я познаваше твърде добре, за да не почувства нейното огорчение.

– Жалко, че ме нямаше вкъщи! – изруга той. – Щях да насъскам кучетата срещу него.

Даяна беше благодарна, че мъжът ѝ не е бил вкъщи, защото знаеше, че е в състояние да направи много други неща, освен да насъска кучетата срещу чичо ѝ. В леглото се притисна до него, изпитвайки нужда от силата му, за да посрещне не само анулирането на брака им, но и всичките последствия от него. Беше се надявала, че Ричард и Прудънс ще я оставят накрая на мира, след всичко, което ѝ бяха причинили. Смяташе, че след като се омъжи за графа на Бат, ще приемат този факт и елегантно ще сметат въпроса за приключен. Колко наивна е била.

– Какво ще правим? – отчаяно прошепна тя.

– Любима моя, само да се произнесат за анулиране, просто ще те отведе там, където няма да те намерят до рождения ти ден.

Искаше да попита още нещо, но не може. Не беше казал, че в деня, когато стане на осемнадесет години, ще се оженят отново! Даяна напълно съзнаваше, че това беше само временно уреждане на нещата. Галеше с ръка корема си. Ако му кажеше за детето, не се съмняваше, че щеше да ѝ предложи да се оженят отново, за да я защити. Защото искаше той

да се ожени заради самата нея, а не поради необходимост. Колко хубаво щеше да бъде, ако не се чувстваше принудена да го направи.

Въздъхна, желяйки нещата да се развият по друг начин. После обърна лице и го свря в извивката на шията му. Знаеше колко високо ценеше той свободата си. А и това нямаше значение, щом като я обичаше. Самата тя не беше ли решила, че любовта определено е много по-важна от брака?

Най-важното за Марк бе Даяна да има пълно право над своето собствено наследство. Веднъж само нейните попечители да престанеха да дърпат връзките на кесията ѝ, тя можеше да заведе срещу тях множество дела, но това бе невъзможно, докато не навърши пълнолетие. Той не искаше да прави нещо, което щеше да е в ущърб на законните ѝ права. Всичко, което трябваше да направят, бе да запазят търпение през следващите две седмици.

Докато лежеше и разсъждаваше за ситуацията, Марк галеше косата и гърба ѝ, гладки като коприна. Проблемът с анулирането на брака беше малко по-сложен. Когато кралят въведе Закона за женитбата, за да запази Прини, възрастта за право на брак стана 21 години. Това означаваше още три години. Въпреки че Даяна може би щеше да е доволна просто за живеят заедно, Марк не желаше да бъде така. За първи път в живота си той искаше съпруга, искаше деца и ги искаше по законен път.

Когато всичко се уреди и дори когато бъде финансово независима, Даяна все още ще се нуждае от съгласието на Ричард, за да се омъжи. Графът на Бат се намръщи. Щеше да принуди Девънпорт да се съгласи, твърдо реши той.

Даяна неспокойно се раздвижи. Нуждаеше се от нещо, което да я развлече...

– Мислех си, че ни трябва басейн за къпане. Ще ми помогнеш ли да измислим нещо?

– Вътре или навън?

– Ами, ако е навън, на открито, не бихме могли да го ползваме целогодишно. Какво ще кажеш за едно помещение с дървета и растения, отвсякъде оградено със стъкло?

– Звучи божествено. Нали знаеш, че мога да плувам.

– Това е нещо, което бих искал да видя.

– Да отидем утре в Кралската къпалия – предложи тя. – Изгарям от нетърпение да те видя по тези платнени гащи...

Когато отидоха в Кралската къпалия на следващия ден следобед,

Даяна се изненада колко тиха бе обичайно шумната улица „Столес“.

– Ще се видим вътре – каза Марк, поемайки към мъжката съблекалня. Даяна тръгна към женската.

За нейна изненада имаше само една разпоредителка.

– Не мога да повярвам колко тихо е днес, като че ли сградата е изоставена.

Като ѝ помагаше да се преоблече в кафявия бански костюм с висока талия, жената запита:

– Не знаехте ли? Днес граф Бат е наел къпалнята за частно ползване. Галериите са затворени, така че няма да има любопитни да ви гледат.

Когато Даяна отиде до басейна, Марк цепеше водата гол, както майка го е родила.

– Дявол такъв! Исках да се посмея на платнените ти гащи, но изглежда аз съм тази, която стана за посмешнице.

– Тук няма никой освен нас двамата. Ще се осмелиш ли да хвърлиш тоя бански? – предизвика я той.

– Да се къпя гола не е нещо ново за мен – увери го високомерно тя. Но само след като огледа галериите и се увери, че той е единственият, за чиито очи ще бъде предстоящото представление, разхлаби връзките на ленената дреха и я съблече. Плъзна се в топлата вода да му покаже, че може да плува. – Това е бруст – осведоми го тя.

– Наистина е бруст – потвърди той, като наблюдаваше как белите ѝ като порцелан кълба се носят над водната повърхност.

Повече от час играха и се забавляваха с безброй закачки. Марк не я изпускаше от очи. Вече не беше бледа, а и ни най-малко плаха, но все още му изглеждаше твърде крехка. Гмурна се под вода и долепи тялото си до нейното, изплувайки на повърхността. Обви шията му с ръце и поднесе устните си за целувка. Внезапно смехът им секна и станаха сериозни.

– Да си вървим къщи – прошепна той.

Когато стигнаха у дома, Даяна страшно много се зарадва, като видя, че са донесли голямата кутия от ателието на мадам Мадлен. Отнесе я нагоре по стълбата и извика през рамо:

– Довечера ще ползваме интимната трапезария.

Господин Бърк подметна на графа:

– С лейди Даяна никога не е скучно в Хардуик Хол, сър. Предполагам, че ще желаете Нора да поднесе вечерята, нали?

– Действията на графинята са толкова непредсказуеми, че така

наистина би било най-сигурно.

Даяна дооформяше къдриците си, когато Нора дойде да я потърси. Тя спря занемяла на вратата на стаята в прасковен цвят.

– Не можете да се облечете така, Ваше благородие.

Даяна си беше препасала златната верига на кръста, придържаща алената ѝ туника.

– Защо пък не? – попита Даяна озадачена.

– Като французойка имам доста либерални разбирания, но това е твърде шокиращо.

Даяна се усмихна загадъчно.

– Може да шокира французин, но не и римлянин. Намери ли кадилото за тамян?

– Оставих го в трапезарията.

– В Аква Сулис я наричаха триклиниум.

– Това ли е мястото, където са правели оргиите си? – шепнешком попита Нора, защото знаеше, че Даяна отлично познава римската история.

– Едно от местата – потвърди тя.

Даяна бе решила, че тази вечер Марк трябва да я помоли отново да се ожени за него, след като се анулира настоящата им женитба. Беше решена да надделее над неговото чувството за свобода...

Като се надяваше да шокира и изненада Даяна, Марк дойде на вечеря, препасал само една хавлиена кърпа. Когато влезе в трапезарията откъм спалнята им, Даяна беше вече там и прикадяваше тамяна. Погледът му се плъзна по еротично очертаващите се извивки на тялото ѝ в алената туника.

– Две глави с една и съща мисъл в тях – изрече той.

– Това е римски обичай. Кадилото на откровеността е ароматично и предизвиква душата.

Ноздрите му вдъхнаха. Беше по-красива от която и да е богиня. Какво бе сторил, че да заслужи такъв дар от боговете?

Когато Нора влезе и донесе десерта, те дори не я видяха. Бяха се свили един в друг на кушетката, хранеха се един друг, като си подаваха храната с пръсти. Нора остави сладките и плодовете и излезе.

Докато Даяна облизваше пръстите му, той попита нежно:

– Какъв плод би искала – плода на страстта ли?

– Особено много обичам сливи – прошепна тя, като плъзна ръка си под хавлиената кърпа и безсрамно подхвърли топките му.

– По какво друго си падаш? Позволи ми да изпълня всичките ти желания. – Вдигна я и отнесе в спалнята им, като остави хавлията и туниката на купчина върху кушетката.

– Тантра.

– Тантра ли? – Нямаше никаква представа какво е това, но звучеше почти като забранена дума по начина, по който тя предизвикателно я произнасяше. – Покажи ми.

– Не на леглото, на пода. Ще седна в скута ти, лице срещу лице, така че всяка частица от телата ни да изпитва удоволствие. Трябва бавно и чувствено да проникваш в мене и да спреш, преди да стигнем до оргазъм, за да можеш да започнеш отново... и отново...

Марк се почувства объркан. Свече се на килима и я придържа в скута си.

Два часа по-късно, когато беше влажна от възбуда, той покриваше с целувки косите ѝ и шепнеше:

– Какво би искала да получиш за рождения си ден? Затаи дъх, надявайки се, че ще ѝ предложи траен брак.

Мълчанието беше като черно кадифе. Накрая прошепна:

– Познай!

Марк се опита се да потърси разумен отговор, но бе твърде обсебен от нея, твърде опиянен от любов, за да мисли адекватно:

– Рубини, диаманти?

Изведнъж тя застина в ръцете му, после нарочно се изхлузи от полувъзбудения му член.

– Проклет дявол! Знаеш какво искам най-много на тоя свят, но твоята прословута свобода е твърде драгоценна за теб!

Свѐси черните си вежди в знак на предупреждение за приближаваща буря.

– Ще ти дам всичко. Какво, по дяволите, е това, което искаш?

– Ти си дяволски умен, отгатни сам! – Напусна спалнята, без да обръща внимание, че е гола.

Марк впери поглед във вратата, която тя затръшна след себе си. Как можеше да бъде толкова любвеобилна в един момент, а в следващия да е такава кавгаджийка? Проклетата жена! Така се отблагодарява за вниманието, с което я обграждаше. Беше една малка разглезена кучка и шом като иска да спи сама, той ще ѝ го позволи!

Не си говориха цели два дни, но и на двамата им беше криво и самотно. На третия ден отиде в града без нея, после като се върна, се затвори в библиотеката. Даяна бе готова да му иска прошка. Знаеше, че

гордостта му никога не би позволила на човек като Марк да моли за каквото и да било и разбира се, тя точно такъв го харесваше.

На обяд помоли за един поднос и го занесе в стаята си. Искаше й се да може да отиде при него и да му се извини. На възглавницата си намери кадифена кутия. Отвори я, възбудена като малко дете на Коледа. В нея имаше сребърна огърлица, инкрустирана с блестящи сини ясписи. Леко изтича надолу по витата стълба и без да чука, отвори вратата на библиотеката. Марк надписваше купчина писма, но ги покри, като я видя.

Протегна ръка с кадифената кутия.

– Извинението ти е много красиво.

– Това не е извинение, а само предложение за мир – широко се усмихна той. Даяна забеляза закачливи пламъчета в тъмните очи.

– Значи знаеше какво искам в края на краищата – тихичко каза тя.

Погледна я и промълви:

– Трябваше ми малко време, но накрая разбрах.

– Сложи ми я.

– Горе.

– Обядът е в стаята ми.

– Нека да се нахраним в леглото.

Сексуалният им глад беше неудържим, но под него се криеше истинска любов, която нямаше граници. Щастието на всеки от тях двамата беше в ръцете на другия. Като двете половини на тяхната монета те не можеха да са едно цяло, ако не бяха заедно.

В първия ден от Великденската заседателна сесия съдът реши, че бракът на Марк Хардуик, граф на Бат, и лейди Даяна Девънпорт е невалиден поради липса на съгласието на попечителите. Когато донесоха съдебното решение в Хардуик Хол, Марк и Даяна вече бяха заминали за Бристол на борда на един от корабите на графа.

Както стоеше и наблюдаваше водите на река Ейвън, Марк я обърна с лице към себе си. Хвана с дългите си пръсти брадичката ѝ.

– Скъпа моя, съжалявам, че бракът е анулиран, но знаехме, че ще стане така.

Опря бузата си на дланта му.

– Та това са просто листа хартия... брачни свидетелства, документи за анулиране... Те не могат да обявят любовта ни за невалидна.

Даяна се опитваше да понесе случилото се по най-добрия начин и затова му се искаше да я поразвлече.

– След като изкупихме всичко от дамските магазини в Бристол, смятам, че трябва да отидем в Лондон. Можем да сме там на твоя рожден ден, точно навреме, за да се насладиш на малко отмъщение.

– О, Марк, това е чудесно! Ще отида на Гросвенър Скуеър и ще си върна моята къща. Ще дойдеш ли с мен?

– За нищо на света не бих пропуснал. От днес до твоя рожден ден те ще претърсят страната, за да те открият. Остават им само четири дни да използват парите ти. Смятам да не се отделям от сянката ти дори. Може и да не съм ти повече съпруг, но можеш да си сигурна, че все още съм твой закрилник.

Същата нощ, дълго след като Даяна беше заспала в прегръдката му, Марк продължаваше да лежи буден. Опитваше да измисли как да накара Ричард Девънпорт да даде писмено съгласие на Даяна, за да се омъжи за него. Чичо ѝ щеше да има финансови затруднения, така че би приел рушвет. Но Марк не можеше да си позволи да възнагради човека, който беше вкарал Даяна в лудница.

Разбира се, би могъл да принуди Ричард с опряно в тила му дуло на пистолет, но това щеше да доведе до нова разправа в съда, а на Даяна достатъчно ѝ беше минало през главата. Марк просто ще трябва да притисне хищниците до пълната им капитулация...

Погледна надолу и се загледа в миглите, спокойно отпуснати върху страните ѝ. Беше вече купил сватбените дрехи и бе надписал поканите. Едва издържаше да дочака момента да види как виолетовият цвят на очите ѝ щеше да стане още по-наситен, когато ѝ предложи отново да се венчаят.

На осемнадесетия си рожден ден Даяна се събуди в голямото легло на хотел Савой в Лондон. Ако управата на хотела знаеше, че бракът им е анулиран, нямаше да им дадат апартамент, независимо, че Марк беше граф. Реши да се облече в червено за срещата с леля си и чичо си, тъй като Прудънс смяташе, че никоя почтена жена не носи червено. Даяна стегна връзките на роклята си, намести щраусовото перо и избра един червен чадър с много волани за всеки случай, ако ѝ потрѣбваше някакво оръжие.

Най-напред се отбиха при адвокатите Честъртън и Барлоу, където Даяна положи подписа си под половин дузина правни документи, след това отидоха с карета до Гросвенър Скуеър.

Семейство Девънпорт бяха прекарвали последната седмица в Бат.

Преди четири дни, когато съдът анулира женитбата на Даяна, те отидоха в Хардуик Хол, за да подновят попечителството си. Когато господин Бърк ги информира, че лейди Даяна не е там, пропиляха цял ден да я издирват, като пропуснаха да проверят шлепа.

След като господин Бърк подхвърли, че птичката е излетяла за Бристол, те се понесоха натам. Противният Бърк очевидно умираше от смях с тях. Сега, когато вече беше твърде късно, Даяна има смелостта да влезе и да накара иконома да съобщи за нея!

– Добър ден, Ричард! Добър ден, Прудънс! Как са старите болезки?

Черните очи на графа на Бат светнаха одобрително, като видя как Прудънс отвори широко уста и след това стисна устни.

– Не мога да си представя как имаш наглостта да се появяваш, след като стана скандална личност както за Лондон, така и за Бат.

– Винаги съм имала дързост в запас, Прудънс – усмихна се Даяна. – Направихте всичко възможно да ме подчините, но както виждате, нито една от вашите интриги не мина.

Прудънс вирна високомерно брадичка и впери поглед надолу по дългия си нос:

– Поне имах удоволствието да анулирам женитбата ви!

„В огън да гориш проклета, Прудънс, все още можеш да ме нараняваш.“

– Може ли една дума насаме, Девънпорт? – тихо попита графът.

Останала сама с Прудънс, Даяна беше решена да скрие, че е уязвена.

– Бракът е само лист хартия, Прудънс, и изобщо не е от значение за мен.

Прудънс се усмихна жестоко.

– Не и когато е обявен за невалиден с още по-важен лист хартия наречен анулиране.

– След като толкова много обичаш листа хартия, ето ти още един от мен! – Даяна бръкна в плетената си чанта и й връчи един документ.

– Известие за отнемане на имущество? – изпищя Прудънс.

– Няма нужда да бързате, стига да освободите къщата до полунощ.

– Ти, малка кучко! – извика Прудънс и пристъпи застрашително към нея.

– Внимавай, Прудънс, или ще ти направя една инжекция „Богнър“.

– Какво?

– Ще забия чадъра в задника ти и ще го разтворя!

Глава 39

Графът се забавляваше за сметка на Ричард Девънпорт. Подаде му свитък с юридически документи, които бяха толкова смъртоносни, колкото всеки един пистолет.

Ричард го погледна предпазливо.

– Нека задоволя любопитството ти. С настоящето се нарежда да се извърши пълно разследване на документите за финансовото състояние на наследството на лейди Даяна.

Ричард пребледня.

– Този те държи отговорен за незаконно отвлечане този за незаконно вдвояване.

– Бяхме в законното си право като попечители.

– Но без истинска причина.

– Момичето беше полудяло. Смяташе, че се е върнала назад във времето.

– Само вие, аз и д-р Уентуърт сме я чували да споменава Аква Сулис, а докторът и аз ще го отречем.

– Доктор Богнър е свидетел – обяви Ричард.

– Доктор Богнър е закъсал дори повече от вас, Девънпорт. Опасявам се, че той има броени дни като лекар, както и вие като адвокат. О, забравих да спомена, че с настоящето Ви обвиняват в незаконно присвояване. Като човек на закона вие знаете какво ви очаква.

Лицето на Ричард придоби блед цвят и започна да го облива пот. Графът го остави да се поизпоти.

– Може би бих успял да убедя лейди Даяна да се откаже от някои от тези обвинения, ако стане моя съпруга.

Ръцете на Ричард трепереха.

– Прудънс никога няма да даде писмено съгласие за брака.

– За щастие Вие сте законният попечител на Даяна, а не Прудънс.

Когато господата се върнаха при дамите, Даяна учтиво заяви:

– Не бива да ви задържахме повече, ще ви трябва доста време, за да стегнете багажа си.

Прудънс, отмъстителна докрай, победоносно издекламира:

– На тебе ти е необходимо нашето съгласие до навършване на двадесет и една години, за да се омъжиш. Смяташ ли, че ще можеш да преживееш като държанка още три години?

Сърцето на Даяна се сви от болка. Ричард потръпна от ужас. Марк триумфираше.

На връщане към хотела усмивката на Даяна не посърна, но Марк забеляза, че тя не беше съвсем ведра.

– Искаш ли довчера по случай рождения ти ден да вечеряме навън?

– По-скоро бих предпочела интимна вечеря стига това да не те разочарова, Марк.

– Вече съм я поръчал, така че ни най-малко не съм разочарован.

Даяна взе душ и избра бяла рокля неглиже със златна панделка. Ка-то се появи от спалнята, количката с вечерята вече беше пристигнала. Повдигна тежкия сребърен капак на блюдото с риба и възкликна от удоволствие. Марк беше поръчал любимите ѝ сини орхидеи. Отпусна се блажено в ръцете му.

– За всичко си помислил.

Устните му докоснаха слепоочието ѝ.

– Да си отидем утре у дома.

Въздъхна замислено.

– Това не е моят дом – тихо отвърна тя.

Пъхна лист хартия в ръката ѝ.

– Скоро ще бъде.

Разгърна шумящата хартия и прочете, че Ричард Девънпорт е дал съгласието си за брак между лейди Даяна и Марк Хардуик, граф на Бат. Изведнъж започна да плаче и да се смее едновременно.

– Ти наистина ли искаш да се омъжа за теб?

– По-добре да бе казала „да“. Разпратих поканите днес следобед.

Усмивката ѝ угасна.

– Но, Марк, такъв скандал предизвиках, никой няма да приеме. Изисканото общество ще ме отхвърли, а и теб покрай мен.

– Глупости! Обществото е всичко друго освен изискано. Аз съм граф, за Бога. Хората ще се борят за шанса да дойдат в Хардуик Хол. Освен това умират да не пропуснат възможността да видят страхотната ми булка.

Хардуик Хол, отрупан с пролетни цветя, никога не беше изглеждал по-красив. Дори времето беше в тон с тяхната венчавка. Храната беше поднесена навън, така че Нора беше свободна да помага на булката.

Предната вечер Марк и Даяна си размениха сватбени дарове. Тя му

купи величествена запазена римска гладиаторска сабя, а той ѝ даде диамантена огърлица с цвете от аметист в средата, което подхождаше на очите ѝ.

– О, забравих и това! – възкликна той и измъкна една огромна кутия изпод леглото.

Когато Даяна я отвори, очите и се напълниха със сълзи. В кутията имаше една кремава *tunica recta*, изработена от едно цяло парче, и чифт кремави кожени чехли, украсени с перли. Венчалният воал беше от китайска коприна в огнени цветове.

– Марк, изглежда си слушал разказите ми много внимателно.

– Защо да не ги слушам? Обичам да те слушам не по-малко, отколкото те харесвам. Твоята интелигентност и твоят хумор ми доставят удоволствие.

Даяна се чудеше колко века му бяха необходими да се научи да оценява жената с всичките ѝ качества.

– Достатъчно смела ли си да сложиш червен воал?

– За всичко имам достатъчно кураж!

Сега обаче, както стоеше пред огледалото, докато Нора прикрепяше венеца от върбови клонки в косата ѝ, Даяна вече не бе така сигурна. Снощи беше убедена, че няма да имат никакви гости. А днес два часа непрекъснато пристигаха каляски.

– Твърде късно е в единадесетия час да играя ролята на уважавана графиня, Нора. Не мога да ги разочаровам накрая...

Леко почукване на вратата им напомни, че господин Бърк е дошъл да я придружи до частния параклис на Хардуик. Всяко ъгълче бе украсено с момини сълзи. Параклисът бе препълнен с хора, чиито лица в очите на Даяна се сливаха в едно. Единствено ясно различаваше мургавото лице на своя любим, който я очакваше при олтара.

Слушаше внимателно свещеника, докато той обявяваше свещения им съюз. Сепна се, когато женихът взе ръката ѝ и произнесе:

– Аз, Маркус, взимам теб, Даяна, за моя законна съпруга...

Когато дойде нейният ред, тя използва пълното му име:

– Аз, Даяна, взимам теб, Маркус, за мой законен съпруг... – Като свърши традиционното обричане, нежно допълни: – Ще бъдеш ли мой *pater familias*?

Марк стисна силно ръцете ѝ, обещавайки ѝ да бъде всичко, което поиска от него.

След като излязоха от параклиса и ги посипаха с ориз, Даяна запази тайната си за по-късно, но за последен път. Довечера щеше да я сподели

със съпруга си.

Следобедното слънце грееше много силно, вратите бяха широко отворени, така че гостите можеха свободно да използват и градините, и красивата зала в стил Елизабет.

Даяна установи с изненада, че познава толкова много от гостите. Д-р Уентуърт и привлекателната му съпруга бяха там. Даяна изумена видя мадам Лайтфут, която беше пристигнала със семейство Мелбърн.

– Алегра не можа ли да дойде? – плахо попита Даяна.

– По-късно ще се появи, когато стане весело и започнат танците – кратко отговори мадам Лайтфут.

Лейди Емили Касълроу и съпругът ѝ бяха тук. Маркиз Лондондери, който беше много близък приятел на баща ѝ, също се беше присъединил към семейство Грандвил за пътуването до Бат. Уилям Лем, един от разочарованите ѝ ухажори, дойде с Каро Понсънби, а Даяна почти се разстрои, като чу, че били сгодени. Очакваше го кучешки живот... Горкият Уилям!

Ексцентричната графиня на Корк владееше салона, когато Даяна и Марк влязоха да поздравят гостите. Старата мома почти я прикова към стената с пронизателния си поглед:

– И така, къде изчезна през всичките тези месеци, лейди Даяна?

Стаята замлъкна в очакване да чуе отговора ѝ.

– Знаете, че мъжете винаги обичат да направят голяма обиколка, преди да се примирят със семейния живот. Реших че никак не е честно това по отношение на съществата от женски род и предприех едно пътуване до Рим.

– Браво на теб, моето момиче – възкликна графинята, а и останалите жени в залата изглежда бяха на същото мнение по въпроса за равенството между половете...

Марк отвори кутията с пурите си и предложи на мъжа до себе си.

– Дами, имате ли нещо против да пушим?

– Не, ако се присъединим към вас – отговори Даяна веднага и посегна към една пура с отрязани краища. Настъпи гробно мълчание, след това графинята на Корк взе една пура, поднесе я към носа си и каза:

– Турски тютюн. Всъщност предпочитам американския.

Когато Марк и Даяна продължиха към следващата стая, тя му върна пурата.

– Обичаш да шокираш хората! – обвини я той.

– Ни най-малко. Запази ми я, по-късно ще я изпуша.

Като започна да се смрачава, Даяна откри Марк:

– Ще се кача горе да сваля воала си, преди да влезем в балната зала за танци.

– Добре, косата ти е твърде хубава, за да стои скрита.

– Беше един прекрасен ден. Цялото ми сърце ти принадлежи. – Даяна една издържаше да дочака танците в балната зала.

Взе ръцете ѝ в своите и ги поднесе към устните си. Жадуваше да целува не само пръстите ѝ, но знаеше, че ако допре устни до нейните, няма да може да се спре.

Даяна влезе в спалнята на Марк, която някога е била ползвана от кралица, а сега беше тяхната спалня. Щом се обърна, след като затвори вратата, тя се изправи лице в лице с Питър Хардуик. Как, по дяволите, беше влязъл? Тогава се сети. Беше използвал тайния коридор, така че никой не бе разбрал, че е там.

– Питър, какво искаш?

– Твърде хубава си, за да се жертваш за мен. Двамата с Марк заговорничите да ме лишите от земята и богатството на баща ми. Преди да се появиш, аз бях единственият негов законен наследник, сега той смята да отглежда нас наследници в твоето тяло. Но аз ще получа всичко и ти, моя красива кучко, ще получиш това, което заслужаваш...

– Петриус! – ужасена извика тя.

– Ще те кача на покрива, от където ти сама ще се хвърлиш! Никой не знае, че съм тук, и никой никога няма да узнае.

Като посегна към нея, Даяна не се поколеба да започне да пици. Протегна се и успя да отвори вратата в момента точно когато жестоките му ръце я сграбчиха. Отскубна се от него с всичка сила. Червеният ѝ воал остана в ръцете му, а тя вече тичаше по коридора към стълбището. Питър беше по петите ѝ, чуваше дишането му.

Тогава видя Марк да стои с Чарлз Уентуърт в подножието на стъпалата. Преди да успее да извика името му, усети как Питър грубо я блъсна отзад, после залитна и полетя безпомощно надолу по витата стълба.

Ужас се изписа на лицето на Марк, като видя как Питър блъсна Даяна. Марк се наведе и я вдигна на ръце, сърцето му биеше неудържимо. Страхът беше непознат за него, но сега, докато търсеше да улови погледа на любимата си, почувства удара му като чук, стоварил се отгоре му.

– Марк, добре съм... Беше Петриус! – сподавено произнесе тя.

Чарлз Уентуърт я пое от ръцете на Марк.

– Ще се погрижа за нея. Хвани го!

Със смъртна закана в очите Марк се втурна нагоре, вземайки по три стъпала наведнъж. Не се поколеба нито за миг и по тайния коридор се отправи към покрива. Питър беше минавал оттам и преди, когато бяха малки, и беше направил нещо лошо на един от любимите коне на Марк. Тогава не го беше хванал, но сега възнамеряваше да го залови.

Питър се беше прилепил плътно до стената на високия комин и се спотайваше в сянката му. Смяташе да блъсне Даяна от покрива, но така стана дори по-добре. Марк беше действителната пречка за неговото бъдеще. Омраза и кръвожадност се надигаха у него, това беше най-възбуждащото чувство, което някога беше изпитвал.

Марк остана абсолютно неподвижен, докато очите му свикнаха с тъмнината. Погледът му се плздна през непрогледния мрак покрай островърхия покрив и парапета по него. След като нищо не видя, бе убеден, че Питър трябва да е някъде зад него, от другата страна на комина. Много внимателно той излезе на открито до парапета, където знаеше че брат му ще го види.

– Излез! – Беше заповед.

В продължение може би на две секунди нямаше нито звук, нито движение, нищо. После неочаквано Питър се понесе стремително с пълна сила към Марк.

Спомени от древни времена нахлуха в съзнанието на Марк. Петриус беше отровил баща им и беше накарал Нерон да превърне Даяна в жива факла!

Тежките юмруци на Марк се стовариха върху него. Питър се свлече на колене, загуби равновесие и политна назад. Беше фатално.

Марк впи поглед в проснатото безжизнено тяло на брат си. Стана твърде бързо. „Щях ли да го спася, ако можех?“ Марк не можа да отговори точно, но знаеше, че Питър бе злобен и отнесе със себе си семената на своето собствено разрушение. Венчавката по римски обичай се празнуваше в края на краищата с жертвоприношение...

Марк откри Даяна в спалнята им, където д-р Уентуърт я беше отнесъл, за да я прегледа. Черните му очи потърсиха погледа на приятеля му Чарлз.

– Даяна ще се възстанови, ако остане няколко дни на легло. Има късмет, че не изгуби детето.

Марк беше все още уплашен.

– Благодаря, Чарлз. Боя се, че може би те чакат долу. – Марк приседна на ръба на леглото.

- Наистина ли си добре? – Всичко в него трепереше.
  - Беше Петриус.
  - Зная, любов моя. Той никога няма да може да те нарани отново.
  - Може да е грях, но аз наистина се радвам, че е мъртъв.
  - Той заслужаваше да умре. Всичко свърши.
- Даяна вдигна ръката му към бузата си и целуна дланта.
- Толкова си слаба, сигурна ли си, че носиш нашето дете?
  - Абсолютно сигурна съм.

Целуна я по челото.

– Почивай! Ще се погрижа за всичко останало.

Следеше го с поглед, докато тихо затваряше вратата и си мислеше, че този мъж бе цялата закрила, от която имаше нужда.

Една топла майска вечер Даяна и Марк седяха един срещу друг, потопени в голяма порцеланова вана.

– Басейнът ще е готов след няколко дни. Тази стара вана може да се пренесе на тавана.

– За нищо на света. Аз свикнах с нея – отвърна тя, пххвайки пръстите на краката си между стоманено твърдите му бедра. Краката на Марк бяха под хълбоците ѝ, така че не можеше да си играе.

– Какво ще кажеш, ако довечера играем на господар и робиня?

– Какво ще кажеш, ако играем на господарка и роб?

– За нищо на света! – Но със сърцето си знаеше, че тази жена го беше покорила.

– Да преговаряме! – игриво предложи тя, а пръстите ѝ бяха само на косъм от целта си.

– Ще ти позволя да ме наричаш Маркус – опита той. Даяна обичаше да има последната дума и беше убедена, че е благословена да има за мъж човек, който ще ѝ разреши да я получи само веднъж в живота им. С полуотворени клепащи промърмори:

– Ще изпълня всяка твоя заповед, ако си само с гладиаторската сабя. – След това уточни предложението си с копирено нежните си пръсти, които се протегнаха под водата към неговата неуморима мъжественост.

КРАЙ

© 1995 Вирджиния Хенли
© 1998 Кунка Христова, превод от английски

Virginia Henley
Enslaved, 1995

Сканиране: Bobuch, 2008
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2008
Редакция: Xesiona, 2008

Издание:

ИК „Бард“, 1998

Оформление на корицата: Петър Христов, Megachrom, 1998

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10046>]